

DQLAR
SERİSİ
KİTAP
İKİ

dollars

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

PEPPER WINTERS

PUKKA

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI PEPPER WINTERSTAN
NEFİS BİR KARANLIK AŞK ROMANI...

"Seninle bir gece geçirmeyi hiç istememeliydim.
Eğer daha iradeli olsaydım bunlar asla olmazdı."

Bir zamanlar, ölümü dileyen dilsiz bir tutsaktım.

Şimdiyse bir yatta saklanıyordum.

Kurtarılmış ve alınmışım. Beni çalan hırsız sesimi,
geçmişimi ve bana ait olan her şeyi istiyordu.

Teslim olmayacaktım.

Fakat Elder hayır cevabını kabul etmiyordu.

Beni zorlayarak ve kandırarak, kim olduğumu
yavaş yavaş keşfediyordu ta ki şeytanlarından kaçmak için
çello çaldığını öğrenene kadar.

Çünkü onun müziği, benim şeytanlarımı ortaya çıkarıyordu.

O zengindi, benim ise tek kuruşum yoktu.

Ben tercihen dilsizken o, doğuştan meraklıydı.

Bunu yürütemememiz için bir sürü neden vardı.

Yine de bunlar aramızdaki bağı ve tutkuyu durduramıyordu.

Ta ki bir gece, o her şeyi mahvedene kadar.

Ve böylece ilişkimiz;

günah dolu, çarpık bir hale geldi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

dollars

Orijinal Adı: Dollars (Dollar#2)

Pepper Winters

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Tuba Özkut

Editör: Dila Öz

Redaksiyon: Damla Çağlı

Düzeltili: Gülfem Çırak

Son Okuma: Gülsena Karaca

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

Düzenleme

Ny.Ozlem

1. Basım: Eylül 2024

ZM

ISBN: 978-625-94995-6-7

Sertifika No: 73186

Copyright © 2016 by Pepper Winters

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

YIKILMAZLAR BASIM YAYIN PROMOSYON VE

KAĞIT SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. NO:62/C

Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45464

dollars

PEPPER WINTERS

Çeviren: Tuba Özkut

ÇALMA LİSTESİ

Indebted - Blue Boy Jack

Rag'N'Bone Man - Human

Rag'N'Bone Man - Skin

Clean Bandit - Symphony feat. Zara Larsson

Sia - To be human

Ed sheeran - Shape of you

Alessia Cara - Stay

Martin Garrix. Troye Sivan - There For You

Shawn Mendes - Mercy

Scars to your beautiful - Alessia Cara

Don't Let Me Down- The Chainsmokers ft. Daya

Rag'N'Bone Man - Life In Her Yet

Dollars

*“Seninle bir gece geçirmeyi hiç istememeliydim.
Eğer daha iradeli olsaydım bunlar asla olmazdı.”*

Bir zamanlar, ölümü dileyen dilsiz bir tutsaktım.
Şimdiyse, bir yatta saklanıyordum.
Kurtarılmış ve alınmıştım. Beni çalan hırsız sesimi, geçmişimi,
bana ait olan her şeyi istiyordu.
Teslim olmayacaktım.
Fakat Elder hayır cevabını kabul etmiyordu.
Beni zorlayarak ve kandırarak, kim olduğumu yavaş yavaş
keşfediyordu. Ta ki şeytanlarından kaçmak için çello çaldığını
öğrenene kadar çünkü onun müziği, benim şeytanlarımı
ortaya çıkarıyordu.
O zengindi, benim ise tek kuruşum yoktu.
Ben tercihen dilsizken, o doğuştan meraklıydı.
Bunu yürütemememiz için bir sürü neden vardı.
Yine de bu aramızdaki bağı, tutkuyu durdurmuyordu.
Ta ki bir gece, o her şeyi mahvedene kadar.
Ve böylece ilişkimiz; günah dolu, çarpık bir hale geldi.

UYARI YAZISI

Dollars (Dollar #2) bir karanlık romantizm. Parlak zırhlı şövalye yerine canavar kıyafetleri giyen bir adama âşık olmak size itici geliyorsa lütfen okumayın. Bu bir peri masalı *değil*. Bu, edebi karanlığı ile birlikte beş kitaplık bir serinin ikinci kitabı. Lütfen bütün cevapların verilmediğini ve her karakterin görüldüğü gibi olmadığını unutmayın. Melek gibi giyinen canavarlar ve canavarların postunda saklanan melekler var.

Teşekkürler.

GİRİŞ

PIMLICO

Hayatta, kararlılığın koşulların önüne geçtiği bir nokta vardır. Orası irade gücünün, yapılması gereken şeye galip geldiği bir yerdir.

İşte ben iki yıl boyunca o noktada yaşadım.

Savaşlarımı sessizce verdim. Tek kelime etmeden bir savaş alanında yaşadım. Bunu bilinçli olarak değil, başka seçeneğim olmadığı için yaptım.

Ölmek istediğim zamanlarda bile aptalca bir şekilde hayatta kalma isteğim beni canlı tuttu. Hiçbir umut yokken bile umut etmemi sağladı. Ve her gün benim için ceza demekti, özellikle de ejderha dövmeli yabancı hapishaneme girdiğinde.

O, her şeyi daha da kötüleştirdi.

Çok çok daha kötü bir hale getirdi.

Fakat sonra geri geldi.

Beni çaldı.

Tam zamanında.

BÖLÜM BİR

ELDER

Rihtıma varmak biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı.
Gergin olduğumdan değildi.

Öldürmek beni etkilemiyordu. Kan kaybeden, ölmek üzere olan bir kadını çalmak kalp atışlarımı hızlandırmıyordu. Daha kötülerini yapmış, görmüş ve yaşamıştım.

Bu benim dünyamda, sıradan bir gündü.

Ancak Girit şehir merkezindeki son birkaç kilometrede, Pimlico ya acıdan ya şoktan ya da kan kaybından tekrar bayılmıştı.

Büyük ihtimalle üçünün de etkisi vardı.

Çabalarımın boşa gitmesini istememiştim. Onu istiyordum. Bunun bana ne yapacağına -her saat katlanacağım mücadeleye aldırmadan, şimdilik onu elimde tutmak istiyordum.

Onu gördüğüm an, seçtiğim yolun bu olduğunu anlamıştım. Benim gibi bir adam için bu kaçınılmazdı.

Gücü, yaraları... onunla ilgili her şey, bütün bunların sona ermesi için çılgık atıyordu ama Pimlico yine de umuda tutunmaya devam ediyordu. Bu kör inanç, bağışlama toleransı ve kazanabileceğine dair aptalca inancı, içimdeki saplantılara yapışmış, umursamamı sağlamıştı.

Artık hiç kimseyi umursamak istemiyordum. Çok acı veriyordu. Ancak Pimlico... ona boktan bir hayat verilmişti ve her nasılsa, bir şekilde özgür olacağı beklentisiyle hâlâ ışık saçıyordu.

Özgürlük.

Alaycı bir tavırla dudağımı büktüm.

Onu özgür bırakmak için değil, elimde tutmak için çalışmıştım.

Kanı ve sessizliği, beni bakışlarındaki o yersiz umuda cevap vermeye zorluyordu. Yine de bu sadece birine ait olmaya devam ederken bile onu hayatta tutabileceğimi, daha iyi bir yaşam sunabileceğimi kanıtlamak içindi.

Bana.

O artık bana ait.

Ve bu, bütün benliğimi karmakarışık hale getiriyordu.

Büyük iskeleye doğru ilerleyerek, arabayı Selix'e bıraktım (arabanın aşağıdaki kapalı garajda kendi yeri vardı) ve değeri iki yüz milyon doları aşan lüks yata adım attım. Böyle bir yatın pahalı parıltısı ve dokunulmaz gücü, dikkatimi kollarımdaki hayalet kadar çekmiyordu.

Yat yepyeni beyaz halatlarla parıldarken ve ahşap korkuluklar denizel hızıyla ışıldarken bile kanı ceketimin içine işleyerek beni kıpkırmızı bir şiddete boğuyordu.

Pimlico uyandı, turkuaz rengi denize ve denize açılmak için telaşla güvertede koşturan beyaz giysili personellere bakarak gözlerini kırıştırdı. Önceden personellerimin üniformalarını ve evimi fazlasıyla şık göstermeleri hoşuma giderdi. Şimdiyse beyaz olan her şeyden nefret ediyordum. Yalanlar, günahlar ve suistimallerin hepsi bu soluk renkte saklıydı. Alrik ve onun renk tercihi, kıyafet yönetmeliğini mümkün olan en kısa sürede değiştireceğimi garanti altına almıştı.

Pimlico tekrar bayıldı, ağzındaki kanama hiç durmuyordu.

Onu anakaradaki bir hastaneye götürmek seçenek dahilinde değildi. Girit'teki tüm doktorlar kasap gibiydi. Karada yaşamamın bir sebebi vardı. Kibirli pisliklerden ve fikirlerinin,

etrafındakiler için önemli olduğuna inanan beyin özürlü aptallardan nefret ediyordum.

Bunun yerine, denizi evim olarak kabul etmiştim.

Son dört yıldır her gün onun dalgalarının arasında yaşamış, içinde yüzmüştüm. Toprağa bastığımda bile ayaklarım okyanusun akıntısıyla sallanıyordu. Yumuşak dalgalara geri dönmek, kendimi neye mahkûm ettiğime dair artan endişelerimi yok etti ve beş gün önce karaya çıktığımdan beri ilk defa tam anlamıyla nefes almamı sağladı.

Beş gün kahrolası şekilde uzun bir süreydi.

Buradan uzakta olmalıydım. Boş ufuklara ve ıssız enginliklere ihtiyacım vardı.

Bana kısaca bakıp sonra başlarını ardımda yakut rengi damlacıklar bırakan kıza ikinci defa çeviren personeli görmezden gelerek birinci kat güvertesine girdim ve asansörün gümüş düğmesine bastım.

Sanki böyle bir görevi bekliyormuş gibi kapıları sessizce kapanmadan önce genişçe esnedi. Dokuzuncu düğmeye dokundüğüm anda aşağı doğru inişe geçti.

Dört duvarı kaplayan aynalar yansımamı bana geri gönderiyor, hayatta kalma koşullarının sınırlarını aşmış bir adamı gösteriyordu. Bunun karşılığında ondan ne bekleyeceğime dair durmadan tekrarlayan düşünceler, göğsümü şimdiden pençelemeye başlamıştı. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımın içine sıçmıştım.

Bana geri ödeyebileceğinden çok daha fazlasını borçlu.

Asansör yavaşlayıp kapılar açıldığında Michaels beni karşıladı.

“Selix önceden aradı, ameliyata hazırlanmamı söyledi. Bana durum hakkında bilgi verin.” Kucağımdaki çalıntı köleyi izlerken kandan ürkmemiş ya da bana suçlayıcı bakışlar atmamıştı.

Çünkü beni tanıyordu. Hak edenlere şiddet uyguladığımı ama hak etmeyenlerin şiddet görmesini engellemek için elimden geleni yaptığımı biliyordu.

Selix, Pimlico'nun gelişini kolaylaştırarak aldığı yüksek maaşın buna değdiğini bir kez daha kanıtlamıştı. "Dili kısmen kesik."

"Ama tamamen değil?" Michaels gözlerini kısıp tek parmağını Pimlico'nun çenesinin altına koyarak nazikçe yukarı kaldırdı. "Bu halledilebilir."

Saçmalıklara yer bırakmayan tavırları takdir edilesiydi. Bu İngiliz doktoru, Hindistan'daki izni sırasında bulup getirmiştım. Alanının en iyilerinden biriydi ve uzmanlığı ameliyatlara diğer karmaşık bakımları içeriyordu. Ona güveniyordum. Özellikle de iki yıl önce kendi kibrim yüzünden neredeyse ölmek üzereyken benim için yaptıklarından sonra.

Baygın kızı daha sıkı kavradım. "Çok fazla kan kaybetti. Birden fazla yarası var; bazıları eski, bazıları da yeni. Yıllardır bir doktora görüldüğünden şüpheliyim."

Michaels başını salladı. "Anlaşıldı. Ameliyat için her şey hazır. Tam bir değerlendirme yapmadan önce diline odaklanacağım." Parmaklarını şıklattığında iki hemşire bir sedye getirip ben Pimlico'yu ameliyathaneye gitmeye hazır yeşil kumaşın üzerine yerleştirene kadar beklediler.

Onu taşımaktan kollarım ağrıyordu ama başka bir nedenden dolayı da sızım vardı. Bu kadar acı çekmesi hoşuma gitmiyordu.

Siktir, aklını başına topla.

Onu sahiplendikten hemen sonra sempati ve korumacılığın bu kadar çabuk artmasına izin verirsem bir hafta bile dayanamazdım.

"Onu iyileştirmen ne kadar sürer?"

Michaels kaşlarını çattı, kızıl saçları ve beyaz teni; İngiliz kökenini belli ediyordu. “Nelerin yapılması gerektiğine karar vermeden bir şey söylemek zor. Birkaç saat sonra tekrar gelin, size haber veririm.”

Sabırsızlığım hırladı ama onunla savaştım. Ölümü durdurup onu benim dünyamda tutmak için birkaç saat mi? Bu, ödenecek küçük bir bedeldi.

Başımı sallayarak steril tıp güvertesinden ayrıldım ve temiz havaya geri döndüm. Bu, asla bozmadığım bir ritüeldi; limandan ayrılırken baş tarafta olmalıydım.

Meşe, kiraz ve tik ağacından yapılmış, tertemiz güvertede ilerlerken ellerim Pim’in kanıyla kayganlaşmıştı. Zihnim yapmam gereken şeylerle dolup taşıyordu. Geriye doğru birkaç adım atıp kendi cehennemime dönmek için önlem alma dürtüsü, uyarıcı nitelikteydi.

Artık Pimlico benim olduğu için, arzularımı görmezden gelmem mümkün değildi. Yakınımdaydı. Benim yatımdaydı. Ona canım ne zaman isterse erişebileceğimi ne kadar çabuk kabullenirsem ve ikimizi de mahvetmemek için ne kadar çabuk kurallar koyarsam o kadar iyi olurdu.

Yatın ön tarafında dururken parmaklarımın onun kanına bulanmış olmasına aldırmadan, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Aşağıda motorlar gürültüyle çalışıyor, pervaneler gelgit suşisi çeviriyor ve böylece büyük canavarı yavaşça harekete geçiriyordu.

Omzumun üzerinden, kaptanımın ve ekibinin yatımı ustalıklarla idare ettiği köprü üstüne* baktım. Böylesine büyük bir yatla limandan ayrılmak hiç kolay değildi ve Hayalet demir attığı yerden uzaklaşıp yavaşça açık denizlere doğru yol alırken kalbim sertçe göğsümü tekmeliyordu.

* Köprü üstü, gemilerin ve yatların; seyir, haberleşme ekipmanlarının bulunduğu bölümdür.

Şehrin kirli havasının yerini tuzlu hava alır ve hareketli bir dünyanın sarsıntısı karaya bağlı sıradanlığı silerken gözlerimi kapattım. Rahatlamaya çalışıyordum.

Hayalet hızlandıkça Pim'in yapış yapış kanı, tenimde daha hızlı kurudu. Okyanusa atlayıp cildime yapışan kanı temizlemek için haksız kazançla elde ettiğim tüm servetimi feda edebirdim. Ancak sabırlı olmak zorundaydım.

Çok ama çok uzaklara gittiğimizde bu dileğime kavuşacaktım. Şimdilik Girit'e veda ettiğim için mutlu olmakla yetinecektim.

Düşüncelerim; üstüne tırmandığım leşe, sırtımdan attığım çamura ve hayatta kalmak için dünyama davet ettiğim pisliğe yöneldi.

Birkaç yıl önce arka sokaklara sığınmış, değer verdiğim tek kişiyi korumak için bıçak kullanmıştım. Şimdi, lüks güverteleri, boydan boya sıralanmış pencereleri ve kurşun şeklindeki gövde-siyle milyonlarca dolar değerindeki prestijin üzerinde duruyordum. Meteliksiz adamın tekinden bir prence dönüşümü izleyen aynı alaycı güneşe ise dik dik bakıyordum.

Bugüne kadar bunun gerçekleşmesini sağlamak için dönüştüğüm adamı kabullenmiştim. Dönüştüğüm adamdan *memnundum*. Öte yandan Pimlico, vicdanımı terk etmeyi reddediyor; zorluk, açlık ve çaresizliğin anılarıyla uykularımı kaçırıyordu.

Beni hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlamaya zorlamıştı, bütün bunların sebebi de onun da benimle aynı acıları çekmiş olmasıydı. Onun hapishanesi, içinde canavar bulunan bir evi içeriyordu. Benim hapishanemde ise çetelerle dolu sokaklar vardı.

Benzerliklerimiz burada sona eriyordu.

Ölüm için şeytana yalvaran ve kaçamadığı bir dünyada yarım bir hayat yaşayan Pimlico'nun aksine, ben hile yapmış, çalmış ve yoksulluktan dokunulmazlığa giden bir köprü inşa etmiştim.

dollars

Onun gibi ben de bana haksızlık edenleri öldürmüştüm.

Bunun için onunla kahrolası şekilde gurur duyuyordum.

Hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden o tetiği çektiğinde beni hem şaşırtmış hem de etkilemişti.

İnanılmaz derecede güçlüydü.

O gücün ne kadar derine indiğini görmek istiyordum.

Karanın tamamen yok olması biraz zaman alacaktı ama Pimlico uyandığında artık karaya ait olmayacaktı.

Ne Alrik'e, ne piç kurularına ne de ölüme.

Hayır.

Uyandığında sadece bana ve denize ait olacaktı.

Ve su onun yeni hapisanesi, ben de yeni gardiyanı olduğumda, kaçıışı olmayacaktı.

Sana yapmak üzere olduğum şey için üzgünüm, Pim.

Ama artık benimsin.

BÖLÜM İKİ

PIMLICO

Aklıma gelen ilk şey; su içmek ve ne kadar susuz hissettiğim oldu.

İkinci düşüncem ise acıydı.

Acı.

Acı.

Ellerim dudaklarıma kapanmak için havalandı. Lime lime edilmiş dilime dokunmak istedim. Fakat biri bileğimi tutup hareket etmeme engel oldu.

“Ah, dokunmak yok. Yıkanmamış parmaklar da dahil olmak üzere tüm yabancı maddeleri yaradan uzak tutman gerekiyor.”

Gözlerimi kırıştıtırıp odağımı sağladım ve karşımda kabarık, kızıl saçlı bir adam görünce gözlerim büyüdü. Gözleri uzun zamandır gördüğüm, günah ya da şeytani bir hastalık barındırmayan ilk gözlerdi. Yakışıklı yüzü normaldi. O *normaldi*. Bir dev ya da trol değildi.

O Bay Prest değildi.

Neredeydim ben?

Bakışlarım bir isim etiketi arayarak doktor önlüğünde gezindi.

Hiçbir şey takmıyordu.

Boynunda bir stetoskop ya da göğüs cebinden görünen bir termometre bile yoktu. Düz üniformasını bozan tek şey, göğsünün hemen üzerindeki korkunç bir kan lekesiydi.

Bakışlarımı takip etti. “Evet, sen, eh, ben anestezi uygulayamadan ameliyat masasına kustun.” Kaşlarını çatı. “Şu ana kadar olanları hatırlıyor musun?”

Bir dakika, Bay Prest beni hastaneye mi bırakmıştı?

Özgür müyüm?

Kalbim bunu kutlamak için coşkuyla çarpmaya başladı.

Bileğimi tutarak nabzımı saydı, bakışları uzun zamandır taşıdığım için alıştığım çürüklere ya da ip izlerine kaymıyordu. “Önümüzdeki birkaç saat boyunca kendini biraz halsiz hissedersin ama ağrını morfinle kontrol altında tutacağım. Eğer herhangi bir rahatsızlık hissedersen bana haber ver, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım.”

Rahatsızlık mı?

Elimin üstünü delen seruma pompaladığı ilaçlar her ne ise, onların acıyı dindirdiğini mi düşünüyordu?

Belli ki daha önce hiç kısmen kopmuş bir dili olmamıştı.

Bu his, herhangi bir çizik ya da yumruk darbesinden daha kötüydü. Uğradığım tüm istismarlardan daha garipti. Kas şişmiş ve kalınlaşmıştı. Normal bir dilin hissettirdiğinden çok daha farklıydı.

Burnumdan nefes alıp hasarlı şeye hareket etmesini söyledim. Dikişlerin keskin düğümlerinden gelen baskı bana sertçe çarptığında acı içinde irkildim.

Ağzımda hiç işe yaramaz bir yumrudan daha fazlası olacak mıydı?

Sonuç olarak, her şeye rağmen gerçekten bir dilsiz miydim?

PEPPER WINTERS

Sessizlik uzadıkça, doktor rahatsız bir şekilde kıpırdanarak beni izledi. Bir kez daha sessizlik üzerindeki gücüm galip geldi. Duraksamada bir sığınak bulmuştum; sonsuza dek onun huzurunda yaşayabilirdim.

Sessizliği bana karşı kullanan tek kişi, Bay Prest'ti.

Ve o da burada değil.

Nabzımın neden beklentiyle hızlanıp sonra hayal kırıklığıyla yavaşladığını bilmiyordum.

Neden burada değil?

Doktor boğazını temizledi. "Benim adım Andrew Michaels. Yatın cerrahiyim. Hayalet'teki küçük tıbbi ekibi ben yönetiyorum."

Yat mı? Yani bir hastanede değil miyim? Özgür... değil miyim?

Tutsaklığım hakkında endişelenmek yerine daha önce de söylenen isme odaklandım.

Hayalet de neydi?

Tükürüğümün akmasına engel olmak için çenemin altına sıkıştırılmış gazlı bezi ve ağızımdaki korkunç, sabit zonklamayı görmezden gelerek gözlerine daha sert baktım.

Daha fazla bilgi vermesi için sessiz ricamı fark etmeyen Michaels, yatağımın etrafından dolaştı ve serumun yanında, sağım-
da duran çekmeceyi açtı.

Eli içeride kayboldu ve üzerinde dumanlı, hayaletimsi bir desen olan bir kâğıt destesini çekip çıkardı. Parmakları tekrar içeride kaybolduğunda bir hışırtı duyuldu ve ardından bir kalem belirdi. İkisini de tutarak bana döndükten sonra beceriksizce elimi tutuşturmaya çalıştı.

Kıpırdamadım.

Sebebi, bedenimin çektiği acı ve uğradığı kötü muamele yüzünden isyan etmesi değil, elimi uzattığım anda canımı

yakmayacak bir hediyeği nasıl kabul edeceğimi gerçekten hatırlamadığım içindi.

“Bu konuşabilmen için. Eminim soruların vardır.” Not defteriyle kalemi tekrar vermeye çalıştı.

Dışlerimi sıkıp şişmiş dilimi güçlendirdim. Bu his yabancıydı ve çok ama çok yanılttı. Eski kanın metalik tadını yutarken, dikişler damağımı gıcıklayarak kaşındırdı.

Ürperdim.

Sakinleştirici mesafenin hemen dışında, bir panikatak yeşermeye başladı... çatallı şimşekler ve kuvvetli rüzgârlarla gittikçe büyüyen bir fırtına gibiydi.

Ruhum kapalı bir alanda sıkışıp kalmış gibiydi, sanki bu eski leşten sıyrılıp daha yeni, daha az kırık bir beden bulabilirdi. Kendimi kirli, kullanılmış ve işe yaramaz hissediyordum. Üstelik bu, sadece uzun zamandır düş almadığım için değildi. Efendi A ölmüş olsa da son birkaç yılın anısı üzerime yapışıp kalmıştı.

Anı beni sarstı.

O ölmüştü.

Onu ben öldürmüştüm.

Hızla oluşan panikatak durakladı, sonunda kazanmış olduğum gerçeğinin farkındalığı girdap gibi dönüp durdu. Ondan kurtulmak için ölmem gerekmiyordu.

O ölmüştü.

Sertçe basılan tetiği ve kırmızının sıçrayışını hatırladıkça tüylerim ürperdi. Bana bunu yapan adamı öldürebilecek kadar güçlüysem, cesur kalabilecek ve bu yeni geleceğin ne anlama geldiğini çözebilecek kadar da güçlüydüm.

Bir dakika...

Cinayetin yerini yeni bir anı aldı; okyanus, yat ve onunla ilgili bir şey. Bay Prest.

PEPPER WINTERS

Pekâlâ, bu, o soruyu cevaplıyordu.

Özgür değildim, hâlâ, hayatımı avucunun içinde tutan adamın gözetimi altındaydım.

Elder Prest pek çok şeydi ama benimle ilgilenmiş, bana tıbbi destek sağlamış ve beni, benden seks ya da çığlık beklemeyen normal bir insanın bakımına bırakmıştı.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bulunduğum yerde olduğum için şanslıydım.

Eğer bunun için ödemem gereken bedel yarı kesik bir dilse, bununla ilgili hiç sorunum yoktu.

Uzanıp not defterini ve kalemi aldım. Parmaklarımı uzun zamandır izin verilen ilk sıradan şeylerin etrafında kıvrırırken elimin üstündeki iğne canımı acıttı.

Tokat ya da yumruk yoktu. Dalga geçmek veya tehdit yoktu. Sadece nazik bir gülümsemeyle cesaretlendirici bir baş sallama vardı.

Beni içtenlikle karşılayan kâğıt elime değdiği anda, Hiç Kimse'ye yazmak için dayanılmaz bir arzu duydum. Neler olduğunu ve gelecekteki notlarımın neden tuvalet kâğıdına değil de kâğıda yazılacağını açıklamak istedim.

Diğer mektuplarım hâlâ ondaydı.

Gözlerim penceresiz, küçük, sıradan odanın içinde gezindi; duvarlarda parlak ampuller yerine, gündüz gibi görünmesini sağlayan yapay ışıklar vardı. Bay Prest, çalman hikâyelerimin bulunduğu ceketini nereye koymuştu?

Elder.

Ona Elder demeni söyledi.

Peki bunu neden istemişti?

Efendi A'nın kendisine adıyla hitap etmemesi konusunda oldukça kararlıydı, yine de bana bunu istediğim gibi kullanmam için açık çek vermişti.

Bunun sebebini anlamıyordum.

Andrew Michaels, boğazını temizleyerek, "Nasıl yazılacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yaralarına bakılırsa uzun zamandır kötü bir muameleye maruz kalmışsın. Sana okumayı öğreten oldu mu? Kalem kullanmayı?" Başıyla kapıyı işaret etti. "Eğer istersen yardımcı olması için gidip bir kadın getirebilirim. Daha önce etrafında bir erkek istemeyebileceğini fark edemedim."

Parmaklarım bana hediye edilmiş kalemi ve kâğıdı okşarken adamın gevezelik etmesine izin verdim.

"Seni tedavi eden cerrah bendim. Dilinin yerine doğru şekilde konumlandırıldığından emin oldum. İç ve dış dikişler attım ama endişelenme, bir hafta kadar sonra kendiliğinden yok olacaklar."

Bir hafta mı?

Bu yeterince uzun değildi, değil mi?

"Dil, vücudumuzun en hızlı iyileşen parçasıdır. Çok yakında tam hareket kabiliyetine kavuşacaksın. Her geçen gün ağrının ve şişliğin azaldığını fark edeceksin. Ancak tat alma duyunu ve ısı duyarlılığını tamamen kazanacağını garanti edemem. Korkarım bu benim uzmanlık alanımın dışında."

Zihnim bana verilen bilgilerle ve sorularla dolup taşıyordu.

Konuşabilecek miyim?

İyileştikten sonra eve gitmeme izin verilecek mi?

"Bilincin yerinde değilken diğer yaralarla da ilgilenildiğinden emin olmak istedim." Plastik alçımı, sargılı elimi ve her nefes alışımında göğüskafesimi sıkan başka bir bandajı işaret etti. "Kaburgalarında birkaç ağır zedelenme vardı ve belli ki elindeki

kemiklerin kırık olduğunu biliyordun.” Gülümsemesi, tıpkı geçmişimdeki diğer doktorlarınkı gibi nazik ama otorite doluydu. “Seni iyileştirmek için elimden geleni yaptım ama yemin ederim ki başka hiçbir yerine dokunmadım.”

Eğer, uyanık olmadığım için farkına bile varamadığım bir anda, bana uygunsuz bir ilgi göstermediğini garanti etmek için bir adamın elinden geleni yapmasına bu kadar şaşırmamış olsaydım, söylediklerine gülümseyebilirdim.

İlk kez kendi isteğimle uzanıp minnettarlıkla kolunu okşayabilirdim.

Yine de tüm bu ilgi -nazik, iyileştirici davranışlar- beni tedirgin ediyordu. Böyle bir iyiliğin bedelini beni döverek ödetecek olan şeytanı aramayı bırakamıyordum.

Bakışlarımı indirdim. Yalnız kalmak istiyordum, böylece bedenimi inceleyebilir ve son birkaç saatin kayıp parçalarını bir araya getirebilirdim.

Tek düşünebildiğim, Elder’ın beni arabasında sıkıca tuttuğu andı. Kanı ya da benim için bir suç işlemiş olduğu gerçeğini umursamamıştı. Bana sadece adını kullanmam için izin vermiş, sonra da beni buraya bırakmıştı.

Karşılığında ne bekliyor?

Hiçbir şey bedava değildi ve bana hayat vermek için cinayet işlemesi, borçların en büyüğüydü.

Defteri açıp kalemin ucunu çıkarmak için arkasına tıkladığımda, Doktor Michaels başka tarafa bakmadı. Beynim cevaplanmamış sorular ve korkularla ağrıyordu. Hiç Kimse, bu tür endişelerim için çıkış noktamdı. Danışabileceğim tek kişiydi.

Parmaklarım, olabildiğince hızlı bir şeyler karalama dürtüsüyle savaşıyordu. Özgürlük, yemek, annemin beni bulması, arkadaşlarımdan beni hayata geri döndürmesi gibi fantastik şeyleri talep etmeyi yazmam için kaşınıyordu. Fakat tek yapabildiğim,

kırıkmamış çizgili kâğıdı okşamak ve gözlerimden yavaşça dökülen yaşlar eşliğinde sessizce burnumu çekmekti.

Ağlamak istememiştim, hatta yaşlar yanaklarımdan aşağıya izinsizce akana kadar onların varlığını bile fark etmemiştim. Dilimin zonklamasını ya da o sadist piçin ellerinde katlandığım şeylerin hırpalayıcı anılarını durduramadığım gibi damlalara da engel olamıyordum.

Uzun bir süre doktorun varlığını unutup tamamen kendi içime döndüm. Sessizlik ona fazla gelmeye başlamış olacak ki tekrar boğazını temizledi. “Seni dinlenmen için yalnız bırakacağım. Çok şey atlattığından şüphem yok.”

Tekrar konuşurken sesini alçalttı. “Her ne olduysa artık bitti. Anıların seni rahatsız etmesine izin verme, tamam mı? Güvendesin.”

Elimi okşarken dudakları yumuşak bir şekilde kıvrıldı. “Hayalet’te olduğun sürece, Bay Prest seninle ilgilenecek.”

BÖLÜM ÜÇ

ELDER

“E fendim, kız uyandı.”

Başımı dizüstü bilgisayarımın parlayan ekranından kaldırdım. Selix uzun saçlarını düzgünce bağlamış, üzerindeki yeni takım elbisesiyle eşikte duruyordu. İster denizde ofis işleriyle uğraştığı sıradan bir gün olsun, ister arka koltukta ölmek üzere olan bir kızla şehri arkasında bırakıyor olsun, hep aynı şekilde görünürdü. Hiç değişmemişti; sokaklardaki günlerimizde bile böyleydi. Belki üstünde takım elbisesi yoktu ama hesapçı zekâsı ve uzun saçlarıyla aynıydı.

Bunun için ona saygı duyuyordum.

Ben de etrafıma onunki gibi bir sakinlik yayabilmeyi dilerdim. Benim içim karmakarışık. O hayvanları tekrar tekrar parçalara ayırmanın, sonra da bunun bedeli olarak Pim'i benimle konuşmaya zorlamanın ihtiyacıyla öfkeden kuduruyordum.

Lanet olsun, bunu hak etmiştim.

Artık benim bölgemde olduğu için sessiz kalması işe yaramayacaktı. Bu mümkün değildi. Onu sahiplenmiştim. İsteklerim daha da güçlenecek, görmezden gelinmesi daha da zorlaşacaktı ve sadece onun sesi geçici bir rahatlama sağlayacaktı.

Sandalyemde arkama yaslanarak tüm dikkatimi Selix'e verdim. Limandan ayrıldığımızdan beri Alrik'in evindeki katliamla ilgili herhangi bir bulgu var mı diye uydu internetini kullanarak polis tarayıcılarını ve suç ağını kontrol ediyordum.

Olaydan altı saat sonra bile hiçbir şeyin rapor edilmemiş olması beni rahatsız ediyordu ve o ilk gece yemekte olan üçüncü arkadaşın da öldürülmemiş olması çok canımı sıkıyordu.

Hâlâ dışarıdaydı.

Tecavüz ediyor, can yakıyor ve pisliğiyle dünyayı kirletiyordu.

Eninde sonunda onu bulacak, acısına son verecektim ama şimdilik daha önemli şeylerle ilgilenmem gerekiyordu.

“Michaels dilini kurtarabildi mi?” Sesim gıcırtilı bir graniti andırıyordu. Saatlerdir konuşmamıştım ve uykusuzluğun etkileri beni dağıtmıştı.

“Sanırım raporu size kendisi vermek istiyor.” Selix kenara çekilip doktorun içeri girmesi için ona yol verdi. Michaels gördüğü anda Selix başıyla selam verip kapıyı sessizce kapatarak gözden kayboldu.

Michaels öne doğru bir adım atarken, “Artık eve döndüğünüze göre rahatlamışsınızdır umarım?” diye sordu.

“Karadaki sefalete tercih ederim.” Çene çalmak için vaktim olmadığından ziyaretinin gerçek nedenine geçtim. “Sonuç? Bana kızın durumunu söyle.” Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yasadışı cevaplara ulaşmak için kullandığım yazılımı gizledim. Çalışanlarıma güveniyordum ama benim hakkımda, maaşlarını ödediğimden ve karşılığında örnek bir hizmet beklediğimden daha fazlasını bilmelerine gerek yoktu.

Michaels ellerini temiz siyah gömleği ve pantolonunun üzerinde gezdirdi. Pimlico ile uğraştıktan sonra üstünü değiştirmiş olmalıydı. “Uyanık ve bilinci açık. Konuşamadığı çok belli ama iletişim kurmak isterse diye ona bir not defteri ve kalem verdim.”

“Peki yaptı mı?”

“Neyi?”

Ne yapacağını sanıyordu? *Uçacağını mı?* “İletişim kurdu mu?”

Ensesini ovuşturdu. “Ah, hayır. Pek değil. Kâğıdı kabul etti ama henüz bir şey yazmadı.” Öksürdü. “Onu nerede bulduğunuzu bilmiyorum ama vücudunun maruz kaldığı kötü muamele onu oldukça yaşlandırmış. Omurgası yirmili yaşlarının başındaki bir kıza değil, kırk yaşındaki birine ait gibi. Dişlerinin bakıma ihtiyacı var ve bazı yaralanmaları sadece yüzeysel renk bozulmasına değil, iç hasara da yol açmış.”

“Yaşayacak mı?”

“Bunu söylemek zor. Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmış. Yardım, gıda takviyesi ve ilaçlar alacak ama asla rahatsızlık duymadan ağır sporlar ya da yorucu egzersizler yapamayacak. Yaraları nedeniyle büyük olasılıkla erken yaşta eklem ağrıları yaşamaya başlayacak; kireçlenme ve kemik erimesi belirtisi için de izlenmesi gerekecek.”

Siktir.

Sadece birkaç yıllık özgürlüğü ve mutluluğu çalınmakla kalmamış, aynı zamanda uzun vadeli hasar da almıştı. Zaten yeteri kadar şey yaşamamış mıydı?

Kahretsin, hayat adil değildi.

“Ve en kötüsü bu değil,” diye ekledi Michaels.

Donakaldım. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani... esaret altına alındığında kaç yaşındaydı?” Konuşmasının bitmediğini belirtmek için bir elini kaldırdı. “Haklıysam bunu doğrulamanıza ya da reddetmenize gerek yok. Onun bir köle olduğunu bilecek kadar çok vaka gördüm.”

Nefesim kesildi. Michaels’ı en iyisi olduğu için işe almıştım. Fakat en iyi olması aynı zamanda zeki olduğu anlamına geliyordu. Ve kendi iyiliği için fazla zekiydi.

“Bu seni ilgilendirmez.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu işin peşini bırak.”

“Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama sizin bunu kendi işiniz haline getirdiğinizin de farkındayım. Kızın geçmişini, ailesini bilmek akıllıca olacaktır. Lanet olsun, hatta onu en yakın polis merkezine bıraksanız daha iyi olur.”

Selix bile tavsiyeleri konusunda bu kadar küstahlaşmaya cesaret edemezdi.

Ellerim yumruk şeklini aldı. “Az önce de söylediğim gibi, peşini bırak. O seni ilgilendirmez.”

“Yanlış. O beni ilgilendirir. En azından sağlığı.” Yüzü merakla karardı. “Onun hakkında bir şey biliyor musunuz? Not defterine bakma şekli bana okuma yazma bilmediğini düşündürdü. Açlıktan ölmek üzere olan, hayata dair hiçbir aracı ya da geleceği olmayan kırık dökük bir şey gibi görünüyordu.”

Görüşüm kırmızılaştı. “O kırık değil.”

“Pekâlâ, ben aynı fikirde değilim. Birkaç kemiği-”

“Kemikler onu kırık yapmaz.”

“Evet ama...”

“Ayrıca eğitimsiz değil.”

Michaels duraksadı. “Nereden biliyorsunuz?”

Çünkü onun mektuplarını okudum, sırlarını öğrendim.

“Bana kendimi tekrar ettirdiğin için bir kez daha söylüyorum, bu seni hiç ilgilendirmez.”

Öfkem onu korkutmuyordu. Yıllardır benim için çalışıyordu ve nereye kadar zorlayacağını biliyordu. Ukala piç kurusunun tekiydi.

Devam etti. “Tamam, en azından hazır olduğunda konuşabileceğini ya da yazabileceğini biliyoruz. Ancak eğer-”

Hırıltımı yuttum. “Eğer ne?”

İç çekti, öfkem arttıkça olduğu yere sinmiş gibi görünmeye başlamıştı. “Eğer onu bir sonraki limana bırakırsak ve onunla

işimiz biterse en iyisi olur. Dediğim gibi onu bir polis merkezine bırakalım. Vücudu iyileşebilir, elbette. Mümkün olduğunca sağlıklı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım ama iyileşmiş olsa bile yine de aklıyla ilgili bir mesele de var.”

Ellerim yumruk şeklini alırken sabrım tükenmek üzereydi. Hayalet’teki en yeni misafirimi ziyaret etmeden önce yapmam gereken çok şey vardı ve Michaels da tanımadığı Pim hakkında varsayımlarda bulunarak beni kızdırıyordu.

Sen de onu tanımıyorsun.

Evet ama en azından tanımayı planlıyordum. Henüz çözemediğim nedenlerden dolayı ona borçluydum. Sırf akli dengesi yerinde değil diye onu denize atma niyetim yoktu.

Kahretsin, *hepimiz* bir noktada dengesizdik. İkiyüzlü davranıp aksini iddia edemezdim.

O karşılaştığım en güçlü kadınlardan biriydi ve tek kelime bile etmemişti. Bu tür bir güç... benim gibi erkeklere bir şeyler yapardı. İradesini kırmayı ve onu korumayı aynı ölçüde isteme neden oluyordu. Omuzlarımdaki şeytan ile melek arasında bir savaş başlatmıştı ve hangi yanımın kazanacağını sadece zaman gösterecekti.

Gözlerimi kıstım. “Zihni hakkında konuşulacak bir şey yok.”

“Ama konuşacağı birine ihtiyacı var-”

“*Eğer* konuşursa.”

Michaels sanki onun doktorluğuna hakaret etmişim gibi omuzlarını dikleştirdi. “Dilini tekrar diktim. Konuşabilecek duruma gelecek. Mesele vücudunun değil, *aklının* konuşma yeteneğine sahip olup olmaması.”

Bir elimi yüzümde gezdirirken gergince gülümsedim. “Ve bunun için minnettarım. Övgüye değer tedavin için bir kez daha teşekkür ederim. Ancak onun zihinsel iyileşmesiyle ilgilenmene gerek yok.”

“Bunu yapmaya siz mi niyetlisiniz?” Kollarını kavuşturdu.

Cüretkârlığı kanımı kaynattı. “Evet dersem ne olur?”

“O halde onu ve kendinizi başarısızlığa mahkûm ettiğinizi söylerim.” Başını öne eğdi. “Lütfen alınmayın.”

Özür dileyen duruşuna karşılık ters bakışlar attım. “Biraz alındım ama seni kovacak kadar değil.”

Karşılıklı gülümsedik.

Gerginlik dağılmıştı.

“Size ona nasıl bakacağınızı söylemeyeceğim. Bana sürekli hatırlatıp durduğunuz üzere, bu benim işim değil ama sizi tanıyorum. Neyle mücadele ettiğinizi ve bununla başa çıkmak için ne yaptığımızı biliyorum. Bu kız...” Duraksadı, duymak istemesem de kendini dürüstçe konuşmaya zorladı. “Bu kız hasar görmüş. Şu an bu durumda olması çok doğal. Bir ömür boyu süren istismarı düzeltmek için hangi numarayı kullanabileceğinizi düşünüyorsunuz? Sizi uyarıyorum... bu kolay olmayacak. İşe yaramayabilir. Ve eğer onun kırılganlığı sizin durumunuzu tekrar kötüleştirirse ondan kurtulmaya hazırlıklı olmalısınız.”

Ayağa kalktım.

Bu konuşma sona ermişti.

Michaels sağlık nedenleri olmadığı sürece ona bir daha yaklaşmayacaktı. Başkalarının, savunmasız olduğunu düşündüğüm kişilere yakın olmasına tahammül edemezdim. Özellikle de *birisi* konusunda korumacı olmaya başladığımda. Onun rehabilitasyonunun benim yüküm olduğuna karar verdiğim anda Pimlico’yu çoktan buna mahkûm etmiştim.

Onun hem mülkiyeti hem de yükümlülüğü bana aitti, bu da onun sağlığı ve refahının hiç kimseyi değil; beni ilgilendirdiği anlamına geliyordu.

Hiç kimse.

O notlarının başlığı içimi sıktı. O kâğıt mendillerin her biri masamda güvenle saklanmıştı. Yelken açtığımızdan bu yana geçen altı saat içinde her birini tek tek okumuştum.

İki yıllık düşünceler ve yakarışlar.

Kırmak, onarmak ve nihayetinde ondan istediğimi elde etmek için kullanacağım iki yıllık araştırma.

Notları beni onun sırlarına hâkim kılıyor, başka türlü sorma imkânım olmayan soruları ortaya çıkarıyordu. Öte yandan bu, zihninin karmaşık onarımıyla ilgili daha fazla komplikasyon demekti.

“Teşekkür ederim, Michaels. Endişelerine rağmen uzmanlığını takdir ediyorum.”

Başını salladı, ne zaman pes edeceğini biliyordu. “Önemli değil.” Çıkışa doğru ilerleyerek elini kapı kolunun üzerine koydu. “Çok şey atlatmış. Söylediklerime rağmen onu bulmanıza sevindim. Onu trajik bir durumdan kurtardınız ve onun da buna minnettar olacağından hiç şüphem yok.”

Bir kez daha gülümsedi ve kapıyı arkasından kapatıp çıkarken eğitimli yüz hatlarım, sakinliğini korudu. Yalnız kaldığım an, gerçek düşüncelerimin yüzüme yansımasına izin verdim.

Hayal kırıklığı, beklenti... ama en çok da iğrenme. Pimlico’nun bana karşı hissedeceği ima edilen minnettarlıktan değil, Michaels’ın bunu yapmamam için sunduğu nedenlerden dolayıldı.

Haklıydı.

Onu iyileştirmeli, gitmesine izin vermeliydim.

Onu çalındığı hayata geri teslim etmeliydim.

Öte yandan, neyi yapıp neyi yapmamam gerektiği her zaman en büyük çöküşüm olmuştu.

dollar

Bir zihni tedavi edebilecek nitelikte değildim ve kendi arzularımın, kabul edilebilir olanla çatışmasını engelleyemeyeceğimden de emindim.

Onu, o cehennem çukurundan kurtardığım için şanslıydı. Yine de onu çalan ben olduğum için o kadar şanslı sayılmazdı.

Pim artık Alrik ile trajik bir durumun içinde değildi.

Benimle birlikte o durumun içindeydi.

BÖLÜM DÖRT

PIMLICO

Sevgili Hiç Kimse,

Seni saklayacak güvenli bir yerim olmadığı için bitirir bitirmez bunu yırtıp atacağım ama sana olanları anlatmak zorundaydım.

Sana iyi haberi vermek zorundayım.

En iyi haberi.

İki uzun yıl boyunca yazmayı umduğum haberi.

O öldü.

O, Öldü.

Tanrım, bu iki kelimeyi yazmanın verdiği heyecan ve zevkten asla bıkmayacağım.

O, öldü.

Onlar da öldü.

Piç kurularının hepsi (Monty hariç) öldü.

Efendi A'ya tetiği ben çektim.

Benimle gurur duyuyor musun? Benim adıma mutlu musun?

Seninle konuşmaya devam etmek istiyorum ama beni daha ne kadar yalnız bırakacaklarını bilmiyorum. Yakalanmak istemiyorum. Önceki konuşmalarımızı çaldı ama artık çalamayacak.

Belki birkaç hafta içinde iyileştiğimde, itiraflarımı sana yazarak anlatmak yerine fısıldayarak anlatabilirim.

Belki o zaman, hayat normale döner.

Kapı açıldığında son notumu küçük parçalara ayırmayı ve çekmecenin içine savurmayı yeni bitirmiştım. Aşırı kolalı beyaz çarşafı olan tek kişilik yatağında hiç kıpırdamamıştım ve serumdan dolaşıma ilaçlarla birlikte kim bilir daha neler veriliyordu.

Tekrar doktoru görmeyi bekliyordum.

Gelenin yine doktor olmasını *istiyordum*. Yeni geleceğimle yüzleşmek zorunda kalmadan önce kendi başıma daha fazla zaman geçirebilmeyi ummuştum.

İstediyimi alamamıştım.

Uzun zamandır hissettiğim ilk huzur, *onun* odaya girmesiyle yok oldu.

Gözlerimiz buluştu.

Dünya bir kez daha hareket etmeyi bırakıp tersine döndü. Beyaz odamda üzerimde sahip olduğu güç her neyse hâlâ devam ediyordu. Fakat şimdi onun evinde ve otoritesi altındayken o güç hem daha kuvvetli hem de daha sarhoş edici bir hal almıştı.

Elder birkaç metre ötede durup bakışlarını gözlerimden çatlamış ve sızlayan dudaklarımda, oradan da birinin bana giydirdiği sarı geceliğin altındaki iskeletimde gezdirdi.

Canlı düğünçeği rengi kumaş, karanlık varlığıma ışık getirmeliydi ama sadece oldukça çirkin görünen çürüklerimin yeşil ve kahverengilerini vurguluyordu.

Özgür olmak istiyordum.

Ve eğer özgür olamıyorsam, o zaman çıplak olmak istiyordum. Normal biri gibi. Kıyafetlerin düşmanım olduğu ve güvenilmemesi gerektiğine dair sınırlamalardan ya da maruz kaldığım zihin bulandıran koşullandırmalardan hoşlanmıyordum.

Sarı geceliği çekiştirirken burnumu kırıştırmamak için elimden geleni yaptım. Ben limon rengi içinde çocuksu görünürken, o gece yarısı rengi içinde soylu biri gibi görünüyordu. Eğer

kıyafet giymek zorundaysam bunun, onunki gibi siyah olmasını istiyordum. Siyah, rengârenk yaralarımı gizler; bana çıplaklığın ve beyazın veremediği seçkin gücü verirdi.

Badem şeklindeki muhteşem siyah gözleri beni kendine hapsedti. Vücudundan kaynakayan bir ölümcüllük, beraberinde zorlukla dizginlenen bir gücü de yansıtıyordu. Onun beni incelediği gibi ben de onu incelerken güçlü çenesini sıktı.

Tüm o erkeksi şiddetiyle dizlerinin üzerine çöküşünü, yüzümü kavrayışını ve sanki beni ona çeken şey, onu da bana aynı güçle çekiyormuş gibi beni öpüşünü hatırladığımda dudaklarım karıncalandı.

Gözlerinin üzerine bir gölge düşerken kollarını kavuşturdu; bu hareketi, tehlike veya ölüm saçmaya hazır olan kaslarıyla ellerini vurguluyordu. “Görüyorum ki burada da en az orada olduğun kadar inatçısın.”

Gözlerim parlarken çenem soru sorarcasına havaya kalktı.

Bu da ne halt demek oluyor?

“Çeneni bana doğru kaldırma, Sessiz Fare.”

Babamın benim için kullandığı lakabı kullanma.

Şimdilik bedenim ona ait olsa bile Fare ismi ona ait değildi.

Kızgınlığımı fark etmemişti.

İlerlediğinde koyu gri, klasik ayakkabıları beyaz karo zemin üzerinde tıkırdadı. Koyu gri tişörtü ve solmuş kotu; resmî ayakkabılarıyla uyuşmuyordu.

Gözlerim kaslı bacaklarına, sonra da sıva çizgilerinin ve renginin Efendi A'nın evini biraz fazla andırdığı zemine kaydı. Bunun kişisel tercihten ziyade temizlikten kaynaklandığını biliyordum ama yine de midemi bulandırıyor.

“Beyaz konusunda ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum.” Sesi, bedeninin benimki üzerinde sahip olduğu gücü ödünç

alarak kulaklarımdan kayıp gitti. “Bu iğrenç bir renk ve evimden kaldırılacak.”

Kulak zarım üzerindeki ikna kabiliyetinden nefret ederek, içime kapandım.

Vücut dilimi çok kolay okuyabildiğini sanıyor.

Daha birkaç dakika öncesine kadar gözlerinin içine bakıp yaptığı her şey için teşekkür etmek isterken bu hareketi sadece içimde, daha da derinlere saklanma isteği uyandırmıştı. Birkaç dakika öncesine kadar elini tutmak, hissettiğim binlerce minnettarlıkla sıkmak istiyordum.

“Dilin nasıl?”

Hâlâ sağlam olup olmadığını görmek için acı veren kası damağıma bastırma dürtüsü yüzünden irkildim. Tek başıma geçirdiğim son bir saatte, dilime dokunmamak, incelememek için kendimle mücadele etmişim. Ömür boyu konuşma engelli kalmaya ne kadar yaklaştığımı görmek için bir ayna istiyordum.

“Anladığım kadarıyla rahatsız edici.”

Bana rahatsızlık veren sensin.

Ondan gitmesini istememin hiçbir yolu yoktu ama gitmesini istiyordum. Ona, sorularına ya da benim için planladığı geleceğe duygusal veya zihinsel olarak hazır değildim.

Gidebilir misin? En azından kısa bir süreliğine?

Kabalığımdan dolayı kasılıp sessizce ekledim. *Minnettarım. Gerçekten. Ama huzur içinde dinlenmem için beni yalnız bırakırsan da minnettar olurum.*

Bu sefer mesajımı görmeyerek alçak sesle güldü. “En azından hâlâ bir dilin var.”

Bu doğru.

Küstahlığına duyduğum kızgınlık biraz azaldı.

Dudaklarımı büzünce ameliyat esnasında ağzımı açık tutmak için kullandıkları aletler yüzünden çatlamış olan altdudağım irkilmeme sebep oldu.

Erkeklerin, ben bir saniyeliğine olsun yalnız kalmak için haykırırken bile alanıma girmesine tahammül etmeye alışmıştım. Elder'ın gitmek gibi bir niyeti olmadığı düşünülürse bu da iyi bir şeydi. Eğer benim hakkımda bir şeyler öğrenmek, beni kendi zevki için sorgulamak için buraya geldiyse ben de aynısını yapardım. Ben de listeler yapar, tüm dikkatimi ona verirdim. Dudaklarını bir şey söylemek için aralamadan önce ne istediğini anlamaya çalışırdım.

Kendini beğenmiş şekilde kollarını göğsünde bağlaması beni sinirlendiriyordu. "Artık özgür olduğuna göre dilini kullanmayı düşünüyor musun?"

Özgür müyüm?

Yastıklarımın destek alarak biraz daha yükseldim.

Yani iyileşmeme izin verecek, sonra beni Londra'ya, anneme, üniversiteye, kafelere ve özlediğim her şeyin sıradan normalliğine geri mi götüreceksin?

Bir elini saçlarında gezdirdi. Çenesinin keskinliği, gözlerinin derinliği ve son derece tehlikeli varlığı gözümü korkutuyordu. Planlı olmanın ve muhteşemliğin timsaliydi. Bulaşılmaması gereken bir adamdı. Asla saygısızlık edilmemesi gereken bir katildi. "Yanlış ifade ettim. Artık ondan kurtulduğunu söylemek istemişim." Üzerime doğru geldiğinde gölgesi tenimin her santimini öptü. "Tam anlamıyla özgür değilsin. Bana borçlusun, Pimlico. Sana kahraman olmadığımı söylemişim."

Evet ama beni unutacağına dair verdiğin söze rağmen beni kurtardın.

Bu küçük de olsa bir ilerlemeydi.

dollarş

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” Yatağımın ayakucunda volta atıyor, sanki görünmeyen bir tehdidi arıyormuş gibi her şeyi güvensizlik dolu bakışlarla değerlendiriyordu.

Olsaydı bile senden istemezdim.

Bunun sebebi çalınmaya -bir kez daha- karşı bir kinim olduğu için değil, zaten çok şey yapmış olduğu içindi.

Bana hayatımı geri vermişti. Daha ne isteyebilirdim ki?

Elbette seni özgür bırakmasını.

Her zaman tek hedefim bu olmuştu. Ancak şimdilik, olayların bu değişiminden memnun olmam gerekiyordu. Onunla savaşmalı mıyım, ona boyun eğmeli miyim, yoksa zamanımı bekleyip onu öldürmeli miyim diye düşünüp karar vermeliydim.

Hangi yolu seçeceğimi bilmiyordum ama... haklıydı. Ona borçluydum. Ve ona zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlanmak istemiyordum.

Sadece bitirebilirdin, tıpkı orijinal planda olduğu gibi.

Özgürlüğün son çırpınışları üzerime yığıldı. Elder Prest, koşullarımı değiştirmiş olabilirdi ama bu, onun hâlâ kurtulmam gereken bir canavar olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Şu anda kendimi öldürmek zayıflık mı sayılırdı, yoksa onun bana sahip olmasını önlediğim için yine de güçlü mü olurdum?

Sonsuz uykunun fısıltısından vazgeçemeyecek kadar uzun süredir ölüm fikriyle yaşıyordum. İntihar benim için hiçbir zaman omurgasız bir seçenek olmamıştı, o benim için son bir gösteri demekti. Bundan vazgeçemezdim. Henüz olmazdı.

“Yoruldun mu? Bir süredir denizdeyiz; güneş neredeyse doğmak üzere.” Gözleri keskin bir çakmaktaşına dönüştü. “Aç mısın?”

Sorusu cevapsız kaldı.

Serum vücuduma ihtiyacı olan besini veriyor, karın ağrılarımı uzakta tutuyordu. Acıksaydım bile nasıl yemek yiyecektim

ki? Dilim hareket etmeyi reddediyordu ve Michaels ağzıma yabancı cisimler sokmamam konusunda beni uyarmıştı. Bu kurala şimdilik yiyeceklerin de dâhil olduğuna hiç şüphem yoktu.

Elder yatağımın ayakucunda volta atmayı bıraktığında kalemim arka kısmıyla oynayarak bakışlarımı kaçırdım. “Sanırım Michaels açlık ve sıvı meselesini çoktan düşünmüştür.” Çenesini ovuştururken parmakları bir günlük kirli sakalını kaşıdı. Yakışıklı yüzünde kararsız bir ifade vardı. “Bu durumda, uyumana izin vereceğim. Yarın büyük bir gün olacak ve benim de dinlenmem gerek.”

Uzun adımlarla kapıya doğru yürürken gözlerini bana doğru dikti. “Rahatlamanı ve seninle ilgilenmeme izin vermeni öneririm. Enerjine ihtiyacın olacak.”

Kalbim damarlarıma kan pompalamayı bırakıp damarlarımı buzdan evlerle doldurdu.

Ne demek istiyorsun?

Ne için enerjiye ihtiyacım olacak?

Kaslarımdaki ani gerginlik, hafifçe farkına vardığım ama aniden umutsuzca rahatsız olduğum başka bir sorunun sinyalini verdi.

Mesanem.

Olamaz.

Bakışlarım bir banyo arayışıyla odada gezindi.

Sondan olabilir.

Kollarım, çarşafları kaldırıp altını incelemek için seğirdi. Yattayken işeme düşüncesi beni dehşete düşürmüştü ama uzun süredir bilincim yerinde değildi. On beş yaşındayken bademciklerimi aldırduğimde, ameliyat bir komplikasyonla sonuçlanmıştı. Boğazımın arkasındaki dağlanmış yaraya hasar vermemem ve yatar pozisyonda kalmam için beni gece boyunca sondayla yatırmışlardı.

Bu da öyle bir şey mi?

Nasıl anlayabilirdim?

İşeyebilir, bunu pis bir şekilde öğrenebilirdim ya da yataktan zorlukla kalkıp banyoyu bulana kadar serumu bir şekilde idare edebilirdim.

Her iki seçenekte de kendimi utandırmadan önce Elder'ın gitmesini beklemek zorundaydım.

Gitmesi için bekledim.

Ancak o gitmedi.

Çenesini kaldırarak omuzlarımdaki gerginliğe ve çarşafın üzerinde sımsıkı tuttuğum ellerime baktı. Yavaşça kapıdan uzaklaşıp bana doğru döndü. "İyi misin?"

Başımı sallamadım; sorusuna cevap vermedim, bu küstahlık değildi, sadece hayatım boyunca kendimi korumak için oluşturduğum bir tür içgüdüydü.

Öfkeyle iç çekti. "Bana ipucu verebilirsin, Pimlico."

Bu konuda değil, yapamam.

Çok utanç vericiydi.

Git buradan.

Eğer Michaels dönerse, yazarak yardım etmesi için bir kadın hemşire isterdim ya da kendim idare ederdim. Kendimi, yataktan kalkacak kadar güçlü hissediyordum. Ameliyattan dolayı halsiz olacaktım ama idare ederdim.

Her zaman yaptığım gibi.

Çenemle kapıyı işaret ettim.

Ona en içten teşekkürlerimi borçluydum ve bunu alacaktı. Ona borcumu ödeyecektim. Bir yolunu bulacaktım -bu yol bana iğrenç gelse bile- ama şimdi değildi.

Elder hırladı. "Lanet olsun, bana karşı sessiz olmak zorunda değilsin."

Unuttuysan söyleyeyim, dilim işlevsel değil.

Düşüncelerimin gidişatını tahmin ettiğinde bir kez daha dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Dilinin şimdilik konuşmanı engellediğini biliyorum ama vücudun zarar görmemiş.”

Gözlerim çirkin morluklara ve yara izlerine takıldı.

Zarar görmemiş mi? Bunu nasıl söyleyebilirsin?

Nasıl oluyor da tenimdeki grotesk* gibi görünen izlerin ötesine bakıyor ve uzun zamandır unuttuğum birini görebiliyordu?

Sert bir şekilde güldü. “Yaralanmadığını ve o lanet piç kurusunun sana bir şey yapmadığını kastetmedim. Kollarını sallayıp başını iki yana hareket ettirebileceğini söylemek istedim. Artık güvende olduğun için bana cevap verebilirsin.”

Güvende miyim?

Çenesini indirerek ters ters baktı. “Bana öyle bakma. Eğer güvende olduğunu söylüyorsam, güvendesin demektir. Anladın mı?”

Başımı sallama dürtüsü bu sefer daha güçlüydü. Onu görmezden geldim.

Efendi A’dan yana güvendeyim ama senden yana güvende miyim?

Dile getirilmeyen soru, Elder’ın tıraş losyonunun zengin baharatıyla eşleşen tarçın dumanı gibi asılı kaldı.

Düşüncelerimin nereye gittiğini biliyordu ama cevap vermedi. Bana kendi zehrimden bir parça veriyordu.

Yeterince adil.

Cevap vermeyen biriyle sohbet etmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyordum. Yeterince uzun süre, Efendi A’nın bu konudaki hüsrânının muhatabı bizzat ben olmuştum.

Alrik.

* Grotesk, varlıkların absürt (sıra dışı) özelliklerle yeniden tasviri ile dünyaya ait olmayan bir olgu haline getirilme sanatıdır.

dollarş

Onun adı, Alrik'ti.

O artık senin efendin değil.

Elder aniden yatağımın yanına gelip koluma dokunduğunda sıçradım.

Tenim onun dokunuşuyla gerilip ısındı.

“Bana söylemediğin bir şey var.”

Sana söylemediğim çok şey var.

“Sanırım konunun ne olduğunu biliyorum.”

Bundan şüpheliyim.

Parmakları bileğimi sıktağında biraz kıpırdandım. Vücudumdaki gerginlik mesanemi sıkıyor, onu bir an önce yanımdan uzaklaştırmam gerektiğini, yoksa yatağı ıslatma riskiyle karşı karşıya olduğumu hatırlatıyordu.

“Takmalarına izin vermedim.”

Gözlerim parladı.

Neyi?

“Yaşadığın onca şeyden ve uğradığın istismardan sonra senden istifade edilmiş gibi hissetmeni istemedim.”

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sıkıntılı bir nefes vererek bileğimi bıraktı. Sarı geceliğimi ve yaralarla dolu bacaklarımı örten çarşafı çekip açtı. “Sonda. Takılmasına izin vermedim. Ve ameliyata girmenin üzerinden saatler geçti. Neden gergin olduğunu ve kapıya bakıp durduğunu biliyorum.”

Kahretsin, bunu nasıl yapıyor?

“Tuvalete gitmen gerek.”

Yanaklarım anında kızardı. Bakışlarımı kaçırarak az önce üzerimden çektiğı çarşafı bulmaya çalıştım.

Git buradan. O zaman sorunumu kendim çözebilirim.

“Destek olmadan ayağa kalkmana izin vereceğimi sanıyorsan, dilsiz olduğun kadar aptalsın demektir.” Hiddet ve sabırsızlıkla bir kolunu sırtıma dolayıp yıllardır başımı koyduğum en yumuşak yastıkları yerinden oynattı ve diğer kolunu dizlerimin altına geçirdi.

“Boynuma tutun.”

Emri verdikten bir saniye sonra, beni yataktan kaldırıp güçlü ve korkutucu kollarının arasına aldı.

Hızlı bir nefes aldım ya da ağzımın etrafına sıkıştırılan pamuk ve gazlı bezlerin izin verdiği ölçüde ciğerlerime oksijen doldurdum. Bir kolum içgüdüsel olarak omuzlarına dolandı. Serum kordonu başının üzerinden geçerken iğnenin damarımı deldiği yerde elim sızladı.

“Serum askısını tut ve yanımızda kaydır.” Elder çenesiyle serumun bulunduğu yeri işaret etti.

Dediğini yaptım. Tek dayanağı etim olan tekerlekli aletin arkamızda kalmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Soğuk çeliği tuttuğum anda, Elder hareket etti.

Etrafımızda yankılanan tek ses; Elder’ın ayakkabılarının yere vurması, tişörtünün altında saklı olan kalbinin *gürültüyle* atması ve teninde yaşadığını bildiğim ejderhanın etkileyici cızırtılarıydı.

Odayı geçmesi, beni kucağında dengeleyip eğilmesi ve kapıyı açması iki saniye sürmüştü. Bu şekilde gözlerim ayakta durulan bir duş, derin olmayan, ayrı bir küvet ve makyaj masası bulunan tuvaletten oluşan küçük bir banyoyla buluştu.

Porselenin görüntüsü beni beklentiyle ürpertti.

Elder tek kelime etmeden çok dikkatli bir şekilde beni ayakta durabileceğim bir konuma getirdi. Ağırlığının yavaşça bacaklarıma doğru kaymasına izin verirken yüzüme hiç bakmamıştı.

Bana özgüvensiz, bıkmış, gergin -her türden duyguyu- hissettirdi ama korkutmadı. Bir erkeğin bana dokunması, kalbimin

tecavüz düdüğünü kapmasına ve Efendi -hayır, Alrik- benim için geldiğinde her zaman yaptığı gibi üflemeye hazırlanmasına neden oldu. Ancak bakışlarında cinsel bir ilgi yoktu, sadece sağlığımla ilgili bir değerlendirme yapıyordu.

Bir adım uzaklaşırken nefesi sıcak ve derinden geldi ama ellerini omuzlarımdan çekmedi.

Sendelemediğimde ya da bayılmadığımda her ne kadar sersemlik başımı döndürse de homurdanarak, “Gücünü yine hafife almışım,” dedi. Bir adım daha atmadan önce neredeyse beni isteksizce bırakmıştı. “Uzun bir ameliyattan ve ondan daha uzun bir mahkûmiyetten çıktıktan sonra bile destek almadan ayakta kalabiliyorsun.”

Bu ifade gerçek olmanın da ötesinde, başımdan geçenler için bir benzetmeydi.

“Dışarıda bekleyeceğim. Bana seslen-” Kendini tutarak sırttı. “İşin bittiğinde duvara vur, yoksa sifon sesini duyduğumda içeri dalarım.” Parmağını yüzüme doğru sallayarak hırladı. “Kendi başına yatağa dönmeyi aklından bile geçirme. Bir yere gitmiyorum.”

Aman Tanrım, dışarıda durup bekleyecek miydi? *Dinleyecek miydi?* Baş dönmesini sersemlikle takas ederek, utanç içinde etrafımda döndüm.

Kapıdan çıkarken, Elder omzumun üzerinden gümüş lava-bonun üzerindeki küçük aynaya baktı. Yansımadan gözlerimiz buluştu. Ben hüznü -canlı değil- sarı rengin ve rastgele sarılmış bandajların içinde dururken, onun gölgesi arkamda pusuda bekliyordu. Sert bakışları acımasız sırlarla ve günahlarla doluydu.

Aramızda dünyalar kadar fark vardı ama nedense beni sadece kendi dünyasına davet etmekle kalmamış, aynı zamanda o dünyayı onunla paylaşmam için beni çalmıştı. Böyle bir daveti nasıl

hak ettiğimi bilmiyordum ama sırf konuşmaya hazır olmadığım için nankör olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Bu adamı öpmüştüm.

Bu adama karşı bir şeyler hissetmiştim.

Kıymetini bildiğimi bilmesi gerekiyordu.

Aynaya doğru kasten gözlerimi kırıştırdım ve büyük bir saygıyla çenemi eğdim.

Banyodan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce hızla nefes aldı. “Rica ederim,” dediğinde fısıltısını zar zor duydum.

Acı içinde tuvalete ilerleyip işimi yapmaya hazırlandım. Vücudum bir kez daha rahatlığa kavuşurken Elder’m kokusu ve hâlâ havada asılı duran varlığı beni yerime sabitledi. İşim bittiğinde, sifonu çekmek için fazlasıyla güçsüz olan bacaklarımın üzerinde sallanarak ayağa kalktım.

İstenmeyen bir ziyaretçiye karşı gergindim. Düşüncelerimi düzene sokmak, aklımı biraz olsun toplamak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

İçeriye aniden dalmayınca fazladan saniyeleri ellerimi yıkamak ve ağrıyan ağzımdan olabildiğince kaçınarak yüzümü ovalamak için kullandım. Hâlâ Alrik’e ait olduğum ve bana zarar vermek için her an geri dönebileceği düşüncesini zihnimden atamıyordum.

Dağınık ve kirli saçlarımı geriye yapıştırdıktan sonra Elder’ın bana eşlik edebilmesi için duvara döndüm.

Ancak dönüş, sahip olduğum küçük dengeyi de bozarak tökezlememe neden oldu.

Kâğıttan bir kule gibi düşerken dizlerim gücünü tamamen yitirdi ve beni gururlu bir gökdelenden yerdeki bir moloz yığınınna dönüştürdü.

Kemiklerim ve kaslarım itiraz etti. Boğazımdan, bir kadının değil, kötü muamele görmüş bir köpeğin inlemesi yükseldi.

Abh.

Kapı içeriye doğru sertçe açıldı.

Elder öfkeli bir sabırsızlıkla titredi. "Sana lanet duvara vurmanı söylemiştim."

Ben... Ben denedim...

Başımı eğdim.

Uzun adımlarla gelerek tepemde durdu.

Tüm içgüdülerim bir tekme, bir yumruk beklentisiyle gerildi, itaatsizliğime karşı alışık olduğum bir şeydi. Onun yerine eğilip parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Artık benimsin, Pimlico ve sana onun baktığından çok daha iyi bakacağım. Ama eğer bana karşı koymaya devam edersen, her fırsatta benimle savaşırsan, aramızda sikik bir savaş olacak ve ben kazanacağım. Anladın mı?"

Gözlerimi kapattım ama tekrar açana kadar çenemi tuttu.

"Anladın mı?"

Bu kez başımla onaylama dürtüsü yoktu; görünüşe göre öfke içimde tam tersini uyandırıyordu. Nazik olup yumuşakça sorulduğunda, cevap verme ihtiyacım neredeyse dayanılmaz hale gelirdi. Bağırıp çağrıldığında kendimi kapatırdım ve artık soruları duyamaz hale gelirdim... sadece öfke olurdu.

Elder derin bir nefes aldı. "Yakında öğreneceksin. Göreceksin."

Beni kucakladığı gibi yatağa geri taşıdı.

Kalbim, beni hapseden cüssesinin fazlasıyla farkına vararak hızla çarpıyordu. Beni tekrar çarşafların arasına yerleştirdi ve yatağa girdiğimde sanki beni gereğinden fazla tutmaya dayanamıyormuş gibi elini çekti.

Vücudum rahat bir nefes almış olsa da bu reddedilme karşısında irkildim.

PEPPER WINTERS

Yerleştiğim anda, uyku zehirli bir sis gibi üzerime çökünce düşündüğüm kadar enerjimin olmadığı ortaya ıktı.

Sesi sertliğini kaybedip şurup gibi tatlı bir hal aldı. “Mahremiyetinin ihlâl edilmesine alışsan iyi olur, Pim. Seni aldım çünkü seni tanımak istiyorum. Sakladığın şeyi ortaya çıkarmak istiyorum. Bana istediğimi verirsen, bu senin için çok daha kolay olur. Vermezsen, reddettiğin güne pişman olursun.”

Ardından arkasına bile bakmadan yanımdan uzaklaştı.

BÖLÜM BEŞ

ELDER

Yata kaçak bir yolcu almamın üstünden yirmi dokuz saat geçmişti.

Bu süre içinde, kurbanlarıma eklediğim iki kişinin ölümünü unutmuş ve içimde biriken utancı haklı çıkarmak için elimden geleni yapmıştım.

Yirmi dokuz saat boyunca uzak durmuştum çünkü başka seçeneğim yoktu.

Alrik'in evindeyken her şeyden bir tane almak için iznim vardı. Bir öpücük, bir tat, bir dokunuş... Benim gibi bir bağımlıya yardımcı olan tek şey buydu.

Bütün şeyi bitirmemem için bağbozumunun tadına bakmama izin verilirdi.

Pim ile işler o şekilde yürümüyordu.

Her yudumda gittikçe daha fazlasını istiyordum. Sessiz gücü, zorlukla kazandığım sakinliğimi baltalıyor, lağım çukurundan dışarı ilk adımımı attığım ve çalınan tahtımda hak iddia ettiğim günlere geri dönmemi sağlıyordu.

Odaklan.

Çalış.

Düşüncelerinin rotasından sapmasına izin verme.

Bir din gibi taptığım talimatları söylemek kolay, uygulaması zordu. Asi düşüncelerimi kontrol altına almak için nadiren

kullandığım bir başka yöntem vardı. Ancak hiçbir şey, onu banyoya taşıdığımda kırılğan vücudunun ne kadar sıcak olduğunu aklımda tekrarlanıp durmasını engelleyemezdi. Bana hem bu kadar yakın hem de muhtaç olmasıyla birlikte kalbimin panik ve kurtuluş hisleri içinde teklemesini de.

Neredeyse kontrolümü yitirmeme sebep olacaktı.

Michaels haklıydı.

Ne istemiş olursam olayım, onu buraya getirmemeliydim. Pim benim için iyi değildi. Ben de onun için iyi değildim. Her ne kadar canımı sıkırsa da Michaels'ın ve onun küçük tıbbi ekibinin sessiz bakımı altında olması daha iyiydi.

Çok yakında... cevaplarımı alacaktım.

Bana borcunu ödeyeceğinden emin olacaktım... *iyileştikten sonra.*

Ve her zamanki gibi talebim yerine getirildikten sonra ondan kurtulacaktım, böylece bir kez daha huzur bulabilecektim.

Şimdilik, doktor onunla aramdaki tek bağlantı olmaya devam edecekti. Bana onun sağlığıyla ilgili güncel bilgiler veriyordu, öğle yemeğinde yumuşak yiyeceklere başlayacaklardı.

Dün, en erken ne zaman konuşabileceğini tekrar sormuştum.

Elde ettiğim tek şey, öfkeden çatılan kaşlardı. Konuşma süresine gelince bu, hastasına bağlıydı. Sadece, hastasının hayatındaki varlığının ne kadar pervasızca olduğunu ve bana istediğimi ne kadar çabuk verirse o kadar güvende olacağını anlamasını umuyordum.

Diğer yandan, iyileştikten sonra bile asla konuşmayacağından korkuyordum. İki yılını sessizlik içinde geçirmişti. İki yıl boyunca hayali bir varlığa notlar yazmış, bunları büyük bir sessizlik içinde teslim etmişti.

Fiziksel olarak ne zaman iyileşeceğine dair bir zaman çizelgesi istiyordum, böylece cömertliğimin sınırını aşarsa onu konuşmaya zorlayabilirdim.

Ona iki hafta verecektim.

Eğer o zamana kadar tek kelime etmezse de onu zorlayacaktım.

Ben köprüye çıkarken kaptan başını kaldırıp baktı. Hayalet'in eşi benzeri yoktu. Bu yatı kaderimin değiştiği yıl tasarlamıştım ve isteklerime hiçbir kısıtlama getirmemiştim.

Tamamlanıp zarif bir şekilde denize açıldığında, insanların dikkatini çekmişti. Onu nereden aldığımı ve böylesine güzel bir yata nasıl sahip olabileceklerini soranların soruları havada uçuşmuştu.

Türünün tek örneği olan süper yatı tasarladığımı ve onu benim için inşa eden firmayı satın aldığımı öğrendiklerinde, hiçbir pazarlama ya da iş talebi olmadan siparişler hızla gelmişti.

Bu şekilde ticaretin adeta tam ortasına düşmüştüm.

"Günaydın, Bay Prest." Jolfer Scott sadece bir kaptan olarak değil, aynı zamanda keskin nişancılık ve silah kullanma konusunda örnek bir sicile sahip eski bir ordu komutanı olarak da çok tavsiye edilmişti.

Denizde olmak, yaşamak için hem en güvenli hem de en tehlikeli yerdi. Çok güvenliydi çünkü insanların sayısı azdı, uçsuz bucaksız maviliğin güzelliğindeydi, kesintisiz güneş ışığında huzur vardı.

Ancak tabiat istediği takdirde basit bir fırtınayla hepimizi boğabilirdi. Olay sadece ev sahibimizin tabiat gibi bir zorba olması da değildi; denizde yaşamak başlı başına tehlikenin ta kendisiydi çünkü burada hiçbir kural geçerli olmazdı. Yanında beliren yat-taki kişi, içki ve macera paylaşmak isteyen nazik bir gezgin ya da

yata binmek, yağmalamak ve tecavüz etmek isteyen bir katil de olabilirdi.

Okyanusun tek adresim olduğu yıllarda, iki savaşla karşılaşmışım. Her ikisinde de Hayalet, antenlerle donatılmış ve maki-neli tüfekli adamlarla dolu iki yatın arasına sıkıştırılmıştı.

Kazanamamışlardı.

Ölü sayım giderek artmıştı.

Ve o gece korsanları denize atıp onları tuzlu suyun derinleri-ne gömülmeye terk ettiğimizde, köpekbalıkları güzel bir ziyafet çekmişti.

“Rapor edecek bir şey var mı, Jolfer?” Ellerimi eski moda dü-menin etrafında kenetledim. Bu benim istediğim bir tasarımdı. Pratikliğinden dolayı değil, içimdeki çocuk hiç büyümediği için istemiştim.

Kendi çocukluğumu ve kardeşiminkini mahvetmişim.

Fakat ondan önce hayat daha basitken kardeşimin küvet-te oynadığımız yelkenlisini çok severdim. Tek bacaklı Lego Karasakal’ı sonsuz ufuklara yönlendirmek için önüne yerleştir-diğimiz dümeni çok severdim.

O oyuncak yelkenli tıpkı Kade gibi artık yoktu. Gerçeğini elimde tutuyor olsam da kontrol dümende değildi.

Bilgisayarlar kontrol ediyordu.

Jolfer evimi tam otomatik sistemle yönlendiriyordu. Köprü-nün ön duvarının tamamını yanıp sönen ışıklar, düğmeler ve kadrarlardan oluşan bir serap süslüyordu.

“Hiçbir şey yok, efendim.” Jolfer ellerini ütülü lacivert pan-tononuna sildi. Açık mavi tişörtü tıpkı tüm seyir ekibi gibi salaş ama ütülüydü. “Hâlâ Fas rotasındayız. Akdeniz’deki hava duru-mu raporu önümüzdeki birkaç gün için açık, hafta sonu küçük bir fırtına geliyor ama bizi endişelendirecek türden bir şey değil.”

Çenemi kaşıdım. “Güzel.”

Bir sonraki durağım Fas'tı. Kralın ikinci dereceden kuzeni olan Faslı bir kraliyet mensubu, çölün hüküm sürdüğü bir ülkede yaşadıktan sonra suya âşık olmuş, aile üyelerini ve dostlarını ağırlamak için benden orta büyüklükte, sekiz yatak odalı bir yat inşa etmem için yardım istemişti.

Onun istekleri Alrik'inkilerin tam tersiydi.

Silahlar ve torpidolar' yerine güneş şemsiyeleriyle paha biçilmez avizeler istiyordu. Ayrıca, derinleri keşfetmesi için sadece dört kişilik, küçük, piyasada oldukça yeni ve yarım milyon doların çok üzerinde olan çıkarılabilir bir denizaltı da istiyordu.

Normalde böyle bir savurganlık karşısında gözlerimi devirirdim.

Eğer bende de bir tane olmasaydı.

Toplamda sıfır defa kullanmıştım. Bunu asla kabul etmezdim ama onu eğlence amacıyla kullanmak için değil, bir gün ailemi bulma ve sevgi için rüşvet vereceğim hediyelerim olması umuduyla tasarlamıştım.

Bu çok saçma bir fikirdi.

Bir süre sonra Selix geldiğinde sabahın onunda köprüye vuran güneş ışığına gözlerini kısarak bakarken, "Efendim, kız istediğiniz gibi duş aldı ve hazırlandı," dedi.

Nihayet.

Bazı şeyleri konuşmanın vakti gelmişti.

"Teşekkür ederim." Ona bir bakış atıp çıkışa doğru ilerledim. "Ekselansları ile toplantımız ne zaman?"

Selix telefonunu çıkarıp benim yapmam gerekmesin diye her anlaşılmayı, açık sözleşmeyi ve gündemi kaydettiği ajandasını açtı. "Altı gün içinde. Onunla Asilah'ta, ortağı olduğu yerel bir sahil restoranında buluşacağız."

* Torpido, dümeni ve pervanesi bulunan suyun altından veya üstünden suya atılan patlayıcı bir sualtı silahıdır.

Aklım başımdan gitmiş haldeydi.

Normalde, yatlarımı inşa edenlerin yaşadığı Monako'da durmak ve geçmişimin parçalarını sakladığım küçük evi ziyaret etmek isterdim. Karada evimi andıran tek yer orasıydı.

Fakat bunun için zamanımız yoktu.

Akdeniz, su yolları ve seyir yoğunluğu yönünden işlek bir rotaydı. Yoldan sapma gibi bir lüksümüz yoktu.

Selix limana yanaşma konusundaki tereddütlerimi okumuş gibi, "Eğer isterseniz toplantıyı bitirdikten sonra Monako'ya kısa bir ziyaret ayarlayabilirim?" diye sordu.

Düşüncelere dalarak dudağımı ısırdım. O zamana kadar Pim ile ne yapmış olurdum? İhtiyacım olan cevapları almış olur muydum? Onu çoktan satmış mı olacaktım, yoksa hâlâ benim himayemde mi olacaktı?

Her iki durumda da müdürlerimle temasa geçmem gerekiyordu. Birkaç ay olmuştu. Ve sürekli kaçtığım şeyleri, titizlikle kaçındığım anıları ziyaret etmek istiyordum.

"Evet, öyle yap. Bu işten sonra Monako'da bize birkaç gün ayır."

Bunu gerçekleştireceğine güvenerek köprü üstünden ayrıldım ve sessiz kaçak yolcumu görmek için adımlarımı güvertenin altına çevirdim.

BÖLÜM ALTI

PIMLICO

“G ünaydın.”
Yine gelmişti.

Başımı kaldırmadan önce Elder’ın, karalanmış notuyla birlikte kelebek şeklinde katladığı kanlı bir doları çarşafın altına sıkıştırdım. Dilim kesilirken ona tutunmuştum. Ameliyattan uyandığımda ise gitmişti. Doktor Michaels harap olmuş parayı yatağımın başucundaki çekmeceye koymuş, açılmış kelebek kanatlarının geçmiş acılarımla ve üstesinden geldiğim her şeyle nefes almasına izin vermişti.

Böyle bir şeye sarılmak hastalıklıydı; *özellikle* de Elder’ın el yazısının mürekkebinden gerçekler dökülmüşken teselli verme gücü olmayan bir şeyde teselli bulmaya çalışmak aptalcaydı. Beni unutmaya istekli olduğunu söylemişti ama bir nedenden dolayı sözünden dönmüştü.

Beni isteyerek terk edeceğini bilmek, şu anki durumumda beni rahartarmıyordu.

Neden benim için geri döndü? Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?

Düşüncelerimin her kenarını ve köşesini kaplayıp fokurdayan kazana bir soru daha ekleniyordu.

Dişlerimi sıktım, hayatımın bu bölümünün sona ermesini, iyileşmeyi ve güçlü olmayı, sorularla kafayı yemedenden önce özgürlüğümü talep edebilmeyi diledim.

Şimdi o burada olduğundan... bulabildiğim tüm güce ihtiyacım vardı.

Siyah tişörtü, yıpranmış kotuyla soğukkanlı ve sakin bir şekilde odaya girdiğinde nefesim kesildi.

Gündelik kıyafetler içindeyken bile etrafına güç ve para kokusu yayıyordu.

Koyu renk gözleri benimkileri buldu. "Gitme zamanı."

Gitmek mi?

Nereye?

Nerede olduğumuz, nereye yelken açtığımız ve neden gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fikir sahibi olduğum tek şey, bir yatta olduğumdu. Yumuşak sarsılma hafif bir deniz tutmasına neden olmuştu ama bakacak bir pencere olmadığından karanlıkta yakın mıydık, yoksa ıssız bir yerde miydik anlayamıyordum.

Elder bana yaklaşıırken sol eli sanki bana uzanmasını engellemek istermiş gibi cebindeydi. "Gel."

Görmemesi için bir dolarlık banknotu yorganın altında buruşturdum ve başımı eğdim. Not defterini alıp bir soru yazabilirdim. Sonunda iletişim kurabilir, nereye gitmemi istediğini sorabilirdim. Ancak eski alışkanlıklardan vazgeçmek çok zordu.

Dudaklarından sert bir iç çekiş kaçtı ama yine de bana cevap verdi. "Taşınıyorsun."

Gözlerim gittikçe alıştığım odanın içinde gezindi. Bu küçük, steril alanda çok uzun zamandır ilk kez yalnız uyumuştum. Ağrılarımla olsa da tam olarak iyileşmiş olmasam da sıcak ve rahattım. Yerde bağlı ya da yatağın ayakucunda tasmalı uyumuyordum.

Burası cennet gibiydi.

Başımı aşağı eğdim.

"Gitmek istemiyor musun?" Elder tek kaşını kaldırdı. "Hastane kanadında kalmayı mı tercih edersin?"

dollars

Eğer bu güvende kalacağım anlamına geliyorsa, evet.

Çenem meydan okurcasına kalktı.

Gözlerini devirdi. "Siktir, beni zorluyorsun." Dün yaptığı gibi çarşafı çekerek hırladı. "Ya yürürsün ya da ben seni taşıyım. Seçim senin."

Ayağa fırladım.

Bu kadar kısa bir sürenin ardından kollarının tekrar vücudumu saracağı -beni hem tehdit ederken hem de koruyacağı- düşüncesi başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Yürüyeceğim.

Dik dik bakarken bacaklarımı yataktan dışarı çıkardım.

Sinir bozucu bir şekilde güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu adamın derdi neydi? Sanki onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi fazla huysuz ve sinirliydi. Böyle hissetmesi kendi suçuydu. Benim için geri gelmesini ben istememiştim.

Aslında istedin sayılır.

Ona yalvardın, hatırladın mı? Seni öptüğünde, teslim oldun. İlk kez isteyerek boyun eğdin...

Derin bir nefes alarak o anıları aklımdan uzaklaştırdım. Boyun eğmemiştim. Daha önce hiç tatmadığım bir zevkin içine dalmıştım. Teslim olmuşum çünkü ölmek üzere olduğuma inanıyordum ve ölmeden önce bir erkekle bir kadın arasındaki normalliğin bir parçasının tadını çıkarmak istemiştim.

Bunun neresi yanlıştı?

Yanlış olan hiçbir şey yok. Sadece ondan öpüşüne karşılık verecek kadar hoşlandığını kabul et.

Asla.

Bu adam ilgimi çekmişti ama beni istediği gibi kullanabileceğini itiraf ettiğinde tüm ilgimi söndürmüştü. O da diğerleri

gibiydi. Çok kolay cinayet işlemişti. Yeniliğin etkisi geçtikten sonra beni öldürmesini engelleyecek ne vardı?

Elder dirseğimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti.

Onun pençesinde debelenirken burun deliklerimden gergin bir nefes ıktı.

“Benimle mücadele etme, Pim.” Yüz hatları keskinleşti. “Kazanamayacaksın.”

Parmakları morluklara batarak Alrik’in bana aşıladığı itaati yeniden harekete geçirdi.

Yataktan çıkmama yardım etmesine izin verdim, sıcak ayak parmaklarım soğuk fayanslarla buluştuğunda irkildim.

Ayakta kalmak için elimden geleni yaparken biraz yalpala-dım. Elder gitmeme izin vermedi ama dokunuşu zorlayıcı olma-yı bırakmıştı. Artık daha nazikti.

Doktor Michaels, bir saat kadar önce serumumu çıkarmış, yaşadığım hafif bulantının beni kusturmayacağını görünce bana gerçek yemek vereceğini söylemişti. Dilimdeki yaraya mide asi-dinin değmesinin kimse için iyi olmayacağını anlatmıştı.

Kesinlikle aynı fikirdeydim.

Kendimi az da olsa rahat hissettiğim doktora yakın olmam gerekiyordu. Kalbimi, drtnele atmaması gerekirken heyecan-la attıran bir adamın yanına taşınmak istemiyordum. şu an olmazdı.

Ama bana başka seçenek bırakmadı.

“Gel.” Beni ileriye sürükleyen Elder’ın tutuşu bir kez daha naziklikten kararlılığa dönüştü.

Bir kalas gibi kaskatı ve koordinasyonsuz şekilde ayaklarımı ileri doğru sürükledim. İtaat etmeye çalıştığımı ama zorlandığı-mı gören Elder yavaşladı.

Dirseğimi kavrayarak ağırlığımın bir kısmını aldı. “Her adım daha da kolaylaşacak. Birkaç hafta sonra vücudun acı çekmeden hareket edebilecek.”

Kulağa harika gelince gözlerimi kırıştırdım.

Kavalkemiği atelleri, zonklayan dizler ve yayılan morluklar olmadan hareket etmek... Egzersiz yapabilecek kadar sağlıklı olmak ve sadece kölelik içinde tökezlememek... Şişmiş dilim bile bu leziz vaadi bozamazdı.

Bir adım daha attım.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme dans etti ama beni odadan uzun bir koridora doğru yavaşça yönlendirirken tek kelime etmedi. Beni ileri doğru çekiştirmemişti ama sıkı bir baskı uyguluyor, bana zaman tanısa da iradesine boyun eğdiriyordu.

Üzerinde, bana verilen not defterindeki aynı beyaz logonun bulunduğu çelik gri rengindeki halının üzerinde ilerledik.

Kahretsin, not defterini bıraktım.

Kalemi de.

Fakat doları almıştım.

Parmaklarım, kırmızıya bulanmış sırrımı korumak için sıkılaştı.

Duracağımız noktaya gelince, Elder asansör kapısının yanındaki gümüş düğmeye bastı. Aşağı bakıp bakışlarını benimkilerle buluşturdu. “Dikkatini ver. Tıbbi ekip tarafından kontrole çağrıldığında, hangi güverteye geleceğini hatırlaman gerekecek.”

Yani... etrafta gözetimsiz dolaşmama izin mi verilecek?

Bu düşünce biraz korkutucuydu.

Alrik'in malikânesinde serbestçe dolaşabiliyordum ama kameralar görünmez tasmamdan sıkı sıkı tutuyorlardı. Elder'ın da kameraları olacağından hiç şüphem yoktu ama onun beni izlemesine o kadar da aldırmıyordum.

Neden ki?

O hâlâ bir erkek.

Hâlâ baskın bir piç.

Ama o öpücük...

Asansör çınlayıp açıldığında ve Elder bizi o küçük aynalı kutuya tıktırdığında zihnim öpücüğe geri döndü.

İkinci kat güvertesi için düğmeye bastığında dudaklarım karıncalandı ve yukarı doğru hareket ettik. Asansördeki hava yoğunlaşıp farkındalıkla çatırdadı.

Beni yine öyle öpecek miydi? Beni çalma sebebi bu muydu? Rahatsız etmeden yanında uyumama izin verdiği gece söz verdiği şeyi bitirmek için miydi?

Beni tekrar öpmek istese bile öpemezdi. Dilimde dikişler vardı. Yaralıydım.

Bu diğer erkekleri asla durdurmadı.

Göz ucuyla ona baktım. Elder pek çok şeydi ama yanında zaman geçirdikçe, diğer erkekler gibi olmadığından şüpheleniyordum. Eğer diğerleri gibi değilse, ne istediğini nasıl tahmin edebilirdim ki? Başıma geleceklere zihinsel ve fiziksel olarak hazırlanamazsam hayatta kalacağımdan nasıl emin olabilirdim?

Asansörün kapıları açılarak bizi yeni bir güverteye çıkardı. Bu güvertede pembe altın rengi halı, ince duvar kâğıtlarında ışıldayan bronz vurgular ve duvarlarda güzel aplikler vardı. İç tasarımı zenginlik ve başarı kokuyordu.

Elder beni bırakıp takip etmemi bekleyerek önden yürüdü.

Çıplak ayaklarım, bana mutluluk ve geçmişimden çok daha iyi bir gelecek fısıldayan sıcak halıya gömüldü. Dünkü sarı geceliğim pembe olanla değişmiş, bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Kumaşını parçalamamak için sarf ettiğim çaba yadsınamazdı. Yumuşaklığında rahatlamıyor, sadece işkence çekiyordum.

Elder sonunda altın rengi bir kapının önünde durup kapıyı açtı. Anahtar ya da kilit yoktu, sadece istiridye kabuğu şeklinde süslü bir kulp vardı.

Onu takip edip içeri girdiğimde şaşkınlıktan dudaklarım aralandı.

Bir hizmetçi kollarında büyük bir yastıkla arkasını döndüğünde sıçradı. “Ah, affedersiniz, efendim. Misafiriniz için son hazırlıkları yapıyordum.”

Elder kollarını göğsünde birleştirdi. “Oda iyi görünüyor. Gidebilirsin.” Başını dik tutarken bakışları küçük balkona ve çağlayan güneş ışıklarına açılan çift kapılı, zarif odaya değil; sarı saçlı, güzel hizmetçiye kilitlenmişti.

Kız hafifçe eğildi ve yastığı yatağın üzerindeki birbirinin aynısı olan bir dağın üzerine yerleştirdi. Yatak şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü.

“Hemen, efendim.” Kapıyı kapatıp odadan çıkmadan önce benim tarafıma hızlı bir bakış attı.

Elder konuşmadı. İlerleyerek Fransız kapıları açtı ve temiz deniz havasına doğru bir adım attı.

Verandada ona katılmayı ve özgürlüğü içime çekmeyi arzuladım. Ufukta hızla çarpan dalgalara tanık olmak, ayaklarımın altında dalgalanan gelgiti izlemek istedim. Öte yandan takip etmemi isteyip istemediğini, bunun bir davet mi, yoksa sadece ona ait bir an mı olduğunu bilmiyordum.

Bu yüzden oyalandım.

Dikişli dilimi damağıma bastırıp acıdan kıvranarak bakışlarımı yatak odasında gezdirdim.

Sol tarafımda, sekiz kişiye yetecek büyüklükte, yerden üzerine atlanabilecek kadar alçakta bir kanepenin olduğu gömme bir

salon vardı. Yere monte edilmiş bir sehpanın üzerinde bardaklar için boşluklar ve dergiler için de raflar bulunuyordu. Bu şekilde, okyanus düzeni bozmaya ne kadar kararlı olursa olsun her şey yerli yerinde duruyordu. Duvarda büyük, soyut bir tablo asılıydı. Yatak ise; zarif, koyu çikolata rengi bir örtü ve fildişi dantel yastıklarla uyumlu, soluk krem rengi ipekten bir cibinliğin altında duruyordu.

Bir kez daha, her eşyadan ve mobilyadan para kokusu sızdı. Fransız kapıların yanındaki pencerenin altında bir yemek masası duruyordu. Aynı krem ile çikolata rengi dekorun olduğu tam boy bir jakuziyle iki kişilik bir duşa kabinin yer aldığı banyo, bitişikteki kapıdan görünüyordu.

Sonsuz beyaz, beyaz ve beyazdan sonra renklerin zenginliği gözümünden kaçmamıştı.

“Sonsuza kadar odanın ortasında mı duracaksın yoksa buraya gelmeyi düşünüyor musun?” Elder’ın sesi, bunaltıcı deniz havası eşliğinde kulaklarıma çarptı.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Dışarı adım attığımda tüm vücudumun karıncalandığını hissettim. Ben dili kesilmiş bir dilsiz değildim. Yeni bir kâbusun içine satılmamıştım. Sadece okyanusun ortasında bir erkeğin yanında duran bir kızdım.

Manzarayı seyrederken omzum koluna değdi. Güneş ışığı, turkuaz suyun üzerinde altın gibi parıldıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

Aklımdaki bir milyon soru, origami gibi katlarına ayrıldı.

Bu yat da neyin nesi?

Nereye gidiyoruz?

Neden bu harikulade şeyi yapıp beni de yanına aldın?

Fakat cevaplara, böylesine sıcak bir güzelliğin öpücüğü kadar ihtiyacım yoktu. O kadar uzun zamandır açık havadan mahrum

kalmıştım ki parmaklarını saçlarıma dolayan suyun ve esintinin tokatları neredeyse coşku vericiydi.

“Tanıştığımızdan beri ilk kez yükünden arınmış görünüyorsun ve korkunun altında boğulmuyorsun.”

Elder yüzünü bana döndüğünde sıçradım.

“Bu görüntü hoşuma gitti.”

İğneleyici bir karşılık veremedim. İçimden böyle bir yorum yapmak gelmemiştir. Bakışları ve arkasındaki görkemli manzara beni büyülemiştir. Kırılmayan elimle balkon demirini kavradım ve yataın şık gümüş hatları suyu bir kılıç gibi keserken doğrudan aşağıya, çalkalanan deniz köpüğüne bakma riskini göze aldım.

“Yerinde olsam denize atlamak gibi bir fikre kapılmazdım. Seni hayatta tutmak için yaptığım onca şeyden sonra kendini öldürmen beni oldukça öfkeliendirir.”

Nefesim kesildi.

Ölmeyi arzuladığımın farkında mıydı? Bu zayıflığımı bana karşı kullanmayı mı planlıyordu, yoksa neden böyle düşüncelere kapıldığımı anlıyor muydu?

Topuklarının üzerinde dönerken, “Gel. Balkon senin; istediğin zaman çıkabilirsin,” dedi. “Sana etrafı gezdireyim sonra dönmem gereken bir işim var.”

Peşinden gittim.

Biz hayranlıkla okyanusu seyrederken bir hizmetçi içeri girmiş; ardında yumuşak erişte, pirinç lapası ve dumanı tüten patates çorbasıyla dolu bir tepsi bırakarak ortadan kaybolmuştu. Karbonhidrattan kaçınanların kâbusu olan bu tepsi, aniden açlık çeken midem için bir lezzet vahası gibiydi.

“Şimdilik sadece yumuşak yiyeceklere iznin var ama canın başka bir şey çekerse personele haber ver. Michaels ya onaylayacak ya da reddedecektir.”

Gözleri ellerime kaydı.

Bana verdiği hediye kelebek, parmaklarımın arasından çıkıntı yapıyordu.

Alnı kırıştı. “Bu da ne-”

Kanlı dolarımı saklayamadan, bir kez daha elimden çalmıştı. Parmakları hızlı ve sinsiydi.

“Bu hiç hijyenik bir şey değil. Neden hâlâ sende?”

Ellerim yumruk halini aldı.

Çünkü o bir hediyeydi.

Elder hafifçe başını salladı. “Sende kalmasını mı istiyorsun?”

Gözlerim kirli paraya kilitlendi. Umutsuzca başımı sallamak istedim ama o zaman, Elder kazanırdı. Alrik’in evinde benimle ilk seferlerde konuştuğunda ve kanımda büyü yaratarak o şeyleri *istememi* sağladığında, ona cevap vermem için elinden geleni yapmıştı.

Vermiştim de. *Cevap vermiştim.*

Bunu bir daha yapmayacaktım... Ne istediğini bilmeden olmazdı.

“Pekâlâ, bunu alamazsın.” Hain bir bakışla banknotu iki elinin arasına aldı ve ortadan ikiye yırttı.

Kalbim öfke dolu alevlerle parladı. Yine de görmesine izin vermedim, onun için değersiz ama benim için çok değerli olan bir şeyi yok etmenin çok kolay olduğunu ve bunun beni dehşete düşürdüğünü belli etmedim.

Konuştuğunda sesi hem karanlık hem de alçaktı. “Sana bozuk paradan daha değerli olduğunu söyledim ama sen sanki toplam değerini buymuş gibi bir dolara sarılıyorsun.” Alaycı bir tavırla banknotu yırtarak dörde ayırdı. “Bugünlerde kan her şeyi lekeliyor. Serveti bile.”

Bakışlarım yere savrulan yırtık parçaları takip etti.

“Değer verdiğin şey para mıydı, yoksa kelebek mi? Üstüne karalanmış not olamaz.” Başını yana eğdi. “Seni anlamıyorum, Suskun Kız ama anlayacağım.” Elini uzatıp çenemi kavradı. Başparmağı çenemdeki morluklarda gezinirken donakaldım, gözleri ağzımda dolaştı.

“Eğer mesele paraysa, sana yüz banknot daha veririm.”

Tiksintiyle nefesimi vererek dudağımı kıvırdım.

Bu seni daha iyi hissettirecek mi? Bana bir köle gibi davranmak yerine, beni bir fahişe gibi satın mı alacaksın?

Gözleri kısıldı. “Mesele para değil. Değil mi?”

Parmakları beni bırakmak için gevşese de hızlı davrandım ve çenemi çekip tutuşundan kurtuldum.

“Eğer hediyeysen...” Boğazını temizledi. “Eğer katladığımı kelebeksene, sana bir tane daha verebilirim.”

Kalbim yastıkla dolu yatağın üzerine düştü. Onunla tek kelime bile konuşmamışken bu adam beni nasıl anlıyordu?

Kotunun cebine uzanıp bir klipsle tutturulmuş paraları çıkarırken ve bir banknotu içinden alırken bakışlarını gözlerimden ayırmadı.

Dikişli bir dille yutkunmak yeterince zordu ama parmakları klipsi kapatıp yeni basılmış on dolarlık Amerikan banknotunu okşadığında daha da zorlandım.

“Bir süre daha sessiz kalmana izin vereceğim, Pimlico. Ama uyarayım... bundan bıkmam uzun sürmeyecek.” Yüzü gerildi. “Özellikle de kibar bir sohbeta uygun sorulara cevap beklediğim zaman.”

Öfkelenmiştim.

Gözlerimi, yaratacağı büyüye hazırlanmak için parayı sıkıştırma ve katlama şeklinden ayıramıyordum. Başka bir hediye düşüncesi beni o kadar sakinleştirmişti ki ne halının üzerindeki

yırtık parçalara takılmış ne de tehdidine karşı öfkeyle burnumu çekmiştim.

Beni görkemli süitin ortasında tek başıma bırakarak öğle yemeğinin beklediği masaya doğru ilerledi. “Gel.”

Bu kelimeyi seviyor. Ona ait olduğumdan beri kaç kez bana bir fino köpeği gibi gelmemi emretti?

Emri, omurgamın üzerinden süzüldü, kontrolümü ele almak ve beni itaat etmeye zorlamak için elinden geleni yapıyordu.

İki yıl boyunca başka seçeneğim olmadan itaat etmiştim.

Neden bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmek isteyecektim ki? Sonuncusu tek renkli ve ıstıraplı iken bu hapishanenin renkli ve heyecan verici olması, neyi değiştirirdi?

Dürtülerimle savaşıarak duruşumu dikleştirdim. Düşmanlık etmek niyetinde değildim ama kurallarla, nezaketle yönetilemeyecek kadar zengin ve güçlü bir adamın oyuncağı olmaktan bıkmıştım.

Benden itaat etmemi istiyorsa, *konusmamı* istiyorsa... kibarlık ve nezaket ödemesi gereken bedeldi.

Başını iki yana sallayarak bir hırıltıyı yuttu. Göğsünden süzülen öfke değildi, uzun zamandır görmediğim nadir bir duyguydu.

Gurur.

Ona karşı geldiğim için gurur mu duyuyordu?

“Lütfen.” Dudaklarında belirlemek üzere olan çapkın gülümsemeyi gizleyerek başını eğdi, parmakları parayı katlamayı bırakmamıştı. “Beklediğin şey bu, değil mi? Buraya gelir misin, *lütfen?*”

Masaya doğru bir adım atarak onu ödüllendirirken bile çenem havada kaldı.

Bakışları bacaklarıma kaydı, gülümsemesi keskin bir onay öksürüğüne dönüştü.

Neredeyse hiç etkileşime girmediğimiz halde neden sonu olmayan bir sohbetin gerçekleştiği izlenimine kapılmıştım? Hayvanlar kendilerini böyle mi tanıtırırdı? Beden diliyle ve karşılıklı saygıyla?

Saygı.

Bu, artık aşına olmadığım bir başka duyguydu. *Başka bir insana ya da kendime saygı duymak.* Unuttuğum ne kadar çok şey vardı? Ve bunları yeniden öğrenmem ne kadar sürerdi?

Elder, bir sandalye çekip masaya oturacak kadar yaklaşıp dek yırtıcı bakışlarını üzerimden ayırmadı. Yaralı vücudumla bunu elimden geldiğince zarifçe yaptım ve neye bakacağıma dair bir savaş verdim.

Leziz yemek ya da tehlikeli adam.

Çorba lezzetli kokular yayıyor; eriştelerden iştah açan bir alaycılıkla buhar çıkıyordu. Fakat diğer tarafta Elder ve benim için bir hediye yaratan duyarlı elleri vardı...

Bir dakika, neden bana başka bir hediye hazırlıyor?

İlkini birlikte geçirdiğimiz gecenin bedeli olarak vermişti. O gece korkunç bir şekilde bitmişti. Yine de origami hediyesini hak etmem için benden bir şeyler kazanmıştı.

Bugün durum öyle değildi. Sadece benim için geri dönmekle kalmamış, aynı zamanda beni çalmıştı. Beni iyileştirmiş, beni korumuştı. Şimdi de bana kendime ait odalar, besleyici yemekler ve en önemlisi, hiçbir kötülük ya da kötü niyetli beklenti olmadan dinlenmeme izin verme nezaketini gösteriyordu.

O zaten bana bu kadar çok şey vermişken başka bir hediye kabul etmem doğru olur muydu?

Parmakları hızla hareket ederken katlanan kâğıdın hafif hışırtısı sorularımı susturdu. Zarif bir şekilde otururken ortaya

çıkardığı şeyden başını kaldırmadı ama dudaklarının kıpırdandığını görebiliyordum. “Sen ye. Ben katlayacağım.” Sesine şehvetli bir pazarlık sızdı. “Anlaştık mı?”

Ağzım sulansa bile dilim yaklaşan acıyla sızladı.

Ben hareket etmeyince parmakları katlamayı bıraktı.

“Eee?” Tek kaşını kaldırdı, gözlerini benden yemeğe çevirdi.

Gözlerimi çorba kâsesinden hiç ayırmadan dikkatlice onu kendime yaklaştırıp elime bir kaşık aldım. Köpek maması kapları ya da yasaklanmış mutfak eşyaları gibi şeylerin olmadığı dikkatimden kaçmamıştı. Burada insandım... bir kızdım. Burada bir şey değil, bir *bireydim*.

Sadece, bunun geleceğimin şekillenişinin başlangıcı olduğunu, onun ihtiyaçları için yeterince iyileşmemi beklerken oynadığı acımasız bir oyun olmadığını umdum.

Gümüş kaşığı kremalı patates çorbasına daldırırken tek kaşımı kaldırdım.

Bir beyefendi gibi davranmaya devam edersen, anlaşıyoruz.

Kaşığı ağzıma soktuğumda dudaklarını yaladı, sıvının tadını alamamakla ya da fazla sıcak olup olmamasıyla ilgili bir uyarı hissetmemek için savaş verdim. Doktor bu duyuları kurtarıp kurtaramayacağını bilmediğini söylerken haklıydı. Vücuduma yutkunmayı hatırlatmam bir saniye sürdü ve yemek boğazımdan aşağı kayarken irkildim.

Elder elindeki işe ara verdi. “Acıdı mı?”

Başımı iki yana sallamak, o bu kadar nazik davranırken onunla anlaşmaya istekli olduğuma dair bir işaret vermek istedim ama bir kez daha geçmişimin güvenlik mekanizması beni engelledi.

Çenemi eğerek daha fazla çorba almaya ve bir kaşık daha yutmaya odaklandım.

Tekrar sormadı, yemeye devam etme isteğimi yeterli bir cevap olarak kabul etmişti. O, banknotu kıvrıp buruştururken sessizlik çöktü ve ben yavaşça yemeye devam ettim. Sıcak sıvıya üflemeğe çalıştım ama şişmiş dilimi dudaklarımı büzecek kadar konumlandıramadım.

Birkaç dakika sonra Elder sakın ama soğuk bir tonla konuştu. “Senin için neden geri geldiğimi biliyorsun, değil mi?”

Başımı kaldırmadım, bakışlarım kararlı bir şekilde çorbanın üzerinde durmaya devam ediyordu. Konuşmak mı istiyordu? Onu durdurmayacaktım. Tabii eğer sohbet arıyorsa, bunu henüz hak etmemişti.

Bir yudum daha alarak başımı eğdim ama bedenimi rahatlattım, katılmasam da dinlemeye istekli olduğumu anlamasını umuyordum.

Ağır bir şekilde iç çekerek, o soğuk tınısıyla devam etti. “Geri döndüm çünkü hiç kimse öyle bir cehennem çukurunda yaşamak zorunda kalmamalı. Bir daha asla o koşullara maruz kalmayacağını umarım biliyorsundur.”

Kaslarım gerildi.

Peki sen bana ne yapacaksın?

Beni tutmaya, serbest bırakmaya... satmaya mı niyetlisin?

Şu anki durumum beni korkutmuyordu ama aynı şey bilinmeyen geleceğim için geçerli değildi. Yatının bir bakımevi olmasına ne kadar süreliğine tahammül edecekti? Ona geri ödeme yapmamı beklemesi ne kadar zaman alacaktı?

Ve nasıl?

Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?

Çünkü bu dünyada her şeyin bir bedeli vardı.

“Seni kendim için almış olmam, onun gibi olduğum anlamına gelmez. Bazı şeyler bekliyorum, en önemlisi de senin geçmişin ve bugünün hakkında. Kim olduğunu bilmek istiyorum.

Gerçek adını, nereden geldiğini ve özgür olsaydın ne yapacağını bilmek istiyorum. Sana hâkim olmam gerekiyor, Pim... ama senin beklediğinden farklı bir şekilde.”

Sarsıldım.

Hâkim olma kısmını görmezden gelerek tamamen özgür kelimesine odaklandım.

Eğer özgür olsaydım.

Özgür olduğum *zaman* değil.

Amacının onurlu olduğuna ve nereye yelken açarsak açalım sonunun eve dönüşle sonuçlanabileceğine dair olan umuda bu kadar tutunduğumu fark etmemiştim.

Aptal Pim.

Beni hem güvende tutmuş hem de bir sığınak vermişti. Şimdiye kadar daha fazlasını, *özellikle de* özgürlüğümü beklememem gerektiğini bilmem gerekirdi.

Özgürlüğüm çalınmıştı ve öyle de kalacaktı. Geri verileceğinden de şüpheliydim. Sonsuza kadar kayıp olacak, değerli olmayacak kadar yaşlı, çirkin ve harap duruma gelene kadar bir efendiden diğerine geçecektim.

Elder çorbamın başında nasıl çöktüğümü fark etmedi, ezici hayal kırıklığını görmezden gelmek ve ne kadar şanslı olduğuma odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. Bana bu kadar çok şey verilmişken sahip olmadığım şeyler için sızlanmayı reddettim.

Elder, parmaklarının arasındaki kâğıdı karmakarışık bir hale getirip dudağını ısırıktan sonra origamiyi bitirdi ve sonra başını kaldırdı. “Bunların hepsi bekleyebilir. Şimdilik tek beklentim çabucak iyileşmen. Gerektiğinde yemek yemeni, vücudun sana söylediğinde uyumanı ve o adamın sana yaptıklarını unutmamı istiyorum.”

Bu emirler yerine getirilebilirdi.

Midem yeterince doyduğuna karar vermeden ve yorgunluk bir pelerin gibi üzerime çökmeden önce bir kaşık daha aldım.

Elder sessiz bir sitemle durdu.

Oturduğum sandalyede dikleştim, olduğumdan daha güçlü görünmeye çalışıyordum.

“Benden korkma, Suskun Kız. Ama beni zorlamamanı da tavsiye ederim. Senden ne istediğimi, kim olduğunu öğrenmek dışında, anladığımda bunu sana söyleyeceğim. Ve senden istediğimi yapmanı bekleyeceğim. Ama o zamana kadar...” Parmaklarını açarak kırık elimin yanına kusursuz bir yelkenli origamisi bıraktı. “Sana dokunmayacağım. Söz veriyorum.”

Uzun adımlarla kapıya doğru ilerlerken, sanki sadece kendisi için söylemesi gerekiyormuş gibi neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle ekledi. “Senin iyiliğin için değil, kendi iyiliğim için sana dokunmayacağım.”

Çürük kaburgalarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde sandalyede döndüm.

Bununla neyi kastediyor?

Eşikte duraklayan Elder, “Yapacak işlerim var. Banyo yap, biraz uyu ya da ne istersen yap. İşim bitince seni çağırırım,” dedi. Bana soğuk bir gülümseme gönderip gömme salondaki sehpanın üzerinde duran gri kurdeleli siyah bir kutuyu işaret etti. “Hiç Kimse dediğin kişiye yazdığın notların hepsi orada. Konuşmaya hazır olduğunda bana yalan söyleyemezsin. En karanlık düşüncelerini okuma ayrıcalığına sahip olduktan sonra olmaz.”

Zorlukla yutkundum.

Onlar senin için değildi, seni piç kurusu.

Hafifçe eğilerek selam verdiğinde sağlam elim top gibi kıvrıldı. “Tekrar görüşene dek.” Bununla beraber odadan bir gölge gibi kayarak gitti.

PEPPER WINTERS

Varlığı havada asılı kalarak bana huzur vermedi. Mahremiyetimi ihlal ettiği ve mektuplarımı okuduğu için duyduğum öfke, origami şeklindeki yelkenliyi tutarken içimden taşıtı. Kâğıdı ezme dürtüm güçlüydü ama Elder'ın onu neden yaptığını hatırlamak beni duraksattı.

Yanımda oturmuş, bana bu hediye yapmıştı çünkü bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. Bana değerli bir şey vermişti. Bunu yaparken aynı zamanda değerli bir şeyi de benden almıştı.

İtiraflarımı benden çalmış, okumaması gereken şeyleri okumuştı.

Böylesine karmaşık, küçük bir yelkenlinin ince kıvrımlarını okşarken, acımasız parmaklarının nasıl bu kadar narin bir şey yaptığına şaşırmadan edemedim. Eğer bir şeyi bu kadar nazikçe tutabiliyor ve sıradanlığı güzelliğe dönüştürebiliyorsa... o zaman belki de Alrik gibi bir adam değildi.

Belki... belki de bana zarar vermeyeceğini söylerken doğruyu söylüyordu. Ve eğer durum öyleyse, karşılığında beklediği her türlü ödeme, isteyerek olmasa bile en azından eskisinden daha az acı çekerek ödenecekti.

Deniz, ayaklarımın altından kayarken ve ufuk turkuaz sularla buluşurken bunun sadece başka bir hapisane olduğunu, onun da sadece başka bir kuklacı olduğunu kabul etmek için kendimi zorladım. Yine de en azından hâlâ hayatta olduğum gerçeğine tutunuyordum.

Hayatta kalacaktım.

Çünkü ben, bunu yapmak için doğmuştum.

BÖLÜM YEDİ

ELDER

Elbette yönlendireceğiniz bir numara olmalı.” Telefonun diğer ucundaki kadın yardımcı olmaktan çok uzaktı. “Hayır. Ev hattının bağlantısı ödenmeyen faturalar yüzünden kesilmiş. Faturayı ödeyen kişiden üç kez bizimle iletişime geçmesini talep ettik ve hiçbir cevap alamadık.” Sıkıntıyla verdiği nefes, kulağımda gürültüyle yankılandı. “Bu normal bir protokol. Size defalarca söylediğim gibi faturaların neden hiçbir bilgi verilmeden ödenmediğine dair elimizde herhangi bir bilgi ya da neden yok.”

Beni endişelendiren de buydu. Pimlico’nun annesi nereye kaybolmuştu? Deneyimlerime göre eğer biri ortadan kaybolmuşsa, bu genellikle kötü bir durumun habercisi olurdu. Ya bir suç işlemiş ya da kanundan kaçmıştı. Pim’in kaçırılmasıyla bir ilgisi var mıydı? Belki de tıpkı kızı gibi böyle bir olayın kurbanı olmuştu.

Pimlico, Alrik’in evindeyken telefonuma kendi ev numarasını girdiğinden beri bunu ona karşı kullanmak için zaman kolluyordum. Rakamlar, Pim’in kim olduğuna dair bir hazine haritası kadar kıymetliydi. Kendimi Pim’in ortaya çıkardığı dürtülere kaptırmadan önce onun kim olduğunu öğrenebilirsem, ikimiz için de daha iyi olacaktı.

Sırlarla ve istediğim ama sahip olamadığım şeylerle aram iyi değildi. Önemsiz bir telefon numarasını gerçeğe dönüştürene kadar rahat etmeyecektim.

“En azından faturayı ödeyenin tam adını söyleyin. Siz yardım etmemeye kararlı olduğunuza göre kendi araştırmamı kendim yaparım.”

“Kişisel bilgileri veremem.”

“Bu eski bir hesap ve sizin için bir değeri yok. İsim değilse bile adresi verin.”

Dramatik bir şekilde iç çekti. “Dinleyin, az önce söylediğim gibi; bunu yapamam.”

Lanet olsun, teknolojiden nefret ediyordum. Karşısında olsaydım, istediğimi vermesi için ona kurnazca rüşvet verebilirdim. Aramızda kilometrelerce uzunlukta okyanus ve çatırdayan bir telefon hattı varken kadının fikrini değiştirebilmem için hiçbir yolu yoktu. “Bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?”

Kendini beğenmiş bir şekilde, “Hayır. İyi günler,” dedi.

Kadın telefonu yüzüme kapatınca hattın sesi kulağımda uğuldadı. İşte bu beni oldukça sinirlendirmişti. İşini yapmasına saygı duyardım ama kaba davranmasına hiçbir koşulda izin veremezdim.

Sürtük.

Uydu telefonumu masama çarpıp kalemligi devirdim. “Siktir.”

Karşıma sık sık aşılmaz tuğla duvarlar çıkmazdı ama Pimlico onların altında gömülüydü. Gerçek adını bilmiyordum. Büyüdüğü yeri ya da hayatının diğer ayrıntıları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç Kimse’ye yazdığı notlarda içini dökmüştü ama sadece Alrik ile geçirdiği zamana odaklanmıştı. Bir kez bile lisede okuduğu yerden ya da en sevdiği kulüp veya aktiviteden bahsetmemişti. Aslında isim verdiği tek şey, *Yeşilin Kızı Anne* ve

o diziye olan sevgisiydi. Hiç izlememiştim ama eğer bana ipucu verecekse... belki de izlemeliydim?

Kahretsin, bunun için zamanım yoktu.

Hem kimin umurundaydı ki? O sadece bir kızdı. Bir köleydi. Beni ona bu kadar çeken neydi?

Nedenini biliyorsun. Sana hatırlattığı kişi-

Bu tür aptalca düşüncelerden kurtulmak için saçlarımı çekiştirerek başımı kavradım. Pimlico'nun kim olduğunu bulacak, bulduğumda da yakalanmasından ve gördüğü muameleden kimin sorumlu olduğunu özecektim. Eğer annesinin onun tutsaklığına karıştığı ortaya çıkarsa da, bunu ödeyecekti. Yavaş yavaş. Acı ekerek. Pimlico'nun maruz kaldığı her darbeyi ve tekmeği onun da hissetmesini sağlayacaktım.

Kendim için kefaret bulamazdım. Ama belki de Pim için bulabilirdim.

Ama neden?

İşte yine o lanet soru.

Neden umursuyorsun?

Onu, yıllardır kendisine biçilen rolde tutmaya niyetliiyken neden buna zahmet ediyordum? Sanki onu serbest bırakacakmışım gibi... Yapamazdım. Daha şimdiden hakkımda çok şey biliyordu. Ne kadar uzun süre benim olursa, o kadar fazla delil sayılacak bilgiye sahip olacaktı.

Yani amacını yerine getirdiğinde, sana fayda sağlayacak başka bir şey için onu takas mı edeceksin?

Onu kaçırıldığı hayata geri götürmek gibi bir niyetim yoksa neden ailesinin peşine düşüp gerçeği öğrenecektim ki?

Cevaplar, anlaşılması zor ama alaycı bir şekilde zihnimin gerisinde dans ediyor, bana kabul etmek istediğimden daha fazla insan olduğumu hatırlatıyordu. Kendi aileme yaptıklarımın ve

ardından gelişen şartlardan sonra kırık olan şeylerle inanmak istediğimden daha fazla uyum içindeydim.

Gözden düşmek ve bir evi, evsizliğe değişmek beni iyi kalpli birinden kalpsizsin tekine dönüştürmüştü. O zamandan beri kimse sikimde değildi. Neden umursayacaktım ki? Zehrin sebebi bendim.

Ellerime -Pim'e dokunan ve onu ölü efendisinden çalan ellerime- bakarken zenginliğin bana nasıl özgürlük verdiğini ama yeteneklerimi, harcayabileceğimden daha fazla parayla nasıl hapsettiğini düşünerek homurdandım.

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

İhtiyacım olan her şeye sahipken çalmanın neresi eğlenceliydi?

Her şeye sahip değilsin.

Sessizce hırlayıp zihnimde beliren bu hain düşünceleri bir kenara attım.

Belki de bu yüzden Pimlico'nun sırlarını istiyordum. Çünkü o da benim kadar kötü çıkarsa, kaderini hak ettiği anlamına gelen korkunç bir itirafta bulunursa... O zaman bu bana huzur verirdi.

Kendimi suçluluk duygusuyla parçalamayı bırakmanın huzuru.

İşkence gören bir kızın bile masum olmadığına dair bir rahatlamanın.

Çünkü eğer o masum değilse, o zaman benim neye dönüştüğümün bir önemi yoktu.

Böylece en sonunda, asla üstümden sıyıramadığım utancımı unutabilirdim.

BÖLÜM SEKİZ

PIMLICO

A larmım, deniz kuşlarının gaklamalarıydı. Gözlerimi açtığımda, karşımda tanımadığım bir manzara vardı.

Neredeyim ben?

Kalbim anında koşu ayakkabılarını bağlayarak fırlamaya ve saklanmaya hazırlandı. Beyazlık neredeydi? Her gün kanımın aktığı malikâne neredeydi? Efendi neredeydi-

O öldü.

Öldü.

Artık Elder'a aitsin.

Bu bilgi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasını sağlayıp damarlarımı adrenalinle doldurdu. En sıcak battaniyelere sahip yumuşacık yatakta doğruldum ve güneş ışığı davetkâr alana vururken çarşafı çıplak göğsüme sarılı tuttum. Çikolata ve krem rengi ile danteller, şu anda bana kimin sahip olduğunu hatırlatıyordu.

Hafif sallanmalar, altımda soğuk bir toprak dağı yerine ılık bir su kütesinin varlığını hatırlatıyordu.

“Günaydın, hanımefendi.” Sağ tarafımdaki banyodan bir hizmetçi çıktı, kolları dün gece kullandığım havlularla doluydu. Çamaşırlarımı toplamasını istemiyordum, bu görev bana aitti. Kim oluyordum da bana hizmet edilmesini hak ediyordum?

Bana nazik bir gülümsemeyle bakıp yere fırlatılmış geceliği aldı.

Dün gece Elder yanımdan ayrılır ayrılmaz onun önerdiği şeyi yapmıştım. Banyo yapmış ve küvet dağınık köpüklerle dolarken kâğıttan yapılmış teknemi tutarak denize bakmıştım. Bir şekilde onu daha büyük bir yata dönüştürüp çok ama çok uzaklara yelken açabilmeyi dilemiştim.

Elder'ın bana gösterdiği nazik cömertlik beni giderek daha fazla etkiliyordu. Paylaştığımız öpücük. Beni izleme şekli. Dövmesi. Öfkesi...

Her etkileşim zerresi içimi korku dolu bir tereddütle kaplıyordu. Pamuklu geceliğimden sıyrılısam da üstümdeki endişe bir kenara atılamayacak kadar büyüktü. Şu ana kadar, geceliği çıkarıp fırlatma dürtüm her saat daha da dayanılmaz hale gelmesine rağmen çıkarmaya teşebbüs etmemiştim. Yapmamıştım çünkü Doktor Michaels yaşadığı şeylerden sonra örtünme ihtiyacı hissedilen bir kadın bekliyordu. O kadının yara izlerini kamufle edeceğini, hiç olmamış gibi davranacağını düşünüyordu.

Doğrusu, tam tersiydi.

Çıplaklık bana karşı bir silah olarak kullanılmıştı. Beni çıplak soymak; bana kendime ait hiçbir şeyim olmadığını, içinde yaşadığım deriden başka hiçbir değerimin olmadığını öğretmek için tercih edilmişti. Bedenim, benim diyebileceğim tek şeydi ama bu basitlikte güç buluyordum. Hiçbir zaman ipekten ya da kadifeden yapılmış iplere ya da zincirlere katlanmak zorunda kalmamıştım. Hiçbir zaman elastik şeyler ya da fermuarlar içinde boğulmak zorunda olmamıştım.

Özgürdüm.

Kendimi yavaşça küvetin içine bıraktığımda, bunaltıcı hava tenimi yalayıp geçerken ve banyonun ılık köpükleri

bacaklarımdan yukarı süzülürken bunca gariplikten sonra bir nebze normallik hissetmiştim.

Elder'ın, benden beklediği şeyi öğle yemeğinde söylemiş olmasını diledim. Seks miydi? Arkadaşlarını eğlendirmek miydi? Lezzetli yemeklerin, vanilya kokulu çarşafların ve odamı -bana verdiği odayı- temiz tutmak için koşuşturan güzel hizmetçilerin karşılığını ödemem için benden ne isteyecekti?

"Kahvaltı masada." Kız pembeleşmiş yanağına yapışmış koyu renk bir bukleyi kenara çekti. "Sanırım esmer şekerli yulaf lapası."

Hayatımda hiç yulaf lapası yememiştim. Ağrıyan ağzımı açıp ezilmiş dilime itmesi ve yutması için yiyecek sokma düşüncesi çok fazla geldi.

Acıkmıştım ama daha fazla acıyı harekete geçirecek kadar aç değildim.

Özellikle de yulaf lapası için.

Ancak hizmetçinin bunu bilmesine gerek yoktu. Gülümse dim. İletişim kurallarımı aşmış olacağım için başımı sallamadım ama minnettar olduğumu anladığından da emin oldum.

Kapıya doğru ilerledi. "Bu arada, gardırobunuzun içinde birkaç yazlık elbise ve gecelikler var. Limana yanaştığımızda, eğer isterseniz Bay Prest'in size daha fazlasını alması için yardımcılardan birini göndereceğinden eminim."

Yardımcılarından *biri* mi?

Kaç tane yardımcısı var ki?

Bakışlarım daha önce girmediğim giyinme odasına kaydı. Tekrar gülümsedim, bu süitte yalnızken verilen eşyaların hiçbirini giymeyeceğimi çok iyi biliyordum. Eğer Elder'ın yapabileceğimi söylediği gibi yatı keşfe çıkarsam belki de personelinin iyiliği için giyinirdim ama yalnız olduğum an...

Alrik'i öldürmüş olabilirdim ama o da kendisine ait olmadan önce olduğum kızla ilgili her şeyi öldürmüştü.

Kucağındaki çamaşırları kaldıran kız sıırttı. "Hayalet'te yaşamayı seveceksiniz. Her gün yeni bir manzaraya, farklı bir okyanusa, yeni bir limana uyanmak inanılmaz." Çenesiyle kahvaltayı işaret etti. "Yemek yemeniz için sizi uyarmamı söyledi. Doktor da onunla aynı fikirde. Biraz daha ağır kesici gönderdi; onları yatağınızın yanındaki çekmeceye koydum."

Çarşafı sımsıkı kavramaktan kollarım ağrıyordu. Yeni bir manzaradan söz edilmesi, kızın gitmesi için hissettiğim sabırsızlığın damarlarıma hücum etmesine neden oldu. Pencereden dışarı bakmak, orayı görmek istiyordum.

Sessizlik çökünce hizmetçi ne yapacağını bilemeden öksürdü. "Ben gitmeden önce ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Bir soru.

Cevap veremediğim bir soru.

Yine de kendime rağmen çenem hafifçe sağa sola hareket etti.

Ne halt ediyorsun sen?

Sessiz kalmak için hissettiğim o sağlam kararlılık şimdiden yerle bir olmaya başlamıştı. Gerçekten de birkaç saatlik deliksiz uyku ve nazik bir yüz, bana dayanağımı bıraktırmış mıydı? Ben bu kadar güçsüz müydüm?

Gülümsedi. "Tamam, harika. Yarın sabah görüşürüz!" Beni rahatlatıcı bir sessizlik ve çarşafı tekmeleyip çıplak bir şekilde balkona çıkma özgürlüğüyle baş başa bırakıp çıktı.

Uzun süre boyunca klimalı bir malikânede yaşadıktan sonra bunaltıcı sıcak tenimde afrodizyak etkisi yaratmıştı. Üşümüyor ya da korkmuyordum. Yeni bir yumruk ya da tekmeden dolayı canım yanmıyordu.

Bu his çok yabancıydı ve böyle bir lüksü hak etmek için ne yapmam gerekeceği konusunda bir kez daha dehşete kapılmamı sağlamıştı.

Parmaklarımı metal korkuluklara geçirerek rüzgârın elbisem, güneşin de şalım olmasına izin verdim. Hareketli dalgaların manzarası ve ara sıra destansı mavilikte parıldayan pul pul ışıklar yıllardır ilk kez zorlanmadan gülümsememi sağladı.

Bunun için ödenecek bedel astronomik olacaktı.

Yine de o gün gelmeden önce bunun tadını çıkarabilirdim.

Bana dokuz saat verilmişti.

Odamda dinlendiğim, güneşin altında uyukladığım, Hiç Kimse'ye çabucak bir not yazıp hızla akıp giden denize attığım ve ağzımın içinde zonklayan şişmiş dilimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım dokuz saatim olmuştu.

Diğer yaralarım arka planda kalmıştı, çok uzun süre boyunca acıyla yaşadıktan sonra zar zor fark ediliyorlardı. Artık düzgün bir şekilde sabitlendiğinden, kırık elim bile beni rahatsız etmiyordu. Sık sık acıya çok alıştığım için onu özleyip özlemeyeceğimi merak ederdim. Siyah ve mavi çürüklerimin olmadığı bir zaman gelirse, artık gerçek hissetmeyecek miyim diye düşünürdüm.

Acının saldırmaya hazır bir şeytan gibi içimde hapsolmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Elder, böylesine olağanüstü bir olayı deneyimlememe izin verecek miydi, yoksa Alrik'in yaptığı kötü şeyleri iyileştirmesinin sebebi sonrasında kendi kötülüklerini uygulayacak mıydı?

Güneş turuncu bir ihtişamla batıp okyanusu altın sarısı ve kayısı rengiyle ateşe verirken şık, lacivert elbise giymiş bir kadın personel odama girdi.

PEPPER WINTERS

Odamın kapısında kilit olmaması ve benimle ilgilenen personelin hepsinin kadın olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Bu benim mi yoksa Elder'ın yararı için miydi? Kadının bakışları çıplak memelerime takıldı. Benden üç kat büyük, denize bakan bir sandalyede kıvrılmış oturuyordum.

Bu süit, lüksün timsaliydi ancak ne televizyon ne dizüstü bilgisayar ne de dış dünyaya açılan bir anahtarı vardı.

Sahip olduğu tek şey, manzaraydı.

Ben de bunun bağımlısı olmuştum. Çok uzun süre bir tepeye zincirlendikten sonra hareketli manzaraya kafayı takmıştım.

"Ah, çok özür dilerim!" Kadın gözlerini kaçırarak hızla döndü.

Uzun zamandır unuttuğum, ona endişelenmemesini söyleme dürtüsü -sosyal olarak kabul edilebilir olmak ve onu rahatlatmak için- dudaklarımı aralamama neden oldu. İşe yaramaz dilim kasıldı ve sonra konuşmanın bugünlerde pek de alışkın olmadığım bir şey olduğunu hatırladım.

Bakışlarını halıya kilitlediği için onunla göz göze gelemiyordum. Arkamdan bir minder kaparak önüme yerleştirdim ve bacaklarımı utançla sıkıca kapattım. Sandalyenin koluna vurarak bakabileceğini işaret ettim.

Yavaşça baktı.

Tek kaşı havaya kalkarken bakışları mindere kaydı ama bir şey söylemedi. Neden burada çıplak oturduğumu merak ettiyse bile bir şey sormamıştı.

Bana doğru ilcrleyerek küçük bir zarf uzattı. "Akşam yemeğine çağrılıyorsunuz."

Zarfı alırken parmaklarımız birbirine sürtündü. Hızla bir nefes aldım. Ondan korktuğum için değil, annemden beri dokunduğum ilk kadın o olduğu içindi. Yere bakıp bu aptalca acıyla savaşıırken gözyaşlarım gözlerimi hançerlemeye cüret etti.

Elder bana ilk emrini vermişti.

Kıvrılıp top haline gelerek gitmeyi reddedebilirdim. Onun düşündüğü gibi bir köle olabilir, sinebilirdim. Ya da nasıl dik duracağımı, nasıl yürüyeceğimi, konuşacağımı ve güvenle nasıl parlayacağımı hatırlayabilirdim. Alışkanlıklarını izleyerek onun sırlarını çalabilirdim; o benimkileri öğrendiğini zannederken ben onunkileri öğrenirdim.

Bu sadece başka bir sınav. Başarısız olmayacağım.

“İçinde Hayalet’in küçük bir haritası var. Ana güvertede, yemek salonunda sizi bekliyor.” Altdudağını ısırdıktan sonra hızlıca, “Kıyafet kurallarından bahsetmedi ama en azından... biraz örtünmenizi önerebilir miyim?” diye sordu.

Zarfı yırtarak açtım ve süper yatın küçültülmüş haritasını çıkardım. Demek Hayalet buydu. Yüzlerce insanı barındırabilecek kadar büyük bir yattı.

“Sizi on beş dakika içinde orada beklediğini söyledi.” Kız, ayağa kalkıp yastığı sandalyenin üzerine fırlattığımda bir adım geri attı. Yutkundü, gözlerini benimkilerden ayırmadı ve çıplaklığımdan kaçınmak için çenesini yukarı kalkmaya zorladı.

Eğer bu kadar gergin olmasaydı, gülümseyebilirdim.

Bunca zamandır korkan, Alrik odaya her girdiğinde nefesini tutan; haddimi aştığıma karar verdiğinde boyun eğerek sinen bendim. Burada, Elder’ın dünyasında hâlâ masumiyet vardı. Üstelik bu, çıplak tenin, iyi eğitilmiş personeli için rahatsız edici durum oluşturması kadar masumiyetti.

Tutunmak için elimden geleni yaptığım güç, canlandı.

Çürüklerimin ve anılarımın altında hâlâ Tasmin’dim. Hâlâ eve gidip annesine sarılmak isteyen bir kızdım. Yine de giyinme odasına ilerlediğimde ve başımın üzerinde sessizce kayan siyah bir elbise seçtiğimde, fazla dengesiz bir sınırdan yalpalıyor olmaktan korkuyordum.

PEPPER WINTERS

Savunmasızlığım bükölüyor ve değişiyordu. Başkasının oyuncağı olarak geçirdiğim iki yılın ardından, incitildiğim kötölük bana da bulaşmıştı. Artık yumuşak ya da umutlu değildim; hem sert hem de şüpheciyeim.

Elder beni istiyorsa, onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Sadece o bunu yaptığında ben eskiden olduğum kız olarak kalabilecek miydim, yoksa tamamen bir yabancıya mı dönüşecektim; işte bunu bilmiyordum.

BÖLÜM DOKUZ

PIMLICO

“Etkilendim. Beni buldun.” Elder başını yana eğerken elinde berrak sıvıyla dolu küçük bir bardak tutuyordu. Onu Alrik’in evinde izlememiş ve bir yudum içkiyi bile reddettiğini fark etmemiş olsaydım, bunun votka olduğunu düşünebilirdim. Onun hakkında bildiklerimin küçük bir kısmıyla bunun sadece su olduğundan şüpheleniyordum.

Siyah gözleri ölümcül bir sakinlikle üzerimde gezindi. “Görünüşe göre elbiseleri birkaç beden küçük sipariş etmem gerekecek.”

Vücudumu saran siyah pamuklu kumaşı, incelenen normal bir kızın yapacağı gibi okşamadım. O aptallığı benden döve döve almışlardı. Bir askerin hareketsizliğiyle durup değerlendirmesini kabul ettim. Elbisenin büyük olmasından, bu kadar bol ve uçuş uçuş olmasından ne kadar hoşlandığımı ona belli etmedim. Siyah askılar bana dokunduğu için özür dilercesine omuzlarımda zar zor duruyor, elbisenin büyüklüğü, havanın tenimle kumaş arasında bir tampon oluşturmaya izin veriyordu.

“Daha yakına gelebilirsin, biliyorsun.” Elder bardağını ahşap masanın üzerine koydu.

Parmaklarım, evinin küçük haritasının üzerinde gezindi. Lüks koridorlarda birkaç yanlış dönüş yapmış, gösterişli salonlara ve süitlere şöyle bir göz atmıştım ama tam zamanında yetişmiştim.

Ona doğru ufak bir adım atıp masanın ortasındaki tabakta duran taze üzüm, karpuz dilimleri ve sert görünen yeşil elmalar-dan oluşan sunuma baktım. Burayla ilgili her şey, önceki dün-yamın tam tersiydi.

İyileşmekte olan bedenim nedeniyle yürümek yorucuydu ama acıdan delik deşik olmamıştım. Ayak parmaklarımın altın-daki halı kalın ve yumuşaktı, soğuk mermer karolara basmak-tansa beni sıcak tutuyordu. Eğer burada diz çökmem emredil-seydi, en azından bu gerçekleştiğinde kemiklerim çatırdamazdı.

Masaya yaklaştığım sırada ayağa kalktı. Uzanıp haritayı elim-den kaptığında gözlerimi kaçırmadım. Geniş avucunu takip ederken kalbim bir engerek gibi tısladı, bir darbe beklentisiyle gerilmekten ve o darbe gelmediğinde neredeyse şaşırmış olmak-tan nefret etmiştim. Sadece haritayı masanın üzerine koyup be-nim için bir sandalye çekti.

Ona güvenmiyordum.

Sakinliğine inanmıyordum çünkü sakladığı şeylerin tadını almıştım. Teklif edilen yere otururken duruşum sertti. Ellerimi kucığıma yerleştirdim.

Elder tek kelime etmeden masanın başındaki sandalyesine geri döndü. Beni yanına oturtmuştu. Uzun masanın geri kala-nı sadece yemek için bir pistti ve aramızda herhangi bir boşluk bırakmıyordu.

Bakışlarımı yakalayınca kaşlarını çattı.

Bu da neydi böyle? Gerçek eğlence başlamadan önce bir oyun muydu?

Arkamdaki bir kapının kayarak açılmasının ardından iki personel içeri girip önümüze yeşil renkte birer kâse koydu. Baş-garson saygıyla başını sallayarak, “Bu akşamki giriş yemeğiniz safranlı tereyağlı soğuk bezelye ve salatalık çorbası. Umarım be-ğenirsiniz,” dedi.

Personel geri çekilmeden önce eğilerek selam verdi ve gidişle Elder ile beni sessizce birbirimize bakmak zorunda bıraktı.

İkimiz de kaşığa uzanmadık, gözlerini ilk kaçırın kişi olmaya hazır değildik. Elder yavaşça bardağına uzandı ve bir yudum almak için ısıtılı kristali kaldırdı. Yutkunurken güçlü boynu dalgalandı, ardından başını eğerek beni daha yakından inceledi.

“Sende farklı bir şeyler var.”

Kıpırdamadım.

Değişmeme izin yok muydu?

Neyin değiştiğini bile anlamamıştım. Sadece... farklı hissediyordum. Kendim değilmişim gibiydi. Eğer kendimi daha ben tarif edemiyorsam, Elder bunu nasıl görebiliyordu?

Bardağını bırakarak çenesini ovuşturdu. Gölge gibi sakalı sanki bir hafta önce tanıştığımız günden beri tıraş olmamış gibi daha gürdü. “İyi misin? Yaraların ve dilin dışında tabii ki?”

Kaşığımı elime aldım.

“Anlamıyorum...” Narin gümüş kaşığı alıp beni taklit ederek sözlerine devam etti. “Ama bana baktığında bir şeyler kayboluyor.”

Kaybolmak mı?

Olan şey bu muydu? İstismar edilmeye olan bağımlılığım silinmiş miydi? Korkum mu yok olmuştu?

Hayır, korku hâlâ orada.

Evcil bir hayvan, bir mal olan kızıdan geriye kalanlara bakmak için içimi kontrol ettim. Hâlâ mücadele ediyordum ama Elder beni ondan kaçmak yerine *ona* bakacak kadar cesur bir hale getirmişti.

Ona bakmama izin vermesi bile beni daha cesur ve küstah olmaya teşvik ediyordu. Olan şey bu muydu? Sonunda sadece

var olmaktan bıkmış ve kendimi yeniden kabullenme sürecine mi girmiştım?

Bir baş ağrısı şakaklarıma dolanıp ağır sorularla beni sıkıştırdı.

Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Yorgunum.

Kayboldum.

Yalnızım.

Hiç Kimse bile bunu çözmeme yardım edemez.

Öfkeli gözyaşları bir kez daha omurgamı gıdıkladı. Daha fazla eğilip büküldüm, patlamak için çıkış arayan bir şarapnel patlaması gibiydim.

Yardıma... ihtiyacım var.

Zamana ihtiyacım var.

Benim ihtiyacım...

Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Fakat o değildi. Bu hayat değildi. Artık iyilik bile değildi.

Bunu aştım.

Berbat durumdayım.

Öfkeliyim. Çok kızgınım.

O öfkeyi birinden çıkarmayı diliyordum. Katlandığım ve dönüştüğüm şeyi yırtmak, parçalamak, *çığlık atmak* istiyordum.

Nefes alışım, ciğerlerim yanana ve tüm vücudum titreyene kadar hızlandı. Kaşığım çorbanım -daha fazla acı vereceği için istemediğim çorbanın- üzerinde kaldı, kanımda lav gibi kaynayan ezici çılgınlığı bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

Gitmem gerekiyor.

Kendimi kaybetmeden önce yalnız kalmalıyım.

Dağınık öfke kasırgasını geri yutarak, titrememi bastırdım ve dikkatimi gittikçe artan çılgınlığımdan uzaklaştıracak bir şey -ne olursa- söylemesini bekledim.

Ama yapmadı.

Sadece o ölümcül duruşuyla titrediğimi, nefes aldığımı fark ederek beni izledi, büyük olasılıkla içimdeki kırılmışlığı tutuştur-
an ateşi görüyordu.

“Sakin ol. Burada sana hiçbir şey zarar veremez.”

Yanlış!

Lavlar köpürüp patlarken gözlerim ona dikildi.

Sen verebilirsin.

Ve vereceksin de.

Bana yalan söylemeyi kes.

Benimle ne yapma niyetinde olduğunu söyle.

Lanet olası sefaletime bir son ver.

Elder kaskatı kesildi, vücudu ürpertici şekilde sakindi. “Her ne düşünüyorsan, bu seni üzüyor. Sana bunu durdurmanı tavsiye ederim.”

Durdurmak mı!

Bu kelimenin ne zaman bir anlamı oldu ki?

Alrik ne zaman durdu?

Sen ne zaman durdun?

Tüm bunlar ne zaman duracak?

Yeni bir panikatak göğüs kafesimin etrafında dolanıyor, bana eziyet etmek için uykusundan uyanıyordu. Ruh emici bir dehşet boğazımdan yalıyor, sıkıyor... *pençeliyordu.*

Parmaklarım kaşığın etrafına kenetlendi. Hava çok ihtiyaç duyulan bir madde haline gelirken oda karanlığa gömüldü.

“Pim... dur. Rahatla.”

PEPPER WINTERS

Rahatlayamazdım. Şimdi olmazdı. Ortaya çıkmak için sızlanan panik, katlanarak büyürken ve boğazımla birlikte karnıma da yayılmışken olmazdı.

Elder bana doğru eğildiğinde irkildim.

Gözlerini kısıncı nefesim kesildi.

“Konuş benimle. Neyle uğraştığını anlat.”

Omurgam kaskatı kesildi.

Anlatmak mı?

Seninle konuşmak mı?

Neden?

Anlamayacaksın.

Yardım etmeyeceksin.

Akan gözyaşlarım dünyayı bulanıklaştırıyor, Elder’ın görünüşünü dans ettirip oynatıyordu.

“Tamam, eğer konuşmamaya kararlıysan, neye ihtiyacın var? Sana yiyecek de giyecek de verdim. Bir yatağın ve huzurun var. Benden daha fazla ne istiyorsun?”

Kükremesi histeri girdabımı yararak beni boğucu bulutlardan geri çekti.

Titreyen bedenimi işaret ederek hırladı. “Sanki bu bir işkence seansıymış gibi davranıyorsun. Ama değil. Sadece akşam yemeği. Akşam yemeklerini hatırlıyor musun? Hani insanlar yemek yerken konuşur ve sorulan sorulara cevap verirler? Siktir, Pim. Bana sanki o adammışım gibi bakmayı kes. Ben o sikik değilim. Anladın mı?”

Bakışlarım bir tür keskin nişancınıninkilere döndü. Panikatağımın bıraktığı boşlukları çarpık kar taneleri doldurdu.

Rahat değilsem beni bağışla.

Bunu oynayacak bir oyun değil de sadece bir akşam yemeği olarak görmekte zorlanıyorsam beni bağışla.

Etkileyici ve mükemmel bir misafir değilsem beni bağışla!

Elder gözlerini devirirken, “Hazır normal davranışlar konusuna girmişken şu elbise hakkında konuşalım. Üzerinde lanet olası bir çuval var gibi. Yemek yemelisin, ben de sana daha uygun kıyafetler alacağım. Bir zamanlar köle olman, artık öyle görüneceğin anlamına gelmiyor,” dedi.

Burnumdan derin nefes verdim. Kar taneleri buz kıracaklarına dönüştü, onu tekrar tekrar bıçaklamak için can atıyordum.

Bu ne cüret!

Zayıflığımı sana iğrenç mi geliyor?

O zaman neden beni kurtarıyorsun?

Elder konuşmaya devam etti, kendi öfkesinden benimkini görmüyordu. “Seni aç bırakmış ve dövmüş olabilir, Suskun Kız ama senden bir hayvana değil; kadına benzemeni bekliyorum. Bir dahaki sefere limana vardığımızda sana iç çamaşırı ve diğer giysileri ayarlayacağım. Ama o süreçte söylediklerime güvenmeni, kolumu kaldırdığımda irkilmeyi bırakmanı ve benimle *konuşmanı* bekliyorum. Şu lanet sessizliğini aş ve büyü artık.”

Sırtım tiksintiyle kilitlendi.

Şimdi de hayvan mı oldum?

Panikatağım yerini patlayan bir nefret volkanına bıraktı.

Sana nasıl bir hayvan olduğumu göstereceğim. Büyümeyeceğim. Ben zaten büyüdüm. Senin asla olamayacağın kadar büyüğüm. Ve eğer bana bir ömür süren yara ve çürüklerden sonra balenli ve dar dantelli şeyler giydirmeye çalışırsan, seni öldürürüm.

Dişlerimi sıktım.

Beni duyuyor musun?

Dar kıyafetler giymemi mi istiyorsun? Beni yok etmek mi istiyorsun?

Hayır!

PEPPER WINTERS

Zihnim kontrolü yitiriyordu. Elim havaya kalktı, omzumda gevşekçe duran ipi çekip çıkardım. Kayarak aşağı indi. Korkudan sertleşmiş meme ucum, hafif giysinin tüm göğsümün ortaya çıkmasını engelleyen tek şeydi.

Elder hareketsiz kalırken bakışları morarmış tenime kilitlendi. “Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?”

Dışlerimi gösterdim.

Bir hayvan oluyorum.

“Siktir, gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” Yavaşça öne eğilip dirseğime düşen elbisenin askısını tuttu. Tırnakları kâğıt inceliğindeki derimi tehdit ediyordu, askıyı yavaşça, çok yavaşça kolumdan yukarı kaydırarak boynum ile omzumun arasındaki çukura bıraktı.

Yüzü taş kesilmişti, bakışlarında ne ışıktan ne akıl sağlığından eser vardı. “Beni zorlama. Seni uyarmıştım, Pim. Senin yanındayken elimden geleni yapıyorum ama bir daha böyle bir şey yaparsan yaptıklarımın sorumlu olmayacağım.”

Avucu omzumu kavrarken teni etimi öptü. Yüzüyle aramda birkaç milim kalana kadar bana yaklaştı. “Her ne sorun yaşıyorsan, acısını benden çıkarma. Aksi takdirde ben de karşılık verip kendi sorunlarımın acısını senden çıkarmak zorunda kalırım.” Sesinde acımasız bir ton vardı. “Ve eğer bunu yaparsam, hakkımdaki gerçeği öğreneceksin. Alrik’in sadece rol yaptığını, asıl gerçek kötü adamın ben olduğumu fark edeceksin.”

Ağzım kurudu ve dilim acıyla şişti.

İlk defa söylediklerine inanıyordum. İlk defa, savaştığı şeyi saklamıyordu. İçine bakmama izin vermişti ve gördüklerim hiç de hoşuma gitmedi.

O centilmen ya da kibar biri değildi.

O kaostu, ilkeldi ve istediği felaketi yaratmakta özgür olmak için can atıyordu.

Hayır...

Parmakları omzumu okşarken tüylerim diken diken oldu, bana hâlâ beni tuttuğunu, hâlâ bana sahip olduğunu hatırlattı. Gözlerim dudaklarından gözlerine kayarken korkum dehşete dönüştü.

Hareket etmedi, kendi sonuçlarımı çıkarmam ve asla söylemeyeceği ama benim hissettiğim şeylerin satır aralarını okumam için bana izin verdi. Her kelimeyi, her tehdidi *hissettim* ve bu beni sakinleştirmede, odadan kaçıp kendimi denize atma isteği uyandırdı.

Parmağını elbisenin ipinin askısından geçirerek eğildi ve omzumu öptü. Bana daha önce de dokunmuştu. Beni daha önce de öpmüştü. Yine de kıyafetlerimi düzeltmesi, şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha erotikti.

“Hâlâ benimle savaşa girmek istiyor musun, Sessiz Fare?” Elder sandalyesinde arkasına yaslandı, iri bedeniyle süslü ahşabın gıcırdamasına neden oldu.

Bana öyle seslenme!

“Benden, ben sana karşılık verene kadar beni itmeye hazır olacak kadar mı nefret ediyorsun? Sana sığınacak bir yer verdiğim süre boyunca karşılığında çok daha fazlasını almak istediğim için seni önemsemem çok mu kötü?”

Nefes almayı bıraktım.

Tırnaklarını tişörtünün üzerinde gezdirdi. “Sana karşı bu kadar sert olmak istemezdim ama görünüşe göre başka seçeneğim yok.”

Burnumu çekmem siyah gözlerini keskinleştirdi. “Senden tek istediğim kibarlık, itaat ve en sonunda da sesin. Sana zarar vermeyecek ya da seni olmadığın bir şeye dönüştürmeyecek üç şey.”

PEPPER WINTERS

Şartlarını bu kadar kolay söylemesi beni ürpertti. Bunlar, benim için en zor isteklerden bazıları olduğu halde dilinden sanki çok basitlermiş gibi dökülmüştü.

“Bunu yaparsan mesafemi koruyabilecek ve sana nazik davranabileceğim. Yapmazsan pişman olacaksın.”

Belirsizliğin arkasına saklanıyorsun.

Beni belirsizlikle tehdit etme.

Bana ne yapacağını söyle.

Dişlerimi sıkarak kaşığı çorbaya daldırdım ve çevirmeye başladım. Yemek yemeye hiç niyetim yoktu. Dilim, cesur davranarak neredeyse neleri kaybettiğimi sürekli hatırlatıyordu. Elder beni iyileştirmeyi ve tedavi etmeyi kendine görev edinmişti. Peki neden?

Zihnimde bir köstebek gibi yuva yapan, umursamazlığın karanlık tünellerini açan şey, bilinmezliğin kendisiydi. Cesaretin artık bununla bir ilgisi yoktu.

Bu bir hayatta kalma meselesiydi.

Önceki sorularım buharlı bir trenle geri geldi, beni kömür dumanı ve hızıyla raydan çıkarıyordu.

Ne istiyorsun?

Söyle bana.

Hemen şimdi.

Beni satacağını söyle. Canımı yakacağını. Kullanacağını söyle.

Beni serbest bırakacağını söyle.

İtaat etmezsem ne yapacağını söyle.

Söyle ki seninle savaşmak mı, sana itaat etmek mi, yoksa kendi mi yataın pruvastından atıp bu işi sonsuza dek bitirmek mi istediğime karar verebileyim.*

* Pruva, su taşıtlarının burun kısmına verilen addır.

Kaşık parmaklarımdan fırlayıp tertemiz masanın üzerine yeşil yapışkan madde sıçratana kadar öfkemin fiziksel olarak taşıdığı farkında değildim.

Dayak yemeye hazırlanır gibi kamburlaşırken omuzlarım içe doğru kıvrıldı. Sağlam bir dayak olacaktı. Tam da bu nedenle masaya hiç kabul edilmemiştim. İnsani aletlere layık değildim çünkü fazla aptaldım ve sadece sahibinin kafasına estiğinde kullanabileceği bir hayvandım.

Bana hayvan demişti.

Artık en sonunda dürüst davrandığımızda bakışlarında gördüğümü sandığım her türlü cazibe ya da gurur yok olmuştu.

Elder hareket etmedi.

Gözlerini benden ayırmadan derin ve kontrollü bir şekilde nefes aldı, çıkan tek ses siyah tişörtünün hafif hışırtısından geliyordu. “Yemeğini ziyan ederken aklından ne geçiyordu? Ayrıca onunlayken kaybettiğin her şeyi yerine koyman için o yemeğin midende olması gerektiğini de eklemeliyim.”

Başımı kaldırıp yaptığım dağınıklığa *bakmaya* cesaret ettim.

Bundan sonra ne olacağını umursayamıyordum. Özür dilemek için eğilmek ya da bağışlanmak için yalvarmak için kendimi zorlayamadım. Yıllardır kilit altında tuttuğum öfke, onu yıllardır hapsettiğim kasadan dışarı taşmıştı. İçimde dişlerini gösteren garip bir cesaret, yabancı gerginliğin hepsi *‘lütfen bir daha asla unutma’* dercesine beni kucakladı.

Asla sadece var olmana izin verme.

Savaş.

Ya da öl.

Artık hayatta kalmak yok.

Artık kabullenmek yok.

Yumruklarım sıkıldıkça parmaklarım avuç içime gömülüyordu; kırık elim bile cehennemde ne kadar uzun süre yaşadığıma ve bunun devam etmesine izin verdiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğime dair öfkeyle kıvrılmak için elinden geleni yapıyordu.

Neden kendimi daha önce öldürmemiştim? Neden *onu* daha önce öldürmemiştim?

Çünkü o her seçeneği elimden aldı!

Denedin, hatırladın mı?

Zaman şimdiden geçmişi bulanıklaştırıyor, gerçeklerden başka seçeneklerim varmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Bu beni paramparça ediyordu çünkü çok güçlü olduğuma inanırken beni daha da zayıf hale getirmişti.

Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Ama şimdi, şimdi durum farklı ve bir başkasına boyun eğmeyeceksin.

Bir daha olmaz.

Eğer Elder ona hizmet etmemi, onu becermemi ve onun emrine amade olmamı bekliyorsa bu gece denize atardım. Verecek bir şeyim kalmadığı için değil, sonunda *hayır* diyecek kadar cesur olduğum için.

Bu başka yarınlara ya da günlere hayır demek anlamına gelse bile bunu yapardım.

Daha fazlası olmayacak!

Elder, “Aklından neler geçiyor?” diye mırıldandı.

Hırladım.

Kasıldı. “Sanki geri dönüp onu yeni baştan öldürmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun.” Başını eğdi, nefes alış verişimi ve titrememi inceledi. “Senin için geri dönmüş olmama kızgın

mısın? Dönmemiş olmamı mı diliyorsun, yeni bir şeyle yüzleşmekten hayata son verseydin diye mi düşünüyorsun?”

Beni tanımıyorsun.

Çık şu lanet kafamdan!

“Demek mesele buymuş. Kızgınsın.”

Kulağa bu kadar küçümseyici gelir şekilde söylediği için gözlerini oymak istiyordum. Kızgın olmaktan çok daha fazlasıydım. Öfkenin ta kendisiydim. Şiddetin habercisiydim.

Beni korkutabileceğini ve küçümseyebileceğini mi sanıyorsun?

Yanılıyorsun.

Bu salon numaralarından bıktım.

Soğuk bir şekilde gülümsedi, yüzünde nezaketten eser kalmamıştı. “Başından geçenlerden sonra öfkelenmen beklenen bir şey.” Öne eğildiğinde sesi kırbaç gibi keskin ve acımasızdı. “Ama bir an için bile öfkeni benden çıkarabileceğini düşünürsen, büyük hayal kırıklığına uğrarsın.”

Yıllardır almadığım kadar sert nefesler alırken göğsüm inip kalktı. Çürük kaburgalarım acıyla sızlıyordu.

“Bakışlarındaki o ateşi fark etmeseydim, o lanet olası cehennem çukurunu özlediğini düşünürdüm.”

Donakaldım.

Dayak yemekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?

Köle olmaktan keyif aldığımı mı sanıyorsun?

Elder işaretparmağıyla çatalını itti, sakın ve kurnaz görünüyordu. “Orada kuralları, kendine Efendi diyen piç kurusu hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordun. Neyi ne zaman beklemen gerektiğinin farkındaydın.”

Siyah gözleri beni sert sandalyeye sabitledi. “Öngörülebilirliği özlüyorsun, bu öngörülebilirlik seni ya onun eliyle ya da kendi elinle öldürecek olsa bile.”

Sırlarla dolu bir sessizlik çöktü.

Birkaç saniye konuşmadı. Elini gür, parlak siyah saçlarında gezdirerek fısıldadı. “Tetiği sen çektin. Onun hayatını mutlulukla almanı izledim. O herifin sebep olduğu yaradan kan kaybederken bile o görünmez zincirlerini attın.” Devam etmeden önce sesini alçalttı. “Ama bu senin öngörülebilirliğe son verdiğin an değildi, Pimlico. Öngörülebilirliğe, bir katil olmadan önce son verdin.”

Tüy gibi yumuşak parmaklarıyla dudaklarını okşarken hızla nefes aldım. “Onu beni geri öptüğün an yaptın.”

Zorlukla yutkunurken dilim sızladı.

“Beni yatağına aldığın an geleceğini değiştirdin.”

Sana izin vermedim.

Başka seçeneğim yoktu.

Elder altdudağını yalayıp soğuk bir şekilde gülümsedi. “Beni okumaya çalıştığını hissediyorum, Sessiz Fare. Beni araştırdığını, izlediğini hissediyorum; bilmediğimi sanma. Sana ne yapacağımı bilmek istiyorsun, hayır, bunu bilmeye *ihtiyacın* var. Soruların sesi o kadar yüksek ki beni sağır ediyor.”

Ayağa kalkarak masadan uzaklaştı ve bir bana bir dökülen çorbaya bakarak volta attı. “Ama karşılığında istediğim şeyi *bana* verene kadar kim olduğumu öğrenemeyeceksin.”

Yüzü aniden kararlılıkla doldu, sekiz konik mumu olan devasa bir şamdanın bulunduğu büfeye doğru ilerleyip bir çekmeceyi açtı.

İki saniye sonra masaya sertçe birbiriyle uyumlu bir not defteri ve kalem bıraktı. Kâsemi bir kenara iterek parmaklarıyla yeni kâğıda dokundu. “Konuş benimle.”

İrkildim ama kıpırdamadım. Düşüncelerimi takip edemiyordum. Dün, benim için yaptıklarından dolayı minnettarlık içinde boğulmuştum. Bugün ise onun gerçek niyetine dair şüpheler

içinde boğuluyordum. Ve öfke. Hem de çok fazla. Çok fazla. Öfke. Hiddet beni gittikçe daha hızlı yaladı, düşüncelerimi küle çeviriyordu.

“Konuş benimle, Pimlico. Senin için yaptıklarına karşılık bana en azından bunu borçlusun.”

Benim için yaptıkların mı?

Bana ne yapacaksın?

Hadi bunu konuşalım!

Parmaklarım onunla konuşmak için değil, kalemi tutmak için kaşınıyordu. Hiç Kimse ile konuşmak için. Bilinmeyen, görünmeyen arkadaşşıma bu yeni hapishane ve efendi hakkında ne yapmam gerektiğini sormak için. Kaçmalı mıydım? Öldürmeli miydım? Yoksa ikisini de yapmayıp bunun yerine boyun mu eğmeliydim?

Elder beni ne kadar uzun süre güvende tutarsa ve her nefes alışımında ona olan borcum ne kadar artarsa, o kadar kontrolden çıkardım. Çok uzun süre böyle şiddetli, kırılmaz sınırlarla yaşamıştım. Alrik'ten nasıl kurtulacağımı, onu nasıl okuyacağımı biliyordum. Cezaya nasıl hazırlanacağımı ezberlemiştim. Ve sonrasında paramparça olmuş kısımlarımı nasıl yapıştıracağımı da biliyordum. Hepsi o kadardı. Onun dışındaki kimseye nasıl katlanılır, bilmiyordum.

Ve neden bir başkasına katlanmak zorundayım ki?

Bu yeni dünyada nasıl Pimlico olacağımı bilmiyordum. Artık kim olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Elder'ın istediği şeyin ne olduğunu bilmezken nasıl o şey olabilirdim ki?

O zaman Pim olma.

Başka biri ol.

Ama kim?

Elder Prest'ten daha uzun süre dayanabilecek, onu alt edebilecek biri olmam gerekiyordu.

PEPPER WINTERS

Ama adamın kim olduğunu bilmiyorum!

Titreme tekrar başladı, bu seferki hızlı ve şiddetliydi.

Öfkeme gittikçe artan daha fazla kafa karışıklığı eklendikçe bedenim bana ihanet etti. Elder tepemde dururken ve sıcak nefesi kirpiklerime çarpıp talepleri beni ezerken ona karşı fiziksel bir tepki vermemden nefret ediyordum.

“İstediğin şeyin ne olduğunu yaz.” Kalemı alıp kapağını açtıktan sonra elimi tuttu.

Soğuk plastiği parmaklarımın arasına sıkıştırıp kavramamı sağladığında irkilmedim. “Ne düşünüyorsan onu yaz. Tek bir kelime yaz, bu şimdilik yeterli olacak.”

Geriye çekildi.

Kalemı tuttum ama itaat edeceğimi gösteren herhangi bir hamle yapmadım.

Kelimeler kafamdan uçup gidiyordu. Heceleme artık eğitimimin bir parçası değildi. Titremem, dişlerim birbirine ve şişmiş dilime çarpana kadar arttıkça arttı. Bitmemiş panikatak yeni bir özgürlükle uludu.

Keskin dişlerimden gelen acıyla irkildim ve ardından hafif bir kan tadı aldım.

“Tanrım,” diye tısladı Elder. “Sana zarar vermeyeceğim. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?”

Bu bir yalan.

Az önce itiraf ettin!

Kalemı yere attım, ona bakabilmek için kendimi zorladım. Dişlerim yanlışlıkla şişmiş dilimin üzerine tekrar kenetlendi. Öğürme refleksim tepki verirken bir başka metalik sıvı yüzümü buruşturmama neden oldu. Çatlamış dudaklarımdan küçük bir kan damlası kaçarak çenemi lekeledi ve not defterine suçlayıcı bir şekilde sıçradı.

dollarş

Elder keskin bir nefes aldı ve parlak kırmızı damlacığa baktı.

Cevap mı istiyordu?

Bir cevabı hak etmişti.

Kanla.

“Ayağa kalk,” diye bağırdı.

Sandalyemi biraz geriye iterek itaat ettim. Öfkесinin sonunda serbest kalması... rahatlatıcı değildi ama bilinen bir şeydi.

Ben buna alışkınım.

Öfkesiyle başa çıkabilirdim çünkü bir sonraki adımın ne olacağını tahmin edebilir ve zihnimi kapatabilirdim. Kendimi koruma iç güdülerim devreye girecek, yakında özgür olacaktım. Yakında ruhum kısıpaca girecek ve derinlerde kaybolacaktı.

Tanrı'ya şükür.

Beni değıştiren, düşünceydi.

Boşa geçen vakit ve sorular beni endişelendiriyordu.

Bu... İşte bunu biliyordum.

Elder öfkelenirken elleri yumruk halini aldı. “Benim yanımda kanamanın uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Kanamamı *durdurmak* için elimden gelen her şeyi yaptım. Yeterince şey yapmadığımı söyleyerek sıkık suratıma bir tokat mı atıyorsun?” Öne doğru çıktı, göğsü neredeyse benimkine değecekti.

Onun gücüne teslim olurken derin bir iç çektim.

Kendi içimde dönerek daha derinlere indim, güvenli alanım beni çağırıyordu.

Öfkесini, nezaketini olması gerekenden çok daha kolay şekilde kabul etmekten nefret ediyordum. Onun sakinliğine asla güvenemeyeceğim için düşmanlığını aramaya başlamış olmaktan da.

Kafamı kaldırmadan, gözlerimi saygıyla onun ayakpabılarına diktim. Sağlam elimle elbisemin siyah askısını omzumdan ittim,

ardından diğetine de aynı şeyi yaptım ve önünde çıplak kalana kadar elbisenin vücudumdan kaymasına izin verdim.

Elder doğrulup geriye sendeleyerek adım atarken oda erkeksi bir öfkeyle inledi. “Siktir, ne yapıyorsun sen?”

Bana öğretilen şeyi.

Zihnim dokunulamayacağı bir yere çekilmişti. Saklanmış ve korunmuştu, bitmek bilmeyen sorularla kendi kuyruğunu kovaladıktan sonra nihayet huzura kavuşmuştu.

Artık kontrol bedenimdeydi ve bedenim alışkanlıklardan yapılma bir yaratıktı.

Kaskatı ve gıcırdayan dizlerimin üzerine çökerek ayaklarına kapandım.

Beni çalmıştı.

Beni istediği gibi kullanmaya da başlayabilirdi. Yerimizi bilmemiz ikimiz için de daha iyiydi, böylece evim haline getirdiğim kabuğuma geri çekilebilirdim.

Gerçek dünyaya dönecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Eğer bir gün özgürlüğe kavuşursam gölgelerden çıkıp normal bir insan gibi gülebileceğim, konuşabileceğim ve sevebileceğim kadar kırılmadığımı sanıyordum.

Ancak artık gerçeği biliyordum.

Elder’ın tuhaf ilgisi, mümkün olduğuna hiç inanmadığım bir şeyi kabullenmemi sağlamıştı. Ben *kırılmışım*. Çok güçlü olduğuma ve sadece zamanımı beklediğime dair içimden yaptığım tüm o konuşmalar...

Onlar sadece kurmacaydı.

Ben bir yalancıyım.

Başım daha da eğildi, saçlarım omzumun üzerine döküldü.

Ve Elder hâlâ hareket etmemişti.

Arkamdaki kapı açıldı, ayak sesleri ikinci yemeğin aromatik kokularıyla karıştı.

Her şey patladı.

“Siktirin gidin!” diye hırladı Elder.

Yere düşen bir tabağı, yuvarlanan bir fırınlanmış patatesin gümbürtüsü izledi. Mırıldanan özürlerin ardından kapı kapandı ve bir kez daha sessizlik hüküm sürdü.

Elder bana bir adım daha yaklaştı, siyah botu çıplak dizime dokundu.

Sinmedim ya da geri çekilmedim. Zihnim özgürce uçuyor, kalan her şeyi onun merhametine bırakıyordu.

Umurumda değildi.

Çömeldiğinde eklemelerinden tek bir ses bile çıkmamıştı. Çenemi kavrayarak, “Hiçbir koşulda bunu bir daha yapmayacaksın, beni duyuyor musun?” dedi.

Boş gözlerle ona baktım.

Beni sarstı. “Dikkatini ver. Sakın ortadan kaybolma. Bana o piç kurusuymuşum gibi davranma. Kaçmak için uzun süre mücadele ettiğim bir şeye dönüşmeme neden olma. Yolumdan çıkmayacağım. Ne senin için. Ne de başka biri için.” Parmakları yanaklarıma dokundu. “Benden ne kadar beklersen bekle, ne kadar tatmin edici olursa olsun, sana zarar vermeyeceğimi söyledim. Ve bunu söylerken ciddiydim.”

Kelimeler önemsizdi.

Yalanların nasıl işe yaradığını biliyordum.

Elder, ağır bir hırıltıyla ayağa kalktı.

Karın kaslarım sıkıştı, tekmesini bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Bunun yerine beni kollarının arasına aldı ve tıpkı beni beyaz malikânedeki kanlar içinde, yarı ölü olarak taşıdığı günkü gibi kaldırdı.

Yemek odasının kapısını tekmeleyerek açıp asansörü beklemek yerine merdivenleri kullanarak yatta ilerledi ve beni huy-suzca odama taşıdı.

Her adım, paylaştığımız kafa karıştırıcı sohbete bir nokta koyuyordu. Her nefes, ortaya çıkardığımız ve sonra aynı hızla yalanlarla boğduğumuz gerçeklerin etrafındaki bir parantezdi.

Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Hangi tehdidin doğru, hangi gerçeğin yalan olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kapalı kapılar ardında olduğumuz anda Elder beni yatağa attı ve uzaklaşıp iki eliyle yüzünü sıvazladı. “Lanet olsun, ne halt ettiğimi bilmiyorum.”

Orada, çıplak ve bekler vaziyette uzandım, hareket etmemem gerektiğini biliyordum.

Kendi kendine mırıldanarak volta atmaya devam etti. Sonunda geri geldi. İri elleri kalçalarımaya kaydı ve bedenimi yatağın kenarına çekip kotuyla sarılı bacaklarını benimkilerin arasına sıkıştırdı. “İstediğin *bu* mu? Kendi isteğin dışında becerilmek mi? İznin dışında kullanılmak mı?”

Parmakları çürükler bıraktı. Bu yeni bir şey değildi.

“Bana nedenini söyle. Ben sana güven vermek isterken neden acıyı istiyorsun? Üstelik seni ondan koruduğum gibi kendimden de korumak, daha iyi bir adam olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorken?”

Koruyucu baloncuğumun içindeyken sorusunu zar zor duyuyordum.

Gözümü kırpmadım ya da yutkunmadım, sadece tepki vermeden ona öylece baktım.

“Ne düşünüyorum biliyor musun, Pimlico?” Adımı sanki lanetliymiş gibi söylemişti. “Bence kaybolmuş durumdasın. İlk kez, ufukta acı tehdidi olmadan dinlenip rahatlama iznine

sahipsin. Sonunda hayatın nasıl olması gerektiğini hatırlıyorsun ve bunu ne kadar çok istediğini seni dehşete düşürüyor.”

Beni daha sert sıktı. “Ve zihnini bunu kabul etmeye başladığında -evet bunu hak ediyorsun ve evet, bundan sonra böyle olabilir- taş kesiliyorsun.” Üzerime eğildi, sıcak, sert kaslarını benim kırılabilir bedenimin üzerine sıkıştırdı.

Kotunun içindeki ereksiyonu saklamadı ve utanmadan bana doğru bastırdı. “Zayıfsın. Sende gördüğüm tüm güce, tüm kudrete ve kırılmaz cesarete rağmen sorularının bunu senden almasına izin verdin. Bilinmeyenin, gerçekte kim olduğunu çalmasına izin verdin ve bildiğin tek role geri döndün. Siktir, sana acıyorum.”

Dudakları elmacıkkemiğimin üzerinde gezindikten sonra dili kulakkepçemi takip etti. “Seni şu anda becerebilirim. Seni öpebilirim, sana vurabilirim, seni ipe bağlayabilirim ya da sana her türlü iğrenç şeyi yapabilirim. Sen de bana karşı koymazsın. Kahretsin, benden bunu yapmamı bekliyorsun ve işte kahrolası şekilde iğrenç olan da bu. Sana dokunmayacağıma dair söz verdim ve beni dinlemiyorsun.”

Kalçasını kıvrarak bana doğru bastırdı.

İyi ya da kötü hissettirmiyordu. Sadece baskıdan ibaretti. Bu, ben kendi içimde ulaşılamaz bir topa dönüşürken uzun zamandır alıştığım bir baskıydı.

“Sadece dinlememekle de kalmıyorsun. Aynı zamanda bana inanmıyorsun ve şeytan tam olarak beklediğin şeyi yapmamı söylüyor. Seni becermek istiyorum.” Kalçasını tekrar itti. “Seni incitmek istiyorum.” Kulağını ısırdı. “Çünkü o zaman en kötüsünü aramaktan vazgeçebilirsin.”

Sıcaklığı cildimi terle karıncalandırdı.

Ağırlığından nefes alamıyordum ama ne kıpırdayacak ne de yalvaracaktım. Eğer beni boğmak istiyorsa, o zaman bu; ölümü

karşılamanın en kolay yollarından biri olacaktı. Diğerlerine kıyasla nazik bir ölüm şekliydi.

Fakat sonra kayboldu, üzerimden kalkıp pantolonundaki çelik gibi sertliği yeniden düzeltti.

“Ama bu çok kolay olurdu. Beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Bana asla yapmayacağım bir şeyi yaptırabileceğini? Hayatım boyunca bir daha asla olmamak için savaştığım biri haline gelmemi mi istiyorsun? Sikerler. Sen de, seni mahveden koşullar her neyse onlar da siktirip gidebilir.”

Kapıya doğru uzun adımlarla yürürken, sanki iyi giyimli diplomatlarla dolu bir odaya girmeye hazırlanıyormuş gibi bir eliyle tişörtünü düzeltti. “Sana parmağımı bile sürmeyeceğimi kabul edecek cesareti gösterene kadar, o orospu çocuğunun sana yaptıklarının hesabını verene kadar beni bir daha görmeyeceksin. Kırık dökük şeylere ayıracak vaktim yok; özellikle de göründüklerinden çok daha güçlü olduklarına inandığım kölelere.”

Döndü ve bana tekrar bakmadan kapıdan çıktı.

Ahşap kapıyı çarptığında sessizlik bir giyotin gibi etrafa çöktü.

Bir an için nefes alamadım. İçeride kilitli ve güvendedim, az önce olanların acısını görmezden gelebilirdim. *Dönüştüğüm şeyin rezilliğini, olduğum şeyin utancını ve düşündüğüm kadar iyi olmadığının suçluluğunu.*

Ve sonra öfke geri gelerek beni baloncuğumdan fırlatıp canlılığa yeniden sürükledi.

Uzun zamandır öfkem kontrol altındaydı, böylece etrafımda kıvrılıyor ama asla patlamıyordu. Patlayabileceğim hiçbir yer, dökebileceğim hiçbir hıçkırık, atabileceğim hiçbir çığlık yoktu.

Fakat burada çok fazla yara ve kendimi yeniden inşa etmek için çok az güçle, çıplak ve savunmasız bir şekilde yatarken, kendimi bıraktım.

Kendimi kaybettim.

Ayağa fırlayıp süslü eşyalara hırlayan tatlı, itaatkâr Tasmin değildi. Pençelerini tavandan sarkan dekoratif krem ipeğe geçirip çekiştiren ürkek, kırık Pimlico değildi.

Yataktan fırlayıp minderleri fırlatan, sandalyeleri deviren ve denizle ilgili figürleri parçalayan ben -o artık her kimse- değildim.

İki yıllık gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim.

Hıçkırdım, uludum ve dilim acı içinde kıvrılırken öğürdüm.

Kendimi kaybettim.

Artık geri dönüş yolunu bulup bulamayacağımı umursamıyordum.

BÖLÜM ON

ELDER

Ne halt ediyordum ben?

Bu soru, son iki gündür zihnimin içinde dönüp duruyordu.

Kıyıya yanaşmalı, onu bir miktar para ve birkaç parça (muhtemelen giymeyi reddedeceği) kıyafetle bırakmalı, ardından da hoşçakal demeliydim.

Bunun için zamanım yoktu. Kaçmamın çok uzun sürdüğü bir yola tekrar girme lüksüne sahip değildim.

Onun sorunlarını sırtlanmak yerine kendi sorunlarımla uğraşmak zorundaydım.

Senin olduğu anda kendine gelmesini mi bekliyordun?

Dürüst olmak gerekirse, evet beklediğim şey tam olarak buydu. Kendimi kurtarıcı olarak hayal etmiş, onun minnettarlıkla gülümsediğini ve sonunda o morarmış küçük ağzını açıp, *Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Elder diyeceğini düşünmüştüm. Benim hakkımda ne bilmek istersin? Ben senin için açık bir kitabım, sayfalarımı oku, karıştır.*

Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip dirseklerimi masaya yasladım.

Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. Ve onun çırpınışını görmek, *benim de* ne kadar çırpındığımı fark etmemi sağlıyordu. Kendimi ne kadar kapattığımı ve istediğim her şeye sahipmişim;

işimin beni bir bütün olarak tuttuğunu, servetten, yatımdan ve denizden başka bir şey istemiyormuşum gibi davrandığımı anlıyordum.

Hepsi lanet bir yalandan ibaretti.

İçimdeki bağımlılığın beni ele geçirmesini önlemek için kendimi kurallar ve hilelerle boğmuştum. Akşam yemeğinde kontrolümü kaybetmemi, sonra da en karanlık gerçeklerimden bazılarını itiraf etmemi sağlamıştı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Benim onu kırmam gerekiyordu, tam tersi değil.

Lanet olası kadın.

Umutsuzluk içindeyken bile kafasını ne kadar karıştırdığımı bana gösterecek cesareti vardı.

O gece, onu odasına geri yollamamın ardından yatağında uzandığımda uykum bir türlü gelmemişti. Hiç Kimse'ye yazdığı her kelimeyi hatırlıyordum, kendimi Pim'in yerine koymak ve nasıl başa çıkacağımı bulmak için elimden geleni yapmıştım.

Birinin beni fiziksel ve zihinsel olarak istismar ettiği düşüncesi fazla iğrençti; öyle bir canavarla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak kavrayamıyordum. Zorluklardan payıma düşeni almış olabilirdim fakat o zorlukları yaratan bir başkasına sahip olabileceğini düşünen yozlaşmış bir piç kurusu değil, bendim.

Eski anılar ortaya çıkıp beni dibe çekmekle tehdit ediyordu.

Parmaklarımı kafatasıma saplayarak direndim.

Siktir, sakın buna-

Çok geç kalmıştım.

Anının beni çalmasına, kaçamayacağım bir zamana; her şeyin bittiği ve başladığı on sekiz yıl öncesine geri götürmesine engel olamadım.

Annem ağlıyordu.

Dört aydır her gece ağlıyordu. Ve onun gözyaşlarının sorumlusu ben olduğum için kalbim o tuzlu damlacıkların her birinin içinde boğuluyordu. Utanç yeni değildi. Suçluluk da öyle. Ama yaptığım şeyin olmasını istememiştim. Zamanı geri alabilseydim ve sebep olduğum felaketi düzeltebilseydim, bunu yapardım.

Yine de cezamı kabul etmiştim, annemin bana karşı hissettiği hayal kırıklığı, evimizden çıkarılmamız... Cezaya boyun eğmiştim çünkü annemin, acı çekmeme ihtiyacı vardı. Yaptıklarımın ağırlığını hissettiğimi ve her şeyin sebebinin ben olduğumu kabul ettiğimi bilmeye ihtiyacı vardı.

Ve ben de bunu kabul etmiştim.

Kahretsin, hem de öyle bir kabullenmiştim ki...

“Okaasan”... lütfen.” Üç gece önce tesadüfen girdiğimiz kirli sokakta etrafıma bakındıktan sonra yalnız olduğumuzdan emin olup yanına çöktüm. “Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum.”

Avucumu omzuna koyduğumda benden uzaklaştı. Sevgimi reddetmesi beni yaralamıştı ama ilk başlarda olduğu kadar değildi.

Sokaklardaki ilk gecemiz; on üç yıllık hayatımın en kötü geceydi. Odamı, çellomu, zenginlik içinde olmasa da rahat hayatımı özlemiştim. Şimdi hepsi gitmişti. Kardeşim gitmişti. Babam da. Evimiz de.

Kendimden başka kurtarabildiğim tek şey, üzerinde yürüdüğüm toprağa lanetler okuyan annemdi.

“Bunu nasıl düzeltebilirsin? Hiçbir şeyimiz yok! Kimse bizi yanına almayacak. Yalnız kaldık.” Hıçkırıkları beni, arkamızdaki çöplükten alıp kirli betonun üzerine serdiğim lahana lekeli birkaç kartona daha fazla gömdü.

* Okasan, Japonca *anne* anlamına gelmektedir.

dollars

“Bir iş bulacağım. Biri beni işe alacak. Yeniden bir evimiz olacak.” Geceyi geçireceğimiz yer olan rüzgâr tüneline uçuşan yırtık bir gazete parçasına göz gezdirdim.

New York, sokaklarına sığınanlara karşı pek de nazik bir hancı değildi, özellikle de sonbaharda. Yapraklar yeşilden pas rengine dönüşmüştü ayrıca soğuk sabahların, buz gibi soğuğa ve kara dönüşmesi an meselesiydi.

O an gelmeden önce bunları düzeltmem gerekirdi.

Annem dirseğinin kıvrımına daha çok gömülerek ağladı. Siyah saçları, üstümüzdeki neşeli apartmanların soluk ışıklarının altında parlıyordu. Boynumu eğerek arasında oturduğumuz binaların kenarlarına baktım, yemek pişiren ve sevdikleriyle gülen insanların gölgelerini izledim.

Karnım gurulduyor, sessizliği boş bir vahşetle yırtıyordu. Dün sabahtan beri doğru dürüst yemek bulamamıştık.

Yaptığım şey... affedilemezdi.

Annem yanımda hıçkıra hıçkıra ağlarken kendime duyduğum ezici nefret, aşağılanmayla daha da yoğunlaştı. Güzel bluzuyla kotu artık kir içinde ve yırtıklarla doluydu. Annemin desenli kimonoları ve babamın yeni ütülenmiş takım elbiseleriyle dolu gardırob, küle dönmüştü.

Parmaklarım rüzgârdan kapığım gazetenin üzerinde dolandı. Onu kare şeklinde katladım, yırtık uçlarını kopardım ve buruşuk mürekkepli sayfayı daha iyi bir şeye dönüştürmeye başladım.

Annem her gece yaptığı gibi kendini kaybedene kadar ağlarken ben sessizce oturup çöpleri origamiye dönüştürdüm. Açan bir gülün yapraklarını düzelttikten sonra annemin yumru haline gelmiş ellerine nazikçe bırakırken parmaklarım titriyordu.

Ona sarılarak, “Bunu düzelteceğim. İş bulmak için henüz küçük olmam umurumda değil. Para kazanacağım ve yaptığım şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağım,” diye yemin ettim.

PEPPER WINTERS

Annem titrek bir nefes aldı, bana inanmıyordu ama kâğıttan yapılmış çiçeğimi bir barış simgesi olarak kabul etti. Gözyaşları yavaşça kururken başını omzuma yasladı.

Konuşmadı ama konuşmasına da gerek yoktu. Şüphesi, hayal kırıklığı ve umutsuzluğu onun yerine yüksek sesle konuşuyordu.

Bana inanmıyordu.

Ben de kendime inanmıyordum.

Ne yapabilirdim ki? Sadece çello ve origami eğitimi almış aptal bir çocuğun elinden ne gelirdi?

Ay, gökyüzünde süzülürken ve hava sıcaklığı; nefeslerimiz gecenin hayaletlerine, karton kutular işe yaramaz battaniyelere dönüşene kadar düşerken bana keder dışında bir şey vermeyen yetenekli ellerime baktım.

Ellerimle, sahip oldukları beceriyle gurur duyardım. Şimdi ise onları kesmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama...

Bir dakika.

New York'un kasvetinde, iki avucumu ve on parmağımı havada tutarken zihnimde bir plan şekillendi.

Daha emeklemeden tellerle aramın iyi olduğunu keşfetmiştim. Yazmayı öğrenmeden önce kâğıdı en ince şekilde kıvrabiliyordum. Parmaklarım bu kadar çevik olduğuna göre... belki başka bir mesleği de öğrenebilirlerdi?

Daha iyi bir meslek?

Hayatta kalmamızı sağlayacak ve ait olduğumuz yere geri dönmemizi sağlayacak türden bir meslek.

Hayatımıza kötülüğü getiren bendim. Kendimizi ondan kurtarmak için kötü olmanın zamanı gelmişti. Sadece kendini düşünen işe yaramaz bir velet olmayacaktım.

Hayır.

dollarş

Bir yankesici olacaktım.

Bir hırsız.

Ve ailemin beni affetmesini sağlamak için her lanet insandan her lanet şeyi çalacaktım.

Hatıralar sonunda beni bıraktığında ürperdim. Sırtımı ıslatan soğuk teri hissedebiliyordum.

Hayatım değiştiğinde bana açlık yerine yiyecek, çöpten toplanmış ve paramparça olmuş kıyafetler yerine özel dikim kıyafetler verildiğinde affedileceğimi düşünmüştüm. Adımıza getirdiğim utancı sileceğimi, tekrar kabul edileceğimi sanmıştım.

Öte yandan, öyle olmamıştı.

Sadece dışlanmakla kalmamış, aynı zamanda en kötü şekilde cezalandırılmıştım da. Hayalet olarak çağrılmaya başlanmıştım. Hayatımın geri kalanında ailesiz ve evlatlıktan reddedilmiş olmaya mahkûm edilmiştim.

Tıpkı Pimlico gibi, ben de kaybolmuştum.

Ve beni kurtaran, beni kabul eden tek şeye yönelmiştim.

Suç.

Küçük hırsızlıklar yasadışı girişimlere dönüşmüş ve kendimi ne kadar çözmeye çalışırsam çalışayım, yapışkan ağların içine daha da batmış, yeraltı dünyasında daha da sürünmüştüm.

Attığım her karanlık adım, nihai hedefime bir adım daha yaklaşmamı sağlıyordu.

Duygularımı ne kadar altüst ederse etsin, gittiğim yerde dil-siz bir tutsağa yer yoktu.

Onu düşünmeyi bırak.

Emir kafatasımda yankılandı, duyuldu ama tamamen göz ardı edildi.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım ve ensemin ovaladım. Yatın ringinde Selix ile iyi bir seansa ya da okyanusta uzun

süre yüzmeye ihtiyacım vardı. O zaman Pimlico ile ilgili her türlü düşünce yok olacak, ben de kim olduğuma, hayatımla ne halt etmeye çalıştığıma yeniden odaklanabilecektim.

Ofisimden çıkarken gömleğimin düğmelerini açtım. Köprü çok uzakta değildi, akşamın bu saatlerinde kaptan Jolfer'ın görevi biter ve yetki Martin'e geçerdi.

O, hem güvenilir hem de itaatkâr bir denizciydi.

Selix ile dövüşecek havada değildim ama lanet olsun, yüzmeye ihtiyacım vardı.

Geniş güvertede ilerlerken yukarıdaki kadife siyahına dağılan yıldızlara baktım. Burayı sadece alev alev yanan galaksi aydınlatıyordu. Şehir ışıkları, evler ya da arabalar yoktu.

Sadece Hayalet ve onun güzel pencereleri sakın dalgaların arasında dans ediyordu.

Kapıyı çekip içeri girdim ve anında ihtiyacım olan adamı gördüm. "Martin, tüm motorları durdur. Pozisyonunu koru."

Martin, Jolfer'dan daha yaşlıydı ve kar beyazı saçları neredeyse yıldızlar kadar parlaktı. Altmış yaşında olmasına rağmen yüzünde doğru düzgün çizgi yoktu; tuz ve güneş altında geçen bir hayatın neden olduğu çatlaklar ile yarıklardan bir şekilde kaçınıyordu.

"Bu sefer ne kadar sürer, efendim?" diye sordu Martin, çoktan düğmelere basmış ve makine dairesine telsizle yön değiştirip beklemelerini söylemişti.

"İki saat. Acele etmek istemiyorum."

"Sorun değil. İstedığınız kadar zaman ayırabilirsiniz." Ne yapmak üzere olduğumu çok iyi bildiği için gülümsedi. Tüm mürettebat biliyordu çünkü patronları garip zamanlarda, garip yerlerde yüzmeyi severdi.

Pasifik'in ortasında mı? Elbette, neden olmasındı ki?

Peki güneş doğmadan bir saat önce dünya hâlâ uyurken? Kahretsin, evet.

Kambur balinalarla, yunuslarla, hatta bir ya da iki balina köpekbalığıyla yüzmüştüm. Korkmazdım. Sırtüstü yatar, okyanusun suyuyla kucaklaşır ve güneşin göz kırparak uyanışını izlerdim.

Açılmanın güzelliği buydu.

“İşim bittiğinde tekrar ziyaret edeceğim.” Gitmek için döndüm.

“Gerek yok, efendim. Güvenle güvertede olduğunuzdan emin olmak için bir yardımcı göndereceğim. Su çok derin, o yüzden demir atmayacağız ama motorlarla pozisyonumuzu koruyacağız.”

Ne demek istediğini anlamıştım. “Arka tarafa gitmeyeceğim. Yan merdivenleri kullanacağım ve pervanelerin neden olabileceği herhangi bir akıntı ihtimalinden kaçınacağım.”

Martin güldü. “Bunu bildiğinizin farkındayım, efendim ama korkarım ki uyarmak alışkanlık haline geldi.”

“İşini ve benim hayatımı ciddiye aldığını bilmek güzel,” derken ona gülümsedim. Dışarı çıktım, üstümü değiştirmek için odama dönme zahmetine girmemiştim.

Siyah iç çamaşırım işimi görürdü. Ne de olsa zifiri karanlıkta beni görebilecek kimse yoktu.

On üç katlı yatın yan tarafına, aşağıdaki acımasız mavi cama doğru yürürken kemerimi çözüp ayakkabılarımı çıkardım ve gömleğimi parçalar gibi çekip üzerimden attım.

İnsan kostümünden kurtulduğum anda, korkuluğu açtım ve yan taraftan aşağıya atladım.

BÖLÜM ON BİR

PIMLICO

Dün oldukça acımasız bir gündü. Kendimi bıraktığımda ruhumun kontrolü ele almasına ve yaşadığım her şey için ağlamasına izin verince duramamıştım.

Bütün gece hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Bütün gün ağlamaya devam etmiştim.

Güneş doğup tekrar battığında yüzüm ağrıyor, dilim zonklu-
yor ve başım susuzluktan sızlıyordu.

Çalışanlar bana yemek yedirmeyi denemiş, mahvedilmiş bir
süitin ortasında yerde oturan çıplak halimi görmezden gelerek
bana kek ve iyi hissettiren yiyecekler vermeye çalışmışlardı.

Tek bir lokma bile istemiyordum.

Yastıkların tüyleri deniz esintisi yüzünden ortalıkta uçuşu-
yordu. Perdeler kornişlerden gelişigüzel bir şekilde sarkmıştı, kö-
şelerdeki sehpa lar yat hafif dalgalarla yol alırken sallanıyorlardı.

Büyük mobilyaların çoğunu devirememiştim, açık denizler
ya da büyük fırtınalara karşı yerlerine sabitlenmişlerdi ama kü-
çük eşyalar da gazabımdan kaçamamıştı.

Gözyaşları içinde bu kadar enerji harcayarak ve yiyip içmeyi
reddederek sadece kendime zarar verdiğimi biliyordum. Fakat

kendime zarar vermem *gerekiyordu*. İlk kez, beni boğan acı ve rahatsızlığın sorumlusu *bendim*.

Bunu sahiplendim. Bunu *ben* kontrol ediyordum. İncittiğim bizzat kendim olsam bile, bir değişiklik yaparak kaba olmak özgürleştiriciydi.

Elder'ın beni bırakıp gitmesinden tam kırk sekiz saat sonra temas kurmama izin verilen diğer tek erkek mahvolmuş odama girdi.

Nazik gözleri irileşti, önümdeki yıkıma bakıp dudaklarını birbirine bastırdı ve yatağa ulaşmak için boşluğu geçerek enkaz halindeki bir çarşafın altında büzüldüğüm yatağa geldi.

“Merhaba.”

Gözlerimi sıktım, neden burada olduğunu çok iyi biliyordum ve yardımını kabul etmeye hazırdım, aynı zamanda tam olarak da değildim.

“Zor birkaç gün geçirdiğini duydum.” Yakınımda durarak yatağa vurdu. “Oturabilir miyim?”

Gözlerimi açmadım ya da ona izin vermedim ama o yine de oturdu ve vücudunu benimkine dokundurmamaya dikkat etti. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Çok basit bir soruydu ama içinde çok fazla şey barındırıyordu. Dilim iki gece önce kazayla ısırığım yerden sızlarken bile gözlerim büyüdü. Biriyle konuşmak, sohbet etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak ve içimdeki bu pisliği temizlemek istesem bile yapamazdım.

Henüz yapamazdım.

Dilim tekrar bir araya gelene kadar olmazdı.

Doktor Michaels anlayışla başını salladı. Devrilmiş komodin ve yere saçılmış eşyalara bakarak öylece atılmış not defteriyle kalemi işaret etti. “Demek istediğim, yazmak ister misin? O şekilde tartışabilir miyiz?”

Ona sadece bakıyordum.

Rahatsız edici bir dakikadan sonra boğazını temizledi. “Tamam, terapiyi başka bir güne bırakalım, ne dersin?”

Terapi mi?

Burnumu kırıştırdım. İhtiyacım olduğunu düşündüğü şey bu muydu? Akıl hastası mıydım? Rehabilitasyona ihtiyacı olan kafayı yemiş biri miydim?

Bu annemin hoşuna gider miydi?

Benim psikoloğum olma şansına balıklama atlardı. Hastaları ne kadar berbat olursa, o kadar iyiydi.

Ellerini kaldırdı. “Yanlış kelime. Özür dilerim, mesleki alışkanlık. Normal anlamda terapiye ihtiyacın yok. Ama biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Çok uzun zamandır yalnızdın ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.” Yüzü solarken, “Başkaları da var mıydı? Bay Prest senden başkalarını da kurtardı mı?” diye sordu.

Soruları, sohbet etmeye istekli olduğu için takdirle karşılandı ama cevap vermeye hiç niyetim yoktu. Ağlama krizim sırasında Hiç Kimse’ye yazacak enerjim bile olmamıştı. Benim yaşadıklarımı başkalarının da yaşadığını düşünmek içimi kederle dolduruyordu. Dönerek çarşafı kendime daha sıkı bastırdım.

Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı’nda birlikte satıldığım kızlara ne olmuştu? Hâlâ hayattalar mıydı yoksa şimdiye kadar çoktan ölmüşler miydi?

“Tamam, sohbet etmek istenmediğinde bunu anlarım.” Michaels ellerini bacaklarına sürttü. “Ancak gitmeden önce senden oturmanı rica edebilir miyim? Dilini muayene etmem ve sağlığınıla alakalı birkaç şeyi daha kontrol etmem gerekiyor.”

Omzumun üzerinden baktım. Artık ağlamayı bıraktığımdan yapmak istediğim tek şey, uyumaktı. Yıllarca uyumak ve daha iyi, daha akıllı başında bir insan ve hikâyesini anlatıp yoluna

devam etmek için konuşmaktan çekinmeyen biri olarak uyanmak istiyordum.

“Lütfen?” Doktor oturmamı işaret etti, hatta yerden içinde pek de pamuk kalmayan bir yastık aldı ve onu mahvolmuş yatak başına doğru yaslar ken kabarttı. “Mümkün olduğunca çabuk halledeceğiz, tabii senin için bir sakıncası yoksa.”

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için dik bir şekilde oturup yastığa yerleştirdim. Çarşaf belime düştü. Hiçbir şey düşünmüyordum.

Michael’ın bakışları kısacık bir saniyeliğine çıplak göğsüme kaydı. Boğazını temizledi ve sonra kararlı bir şekilde gözlerini bana dikti. Normal, sıcakkanlı bir erkeğe dair her türlü işaret, hastalarını soyunmanın her aşamasında görmüş bir doktorun otoriter varlığı altında kayboldu.

“İzin verir misin?” Daha da yaklaştı ve fark etmediğim bir çantayı yanına aldı.

Başımı sallamadım ama gözlerimdeki onayı görmüş olmalıydı çünkü öne doğru uzanıp ellerini boğazımın üzerinde gezdirdi. Ardından da ağzımı hafifçe araladı.

Dikişli dilimi incelerken nefesimi tutarak buna izin verdim.

Yüzünü dikkatle izledim, iyileşme durumumla ilgili herhangi bir endişe ya da kaygısını yakalamak istiyordum.

Yüzü gerildi.

Ben de karşılık olarak kasıldım.

“Sol tarafında bir kesik var. Yemek yerken dilini mi ısırдың?”

Sorulara cevap vermeye başlamam gereken bir zaman varsa o da şu an olmalıydı ama beden dilim sessizliğini korudu.

Bir çift lastik eldiven takmadan önce beni bıraktı. Steril hale geldikten sonra çenemi tekrar nazikçe açıp dilime dokundu, usta parmaklarını Alrik’in yaptığı boktan işin ve hiç var olmamış gibi durmasını umduğum dikişin üzerinde gezdirdi.

“Şişlik inmiş ama umduğum kadar hızlı değil.” Michaels geri çekildi, ifadesi yumuşuyordu. “Başa çıkmak zorunda kaldığın onca şeyden sonra bu durum anlaşılabilir ama en iyisi zihnindeki kileri dile getirmek. Bunu yapmak için kendine zaman tanıdığına sevindim. Uyumak için yardım istersen bir reçete yazabilirim, ayrıca ağrıların fazlaysa o konuda da yardımcı olabilirim. Ancak benim yardımcı olamayacağım, tamamen sana bağlı olan şey, iyi beslenerek ve sık sık dinlenerek ne kadar hızlı iyileşmek istediğin.”

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. “Gücünü yeniden kazanmak istiyorsan yemek yemelisin.” Gözleri çıplak göğüslerimi görmezden gelerek karnımda gezindi. Derim siyah ve mor renklere boyanmıştı; morluklar hâlâ kaburgalarımın sarılı olan bandajın altında kayboluyordu. “Zayıfsın, yetersiz besleniyorsun. Açıkça söylemek gerekirse, ölüyorsun.”

Kaskatı kesildim.

Ölümü arzulamak başka bir şeydi, ölümün izinsiz olarak üzerine çöktüğünün söylenmesi ise bambaşka bir şey.

Beni sakinleştirmeye çalışarak, “Öyle demek istemedim,” dedi. “Demek istediğim, kötü bir durumdasın ve kendine yardım etmen gerekiyor. Ben ancak bir yere kadarını yapabilirim. Burada kalmak isteyip istemediğine karar vermek sana kalmış. Eğer bunun cevabı evetse o zaman kendine daha iyi bakmaya başlamalısın.”

Eldivenlerden gelen belirsiz lastik tadıyla yutkundum.

Ama ya ne istediğimi bilmiyorsam? Ya hayatı kabul edersem ama Elder'ın onu benden başka bir şekilde çalacağından hâlâ korkuyorsam?

Michaels ona cevap vermemi beklemedi. Kırık elimi aldı, plastik ateli ve bandajı inceleyerek hâlâ sağlam olduğundan emin oldu. “Artık kendinde olduğun ve ameliyattan çıktıktan

sonra bir hastane yatağında olmadığından, sana karşı dürüst olacağım. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?”

İçimden kocaman bir nefes çıktı.

Gerçektir.

Dürüsttü.

Evet, bunu istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Kaçırdığım ve açıkça görünen bir gerçek vardı. Sarılıp sarmalanmak ve hiçbir kural ya da beklenti olmadan kendi alanıma çekilmek bana iyi gelmiyordu.

“İstediğin bu mu? Korkutucu olsa bile? Gerçeği mi istiyorsun?”

Yapabilir miyim?

Evet, bu soru sessiz yeminimi bozmaya değerdi.

Kısaca başımı salladım.

Michaels ılık saçtı. “Tamam, şimdi bir yerlere varıyoruz.” Bir saniye sonra yüzü düştü. “Elbette sana kötü bir haber vereceğim için mutlu olduğumu söylemeye çalışmıyorum.”

Kötü haber mi?

Ne kötü haberi?

Kucağımdaki çarşafı tutarak öne doğru eğildim.

İç çekti. “Dürüst olacağım ve lafı süslemeyeceğim, tamam mı?”

Bu da ne halt demek oluyordu? Bir kez başımı sallamıştım. Bir kez daha sallamaktan zarar gelmezdi.

Çenemi önce aşağı eğip sonra da yukarı kaldırdım.

“Pekâlâ.” Ensesini ovuşturdu. “Vücudun çok şey yaşadı. Bunu sana söylememe gerek yok. Olman gerektiği gibi beslen sen ve dinlensen bile-” Bana buyurgan bir bakış fırlattı. “İyileşmen için daha ayların var.” Ağzımı işaret etti. “Gerçekçi olmak

gerekirse, dilin endişelenmen gereken en son şey. Temiz tuttuğun ve bir daha ısırmadığın sürece iyileşecektir. Elin artık alçada olduğu için zamanla toparlanacak ve her gece odanı darmadağın etmediğin sürece kaburgaların da iyi olacak.”

Başını çevirip hasarı inceledi ama dağınıklık hakkında bir yorum yapmadı. “Çabuk iyileşmeyecek olan şey, hiç baktırmadığın yaraların. Eski kırık kemiklerin iyilemiş ama yanlış şekilde kaynamışlar. Ayağın, parmakların, bacağın... Şişlikler ve anormallikler sen yaşlandıkça daha da sıkıntı yaratacak.”

Tekrar yutkundum, kendimi gittikçe daha küçük, daha kırıl-gan hissediyordum.

“Bazı dişlerin darbe almaktan dökülmüş. Kan tahlillerin birkaç vitamin eksikliği gösteriyor. İyi olacağından emin olmak için diğer birçok muayenenin yanı sıra görme yeteneğinin de test edilmesi gerekiyor.”

Çarşafın üzerinden fark etmeden dizimi okşadı. “Vücudun mucizevi yönleri vardır. Eğer ona zaman, sabır ve kendini tekrar bir araya getirmesi için gerekli araçları verirsen, bunu yapacaktır. Bahsettiğim diğer şeylerde bile. Eğer dişlerine bir diş hekiminin, gözlerinin iyi olduğundan emin olmak için bir göz doktorunun, hatta sinirlerini ve beyin fonksiyonlarını kontrol etmesi için bir nöroloğun bakmasına izin verirsen, gelecekte oluşacak herhangi bir komplikasyon yönetilebilir.”

Sessizlik çöktü.

Her nasılsa söyleyeceklerinin henüz bitmediğini biliyordum. Yavaşça çünkü bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum, çarşafı kaldırıp memelerimi kapattım ve kollarımın altına sıkıştırdım.

Bana yarım bir şekilde gülümsedi. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Utanmayacak kadar çok insan formu gördüm. Yine de az önce üstesinden gelmen gereken en büyük yarayı kanıtladın.”

Korkunç kararı bekledim. Kargaşaya dönuştükten ve Elder'ın bana verdiği güzel süiti yıktıktan sonra çoktan farkına vardığım bir karar.

“Zihnin,” diye mırıldandı Michaels. “Aklın bir süre... dar-madağın olacak.”

Birisi nihayet korktuğum şeyi kabul ettiğı için gözyaşlarım gözlerimin arkasını tırmaladı. Delirmekte olduğumun onaylanması beni bu kadar rahatlatmamalıydı. Beni anlaması... Tan-rım, sanki içimdeki psikotik kırılmaya iznim varmış gibiydi. Bir şekilde sanki diğer tarafa yüzebilir ve oraya vardığımda hâlâ bir bütün olabilirdim.

Michaels destek olmak için elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Onu tutma dürtüsü, birinin beni acıdan ziyade rahatlatmak için sıkması karşı konulmazdı. Yine de uzanmadım. Çarşafıma ve kendime sarıldım ve uzun zamandır yaptığım gibi bedenimden teselli aldım.

Başını sallayıp tutmadığım elini diğer eliyle birleştirdi. “Odanı neden dağıttığını ya da neden yemek yemediğini anlıyorum. Nelerle savaştığını bildiğimi asla söylemiyorum ama zihnin nasıl çalıştığına dair birtakım araştırmalar yaptım. Hissettiğin her ne ise... patlayan öfke, içler acısı hiddet, beklenmedik keder, hatta umutsuzluk ve bir çıkış yolu arayışı... Sana şunu söyleyebilirim ki, bunlar normal. Tepetaklak olmaya hakkın var. Cehennem-i yaşadın ve beynin ancak şimdi koruma modundan çıkıyor. Geçmişini çözmeye, bugününü anlamlandırmaya ve geleceğinden korkup korkmaması gerektiğini fark etmeye başlıyor.”

Evet. Kesinlikle öyle.

Gözyaşlarıyla olan savaşımın kazananı ben değildim.

Yaşlar yanaklarımdan süzülürken bütün gece ağlamaktan oluşan eski tuz izleri yüzünden az da olsa canımı yakıyorlardı.

Delirmediğimi, böyle hissetmeme iznim olduğunun söylenmesi... söylediği her şeyi bilmeme rağmen yardımcı olmuştu. Hem de çok. Bu tür durumlar üzerine çalışmıştım. Duygusal çöküntü yaşayan insanlar için bir ders kitabı niteliğindeydim.

Fakat haberi, kaçmak yerine kabul edebileceğim bir şekilde vermişti.

Michaels elini cebine atıp bana temiz bir mendil uzattı. "Bırak akıp gitsin. İçinde tutma. Dekorasyon ekibine uğraşılacak bir şey verdiğine sevindim. Eğer kendini daha iyi hissettirdiyse, tekrar yapabilirsin. Ağladığın ve üzülmene izin verdiğin için gerçekten rahatladım. Çok üzgün olmalısın. Yas tutuyor olduğunu biliyorum. Bir parçan çalındı ve onu asla geri alamayabilirsin. Ama karşılığında alacağın şey, hepimizden çok daha güçlü biri olacak. Lanetin içinden geçmiş ve hayatta kalmış biri."

Neredeyse hırçın bir inançla sıırıttı. "Sen, kızım, bir savaşçısın ve savaşçıların bile korkmaya hakkı vardır."

Boynumu eğdim, mendiliyle silmeme rağmen gözyaşlarım çarşafa sıçradı.

"Ama sen yemek yememeyi göze alabilecek bir kız değilsin. Tamam mı? Zihnin iyileşirken vücuduna da iyileşmesi için zaman vermelisin. Bana deneyeceğine söz verir misin?"

Kafamı kaldırmadığımda dizimi dürttü. "Evet için başını sallla. Sen yapana kadar gitmiyorum."

Üçüncü sefer de acıtmıştı.

Ama itaat ettim ve başımı salladım.

"Güzel." Ayağa kalkıp başımı okşadı. Bu küçümseyici olabildi ama garip bir şekilde, elinin başımın üzerindeki ağırlığı... hoştu.

Çantasını kavrarken, "Bir şey daha var," diye ekledi.

Çenem yukarı kalktı; gözlerimdeki yaşlar yüzünden görüşüm bulanıktı.

“Ondan korktuğunu biliyorum. Onun da seni çalan diğerleri gibi olmasını bekliyorsun.” Sesini alçalttı. “Ama bir adamı sırf atlatamadığı bir geçmiş var diye yargılama. En kötüsünü bekleme çünkü en kötüsünü beklersen onun gerçekleşmesi için davetiye çıkarmış olursun.”

Bir nefes aldı, tecrübelerine dayanarak öğrendiklerini nasıl kelimelere dökeceğini düşünüyor gibiydi. “Geleceğin ne getireceğini bilmene gerek yok. Kimse bunu bilmek zorunda değil. Ne de olsa hiç kimse bir sonraki gününün ne getireceğini gerçekten bilemez ya da tahmin edemez. Bilmen gereken tek şey şu andan ibaret. *Şu anda* hayatta kalabilir misin? Bugün hayatta kalabilir misin? Cevabın evet ise, o halde devam et. Başkalarının gündeminin ne olduğu kimin umurunda? Bunu kontrol edemezsin. Endişelenerek kendini zayıflatmamalısın. Bugüne dayanacak kadar güçlü olduğunu kabul et. Gerisi önemli değil.”

BÖLÜM ON İKİ

ELDER

O kyanus serindi.
Su ıslak ve misafirperver hissettiriyordu.

Bir saat boyunca, hafif dalgaların arasında Hayalet'in etrafında dönerek, arka taraftan geniş bir daire çizdim. Yata yerinde tutan motorların alçak uğultusu, denizin sessizliğine derinlik katıyor, dalgaların tekneyi yalayıp geçmesine karışıyordu.

Kollarım yanıyor, ciğerlerim adeta parçalanıyordu.

Yine de hızımı kesmedim.

Acıyı hissetmeye ihtiyacım vardı çünkü bu, merkezde kalmamı; düşüncelerimi onun ve sürekli yaşadığım manik, zayıflatıcı dürtüler yerine kendimde odaklamamı sağlıyordu. Kontrol etmeyi öğrendiğim ama onu evime getirdiğimden beri birçok kez kontrolünü yitirdiğim dürtülere odaklanabiliyordum.

Daha bu sabah, bir fikre saplanıp kaldığım için kendimi aynı şeyi defalarca tekrarlarken bulmuştum. Önceki gece Pim'i süitine bıraktıktan sonra yemek salonuna dönmüş, bezelye çorbası ve fırında patates dağınıklığını temizleyerek istenmeyen ereksiyonumu görmezden gelmiştim.

Personel yardım etmeye çalışmıştı ama hepsini geri çevirmiştim. Temizlik ve düzen arzusu, her zamanki boş verme yeteneğimin önüne geçmişti.

Ve hepsi onun suçuydu.

Dün odasına yaptığı şeyle ilgili verilen raporlar öfkeyle karmarasına yönelmeme sebep olmuştu. Dünyama kargaşa getirdiği için onu cezalandırmak, zarar verdiği şeyi düzeltmeye zorlamak istiyordum. Kendime geri dönmeyi emretmeden önce yolu yarılamiştım. Kendimi kontrol altına almadan önce onu tekrar görürsem, bunun sonu iyi bitmeyecekti. Ayrıca, söylediklerimde ciddiydim. Beni, sanki ben o lanet olası piç kurusuna benziyormuşum gibi izlemeyi bırakana kadar onu bir daha görmek istemiyordum.

Ona vurmamı bekliyordu.

Onu tekmelememi ve becermemi bekliyordu.

Beni delirten şey bunu *yapıp yapmayacağımı* değil, *ne zaman* yapacağımı merak ediyor oluşuydu. Ben birçok şeydim. Söz konusu o olduğunda saf olmayan dürtülerim olduğunu inkâr edemezdim ama onu asla o orospu çocuğunun yaptığı kadar kötü incitmezdim.

Benim niyetim... farklıydı.

Kulaçlarımı yavaşlatarak sırtüstü döndüm ve okyanusun beni kucaklamasına izin verdim. Motorun uğultusu suyun altında gökyüzünden daha yüksek yankılanıyordu. Kayan bir yıldız tepemde ışıldadı, parlak ve özür dilemeden, mutlak özgürlük anında yanarak ölüyordu.

Pim de kayan bir yıldızdı. Özgür değildi ama huzuru bulmaya çalışırken çok güzeldi. Onu çalmamın ardından intihar düşüncelerinin gözlerinden silineceğini ummuştum ama orada kalmaya devam ediyordu.

Ona bu kadar kötü ne yapmış olabilirdim? Yaptığım tek şey, ona tıbbi yardım ve kendine ait diyebileceği bir yatak odası vermekken neden yirmi dört saat boyunca ağlamıştı?

Tuzlu suyun içinde ellerimi sıktım, vücudum ekstra hareketli hale gelirken ağır nefesim suyun derisini yırtıyordu.

Sağ tarafımda bir şey titreşti. Çok fazla dönmemeye dikkat ederek başımı biraz çevirdim ve suyun üstünde süzülen devasa evime baktım. Hayalet, uçmaya hazır bir kuğu gibi denizin üzerinde duruyordu. Kapıları ve parlayan ışıklarıyla fazlasıyla yuva gibi hissettiriyordu.

Büyük bir yat inşa etmiştim. Dayanıklı bir şeyde yaşamaya ihtiyacım yoktu, sadece içinde tek başıma olmamayı umarak böyle bir şey yaratmışım. Davetiyeler göndermişim. Hiçbirine geri dönülmemişti.

Titreşim tekrar geldi.

Bacaklarımla suyu tekmeleyerek pozisyon değiştirdim ve akıntıya karşı ilerledim. Uzakta, Pimlico arma ışıklarının arasında ilerliyor, önlerinden geçerken onları engelledikten sonra parlaklıklarının gökyüzünü bir kez daha aydınlatmasına izin veriyordu.

Hangi cehenneme gidiyordu?

Güverte boyunca dolaşmasını izledim. Küpeşteye doğru ilerlerken parmaklarını pürüzsüz maun ağacının üzerinde gezdirdi, karanlığa bakarken yüzü dalgındı.

Beni burada göremezdi, bu yüzden onu inceleme fırsatını değerlendirdim. Kendini nasıl taşıdığını, korku kalıntısına karışan öfkesini buradan inceleyebilirdim.

Belki de ona çok sert davranmış, çok erken olmasına rağmen ondan çok fazla şey beklemiştim. Akşam yemeğindeki kavgamız en kötü ihtimalle yıkıcı, en iyi ihtimalle de çocukça olmuştu. Geri alabilmeyi dilediğim şeyler söylemişim.

Bu noktada saldırgan değil, kurtarıcı olmam gerekiyordu.

Michaels'ın söylediği buydu, bu tür olayların ardından asla iyileşmenin mümkün olmayabileceği konusunda beni uyarmıştı. Vücudundaki yaralar geçebilirdi... ama zihni asla tam olarak tamamlanamayabilirdi.

Bakışlarım vücudunda gezindi.

En azından yine kendisine büyük gelen bir elbise giymişti, etrafta çıplak dolaşmıyordu. Yardımcılarımdan birinin seçtiği açık lavanta elbisesi gece esintisinde dalgalanıyordu. İtiraf etmek istemiyordum ama buradan bile bu renk Pimlico'nun koyu renk saçlarını ortaya çıkarıyor, onu başka bir dünyadanmış gibi gösteriyordu.

Korkuluklardan uzaklaşarak görüş alanımın dışına çıktı.

İçimde bir şeyler kıpırdandı ama görmezden geldim. Pimlico'nun beni gereğinden fazla etkilemesine çoktan izin vermiştim. Ama beni yiyip bitirmesine izin vermeyi reddediyordum. Özellikle de o benden bir canavar olmamı beklerken.

Ben zaten bir *canavardım*.

Sadece onun daha önce hiç karşılaşmadığı bir türdendim.

BÖLÜM ON ÜÇ

PIMLICO

Neredeyse soğuk yüzünden geri dönecektim. Hırka getirmemiştim, muhtemelen yanıma alsam bile giymezdim ve serin hava, bana beyaz malikânede sürekli donduğumu hatırlatıyordu.

Bununla birlikte, gecenin hâkim olduğu gökyüzünde sonsuz ve görkemli bir şekilde sakinleştirici bir şey vardı. Koşmak yerine, deniz yüzünden nemlenmiş, tuz kokan devasa halatın ağır bir şekilde sarıldığı ve kullanılmayı bekleyen babaya* elimi koydum.

Tepesine tüneyerek nefret ettiğim elbisemi çekiştirdim ve kumaşı dizlerimin arasına sıkıştırdım.

Kaburgalarım kıvrılmaktan ağrıyordu ama iki yıl boyunca eve kapandıktan sonra dışarıda oturmak rahatlatıcıydı.

Bir süre hiçbir şey hareket etmedi. Yıldızlar ya da kuşlar yoktu. Hayat yoktu.

Sadece ben ve hem yukarıdaki hem de aşağıdaki uçsuz bucaksız karanlık vardı.

Yorulmuştum, dalgaların gelgiti ve gecenin fısıltılarıyla rahatlıyordum. Son birkaç günün çılgınlığı sonunda sakinleşmişti. Öfke ya da kafa karışıklığı olmadan nefes alabiliyordum.

* Baba, deniz taşıtlarında; taşıtın limana veya dubaya halat yardımıyla bağlanması için kullanılan ekipmandır.

İçimde saklı kalmış diğer duygular, orman fareleri gibi yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Elder'ı itme şeklim için duyduğum pişmanlık... Tepki verme şeklimden dolayı hissettiğim keder... Bunu istediğim için değildi, zihnim o kadar çürümüştü ki başka bir yol bilmiyordum.

Ondan ve kendimden özür dilemem gerekiyordu. Michaels bana temkinli parmaklarla uzanmam, Elder'ın sunduğu şeyi, nezaketin altına bakmadan ve zalimlik aramadan kavramam için ilk kez yeterli güveni vermişti.

Anı yaşamam gerekiyor.

Geleceği kontrol edemem.

Başımı aya doğru kaldırdım, gümüş ışığın beni yeniden enerjiyle doldurmasına ve yaşlı olduğunu düşünse bile hâlâ bir kız çocuğu olan bu kadını, bir erkeğin yanında olmaktan nasıl zevk alıp mutlu olacağını bilmeyen bu köleyi, affetmesine izin verdim.

Boyun eğme konusundaki eğitimim burada hoş karşılanmıyordu ve bu derslerden sıyrılıp yeni şeyler öğrenmeye açık olmak zorunda kalmak acı veriyordu. Özellikle de Elder'ın bana ne öğreteceğini bilmezken.

Tekrar iç çektim, başka bir soru fırtınasını yok sayıp sakın kalmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Bir çatırtı ve küçük bir gümbürtü beni başarısız meditasyonumdan uyandırınca gözlerimi araladım.

Korkulukta beliren ellerin ardından kollar, sonra su damlayan ıslak saçlar ve ejderha dövmeli gövdeye karşı gözlerimi kırıştırdım.

Tıpkı derisine işlenen sanatı ilk defa gördüğümde olduğu gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı. Dövmedeki yaratık hırlayıp atıldı, her harekette ve kaslarının gölgesinde canlanıyordu.

Elder başını kaldırmadı, fark etmediğim bir merdivenin son basamağına tırmanıp sonsuz bir otorite ve güvenle güverteye çıktı.

Ellerini saçlarının arasından geçirerek başını geriye attı ve nefes verdi. Karnı dalgalandığında ejderhası duman üfledi.

Bir an için karanlığın içinde oturup onu izledim. Sırlarını çözebilmeyi, adamın kim olduğunu anlayabilmeyi diliyordum.

Öfkeli biriydi. Sırları vardı.

Ama bu onu kötü yapmaz, değil mi?

Bir esinti güvertede ıslık çalarak elbisemi bacaklarımdan uçuşturdu ve mor bir bayrak gibi dalgalanmasına neden oldu.

Elder hareketsiz kaldı.

Gözlerini kısarak bana bakarken, "İçeri girdiğini sanmıştım," dedi.

Kaskatı kesildim.

Beni gördün mü?

Beynim çalıştı, tıpkı benim onu gözetlediğim gibi onun da beni gözetlemesi konusunda ne hissettiğime karar vermeye çalışıyordu.

İstemesem de gözlerim güneye doğru indi ve vücuduna yapışan siyah iç çamaşırını izledi. Bir erkeğin o kısmından nefret etmeme rağmen o erkeksi çıkıntı kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Elder beni öptüğü gece nefret ettiğim bazı şeyleri değiştirmek için elinden geleni yapmıştı. İki akşam önce ereksiyonunu bana doğru bastırduğında bile tiksintiyle kıvrılmamıştım.

Onu istememiştim.

Yine de onunla yatma düşüncesi bir nebze kabul edilebilirdi çünkü en azından karşılığında bana bir şeyler vermişti.

Deniz suyu bacaklarından aşağı süzölmeye devam ediyor, ayak parmaklarının üzerinde birikmeden önce koyu renk

tüylerinin arasına takılıyordu. Onunla ilgili her şey zarif bir şekilde biçimlendirilmişti ve mükemmeldi. Ayakları bile vücudu ve boyuyla orantılıydı.

“Bana söyleyecek bir şeyin var mı?” Elder, gözlerimin onun üzerinde gezinmesini umursamadan sırtıttı. “Söyleyebilirsin, biliyorsun. Ne istersen söyleyebilirsin. Kızmayacağım.”

Kaşlarımı çattım. Kavgamızı gündeme getirecek miydi, yoksa peşini bırakacak mıydı? Onun izinden gitmeye hazırdım ama bir kez daha ıslak vücudu ve göğsündeki dövme dikkatimi çekti. Mürekkepten yapılmış illüzyon ejderhasının altında açıkta kalan kaburgaları sayesinde okyanusun, organlarının etrafında dolaşmasına izin verildiğini ima ediyordu.

Bu duman çıkaran şeyin bir adı var mı?

Neden bir ejderha?

Ve bir dakika... Gecenin bu saatinde neden yüzüyor?

En azından sorularım daha mantıklıydı ve daha az zararlı konularla ilgiliydi. Evrim mi geçirmiştım yoksa başa çıkması daha kolay sorulara odaklanmakta başarılı mı olmuştım, bilmiyordum.

Cevap vermediğimde daha fazla donanımın bulunduğu başka bir direğe doğru yürüdü ve yan tarafa sıkıştırılmış bir havluyu aldı. Gözlerini benden hiç ayırmıyor, bir şekilde bakışıyla tüylerimi daha da ürpertecek şekilde beni okşuyordu.

O etrafımdayken tenim tepki veriyor gibiydi.

Bundan hoşlanmıyorum.

Bu şekilde hissetmekten hoşlanmıyorum.

Ne şekilde?

Dizlerime daha sıkı sarılarak buna cevap vermeye çalıştım.

Efendisi olan bir köle gibi değil de bir erkekle birlikte olan bir kız gibi mi?

Hayır, bu pek de doğru değildi. Elder asla sadece bir erkek olmayacaktı ve o, gardımı düşürmek; paylaştığımız öpücüğün kalıntılarının bir etkiye sahip olmasına izin vermek için fazla tehlikeliydi. O sadece farklıydı. Farklı insanlar, senaryolar ve konumların hepsi bana zarar veriyordu.

“Karanlık sana aradığın cevapları verdi mi?” Havluyla yüzünü sildi ve beline bağlamadan önce gövdesinden aşağı sürükledi. “Ya da belki de bana inanmaya ve uslu durmaya karar vermişsindir?”

Dişlerimi sıktım.

Uslu durmak mı?

Alçak sesle güldü, normalde onu gördüğümde çok daha kaygısızdı. Serseri bir damlacık göğsünün üzerinden kayınca ejderhası onu yaladı. “Geçen gece için özür dilemeyeceğim. Senden de bunu beklemiyorum. Seni çok zorladım. Daha anlayışlı olmaya çalışacağım.”

Şok içinde duruşumu dikleştirdim.

Eşit derecede hissedilen suçluluk duygusunun belirsiz itirafını değil, bir uyarı bekliyordum.

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü, bu benim için neredeyse onun yarı çıplak vücuduna bakarken karnımın ısınması kadar yabancıydı.

Elder boğazını temizledi, parmakları iki yanında seğiriyordu. “Michaels’in bu akşam seni görmeye geldiğini duydum.”

Personelin yaptığım her şeyi rapor ediyor mu?

“Seninle ilgili her şey böyle sır olmak zorunda değil, Pim.” Ben kollarımı kavuştururken gözlerini devirerek yatın yan tarafına gitti ve küpeşteye yaslandı. “Ayrıca duyduğuma göre dekorumu beğenmemişsin ve evde biraz tadilat yapmaya karar vermişsin. Hem de karnın açken.”

Kollarım kendi etrafımda sıkılaştı.

Bu bir suç mu?

Onu neden kıskırttığımı bilmiyordum. Bana henüz zarar vermemişken neden ısrar edip durmuş, yapmasını istemediğim şeyi yapmasını beklemiştim?

Bir psikolog olsaydı ne düşünürdü? Annem ne derdi?

Zihin sorunlarıyla büyütülmüş olmamın bir önemi yoktu. Başkalarının sorunlarını çözmek kolaydı, onların endişelerini tahmin etmek kendi endişelerimi teşhis etmek kadar zor değildi.

Elder beni baştan aşağıya süzerken, “Dilinin iyileşmediğinin ve konuşmanın hâlâ mümkün olmadığına tamamen farkındayım. Ama Michaels’a verdiğin şeyi bana da verebilirsin,” dedi.

Bacaklarım titrediğinde bir ayağımı öbürünün üzerine kaydırdım.

Elder’a onun için başımı salladığımı mı söylemişti? Hasta mahremiyetine ne olmuştu?

“Bana ne konuştuğunuzu ya da nasıl iletişim kurduğunuzu söylemedi. Sadece sorularını yanıtladığını söyledi.” Başını tekrar silerken bir kez daha etrafa deniz suyu sıçrattı. “Ona nasıl cevap verdiğini ve bana neden cevap vermediğini bilmek istiyorum.”

Şişmiş dilim kaşındı, omuzlarım içe çöktü. Michaels’ın benden istediği şeyi yapmıştım. O gittikten sonra güler yüzlü bir hizmetçinin getirdiği çorbanın hepsini içmiş, pilavın tamamını yemiştim.

Hatta kırmızı meyveli ve muzlu bir smoothie bile içip fazla dolu midemi çikolatalı pudinge tahammül etmeye zorlamıştım. Çok fazla yemek vardı. Çoğu fazla tatlıydı ancak tuzlu, tatlı ve nişasta çeşitleri tükenmiş sistemim için harikalar yaratmıştı.

Bir saat içinde kendimi o kadar gergin ya da ağlamaklı hissetmemiştim. Hüzünlü kafa karışıklığım kaybolmuş, yerini meraka bırakmıştı. Bu yüzden Elder’ın ödüllü yatının güvertesinde tereddütlü bir keşfe ve geziye çıkmıştım.

“Pimlico.” Hırıltısı gecenin içinde yankılandı. “Bir soru sordum. Bana cevap ver.”

Burun deliklerim şişti.

İşler öyle yürümüyordu. Michaels beni en zayıf anımda bulmuştu. Bana karşı nazik davranmıştı ve ben de bu nezakete saygı duyuyordum. Ona cevap vermek zayıflık değildi.

Elder’ın dudaklarından bir küfür döküldü. “Dilin iyileşene kadar seni bir daha görmemeyi umuyordum. Nedenini biliyor musun?” Bakışları beni abanoz oklarla vurdu.

Bu soru evet ya da hayır cevabı gerektiriyordu ama yine de sessiz kaldım.

“Çünkü,” diye hırladı. “Dilinin daha iyi olduğunu bilseydim, seni konuşmaya zorlardım. Sana zarar vermemi mi bekliyorsun? Belki de sonunda bana istediğimi söyleyeceğin anlamına geliyorsa yaparım.”

Yaparsan bu seni de onun gibi yapar.

Dişlerimi gösterdim, niyetlendiğimden daha fazla duygu gösteriyordum.

Bunu yaparsan, ben de kendi içime kapanır ve sana tek kelime bile etmem.

İç çekti, yüzü yumuşadı. “Bu beni tıpkı onun gibi yapar, değil mi?”

O sakinleşmek için mücadele ederken ben zor nefes aldım.

“Ve o zaman sesini hak etmemiş olurdum.” Kendini korkuluktan uzaklaştırarak bana yaklaştı. Ay arkasında parlıyor, onu gümüş bir siluete bürüyordu. “Peki, Sessiz Fare. Sessizliğini biraz daha koru; sesini *hak ettiğimi* sana kanıtlamama izin ver.”

Yavaşça elimi tutup keskin bir çekişle dizimden uzaklaştırdı. Denememe rağmen ona karşı koyamadım.

Niyeti hakkındaki şüphelerim alevlendi. Bu ilk başlangıç noktası mıydı? Burada geçirdiği zamana izinsiz girmemden nefret ettiği için bunu bana ödetecek miydi?

Ancak serin ve deniz suyundan hafif yapış yapış olmuş parmakları benimkilerin arasından kaydı. “Bu işe yaramıyor... ikimiz için de.”

Elimi daha da sıkıp normal bir tanışma gibi tuttuğunda alt dudağımı emdim, Alrik elini sıkmamı emrettiğinde reddettiğim tanışma gibiydi.

“Bence yeniden başlamalıyız, ne dersin?” Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve içimdeki sıcaklığı harekete geçirerek kavurucu bir sıcaklığa dönüştürdü. “Ayrıca benden şüphe etmeyi bırakman gerektiğini düşünüyorum. Zihnini bulandıran yargılar olmadan beni tanımayı öğren.”

Elimi çekiştirdim ama gitmeme izin vermedi.

“Karşılığında sana ihtiyacın olan zamanı vereceğim. Seni zorlamayacağım. Ve cevaplarımı reddettiğinde de kızmayacağım.” Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “En azından kısa bir süreliğine.”

Ellerimiz ısındı, dokundukça birbirimizi yakmaya başladık. Ateş kolumu yaladı, gıdıkladı ve yabancı geldi. Sırtımdan kayıp zaten sıcak olan karnıma doğru süzüldü ve tısladı.

“Anlaştık mı?”

Michaels’ı onaylama kararı ne kadar zorsa, bu ondan daha zordu.

Daha zordu çünkü bundan geri dönüş yoktu. Bu sadece bir baş sallama değildi, ona güvenmek için edilen bir yemindi ve uzun zamandır kimseye güvenmemiştim. Güvendidiklerim bana en çok zarar veren kişiler olmuştu.

Gelecekte korkma.

Sadece şimdiki zamana katlan.

Elder'ın elini sıkmama ve isteksizce başımı sallamama neden olan şey, Michaels'ın bilgeliği idi.

Elder derin bir nefes aldıktan sonra yüzünde günahkâr bir gülümsemec belirdi. "Sonunda bana bir şans vermeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Benim için geri gelişinin, kanayan dilime duyduğu öfkenin ve beni cehennemden çıkarırken gösterdiği şefkatli gücün hatıraları şüphemi delip geçti.

Çarpık duygularım içinde bir şeyi unutmuştum.

Nasıl minnettar olunacağını.

Teşekkür etmemi hak ediyordu ama ben ona bunu vermemiştim. Kaba ve güvensiz davranmış, mülkünü mahvetmişim. Yine de bana el kaldırmamıştı.

Güvenimi kazanması çok zor olacaktı ama kısa vadeli bir teşekkür kazanması daha kolaydı. Annem beni bundan daha iyi yetiştirmişti. Bir yerlerde hâlâ terbiyeye dair bildiğim şeyler vardı. Sadece onu nasıl kullanacağımı hatırlamam gerekiyordu.

Elimi onunkinden çekerken duraksadım ve sonra oldukça tereddütlü bir şekilde parmak uçlarımı nemli göğsüne, tam ejderhasının burnunun kalbini koruduğu yere götürdüm.

Ona teşekkür eder gibi bakmak için kendime izin verdim. Parmaklarımı biraz sıktım ve tırnaklarımı derisine batırdım. Kan akıtmak için değil, söylemek istediğim şeyin derinliğini göstermek içindi.

Teşekkür ederim... Elder.

Dokunuşumun altında ürperdi, siyah gözleri bir tutulmaya dönüştü.

Elimi üstünden çekmedi, sanki söylemediğim her heceyi duymuş gibi bakışlarımızı ayırmadı.

Sonunda dudakları karanlığın içinde gülümsedi. Sesi beni sarıp sarmaladı, artık savaş çizgilerini çizdiğimiz için daha iyi bir yarın vaat ediyordu.

“Rica ederim, Pimlico.”

O gece yatakta uzanırken Elder’ın düşüncelerime girmesine engel olamıyordum.

Ay ışığının altında oyalandıktan ve minnettarlığımı kabul ettikten sonra bileğimi tutmuş, elimi üstünden çekmişti. Tek kelime etmeden güverteden aşağı inerek alt katta gözden kaybolmuştu.

Birkaç dakika sonra onu takip etmiştim, hâlâ kaybolmuş ve korkmuş hissediyordum. Yine de eskisi kadar öfkeli değildim.

Duygusal olarak tükendiğim birkaç günün ardından bile uykuya dalamayınca not defterini ve kalemi kendime doğru çekip kalbimi kusursuz bir şekilde güvendiğim tek arkadaşına döktüm.

Sevgili Hiç Kimse,

Hayatım değişti.

Bunu kaç kez dilemiştim?

Peki ya değişim beklediğim gibi olmazsa? Ya evime, ailemin yanına gidemezsem? Ya şimdi başka bir davayla, başka bir adamla, başka bir sahiplikle karşı karşıya kalırsam?

Elder beni Alrik’ten korumak için çaldıysa, onun olmaktan memnun olacağımı kabul etmem aptalca mı olur? Böyle bir kabullenmeden bu kadar çabuk vazgeçmem yanlış mı?

Çok fazla sorum var, Hiç Kimse ve soracak kimse yok.

Artık kimim? Kim olmak istiyorum? Dilim iyileştiğinde ve inadımdan başka hiçbir şey beni susturamadığında bana ne olacak?

PEPPER WINTERS

Son soru işaretinin ardından sanki zihnim beni sadece hastalıklı soruları kusmak için uyanık tutmuş gibi gözlerim kapanmaya başladı.

Not defteri ve kalemi komodinin üzerine bile koyamadım. Elimden gelen tek şeyi yaptım.

Yastıklara yayılarak Elder'ın bana zarar vermeyeceğine söz vererek beklediği derin, lezzetli bir uykuya daldım...

BÖLÜM ON DÖRT

ELDER

Bir tür ateşkes imzalamıştık. Bunu sağlamlaştıramadan ayrılmak zorunda kalmam çok kötü olmuştu.

Dün gece güvertede Pimlico'dan ayrıldıktan sonra yatağa geçmeden e-postalarımı kontrol etmiş, Monako'daki depolarımdan gelen acil bir mesajla karşılaşmıştım. Müdürün elektronik yazışma yoluyla görüşmek istemediği bir konu için bana ihtiyacı vardı.

Her iyi CEO ve liderin yapacağı gibi sabah ilk iş orada olacağımı söyleyerek cevap vermiş, helikopteri hazırlaması için pilotla görüşmeler yapmıştım.

Geçmişimin beni yakaladığı anın bu olup olmadığını merak ederken öfke midemi bulandırıyordu. Daha önce de avlanmıştım. Yine mi aynı şey olmuştu?

Sabah dokuzda Akdeniz üzerinde havalanmış, yat yapımı imparatorluğuma ve uğramak istediğim ama işlerimizin arasında vakit bulamadığım limana doğru uçmaya başlamıştık.

En azından bu sefer kanatlarım vardı. Kanatlar yelkenlerden daha hızlıydı ve bu ikisini de hiçbir kötü etki olmadan yapabileceğim anlamına geliyordu.

Pim'in, benim içine girmek üzere olduğum karmaşadan çok uzakta, zırhlı bir yatta olduğunu bilerek helikopterden indim ve sert zemine adım attım.

İçimi tiksinti ve rahatlama karışımı bir duygu kapladı.

Burayı seviyordum. Aslında Monako, karada kendimi gerçekten huzurlu hissettiğim tek yerdi. Ancak ayak parmakları-
mın altında suyun dalgalanan gücü olmadan asla tam anlamı-
yla özgür olamıyordum. Özellikle de günahlarım sonunda beni
yakalamışsa.

Ya geri dönmezsen?

Bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım.

Tek kelime etmeden gitmiş olmamın bir önemi yoktu. Onun
için asla geri dönmesem de bunu fark etmezdi. Pim ve ben denk
değildik. Nerede olduğumu bilmesine ya da benden izin isteme-
sine gerek yoktu.

Ama ateşkes...

Ateşkes devam edecekti.

Aslında, uzakta geçirdiğim zaman sadece benim avantajı-
maydı çünkü tekrar karşılaşmadan önce dilinin iyileşmesi için
birkaç saati daha olacaktı.

Müdürüm Charlton Tommas'a başımla selam vererek heli-
kopter pistinden çıktım ve yüzen rüyaların yapıldığı devasa de-
poya girdim.

"Sorun ne?"

Charlton altdudağını ısırırken gözleri panikle başka tarafa
kaydı. "Bir cinayet işlendi," diye fısıldadığında Pimlico'ya dair
tüm düşünceler yok oldu.

BÖLÜM ON BEŞ

PIMLICO

Tek kelime etmeden gitmişti.
İki gece ve üç gün uzakta kalmıştı.

O süre içinde iyi saatlerim olduğu kadar kötü saatlerim de olmuştu.

Bana verilenleri yemiştim, her öğün bir öncekinden biraz daha kolaydı. Doktor Michaels dilimin iyileştiğinden emin olmak için beni tekrar ziyaret etmiş ve vücudum rehabilite olurken şişlik de azalmıştı.

Sanki okyanus, asla sahip olamayacağım şeyler için kişisel dilek kuyum haline gelmiş gibi, Hiç Kimse'ye yazdığım her kâğıdı suya atmıştım.

Bana verilen huzur ya da içinde gezindiğim güvenli ortam nasıl olursa olsun, etrafımdaki kimseye hâlâ güvenmiyordum. Odamı düzenlemeye gelen ve temiz havlu dağıtan kıza karşı bile mesafeli duruyordum. Ancak çalışırken gevezelik etmekten hoşlanmasaydı, sessizliğimin neden olduğu gerginlik yüzünden Elder'ın ayrıldığını ve dev yatının içinde bir yerlerde somurtmadığını asla bilemezdim.

Helikopterin havalandığını hiç duymamıştım. İşin doğrusu yatta helikopter olduğunu bile bilmiyordum. Hizmetçi o sabah yanımdan ayrılır ayrılmaz balkonda oturup gökyüzüne bakarak geri dönen helikoptere dair bir leke aramıştım.

Esaretimi nasıl sona erdireceğime dair ipuçları bulmak için Elder'ın ofisini karıştırma düşünceleri aklımı kurcalıyordu. Telefonundan annemi aramadan önce bana yazdırdığı şifreyi hatırladım. Dış dünyayla iletişim kurmamın bir yolu vardı... *Yani öyle olduğunu sanıyordum.*

Umutsuzca onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

İkinci gün öğleden sonra aptalca bir burnumu sokma dürtüsüne yenik düştüğümde, çalışma alanını bulmak için saatlerce koridorlarda dolaşmıştım. Ama kilitli kapılar sayesinde ve kilit açma becerim olmadığı için yerini bulamamıştım.

Alanına girmeyi ve e-postalarını okumayı ya da sakladığı şeyleri anlamayı *başarsaydım* bile bu neye yarayacaktı?

Okyanusun ortasındaydık.

Sayısız personeli bayıltmanın, işaret fişegi atmayı ya da Sahil Güvenliği aramayı öğrenmenin dışında, onunla savaşacak donanıma sahip değildim.

Tembel ya da korkak değildim... Sadece zamanımın gelmesini beklemenin ve Elder'ın kendi hayatıyla ilgili daha fazla ayrıntı vermesine izin vermenin akıllıca olduğunu düşünmekten hoşlanıyordum. Davranış biçimi ve kontrol etmek için burada olmasa bile çalışanlarının işlerini hâlâ saygılı bir şekilde yapmaları şimdiden bana ipuçları vermişti.

O emrettiği için değil, bunu hak ettiği için gayretle çalışıyorlardı.

Bir zorba böyle bir sadakate sahip olmazdı. Kararımı vermeden önce ona biraz daha zaman tanımak istiyordum. Herkes -bir başkasının hayatına sahip olan bir adam bile- buna layıktı. *Özellikle de o adam söz konusu olan hayatı kurtarmışsa.*

Düşüncelerimin yürüyen bir çelişki olduğunun farkındaydım.

Üçüncü akşam, Hayalet girintilerle yarımada ları geçer ve bizim kadar iyi olmayan diğer yatlar izimizden giderken helikopterin çıkardığı hafif *pat pat* sesi duyuldu.

Güneş denizin üzerinde batarken ufukta şık bir helikopter belirdi, yaklaştıkça yavaş yavaş büyü yordu.

Kalbim garip bir sırıkla atlama hareketi yaptı. Bunun bir ölüm mü yoksa bir beklenti taklası mı olduğuna karar veremedim. Her iki durumda da Elder, burada bile olmadan bir şekilde derimin altına sızmış tı.

Yatın kış tarafından gelen helikopterin sesi, motorlarının sürekli uğultusuna rağmen kulakları sağır ediciydi. Balkondaki yerimi terk ederek güverteye çıkmak ve bana, *benim* diyen adamın gelişine tanık olmak için çıplak bir şekilde yatak odamda ilerledim.

Kapımı araladım ve koridoru süpüren genç bir kamarotla göz göze gelince çıplaklığıma baktım. Ağzından salyalar akan bir aptal gibi bakıyordu ve her ne kadar kıyafet giymek rahatsızlığı mı artırsa da başkalarının iyiliği için bu alışkanlığı kabullenmeye başlamam gerekiyordu.

Kapıyı kapatarak gardıroba yöneldim ve akşam yemeğinde giydiğim büyük boy siyah elbiseyi seçip nefesimi tutarak başımın üzerinden geçirdim. Yumuşak pamuk, beni koza gibi sararken tiksintiyle savaşıarak saçlarımı elbisenin içinden çıkardım. Onların sırtımdan aşağı dökülmesine izin verip oradaki kırbaç ve yoğun yara izlerini gizlemesini umdum.

Artık kabul edilebilir bir durumda olduğum için süitimden çıktım ve koridordan asansöre doğru ilerledim. Aynalı asansör geldiğinde, dış güverte için en üstteki düğmeye bastım ve sabırsızlıkla bekledim. Bu sırada dilimi damağıma bastırarak küçük bir his kırıntısını harekete geçirmeye çalışıyordum.

Birkaç kat sonra asansör beni cam cepheli bir yürüme yoluna çıkardı. Pofuduk halıdan ayrıldım ve içeriden dışarı çıkarken ayak parmaklarım cilalı ahşabı öptü.

Helikopter hâlâ aşağı inerken pervaneleri neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Mürettebat etrafta koşuşturuyor, halatları ve makaraları yerleştiriyor, makineyi bu devasa su şehrine bağlıyordu. Birkaçı beni fark etti, hatta biri el salladı ama kâbuslar kadar siyah saçlı, keskin nişancılar kadar ölümcül gözleri olan adam görünmedi.

Kabin kapısının açılıp açılmayacağını görmek için bekledim ama alacakaranlıkta gözlerimi kısarak baktığımda helikopterde sadece bir kişinin kaldığını gördüm. O da pilottu.

Elder gelmiş ve çoktan ortadan kaybolmuştu.

Hayal kırıklığıyla iç çekmek için kendime izin vermedim. Bunun yerine, derin bir nefes alıp geldiğim yoldan geri döndüm. Onu görmediysem ne olurdu ki? Ne bekliyordum? Sevgisine karşılık alamayan bir âşık gibi eve gelişini mi karşılayacaktım? Yalnız kalma arzumdan sonra beni görmek isteyeceğini mi ummuştum?

Asansör kapılarını açıp beni içine davet ederken fikrimi değiştirdim. Artık duvarların ve tavanların beni kucaklamasını istemiyordum. Denizin vahşiliğini, rüzgârın uğultusunu, havanın ve gökyüzünün özgürlüğünü istiyordum.

BÖLÜM ON ALTI

PIMLICO

Tuhaf bir kokuya uyandım.

Bana kötü kararları ve ergenliğin getirdiği aptallığın pervasızlığını hatırlatan türden bir şeydi.

Tatlı, keskin ve yanıltıcı.

Bir yerlere konmaya giden deniz kuşlarının sesleri, gece gökyüzünde yankılanırken gözlerim aralandı.

Gece mi olmuştu?

Ne zaman bu kadar karanlık çökmüştü?

Sarmalanmış bir filikanın içinde uyukladığım yerden doğrulup gerindim. Filikayı kaplayan branda, mükemmel bir hamak oluşturmuştu; asansöre binmekten vazgeçip güvertede kaldıktan sonra ona el koymuştum. Sadece birkaç dakikalığına olması gerekiyordu ama görünüşe göre yorgunluğun başka fikirleri vardı.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum.

Serinlik kolumdan aşağı yayılmıştı, kanımda ağır bir soğukluk vardı.

Burnum tanıdık, tatlı kokuya karşı kırıtırken bir ses kulaklarımın kıpırdanmasına neden oldu. Nefesimi tutarak, alacakaranlıkta saklandığım yerin yan tarafına baktım.

Orada, güverte ışıkları ve yıldızların başının hemen üstünde bir hale oluşturduğu Elder vardı. Dirseklerini küpeşteye dayamış, bir ayak bileğini diğerinin üzerine atmış, denize bakıyordu.

Siyah kumaş pantolon ve kollarını ortasına kadar katladığı krem rengi bir gömlek giymişti.

Güçlü ve zarif görünüyordu ama dudaklarının arasındaki sigaraya; tepesinde dağılan duman bulutuna bakılırsa bunların hepsi yalandı.

Sigara mı içiyor?

Neden üzerinden hiç tütün kokusu almamıştım?

Burun deliklerime bir başka toprak kokusu çarptı.

Çünkü bu tütün değil.

Esrar.

Yani içki içmiyor ama esrar mı içiyor?

Bundan daha büyük bir çelişki olabilir miydi?

“Orada olduğunu biliyorum.” Sesi alçaktı ama esintinin içinde ağırlığını hissettiriyordu. “Kaptan bana filikasında uyuyan siyah elbiseli bir kadın olduğu bilgisini verdi.” Arkasını dönerek daha fazla duman soludu, gri sis dudaklarından erotik bir şekilde süzülüyordu. “Ona kontrol edeceğimi söyledim. İstenmeyen kaçak yolcularımız olmadığından emin olmak için.”

Doğrulup dizlerimin üzerinde durmak için kıpırdandım.

Dilim, gittiği güne kıyasla daha iyiydi ama esnemeye karşı koyup gözlerimi diktiğimde yine de hassastı.

Bakışlarımı takip etti.

“Sorabilirsin.” Yüzü karardı. “Aslında, ağzını açıp bana esrarla ne yaptığımı sorarsan, sana Tanrı’nın bildiği gerçeği söyleyeceğim. Eğer bunu sorarsan sana şimdiye kadar kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatacağım.”

Aramızda ağır ve güçlü bir sessizlik vardı.

Onun gerçeği neydi? Neden kimseye söylememişti? Ne gibi sırlar saklıyor olabilirdi?

Görmezden geldiğim cazibe etrafımızı sımsıkı sarmıştı. Bir yanı teklifini kabul etmem için bana yalvarırken Elder teklifini kabul etmemden korkuyormuş gibi sertçe nefes aldı. “Devam et. Kimse benim ne olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyor. Eğer sorarsan, bunları bilen ilk ve tek kişi olacaksın.” Esrarı dudaklarına bastırıp derin bir nefes çekti. “Bu durumda tüm güç senin elinde, Pim. Tek bir soru ve tüm sırlarım senin olsun.”

Dudaklarım kelimeleri oluşturmak için gerildi ama dilim ağır ve isteksiz bir şekilde durdu. Başımı hafifçe sallayarak başka tarafa baktım. Dudaklarından çıkan dumanın bana hissettirdiklerini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Sigara içmenin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Her kurumun sigarayı yasakladığı ve kültürün sigarayı sadece onları değil, sevdiklerini de öldüren iğrenç, korkunç bir alışkanlık haline dönüştürdüğü bir çağda büyümüştüm.

Bunun bir ölüm çubuğu olduğu konusunda hemfikirdim ama Elder esrar içiyordu, bir bitki... Onu öyle bir içiyordu ki sanki ona ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Sadece kullanmış olmak için kullanmadığı belliydi.

Başını eğmiş, soracak cesareti bulmamı ya da acının üstesinden gelmemi bekliyordu.

Bana bir daha böyle bir fırsat vereceğinden şüpheliydim. Yüzeysel tanışma faslını atlayıp onun en büyük itirafını çalacak güce sahiptim.

Ne de olsa bana borçluydu. Hiç Kimse’ye yazdığım notları okumuştum.

Nasıl düşündüğümü ve baskıya nasıl tepki verdiğimi biliyordu.

Zihninin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ve şimdi merakım daha da artmıştı çünkü ot bir tür rahatlatıcıydı; tıp

dünyasında bir ağırı kesiciydi, hayatta kalmak için yardıma ihtiyacı olanlara verilirdi.

Duygusal ya da fiziksel olarak acı mı çekiyordu?

Ve ben bunları neden bu kadar çok bilmek istiyordum?

Başka kimsenin bilmediğini söyledi.

Hiç Kimsenin.

Beni kurtuluşumun unvanıyla ayartmayı seçtiği gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Bu bir numara mıydı yoksa gösterdiği ilk dürüst gerçek miydi?

Filikadan çıkıp yanına doğru ilerlerken ayaklarımdan hiç ses çıkmadı. Korkuluklara tutunurken gözlerim etrafımızdaki boş karanlığa kilitlenmişti.

Tek kelime etmedi, sadece sarma sigarasını daha da derine çekti. Nefes vermeden ve ay, buharla bulandırmadan önce ucunun kırmızı alevi iyice harladı.

Dakikalarca öylece durduk, sessizliğe gömülmüştük ve belki de ilk defa bunu umursamıyorduk.

Sigarasından bir nefes çekmemi teklif etmedi, ben de hiç istemedim. Dilim böyle güzel şekilde iyileşirken Michaels'ın duman solumamı onaylayacağından şüpheliydim. Yine de Elder ne zaman nefes verse dumanı içime çekiyor, hastalıklı tatlılıktan biraz çalışıyordum. Beni biraz uyuşturmasını, beni çılgına çeviren soruları çalmasını, bana şurup gibi sakinliğinden biraz vermesini istiyordum.

Sonunda, esrar tutamayacağı kadar ufaldığında Elder izmariti okyanusa fırlattı. Küçük kırmızı nokta aşağıdaki suya çarpana kadar dönüp durdu. Söndüğü anda Elder bana döndü, gözleri benimkileri paramparça ediyordu.

“Beni konuşturmak için sessizliğini bozmadın ama yine de buradasın.” Altdudağını yaladı. “Neden?”

Kımıldamadan göz temasını sürdürdüm.

“Beni mi özledin?”

Ona gergin bir gülümseme sundum.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum.”

Gözlerimi kırptım.

Yanılıyorsun.

Hayır, haklısın.

Onu garip bir şekilde özlemiştim. Rüyalarımnda onu görüyordum ve günlerim, onun kâğıttan yapılmış yelkenlisini okşarken parmaklarının kâğıtla nasıl oynadığını düşünmekle doluydu. Banknotlardan hayat yaratabilen parmaklar tarafından dokunulmanın nasıl bir şey olduğuna dair istenmeyen sorulara maruz kalmıştım.

Kalbim zırhını giyip öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlanırken bile bedenim geçici merakı geri püskürttü.

Temsil ettiğin şeyi özlemedim. Ama canavarın ardındaki adama ait parçaları özledim.

“Kahretsin, bu düşündüğümnden daha zormuş.” Elleri parmaklığın üzerinde kıvrıldı. “Bak, zor birkaç gün geçirdim. Normalde sigara içmezdim ama senin etrafındayken işe yarayan tek şey bu.”

Benim etrafımda mı?

Bu itiraf karnımın kasılmasına neden oldu. Daha önce hiçbir erkek, sadece varlığımla onları güçsüzleştirdiğimi itiraf etmemişti.

Yüzü gerildi, yemekte tanık olduğum öfke geri dönüyordu. “Bunu kendi yararına kullanabileceğini sanma, Pim. Bu, seni sadece tehlikeli bir konuma sokar.” Burnunun kemerini sıkarak mırıldandı. “Bu gece iyi bir arkadaş olmayacağım konusunda seni uyarmak doğru olur. Aslında gitmelisin.”

Gitmek mi?

Neden?

Omuzlarımdaki sarsılmadan sorumu anladığında çenesi sertleşti. “Eğer gitmezsen verdiğim sözleri tutacağımı garanti edemem.”

Kalbim durdu.

Beni güvende tutacağına dair sözler mi? Bana dokunmayacağına dair sözler mi?

Ay, yüzünü gümüş bir günahla kaplamıştı. Gördüğüm tek şey, kaşlarının etrafımızdaki siyahla uyumlu olana kadar gözlerini gölgelemesi oldu.

“Git, Pimlico. Yalnız kalmak istiyorum.”

Ayaklarım güverteye yapıştı. Neden gitmemi istiyordu? İçinde kontrol edemediği bir zorba olduğu için mi? Bana yapmayacağına dair güvence verdikten sonra beni kırıp incitecek miydi? Eğer onun içinde hissettiğim iblisler bu gece yüzeye daha yakınsa, kaçmalıydım. Saklanmalıydım.

Ancak bu sadece geleceği daha da kötüleştirirdi. Yarının ne getireceği konusunda endişelenmemeyi kabul etmiş olabilirdim ama korkmayı bırakabilmek için en kötüsünü şimdi öğrenmek, akıl sağlığım için daha iyi olurdu.

Göğsümü şişirerek yerimde durdum.

Fısıltıyla homurdandı. “Sen gerçekten de tanıdığım en inatçı kadınsın.”

Kadın. Köle değil. Yetim ya da evcil hayvan değil.

Kadın.

“Nasıl istersen öyle olsun.” Elder gömleğinin düğmelerine uzanarak yetenekli parmaklarıyla onları açtı. Krem rengi kumaş, bir kez daha çıplak kaburgalarını ve iç organlarını koruyan o büyülü ejderhayı ortaya çıkararak yanlarına doğru savrulduğu anda, ellerini kemerine götürdü.

Bana ahlaksız bir bakış attı. “Adil bir uyarı yapayım, Suskun Kız. Üç gündür uzaklardayım. Sadece bir gün için hazırlanmıştım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Parmakları kemerini ve ardından fermuarını çözerken yutkundum.

İç çamaşırı görmeyi beklerken teninin parlaması şok etkisi yarattı.

“Yanıma yedek iç çamaşırı almadım.” Bir eliyle pantolonunu tutarken, ayakkabılarını tekmeledi ve çoraplarını çıkardı. “Şimdi, sen de gizliden gizliye benim seni gördüğüm gibi beni görmek istemiyorsan kaç. Tabii istiyorsan orası ayrı. Kıyafetlerimin altında sakladığım şeyi, gerçekte olduğum canavarı görmek ister misin? Bu yüzden mi çıplakken daha rahatsın? Gerçek, her zaman pantolon ve takım elbiseyle gizlenebiliyor da çıplaklık gizlenemiyor diye mi?”

Kalbim eski gözlüklerini çıkarıp taktı, kendime rağmen şaşkınca bakakalmıştım. Bakışlarım yüzünden, tuttuğu kemerine kaymaya devam etti.

“İyi. Kaçmayacak mısın? Seni zorlamayacağım.” Umursamadan pantolonunu indirdi ve bir kraliyet prensi gibi kumaşın içinden çıktı.

Büyüklüğü karşısında ağzım açık kaldı. Sertleşmemişti ama aleti ağır ve tehlikeli bir şekilde sarkıyor, siyah tüylerden oluşan bakımlı bir alan tarafından korunuyordu.

“Diğer tarafta olmak garip.” Sırıttı. “Benim çıplak, senin giyinik olman tuhaf ve nedense tüm güce sahip olan benmişim gibi hissediyorum.” Başını öne eğdi. “Belki de bu yüzden çıplak olmayı seviyorsun. Çünkü insanların dikkatlerinin senin yüzünden dağılmasından hoşlanıyorsun.”

Yanımdan geçip merdiveni açığa çıkaran korkuluğun kilidini açarken kokusu ve esrarın iğrenç aroması peşini bırakmıyordu.

PEPPER WINTERS

Kıçında bir gram bile yağ yoktu, sıkı ve taş gibiydi, poposunun sol tarafı ejderhanın kuyruğunun geri kalanıyla süslenmişti.

Yüzünü bana dönmesini ve bu kadar yüksekteyken mantıklı bir insan gibi merdivenden inmesini bekledim.

Omzunun üzerinden dişlerini gösterdi. “Eğer cesaretin kaldıysa, kızım; gelip bana katıl.”

Kollarını iki yana açtı, bacaklarını büktü ve kendini aşağı attı.

Tam zamanında oraya koştum, takla attığını ve aşağıdaki siyah kristale daldığını görmek için yetişebilmişim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM ON YEDİ

ELDER

Siktir, evet.

Suyun soğuk tokadı başıma çarptığı anda, son birkaç günün gerginliği dağıldı. Bedenim bir kez daha denizin ritmini ve salınımını hatırlarken, sert asfaltla toprağın berbat hatırası geri çekildi.

Derinliklerin beni kucaklamasına izin verdim ve ciğerlerim oksijen için çılgık atana kadar nefesimi tuttum. Bu, gittikçe daha derine dalmayı ve asla geri çıkmamayı dilediğim ilk sefer değildi. Bir şekilde, mürekkep gibi karanlıkta var olmanın bir yolunu bulmayı, kimsenin ne yaptığımı bilmediği ve ailemin beni evlatlıktan reddetmediği yeni bir dünyaya adım atmak istiyordum.

Monako'daki işim eğlenceli olmasa bile az da olsa zevkli olmalıydı. Yine de bu, bir tekne oymacısının boynuna rasp* saplanarak öldürüldüğünü görmeden önceydi.

Çalışanlarımdan birinin öldürülmesi geçmişimin intikamıysa, öldürene ya da öldürülene kadar rahat etmeyecektim.

Müdürüm Charlton, cesedi bulan kişi olmuştu. Polise ya da benden başka kimseye haber vermemişti. İyi iş çıkarmıştı. Ve bu suça karşılık olarak, başka bir ceset yaratan da ben olmuşum.

İlk gün ölen adamın ailesiyle, ona kimin kin duyduğu ve düşmanları hakkında bilgi alarak geçmişti. İkinci gün ise adamın

* Ahşap oymak ve şekillendirmek için kullanılan ucu sivri bir alettir.

oğluyla arkadaş olan, yeni gelen birini takip etmiştim. Bir hafta önce ölen adamın market parasını çalarken yakalanmıştı.

Ondan sonrasında, genç katile kendini asması için yeterli olacak ip vermek normal bir meseleydi.

Basit bir açgözlülük saldırısı olduğu için minnettar mıydım, yoksa benimle ilgili olmadığı için kızgın mıydım, emin değildim. Yıllardır bu saçmalığın bitmesini ve onlarla yüzleşmeyi bekliyordum.

Sorgu, zalimlikle başlayıp acımasızlıkla bitmişti. Hemen sonra bu küçük anlaşmazlığın sebebinin, bir hayat da dahil olmak üzere kendisine ait olmayan şeyleri alabileceğini düşünen omurgasız bir korkak olduğunu öğrenmiştim. Bunu daha önce de yapmış olmasını duysam bile şaşırmazdım. Fakat onu bulmuş, bunu bir daha asla yapmayacağından emin olmuşum.

Onu öldürmüştüm.

Tıpkı tekne ustamı öldürdüğü gibi.

Onun istediğini alması ile benim Pim'i almam arasındaki benzerlikleri görmezden geldim. Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmemiştim ama en azından işimi daha fazla pisliğe bulaştırmadan temizlemiştim.

Ellerimdeki kanı yıkadıktan ve fabrikada işlerin düzgünce işlediğinden emin olduktan sonra helikopterime binmiş ve eve dönmüştüm.

Ona.

BÖLÜM ON SEKİZ

PIMLICO

K arar ver, Pim.
Tam burada, hemen şimdi.

Elder kendini boşluğa bırakırken bana bir seçenek sunmuştu. Ortaya birkaç gün öncesine kadar asla üstesinden gelemeyeceğim bir meydan okuma koymuştu.

Ancak şimdi... şimdi, Pimlico'dan çok Tasmin'dim. Korkak değil, cesurdum.

Kendime yeniden inanmaya başlamamın zamanı gelmişti.

İstenmeyen elbiseyi çıkarıp atarken ellerim titredi. Özgürlük tenimi öptüğünde başım geriye düştü. Yatın kenarına doğru ilerlerken paniğin iyileşen dilimden boğazıma süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Tam burada, hemen şimdi.

Karar ver.

Ayak parmaklarım güvertenin hemen kenarındaydı.

Derin bir nefes aldım.

Sonra da atladım.

BÖLÜM ON DOKUZ

ELDER

Beni derinlerden çıkaran şey, bir şakırtı sesiydi. Ayaklarımı sertçe hareket ettirerek yüzeye çıktım ve yanıma bir şey indiğinde yüzüm deniz köpüğüyle doldu.

Ne sikim...

Ay ışığı ve yıldızlar etrafı pek aydınlatmıyordu ama yatın hayaletimsi parıltısı, Pimlico okyanustan dışarı fırlarken yeterince aydınlatma sağlamıştı. Siyah saçları şimdi zifiri karanlığı andırıyordu, teni beyazdı; solmakta olan çürükleriyle gecenin içinde mermer ve arduaz gibiydi.

Dudaklarım aralandığında, davetsiz tuz ciğerlerime doldu.

Siktir.

Atlamıştı.

O kadar yüksekte bile atlayacak cesareti vardı.

Benimle sessizce savaşıyor ve bir şekilde kontrol seviyemi bozan bu kız, beni bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı.

Bir ağız dolusu okyanus suyunu tükürürken ve suyun üstünde kalmak için kollarını açarken gözlerimi ondan alamadım.

Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Onu bu kadar çarpıcı yapan şey aldığı yaralardı.

Köprücük kemiğinin narin parlaklığı... Çenesindeki kavis, mavi bakışlarındaki kararlı güvensizlik ve sarsılmaz güç.

Onu bıraktığım üç gün içinde yemek yemiş ve dinlenmişti. Cildi porselen kadar parlak bir hale gelmişti, artık solgun ya da hastalıklı görünmüyordu. İyileşiyordu, karşılığında ne beklediğimi sürekli araştırırsa da ona bakılmasını kabul ediyordu.

“Atladın.” Bakışlarım, göğsünde gezindi. O lanet puştun bıraktığı izleri görmek, sesimin daha kalın çıkmasına neden olmuştu.

Karanlık su diğer her şeyi gizliyordu ama aklım onun çıplak halde dizlerinin üzerindeyken veya azar yemek için eğildiğinde bile ne kadar narin olduğunu hatırlıyordu. Artık Pim, çıplak olduğunda iyileşmekte olan bir köle değil, yavaş yavaş yeniden yaşamayı öğrenen bir tanııçaydı.

İçimdeki saplantının bu hayatı alıp kendi isteğime göre şekillendirmek, onun gücünü kendi çıkarım için kullanmak istemesi canımı acıtıyordu. Onun gücüne kendim için hükmetmek istiyordum.

Esrarın bu gecenin etkisini azaltacağını ummuştum. Ellerimde daha fazla kan olması ve Pimlico’nun sırlarını öğrenmek için onu parçalara ayırma dürtüsü beni çıldırtıyordu.

Sık sık içmezdim ama normalde esrar solumaktan kaynaklanan yoğun uyuşukluk bu gece pek işe yarar değildi. Evet, beni biraz etkilemişti. Ona etrafımda güvende olmadığı konusunda söylediklerimde ciddiydim. Ancak damarlarımdaki hafif vızıltı, kendimi ya da onu riske atmadan onun yakınımda olmasına tahammül edebileceğim anlamına geliyordu. *Tabii şimdilik.*

Pimlico suyun içinde dönüp üzerimize çöken dev yata baktı. Dudakları sanki bunu gerçekten yapmış olmanın şokunu yaşıyormuş gibi açılmıştı.

Lanet olsun, keşke suyun altında olmasaydım. Onu orada, çıplak ve dengeli bir şekilde durarak korkusuyla savaşıp galip gelirken görmek için cinayet işlerdim.

Gözlerimden süzülen damlaları silerek sııttım. “Korkutucu muydu? Yoksa heyecan verici miydi?”

Yüzünü bana döndü, bakışları gururla parlıyordu. Belli ki atlamanın ne anlama geleceğini düşünmemiştı. Burada, güvenmemesi gereken bir adamla yüzüyor olacağını da.

“Bunu yapmana ne sebep oldu?” Aramızda birkaç metre mesafe bırakarak suda ilerledim. “Yükseklikten daha kötüsünü atlattığını düşünmek mi? Ya da yanlış iniş yaparsan en kötü ihtimalle belinin kırılacağı gerçeğı mi?”

Gözleri irileşti.

“Belki de belinin kırılacağını düşünmedin.”

Dudakları birbirine yapıştı.

Ona ağzını açmasını, dilinin nasıl göründüğünü bana göstermesini emretmek istedim. Dil yaralanmalarıyla ilgili kendi araştırmamı yapmıştım ve internetteki tıbbi makalelere göre dildeki kaslar diğerlerine oranla daha hızlı iyileşiyordu.

Şişliğı büyük ölçüde geçmiş olmalıydı. Yakında konuşabilecek duruma gelmesi gerekiyordu.

Dalgalar hafif akıntılarla bizi bir o yana bir bu yana savuruyordu; kimi sıcak, kimi serindi. Pimlico çabucak yoruldu, kolları suda sallanıyor, yüzer halde kalmak için mücadele ediyordu.

“En son ne zaman yüzdün?”

Gözleri kısılmıştı ama mavi bakışları cevaplar veriyordu. Uzun zaman olduğunu söylüyorlardı.

Bunun arkasından başka sorular da aklıma geldi ama onları boş verdim.

Onu daha sonra sorgulayabilirdim, enerjisini hayatta kalmak için kullanmadığı bir zamanda.

Tekmeleyerek kendimi ileri ittim ve aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapattım. “Her geçen gün beni daha çok şaşırtıyorsun.”

Gözleri irileşti, bakışları burnumdan dudaklarıma, oradan da çeneme kaydı. Beni izleme şekli vücudumun dalgaların altında sertleşmesine neden oluyordu. Belki de bunu itiraf ederek, ben de onu şaşırtmıştım.

“Daha iyi hissediyor musun?” Bir akıntı beni ileri iterek aramızdaki son mesafeyi de kapattı.

Artık bir cevap beklemeyecek kadar uzun zamandır onunla birlikteydim. Ancak zar zor fark edilen baş sallaması esrarın sistemimdeki etkisini bastırıp kalbimin hızlanmasına neden oldu.

“Buna sevindim.” Birbirimize baktık, ikimiz de başka tarafa bakmıyorduk.

Ya kader bir kez olsun bize bir şans tanıyordu ya da Pimlico kasıtlı olarak daha yakın yüzüyordu. O kadar yakındı ki vücut ısısı sadece birkaç santimetre ötemdeki dalganın içinden bile beni ısıtmaya yetiyordu.

Okyanus bizi birbirimize çarparken ikimiz de hızla nefes aldık.

Çıplak tenlerimiz birbirine karşıydı.

Pim sessizce nefesini tuttu ve kollarını kanat gibi açarak uzaklaşmaya çalıştı.

Beni uyuşturan şey yüzünden mi yoksa onu tanımak için duyduğum dayanılmaz dürtüden mi bilmiyordum ama bacağıma öne doğru hareket etti ve onunkinin etrafına dolandı.

Onu öne çektiğimde sarsıldı, ayak bileğim onunkinin etrafında kıvrılmıştı. Sol kolum yukarı kıvrılıp beline dolandı.

Okyanusun geri kalanı silinip çıplaklığımızı birbirine yapıştırırken ürperdi. Yumuşak memeleri ve minik bedeni vücudumla birleşirken dişlerimi sıkıttım. “Siktir...”

Elleri omuzlarıma inerken bakışları karanlıkta parlıyordu, kendini dalgaların üzerinde tutmak için beni aşağı itiyor, kollarımın arasından çıkmaya çalışıyordu.

Sadece onu tutmaya devam ettim.

Bacaklarım bizi su üstünde tutmak için oldukça fazla çaba sarf ediyordu ama Pim bu kadar iyi hissettirirken onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Suyun içinde birbirimize bakarak bir sonraki adımın ne olacağına karar vermeye çalışırken tek kelime etmedik. Alrik'in evinde onunla oynamıştım. Onunla bir gece geçirmek istemiştim çünkü ondan çok etkilenmiştim. Sıska vücudundan ya da istismara uğramasından değil, görünenin altındaki ruhundan. Neredeyse sönüp gidecek olan o ruhtan...

Onu istiyordum.

Hem de çok.

Soyumda çelişkili ilişkiler vardı. Ailemde görücü usulü evlilikler ve bir adet de gerçek aşk bulunuyordu. Büyük büyükanncm ve büyükbabam görücü usulüyle evlenmişlerdi. Öte yandan annem ve babam... onları bir araya getiren kaderdi ve aşkla ilgili çocukluk fantezilerimin dayandığı şeydi.

Birbirleri için doğmuşlardı.

Buna hiç şüphe yoktu.

Bu yüzden yaptığım şey yüzünden lanetlenmiştim.

Pimlico avucumun içinde kıpırdandı. Körelmiş duyularım, onun sıcak teninin vücuduma çarpan soğuk suyla karışmasının verdiği enfes hissi engelleyemiyordu.

İnledim. Yüksek sesle.

O beni bulmadan önce esrar içtiğim için o kadar minnettardım ki... Başka türlü kahrolası aklımı kaybetmeden onu bu kadar yakınımda tutmaya tahammül edebilmemin imkânı yoktu.

Sakinliğin yoğun sisi içinde bile bağımlılığımı uzak tutmak için mücadele ediyordum. Onunla tanıştığımdan beri bu kızı istediğimi ve bu arzunun azalmadığını... sadece arttığını itiraf etmekten kaçınmak için elimden geleni yapıyordum.

Kendime izin verdiğim tek öpücük ve dokunuş artık yeterli değildi.

Hem de hiç.

Dudaklarını yaladı, sormasını istediğim sorular onu boğuyordu. Bu şekilde ben de kendi sorularımı sorabilecektim.

“Bu senin için başka bir ilk mi, Pim?” Fısıldadım, o gece onu öptüğümde aramızdaki samimiyeti hatırlatıyordum. Ona nasıl dokunduğumu ve ikimizin de zihninde daha önce hiç tatmadığı zevkleri tattırmakla ilgili erotik imgeler çizdiğimi.

“Bir erkeğin sana sarıldığı anda aletini içine sokmaya çalışmadığı ilk sefer mi?”

Cinsel şiddet içeren bu soru kaslarının kilitlenmesine neden oldu. Parmaklarını omuzlarıma geçirerek irkildi.

Onu bırakmalı, böyle şeyler söylememeliydim.

Ancak kendime engel olamıyordum. “Bana başka hangi ilklerden mahrum bırakıldığını hiç söylemedin. Sanırım birkaç tanesini silmemizin zamanı geldi.” Gözlerim dudaklarına kilitlendi. “Seni buraya bir sebep için getirdim. Belki de o sebep seni sikip sistemimden atmaktı.”

Nefes almayı bıraktı.

Yüzündeki şok ifadesinin ardından gelen iğrenme, tikslenme ve korkunun karışımıyla aletim sertleşti.

Daha önce hiçbir kadın bana böyle nefretle bakmamıştı.

Siktir. Bu beni tahrik ediyordu.

Bacağımı onunkilerin etrafında sıktım ve ağrıyan aletimi onun karın çukuruna dayanması için zorladım.

Nefes nefese kalmıştı, kollarımın arasında kaskatı kesildi.

“Merak etme. Bu gece başka bir sözümü daha bozmayacağım.” Parmak ucumu kolunun ön tarafında gezdirdim. “Sana dokunarak zaten birkaç tanesini bozdum. Gerisini başka bir zamana saklamak en iyisi.”

Ayağıyla vücudumu ittirdi, beni yerimden oynatmak için elinden geleni yapıyordu.

“Yine de bu senden başka şeyler almayacağım anlamına gelmiyor.”

Yapılacak en doğru şeyin gitmesine izin vermek olduğunu biliyordum. Kendi sessizliğiyle buna bir son vermemi istemişti.

Ben de bitirecektim ama henüz zamanı gelmemişi.

Ensesini kavrayarak alnını kendiminkine yaklaştırdım. Burunla onu okşayarak kontrolü ellerimden bıraktım ve her zaman yaşadığım yoğun sarhoşluğun serbest kalmasına izin verdim. “Dilin iyileşmiş olsaydı ne yapardım, biliyor musun?”

Ondan mı, esrardan mı, yoksa gece yüzmesinden miydi biliyordum ama çok uzun zamandır ilk kez özgürdüm.

Burun delikleri sanki tekrar sesini istememi bekliyormuş gibi şişti.

Ancak dilinin iyileşmesini dilememin nedeni bu değildi. En azından şu anda.

Memelerini göğsüme bastırarak, “Keşke iyileşseydin de seni öpebilseydim,” diye soludum.

Nefesi bu sefer duyulunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Demek ses telleri var.

Konuşabilirdi. İnatçılık ve sessizlik onu nasıl bu kadar uzun süre hayatta tutabilmişti?

dollars

Bakışları sertleşti, yüzünde korku, güvensizlik, nefret hatta kızgınlık vardı. Ben inkârına rağmen onu öpmeyi düşünürken onun bakışları dudaklarıma kaydı.

Kızgınlığının bir kısmı kayboldu, yerini tüy gibi nefesler aldı ve göğüs uçlarını göğsüme sürttü.

Aynı boşluk hissi güvensizliğinin önüne geçerken inlememi yuttum. Kepenkler ruhunun üzerine kapandı, kendini Alrik'e karşı koruduğu gibi korurken aynı zamanda istediğim her şey için kendini feda ediyordu.

İşler bu şekilde yürümüyor.

Benimle yürümez.

Serbest kolum suyun içinden öfkeyle geçti. “Duygularını bölümlere ayırabileceğini mi sanıyorsun? Bana bedenini verebileceğini ama aklını vermeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Dudağını ısırdı, koyu renk saçları gelgit yüzünden dalgalanıyordu. Bana yargılayıcı bakışlar atması hoşuma gitmiyordu, beni şimdiden cehenneme mahkûm ediyordu.

Yüzünü benimkine yaklaştırdım. “Seni tekrar öptüğümde, seni öpmemi *isteyeceksin*. Senden bir şey alıyormuşum gibi bakmayacaksın. Umutsuzca istediğin bir şeyi sana vermem için bana yalvaracaksın,” diye fısıldadım sertçe. Dudaklarımı tuzlu elmacıkkemiğinin üzerinde gezdirdim. Bacaklarımız çarpışırken ve aletim içine girmek için seğirirken bile sadece bir noktayı kanıtlamak için vücuduma uslu durmasını emrettim.

Ona seksin harika hissettirdiğini göstermek için.

Henüz böyle bir coşku yaşamamış olsa bile.

Hazır değildi.

Her ne kadar acele edip onu almak istesem de düşünceleri benim için bedeninden daha değerliken ruhuna zarar vermeyi reddediyordum.

Parmaklarım deniz yosununa benzeyen ıslanmış saçlarına dolandı ve başını geriye çekmeme yetecek kadar sıkı bir şekilde tutamları kavradım. “O piçin sana yaptığı her şeyi unutmanı emrediyorum. Onların hiçbirisi seks değildi. Onlar istismardı ve bir daha olmayacak. Seni dönüştürdüğü kölenin altında sen bir kadınsın. Ve seni kahrolası şekilde öptüğümde beni dışarıda bırakacak o kölenin değil, içindeki o kadının karşılık vermesini bekliyor olacağım. Anlıyor musun?”

İrkildi, kirpikleri damlacıklarla parlıyordu. Çenesi kıpırdadı ama öfkesinin altında, kabullenmenin en hafif biçimi parlıyordu. Normal olmak istiyordu. Benimle savaşmasına rağmen içten içe kafesini parçalamamı ve ona nasıl özgür olunacağını öğretmemi umuyordu.

Normal olmasına yardım edecektim.

Ama bu gece değil.

Dudaklarını yalarken vücudu inanılmaz şekilde yumuşadı. Aletim hemen tepki verdi, mesajını almıştım. Küçük bir parçası... onu öpmemi istiyordu. Dil dikişleri, siyah okyanus ve aramızda var olan her türlü kaosun cehenneme kadar yolu vardı.

Siktir.

Onu kendimden uzaklaştırmak için tüm gücümü harcadım. “İyi geceler. Kendi dönüş yolunu bulabileceğine inanıyorum.”

Onu okyanusa bıraktığımda hızla nefes aldı. Kısa bir an kaşlarını çattı ve sonra alnını kırıstırarak başını salladı.

Alçak sesle güldüm. “Bu bir hayal kırıklığı mı, Suskun Kız?”

Öfkesi yerini alaycılığa bıraktı.

“Düşündüğün şeye rağmen şimdiden bana farklı bakıyorsun. Bir gün sana ne yapacağım düşüncesinden nefret ediyor olabilirsin. Aletimin içinde olması ve bedenimin seninkini ezmesi düşüncesinden korkabilirsin ama küçük bir parçan bunu yapmamı istiyor.”

Sarsıldı; parmaklarından sıçrayan küçük bir su, karanlığı süsledi.

Başımı eğdim. “Neden? Kim olduğumu merak etmeyi bırakıp beni önceki efendinle aynı yere koyabilmek için mi? Ya da...” Dudaklarımı bir şeyi vaat ediyormuş gibi okşadım. “Acıdan bıktığın ve onun yerine zevk almak istediğin için mi?”

Alaycı bir ses çıkarıp yüzerek uzaklaşmak için kollarını iki yana açtı.

Çenemi kapatıp gitmesine izin vermeliydim ama onu rahatsız etmek hoşuma gidiyordu. Kelimeler, geçtikleri yerlerde yara izi bırakmazdı ama eski yaraları deşebilirdi. “Ne dilediğine dikkat et, Pim.” Sesimi alçalttım, kelimeler dalgaların üzerinde kalın ve ağır bir şekilde yayıldı. “Bir dahaki sefere seni öptüğümde ıslanacaksın ve uzun zamandır mahrum kaldığın zevki hissedeceksin. Boşalacaksın. Aksine tahammül edemem.”

Başını meydan okurcasına yukarı kaldırırken söz verdiğim şeyi başarabileceğime dair geçici bir umutla da doldu. Onunla seviştiğimde bu tecavüz değil, tamamen karşılıklı rızaya dayalı olacaktı. Bundan zevk alacaktı.

Suyun altına dalarak gözden kayboldu.

Panik yapmadım, denizin kulak zarımda yankıladığı kalbimin ıslak gümbürtülerini saydım. Bir süre sonra kafası Hayalet’in yanında yüzeye çıktı.

Merdivenin en alt basamağını tutarak kendini derinliklerden çıkarıp yatımın yan tarafına kırık eli ve tüm yaralarıyla tırmandı.

Lanet olsun, bambaşkaydı.

Tırmanırken çıplak kıcı ay kadar mükemmel ve davetkârdı.

BÖLÜM YİRMİ

PIMLICO

*Ne halt ediyor?
Ben ne halt ediyorum?*

Dün gece ne halt oldu öyle?

Birincisi, lanet yattan atlamıştım.

İkincisi, beni ıslak, çıplak bedenine doğru çektiğinde kendimi kapatmamıştım.

Üçüncüsü, seksten ve boşalmaktan bahsettiğinde yüzüm kızarmamıştı.

Ve dördüncüsü... bu en kötüsüydü...

Dördüncüsü, beni öpecekmiş gibi kendine çektiğinde, öpmesini *istemiştim*. Bir an için seksten ne kadar nefret ettiğimi unutmuş, beyaz malikânede bana ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıştım.

O hissi tekrar hissetmek istemiştim.

Her zaman öyle hissetmek istiyordum çünkü o zaman diğer her şeyi hissetmek zorunda kalmayacaktım. Her çürüğü. Her kemiği. Ben... o zaman unutulabilirdim.

Fakat sonra geri çekilmiş, kurallar ve düzenlemeler ile ilgili bir şey homurdanmıştı. Bir köle istemediği konusunda beni uyarmıştı ama yine de olabileceğim kadını istiyordu.

Sadece... Onun kim olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, onun koruması altındayken gün ışığı, seyahat ve rüzgâr gibi armağanlara sahip olduğumdu. Artık camın ardına saklanmamış, durmayan yıldızlara bakıp dilek tutmuştum ve dışarıya çıkabildiğim için cildim solgun, hastalıklı beyazlık yerine bal rengini almıştı.

Aptal değildim.

Alman her hediyeye bir karşılık vermek gerekirdi. Hâlâ itaatkârken ve bir zevk oyuncağı olarak yerimin oldukça farkındayken bu bedeli talep etmesini diliyordum. Neden farklı olmamı isteyecekti ki?

Paramparça olmuş kısımlarımı bir araya getirmeye devam etmeme izin verseydi, normal kadınlar gibi olurum.

Kendime ait fikirlerim ve kurallarım olurdu. Benimle yatmasına *izin* vermeyebilirdim. İsteddiği bu muydu? Meydan okuma mı? Kovalamak mı? Boyun eğecek bir köle yerine onunla savaşacak bir kız mı?

Ama neden?

Fakat eğer bir ilişki istiyorsa, neden biriyle bir barda ya da bugünlerde özgür insanlar nasıl tanışıyorsa öyle tanışmamıştı? Neden beni istiyordu? Neden ölen sahibimi benimle bir gece-beni zorla becerme amacıyla istediği ama sadece rahatsız edilmeden uyumama izin verip sonra beni hayata geri döndürdüğü bir gece- geçirmek için kızdırmıştı?

Bu hiç mantıklı değil!

Başımı kavradım.

Durdur şunu. Şu ana odaklan, unutma. Geleceğin bir önemi yok. Önemi olamaz. Üzerinde hiçbir kontrolün yokken olmaz.

Nefes almakta zorlanınca parmaklarım kafatasımdan kucağıma kaydı.

Elder'in son oyunu ne olursa olsun, aramızda beni dehşete düşüren bir şey başladığını itiraf etmem gerekiyordu. Ne zaman

etrafımda olsa içim düğümleniyor, akışkan bir hale geliyordu. Çoğunlukla öfke patlamalarıyla karşılaşabileceğime dair yoğun bir farkındalığa sahip olduğum içindi ama kısmen de aramızdaki o lanet öpücük yüzündendi.

Ne yapmıştı? Kanımdaki soğuk buzu nasıl sıcacık bir ateşe çevirmişti?

Bilmiyordum. Ayrıca her ne kadar kız arkadaşlarımla hangi pop yıldızlarının bizi tahrik ettiği ve hangi fantezilerin bizi azdırdığı hakkında sohbet ettiğimiz gençlik anılarını hatırlamaya çalışsam da yine de seksten nefret etmekte zorlanıyordum.

Seks istememeliydim.

Ben seks istemiyordum.

Öte yandan, Elder... o farklıydı.

Onu istiyorum.

Fiziksel anlamda değil ama son birkaç gündür ortadan kaybolması, bana onun yanında olmak istediğimi göstermişti. Evet, beni korkutuyordu. Fakat diğer insanları da korkutuyordu ve o etraftayken güvende idim.

Değil miyim?

Güvende miyim?

Aman Tanrım. Dur.

Belki de dün gece onu öpmeliydim?

Belki de aramızdaki mesafeyi kapatıp onun yapmadığını yapmalıydim.

Ama bunu neden yapasın ki?

Ona şüphe ve öfkeyle davrandığım için mi? Ona ya da sözlerine güvenmiyordum ama bu özür dilemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Yani öpücüğün bir hayır işi mi olacaktı?

Evet.

Hayır.

Kahretsin, bilmiyorum.

Minnettarlığımın bir göstergesi olurdu. Bir öpücük... Ne kadar istekli ya da gönülsüzce olursa olsun, ona yaklaşacak, ağzımı onunkine bastırarak ve ona, bana sarılmasına izin verecek kadar güvendiğimi gösterecektim.

Saçımı kolayca çekebilir, beni konuşmaya zorlayabilir, umurunda olsa bile beni boğabilirdi.

Bunların hiçbirini yapmamıştı.

Ereksiyonun karnıma baskı yapmasına, hayatta kalmak için yeterince güçlü olmadığım şeylerle sertleşmesine ve zonklamasına rağmen hiçbir baskı yapmadan beni güvende tutmuştu.

Çatışan düşüncelerime dayanamayarak not defterimi ve kalemi çıkardım.

Sevgili Hiç Kimse,

Artık benim hayatım bundan mı ibaret? Sorular ve şüphelerle dolu bir bilmece gibi mi olacak?

Alrik'ten uzaklaştığım an her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm, daha zor değil-

Gürültülü bir takırtı başımı kaldırmama neden oldu.

Kalbim spor ayakkabılarını giyip koşmaya başladı. En kötünün beklentisiyle, hayatım boyunca duyduğum endişe ve kendimi koruma güdüsü devreye girince kalemi düşürdüm. Elder'ın benimle kaydettiği her türlü ilerleme o keskin sesle silinmişti.

Alrik'in yüzü kafamın içinde belirdi; gülüyordu ve acımasızdı.

Yatağında oturmaya devam etmek ve kendimi yere, dizlerimin üzerine atmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Ses tekrar geldi. *Güm, güm, güm.*

Çarşafı tutup panikatağa kapılmamak için elimden geleni yaparak odaya baktım. Beni dövmeye hazır bir zorba ya da gölgelerde bir kurt adam yoktu.

Bir dakika...

Başımı eğdim.

Bu sesi tanıyorum.

Bir zincir.

Metal halkalar birbirine çarparak, benzer bir şeyle tavandan asıldığım korkunç bir zamanı hatırlattı. Ama bu küçük bir zincir değildi, devasaydı ve çok daha gürültülüydü.

Çapa olabilir mi?

Yataktan kalkıp kapıya doğru fırladım ama her zamanki gibi çıplak olduğumu fark ederek duraksadım. Etrafı kontrol etmek için uygun değildim. Koşarak az önce indiğim sığınağa geri döndüm ve Hiç Kimse'ye yazdığım yarım kalmış notun yere düşmesini umursamadan çarşafı kaptığım gibi üzerime sardım.

Geçici kıyafetimin doğru yerleri örttüğünden ve açılmadığından emin olarak çıkışa doğru koşarak asansöre binmek yerine koridordan aşağı inip merdivenlerden yukarı çıktım.

Bir haftadan fazla bir süredir Elder'ın yatındaydım. Bu süre içinde iyileşmeye karşı savaşmış, sonra da ona teslim olmuşum. Dinlendiğimde ve doğru beslendiğimde, vücudum bunun tam anlamıyla faydasını görmüştü. Çürükler hâlâ oradaydı ama artık mor bir fırtına yerine yeşil yosunu andırıyorlardı. Kırık elim hâlâ bir alçı ve dün gece yüzdükten sonra değiştirdiğim bandajla sarılıydı. Bununla birlikte, kaburgalarımı tekrar bağlamamıştım ve küçük bir sancı, muhtemelen bağlamam gerektiğini fark ettirmişti.

Kaslarım beni yukarı itecek kadar hareket kabiliyeti kazanmıştı. Artık sadece kemikten ibaret değildim ama vücudumdaki

hafif kıvrımlar, sağlıklı göründüğüm için cezalandırılacağından korkar gibi yavaşça belirginleşiyordu.

En üst güverteye çıktığımda nefes nefese kalmıştım ve sabahın erken saatlerindeki muhteşem güneş ışığının etkisiyle gözlerimi kısıtım. Yine de kırık bir oyuncak yığını halinde yere yığılmamıştım.

Her geçen gün daha da güçleniyordum.

Onun sayesinde.

Onu düşündüğüm anda Elder elinde bir fincan kahveyle sanki ışınlanmış gibi güvertede belirdi. Solmuş kotunun üzerine beyaz bir tişört giymiş, keten ceketini omuzlarına atmıştı.

Bakışlarım ince, siyah parmak arası terlikler sayesinde serbest kalan erkeksi ayak parmaklarına kaydı.

Beni fark etmemişti. Ya da belki de fark etmişti ama benim ona bakmamdan en az benim kadar keyif alıyordu.

Ne zaman uyanıp duş almış, giyinmiş ve bu kadar temiz olmuştu?

İleriye doğru yürürken çarşaf arkamda dalgalanıyor, ılık esintide açılıp ortadan kaybolmak için elinden geleni yapıyordu.

Yanında durduğumda bakışlarını benim olduğum tarafa çevirdi. “Günaydın.”

Neredeyse gözlerim irileşmiş bir halde şaşkınca manzaraya baktım. Artık dikkatimin merkezi o değildi. Açık deniz mucizevi bir şekilde berrak ufuktan kalabalık ve tozlu bir limana dönüşmüştü.

Elder kahvesini bana doğru uzatırken, “Fas,” dedi.

Elimi kaldırıp otomatik olarak hediyesini reddettim. Dilim çok daha iyi hissediyordu ama kaynar kahveyle bu iyileşmeyi geri almak istemedim.

Sırıttı. “Bana karşı giderek daha rahat davranmaya başlıyorsun, Pimlico.”

Yutkundum. *Haklıydı.* Tepki verme konusunda iki kez düşünmemiştim. Güneş kamyonların, vinçlerin ve işleyen bir limanın çılgınlığı üzerinde parıldarken zil gibi atan kalp atışlarımla nefes alarak onu görmezden geldim.

Sessizce güldü. “Önce dün gece seni öpmediğim için hayal kırıklığına uğradın, şimdi de beden dilin sen onu engelleyemeden konuşuyor.” Fincanı dudaklarına götürdü, porselenin etrafına kapatmadan önce dudaklarını kasıtlı olarak yaladı. Bir ağız dolusu kafeini yutarken boğazı kasıldı. “Daha iyisini bilmesem, sözüme güvenmeye başladığını söyledim.”

Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi, bir vincin bir konteyneri gökyüzüne çekişine dikmişim.

Gözlerimin onun üzerinde olmaması, “Sana zarar vermeyeceğime dair söz veriyorum,” diye mırıldanmasına engel olmadı.

Beni incitip incitmeyeceğini bilmiyordum ama taze enerjiyle birlikte kafam berraklaştı ve bundan sonra olacaklarla yüzleşmek için kendime güvenim vardı. Öfkem bana bir dayanak sağlamıştı ama onun huzuru bana akıl sağlığı vermişti.

Yüzümü ona döndüm. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Dün gece başladığımız şeyi bitirmek için mi? Belki de hayal kırıklığına uğradığımı ve onun oyununu oynamaya hazır olduğumu göstererek onu şaşırtmak içindi.

Elder’ın bakışları dudaklarıma kilitlendi ve aramızdaki her elektrik kıvılcımı havai fişek gibi parladı. Midem bedenimin efendisi olurken nefes almayı bıraktım ve yüzündeki karanlık soruya cevap olarak kasıldım.

Artık ne istediğimi, Elder’ın bana ne yaptığını bilmiyordum.

Ya beni öp ya da dur-

Yakışıklı ve yaşlı bir adam yaşadığımız anı böldü, gözlerinin kenarı güneşin parlaklığına karşı kırışıyordu. “Çapa yerinde. Kızımız yerine yatırıldı, efendim.”

Bağımız makasla kesilmiş gergin bir sicim gibi koptu. Birkaç kalp atışından sonra ilk nefesimi içime çektim.

Elder boğazını temizledi, kalan kahveyi denize savurunca kahverengi sıvıdan oluşan bir kavis rıhtımla yat arasındaki küçük boşluğa sıçradı. Olanlardan etkilendiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Birkaç güverte altımızdaki kısımdan geniş bir yol açıldı, karaya çıkmaya hazır bir halde anakaraya doğru uzanıyordu.

Elder, “Mükemmel. Teşekkür ederim, Jolfer,” diye karşılık verdi.

“Sizden haber alana kadar burada bekleyeceğiz. Yetmiş iki saatlik demirleme süremiz var.”

“O kadar uzun süreye ihtiyacımız olmayacak.” Elder elindeki kahve fincanını küpeştenin yanındaki sabitlenmiş masanın üzerine koydu. “Selix’e söyle, arabayla gelip bizimle batı ambarında buluşsun.”

“Biz mi, efendim?” Jolfer’ın alnı kırıştı. “Yalnız gitmiyor musunuz?”

Elder yüzünü bana döndü, gözleri siyah ve temkinliydi. “Bu sefer değil.” Elini uzattı. “Pimlico, bu yapacağın birçok tercihten ilki.”

Donakaldım.

“Misafirim ol. Egzotik bir şehri keşfet. Kraliyet ailesinin bir üyesiyle tanış ve biraz yaşamaya başla. Ya da kal. Bu kadar basit.”

Bir adım geri çekildim.

Ben mi?

Yabancılarla dolaşmama, aromatik tatları içime çekmeme ve... kraliyet ailesiyle tanışmama izin mi veriliyordu?

Anlamıyordum.

Ben onun malı değil miydim? Beni yatında, ne olduğumu görüp beni kurtarabilecek insanların meraklı gözlerinden uzakta saklaması gerekmez miydi?

Seni neyden kurtaracaklar?

Elbette ondan.

Ayaklarım karaya değdiği anda kaçma düşüncesi kalbi mi helyumla doldurdu. Bu karmakarışık şehirde kaybolup gidebilirdim.

Elder güldü, saçları güneşte bir karganın kanadıymış gibi parlıyordu. "Seni uyarmama izin ver. Eğer benimle gelersen sana tasma takmayacağım; orada kendi rızasıyla bulunan bir insan gibi muamele göreceksin. Ama kaçarsan... Seni durdurmayacağım."

Keskin bir nefes aldım.

Ne?

"Seni durdurmayacağım çünkü kıymet bilmez bir veledi kovalayacak kadar vaktim yok." Bir adım öne çıktı. "Tanıdığın şeytanla mı kalmak yoksa tanımadığına doğru koşmak mı istediğine karar verebileceğini gayet iyi biliyorsun. Doğrusunu istersen *kaçman* benim için daha iyi olurdu. Yatımdan ve hayatımdan çıkmış olursun, böylece ben de her şeyin eski haline dönmesini sağlayabilirim."

Gözleri nadiren gördüğüm bir öfkeyle parladı. "Düzenli hayatımı özledim, Suskun Kız. Bu düzenlemeyle ilgili tek sıkıntı yaşayanın sen olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun."

Eğer zorlanıyorsan, neden en başta beni aldın?

Elder, bana kâğıttan yelkenli yapan ve denizde beni okşayan parmaklarıyla ağzını ovuşturdu. "Şimdilik benim sorumluluğumdasın. Ve karar vermek de sana kalmış. Önce, benimle gelip

gelmeyeceğine karar vereceksin. Evet ya da hayır. Sonra, eğer bu seçim evet ise başka bir seçim yaparsın.”

Parmakları dirseğimin etrafında şehvetli bir şekilde dolandı ve tamamen hükmedici bir hareketle beni bir adım ileri sürükledi. “Gelirsen benimle dönmeyi kabul ediyorsun demektir. Kaçmak seni sadece öldürtür, özellikle de bu ülkede. Sen parası, pasaportu ya da sesi olmayan beyaz bir kadınsın. Gerçekten güvende olacağını düşünüyor musun?”

Çenem yukarı kalktı.

Olabilirim.

Bütün erkekler canavar değil.

Dudaklarını büzdü. “Dışarıda birinin sana acıyıp uçak bileti alması, annenin izini bulması ve seni eve göndermesi umuduyla sana sunduğum her şeyi riske atmaya hazır mısın?”

Parmak arası terlikleri çıplak ayaklarıma değene kadar yaklaştığında vücudum dondu. “İnsanlar iyi olmak istiyor, Suskun Kız ama fazla tembeller. Sana yardım etmenin yeniliği çabucak geçecek ve sonra nerede olacaksın? Gölgelere dalacak, hayatının geri kalanında kaçacaksın.”

Kalbim patlamak için bir kez daha dürtülmeyi bekleyen bir mayına dönüştü.

“Geçmişini kırmaya ve sana hak ettiğin bir gelecek vermeye hazırım ama çalındığın o dünyayı değil.” Beni bıraktı. “Eğer gitmek istersen bunu unutma.”

Arkasını dönerek asansöre doğru ilerledi. “Şefe akşam yemeği için döneceğimi haber ver, Jolfer.” Bana arkasını dönüp bakmamıştı bile.

Sözleri kulaklarımda bir çan gibi çınladı. Hiç Kimse’ye yazdığım notları okuduğunu biliyordum ama annem hakkında konuşması... yıkım noktasına kadar acı veriyordu.

Eğer sorarsam Elder onu benim için bulur muydu?

En sonunda gitmemi isteyeceğini düşünmemiştim bile. Gitmek isteyen bendim. Bunun... *geçici* olmasını isteyen bendim.

Onun da aynı şeyi kabul etmesi kafamı karıştırmıştı.

Elder birkaç metre ötede durup sabırsızlıkla parmaklarını şıklattı. “Evet ya da hayır, Pim. Hemen şimdi, karar ver.”

Doğru bir cevap var mıydı? Gitmek mi yoksa kalmak mı beni mahvederdi? İki durumda da İngiltere’de geçen bir ömürden ve esaretimden sonra Fas’ta bir gün geçirme düşüncesi kulağa kötü bir seçenek gibi gelmiyordu.

İlerlerken çarşaf bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Yanında yavaşladığımda Elder gülümsedi. “Doğru seçimi yapıp yapmadığınızı yakında göreceğiz.” Güçlü kolu etrafımı sardı, kollarındaki kasların sertliği omurgama baskı yapıyordu. Ufak bir baskıyla beni asansörün bulunduğu camlı alana sürükledi.

Parmakları ince pamuklu kumaşın üzerinden tenimi yakıyordu. Kalbim son baskısını yaptı ve mayın, şarapnel parçalarıyla birlikte patladı. Parçalar kan dolaşıma karışarak nefes alışımı, titrememi ve Elder Prest ile ilgili bütün farkındalığı acı verici hale getirdi.

Bana dokunduğunda bu sadece bir dokunuştan ibaret olmuyordu. Bir sahiplenmeydi. Kelimenin her anlamıyla. Fakat asla bir tehdit olarak algılanmıyordu. Onun bu sahiplenici dokunuşu nasıl oluyor da tehditkârlıktan uzak oluyordu, anlamıyordum.

Asansörü çağırmak için düğmeye bastığında mırıldandı. “Hayalet’teyken kıyafet eksikliğini sorun etmedim. Ancak iş için bana eşlik ettiğine göre artık kıyafet giymeye alışmanın zamanı geldi.”

Fas sıcağında beni saran dar giysileri düşününce yüzüm buruştu. Hayatım altüst edilmiş, bildiğim her şey paramparça olmuştu. Yatında cildimi kurutan ve beni üşüten klimalar yoktu.

Sıcak, açık balkonlar ve kapılar ile doğal esintiler tarafından dağıtılıyordu.

Bunun nedenini düşünmek için hiç durmamıştım.

Ve Elder'ın beni ne kadar incelediğine de kafa yormamıştım. Yakınımdayken dizlerimi nasıl titretiyordu? Normal bir dokunuşu alıp nasıl bu kadar ağır, sıcak ve... itiraf etmem gerekirse lezzetli ve iğrenç olmayan bir hale getiriyordu?

Yüzüme bakarken onu okumaya çalıştım, ikimiz de diğerinin neden olduğu bilmecelere cevap arıyorduk.

Duruşumu dikleştirerek, giyinme emrine gecikmiş bir cevap olarak çarşafa daha sıkı sarıldım.

Gözleri köprücük kemiğimde oyalanırken az miktarda görünen göğüs dekolteme daldı. "Gelmek istiyor musun?"

Gözlerimi kıstım.

Sesinin *gelmek* kelimesinin üzerinde gezinme şekli bunu masum değil, cinsel bir soru haline getirmişti.

Onunla gideceğimi zaten biliyordu. Kendime rağmen yeni şeyler görmek, insanların ve maceraların içinde olmak için heyecanlıydım.

Sorusuna cevap almasına gerek yoktu. Özellikle de cinsel çağrışımlara.

Sadece cevap vermemi istiyordu.

Tamam.

Çenemi eğerek altdudağımı emdim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Sanırım.

Sanki gözlerini ağzımdan çekmeye dayanamıyormuş gibi kasları kilitlendi.

Şehvet bakışlarını doldururken verdiği güç, kendi koyduğum kuralların dışına çıkmama ve başımı sallamama izin verdi.

Sadece bir kez.

Evet, istiyorum.

Dilimin dudağımda bıraktığı parıltıdan gözlerini ayırmadı. “Gördün mü, cevap vermek o kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Fiziksel olarak zor muydu? Hayır. Psikolojik olarak? Evet. Binlerce kez evet demek daha doğru olurdu. Özellikle de bana artık bir erkek gibi değil de dilsiz tutsaklara iştah duyan aç bir canavarmış gibi bakarken...

“Cevap vermen hoşuma gidiyor.” Sesi kül ve moloz gibiydi. Sertçe yutkundü. “Başka bir soru deneyelim. Gelmek istiyor musun? Yoksa *gelmek* mi istiyorsun?”

Bu evet ya da hayır sorusu değil.

Yine de oynamaya devam ediyordum. Zihinsel olarak flört edecek kadar güçlüymüşüm gibi davranmıştım. Sebep olduğu karmaşık sıcaklık beynimi parmaklarının memelerimde olduğu, ellerinin vücudumdan aşağı indiği, sikinin içime girdiği düşüncesiyle dehşet içinde geri çekilmekten alıkoyamasa bile-

Yutkundum, kafamdaki müstehcen resme karşı gözlerimi sımsıkı kapattım.

Yeterince güçlü olduğumu sanıyordum.

Değilmişim.

Henüz değilim.

Elinin altında kaskatı kesildiğimde derin bir iç çekti. “Bir an için istediğim birini gördüm, ihtiyacım olan şeye dayanabilecek birini.” Asansörün zili çalıp kapıları ardına kadar açıldığında beni bıraktı. “Yine gitmiş olması çok üzücü.”

Sözleri görünür şeylerdi. Beş kelime, yanağıma tokat gibi inen beş parmağa eşdeğerdi.

Daha önce de bana güçsüz olduğumu söylemiş, kırılmış olduğumu dile getirmişti. Ancak bunları benden bir tepki almak için yapmıştı. Bu... bu ise sadece gerçeğin ifadesiydi.

Kalbimi yerinden söküp denize attı.

“Geliyor musun?” Elder asansöre adım atarak kapanmaya çalışan kapıları tuttu. “Giyinme zamanı.”

Kıvılcım çaktırdığı her ne varsa kaynayıp anlaşmazlığa dönüştü. Çenemi dik tutup asansöre yürüdüm.

Kapılar tıslayarak kapanarak söylenmemiş tüm düşmanlıkları ve arzuları etrafımıza hapsetti.

Elder burnundan derin bir nefes verdi, bakışları aynalı kapıdan benimkine çevrildi.

Hiçbir şey söyleme.

Suratıma hayali bir tokat daha yemeden odama gitmeme izin ver.

İsteğim cevapsız kaldı. Çenesini indirdi, kirpiklerinin altından beni izliyordu. Aynanın üçüncü bir şahıs olması, yan yana dururken gözlerimizi birbirine bağlaması, sarmal halindeki sıcaklığın yeniden alevlenmesini ve çatırdamasını engellemedi.

“Dün gece... ilginçti,” diye soludu.

Bakışları çarşafımın saydamlığına kayınca yutkundum. “Duvarlarından birkaçını indirdin. Bunu bir ara tekrar yapmalıyız.”

Kanımın şaraba dönüştüğüne, kalbime süzülüp onu sarhoş ettiğine yemin edebileceğim kadar tuhaf bir sarhoşluk damarlarımı doldurdu.

Dudağını ısırırken dizlerim kilitlendi, ayna yüzünün her bir çizgisini, boğazının ve çenesinin her gölgesini yansıtıyordu.

Bu heyecan verici işkence odasında onunla birlikte daha ne kadar süre durmam gerekiyordu?

Eli arşafın bir köşesini yakalamak için hareket ettiğinde burun deliklerim genişledi. Yüzünü bana çevirmese de ifadesinin karardığını görebiliyordum. “Daha önce söylediklerim için benden nefret etme. Seni incitmek istememiştim.”

Başımı öne eğdim. Saygıdan ya da sözde özrünü kabul ettiğimden değil, artık ona bakamadığım içindi.

Simsiyah gözlerine bakıp da sakladığı şeyleri okumaya çalışmazdım. Başımı ağrıtiyordu.

Fa’sa gitmeyi kabul etmek bir hata.

“Bana bak, Pimlico.” Parmakları arşafı çekiştiriyor, onu yerinde tutmak için beni yumruklarımı sıkmaya zorluyordu.

Yüzüm sahte bir sertlikle yukarı çevrildi ama gözleriyle buluşmayı reddettim.

“Tanrım,” diye mırıldandı kısık sesle.

Korkudan değil, adrenalinden titriyordum. Artık bir yumruk beklemeyecek kadar uzun süredir yanındaydım ama onu okuyabildiğim de söylenemezdi. Yapmak üzere olduğu şeyi önleyemiyor ya da oyalayamıyordum.

Ne yapacak?

Çarşafı tutuşu agresifleşti. Sertçe çekerek beni hazırlıksız yakaladı ve bir atlıkarınca gibi ayaklarımın üzerinde döndürdü. O anda diğer elimle tutabildiğim kadar sıkı tutarken beyaz pamuklu kumaş kırık elimden kaçtı.

Pek bir faydası olmamıştı.

Bir omzuma örttüğüm çarşafı, yarı çıplak bir halde Elder’ın kollarından atıldım ancak o arkasını dönüp beni aynalı duvara çarptı.

Soğuşun ısıırığı vücudumdaki uğultulu hassasiyeti harekete geçirirken omurgam ıglık attı. Yüzü işkence görmüş bir maskeye dönüşünce nefesim kesildi.

Sert ve acımasız bir şekilde nefes aldı, gözlerimiz şok içinde kilitlenirken soluklarım onunkilerle senkronize oldu.

“Lanet olsun.”

Elleri aniden omuzlarıma inip beni bir kedi gibi yoğururken tüylerim ürperdi. Yaklaştığında burnu benimkine değdi. “Seninle ilgili görmezden gelemediğim şey ne? Neden üzerimde böyle bir güce sahipsin?”

Kıpırdamaya cesaret edemedim. Zaten hareket edebildiğim de söylenemezdi.

Ne demek istediğini bilmiyordum. Gücü olan oydu. Sadece o.

Parmakları omuzlarımdan, sol mememi örten çarşafın eteklerine doğru ilerlerken yine dudağını ısırıldı. Sağ memem açıktaydı, tıpkı gece yarısı yüzüşümüzde olduğu gibi göğsünün sürtünmesine karşı tamamen savunmasızdı.

Dudaklarımı büzdüm, kötü tasarlanmış elbisemin geri kalanı üzerindeki kontrolüne karşı koydum.

“Bırak şunu, Pim.” Çok nazik ama acımasız, ölümcül bir emirle çekiştirdi.

Karşı koydum ama o daha güçlüydü.

Kumaşın geri kalanı düşüp beni çıplak bıraktığında parmaklarım acıdı.

Bundan memnun olmalıydım. Bu benim tercih edeceğim bir durum olmalıydı. Normalde, hava bedenimi okşadığında hiçbir şey hissetmezdim. Boğulmaktan kurtulmaktan başka bir şey hissetmezdim. Ama bu sefer... bu sefer onun aç gözleri ve kanının yerini alan pinot noir* ile sıcaklamıştım. Çok canlıydım, bir bedenin yapabileceği ve benimkinin katlanmak zorunda kaldığı her şeyin oldukça bilincindeydim.

Çürüklerim sızladı.

Meme uçlarım çakıl taşı gibi sertleşti.

* Bir tür şarap.

Kemiklerim zonkladı.

Fakat kalbimde olanlarla kıyaslandığında bunlar hiçbir şeydi. Satıldığım gün öldüğünü sandığım o lanet olası hain duyguyu harekete geçirmişti.

Şehvet.

Hiç tanımadığım ve asla tahammül edemeyeceğim lanet olası çürümüş şehvet. Hastalıklı, *iğrenç* duygunun tekiydi. Erkeklerin genç kızları satın alıp onları mahvetmelerine neden oluyordu. Mantığı, deliliğe dönüştürüyordu. Pek çok kişinin hayatına son veriyordu.

İri eli kalçamı kavrayıp, aleti karnımı morartana kadar beni ileri doğru sürüklediğinde keskin bir korku, ürkek bir tavşan gibi sıçradı.

Uzun ve alçak bir sesle inledi.

Gözlerimi kapattım, geleceğini bildiğim kırılmayı bekliyordum. Bana zaman tanımaktan söz etmişti, tecavüz etmeyeceğini, beni düzelteceğini söylemişti.

Sözlerine güvenmeye başlamıştım.

Aptaldan başka bir şey değildim.

Bu, benim için yaptıklarının karşılığıydı. Susacak, kendimi kapatacak ve bununla başa çıkacaktım. Başa çıkabilirdim. Daha kötülerıyla de başa çıkmıştım.

“Bana bak,” diye emretti.

Buna karşılık sadece gözlerimi biraz daha sıkmayı tercih edip çenemi eğdim. Ellerimi yumruk yaparak ayağımın dibindeki çarşafı tekmeledim.

“Sikeyim, kendi iyiliğin için fazla cesursun.” Çenemi kavrayıp sıkıca tuttu ve kafamı arkamdaki aynalara doğru bastırdı. “Vücudun bambaşka bir hikâye anlatırken orada öyle güçlü ve kırılmamış durarak bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?”

Dilimdeki taze zonklamayı görmezden gelerek dudaklarımı birbirine kenetledim.

Ağzı benimkinin üzerinden belli belirsiz bir öpücükle kayarken nefesi sıcak ve öfkeliydi. “Şu ana kadar kendimi dizginleyebildim ama seninle geçirdiğim her saniye bu daha da zorlaşıyor.”

Vahşi bir hırıltıyla kendini çekti ve kapılar neşeyle çınlayarak geldiğimizi haber verirken kendini diğer tarafa yapıştırdı.

Asansör açıldı.

Koridor boştu.

Elder dışarı çıktı. “Giyin. Yarım saat içinde benimle yedinci güvertede buluş.” Ben az önce olanların devasa ağırlığı altında çökmeden önce kapılar kapandı ve beni içeri hapsedti.

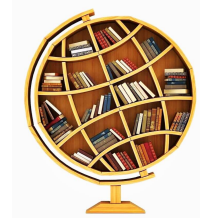
Fas birdenbire içinde oynamayı umduğum bir oyun alanı olmaktan çıkmış, daha çok bir celladın nezarethanesine dönüşmüştü.

İlk kez beyazı arzuluyordum çünkü beyaz beni gerçekte kim olduğuma odaklıyordu.

Unutmaya başlamıştım.

Elder az önce başarılı bir şekilde bana hatırlatmıştı.

Bir daha unutmayacağım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELDER

*Sıçıp batırdın.
Sıçıp batırdın.*

Sıçıp batırdın.

Durmak bilmeyen bu mantra attığım her adımda kafamda yankılanıyordu.

Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum. Neden o an, Pim'in beni ona asansörde sahip olmayı düşündürtecek kadar delirttiği andı? İstedığımı sandığım her şeye ters düşüyordu. Fakat lanet olsun, vücudunun benimkine yaslanması acayip cezbediciydi.

Mükemmel bir ev sahibi olmaya çalışmaktan hayalarım morarmıştı. Onun danışmanı, koruyucusu ve arkadaşı olmaya çalışırken hayal kırıklığı üstüne hayal kırıklığı yaşıyordum.

Kimi kandırıyordum ki?

Onunla arkadaş olmamın imkânı yoktu.

Ona dokunmayacak kadar gücüm olduğundan şüphe duymadan onunla yalnız bile kalamazdım.

Daha hızlı yürüdüm, güneş bizi kurutulmuş ete dönüştürmek için elinden geleni yaparken parmak arası terliklerimin yerine giydiğim klasik ayakkabılarımın etrafında tozlar uçuşuyordu. Pim yanımda koşuşturuyordu, bana hiç bakmıyor olmasına rağmen yaptığım her hareketin son derece farkındaydı.

Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Yürüdüğüm hıza göre vücudunun nasıl bana yetişmek için hızlanacağını, yavaşladığımda nasıl duraklayacağını, bir kolumu kaldırdığımda nasıl yana kayacağını biliyordu. Sanki onu, bana bağlayan birtakım ipler vardı ve onu dans ettirme konusundaki tüm kontrol bendeydi.

Başkalarıyla her zaman bu kadar uyumlu muydu, yoksa tut-saklığı ona bir tür altıncı his mi vermişti? Yaklaşan bir darbeyi savuşturmak ya da tehditkâr bir tekmeyi önlemek için doğuştan gelen bir yetenek mi vardı?

Her iki durumda da dikkatimi dağıtıyordu ki bu hiç iyi değildi.

Çalışmak için buradaydım.

Onu lanet yatta bırakmalıydım.

Ona giyinmesi için verdiğim sürede kendimi kontrol altına almak için elimden geleni yapmıştım. Yine de işe yaramamıştı. Onunla yedinci güvertede, rıhtıma ulaşmak için rampanın dayandığı yerde buluştuğumda başım ağrıyordu ve duygularım altüst haldeydi.

Pim, üzerinde oldukça büyük duran başka bir elbiseyle yanına geldiğinde de durumum düzelmemişti. Bebek mavisi kumaşın yanlarındaki lacivert detaylar, kalçalarının asansörde kavradığım kıvrımlarında asılı duruyordu.

Kıvrımlı bir kadının üzerinde daha koyu renkli bir kumaş, o kıvrımları kum saati figürüne dönüştürürdü. Pim giydiğinde ise, zihnimde podyumdan inmiş ve yıllardır yemek yemeyi unutmuş bir model canlanıyordu. En azından, yüzünün bir tarafını kapatan ve onu güneşten koruyan büyük, beyaz bir şapka getirecek kadar sağduyuluydu.

Ayrıca bu, onu benden de koruyordu.

Beni sürekli gözünün önünde tutuyor ama asla göz teması kurmama izin vermiyordu. Alrik'in evinde tanıştığım kişiye geri dönüşmüştü; teslimiyet göstergesi altında buzdan bir koruma şalına sahip olan o kıza. Onunla bir gece geçirmek için neredeyse yalvaracak hale gelene kadar ilgimi çeken kıza.

Bu kadın benimle birlikte yatımda yaşıyordu. Uyuduğumuz yerlerin arasında bir güverte vardı ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Neden kendime işkence etmeye devam ediyordum ki? Pişman olacağım bir şey yapmadan önce ondan kurtulmalıyım.

Onu hayatımdan çok geç olmadan çıkarma fikri, huzur bulup konsantre olmamı sağlayacak kadar zihnimi rahatlattı. Sessiz misafirimi görmezden geldim ve onun yerine dikkatimi baharatlar şehrine verdim. Üzerimde onun kadar gücü olmayan diğer insanlara konsantre olmak biraz yardımcı oldu.

Fas tam olarak hatırladığım gibiydi.

Sıcak, tozlu, organize kaosu içinde antik bir yerdi.

Düşüncelerim normalde burada, kendi iç karmaşasından uzakta bir sığınak bulurdu ama bu, Pimlico'yu çalmak gibi aptalca bir karar vermemden önceydi.

Ekselansları Simo Riyad ile buluşacağımız restorana giderken Pim yol boyunca arabanın camından dışarı bakarak beni özenle görmezden gelmişti.

Acaba tam da bu arabada kucağımda kıvrılıp kendi kanında boğulduğunu hatırlıyor muydu? Ona sıkıca sarıldığımı, ölmesine izin vermeyeceğimi ve artık benim olduğunu fısıldadığımı hatırlıyor muydu?

Hatırlıyorsa bile... hiçbir iz yoktu.

Neyse ki artık arabada değildik çünkü pişman olacağım bir şey yapabiliyordum.

Sadece diğer pişmanlıklarımın yanına eklemek için.

Selix önümüzden yürüyor, kendisine yapılan ödemenin karşılığı olarak beni koruyordu. Küçük bir ara sokağı takip ederek korumaların gölgede dinlendiği ve kraliyet ailesinin güven içinde yemek yemesine izin verdiği şirin bir sahil restoranına vardık.

Penceresiz duvarları, toprak tasarımıyla kendine özgü bir havası olan mckâna girdiğimde tekne yapımcısı, milyoner ve acımasız iş insanı, Elder Prest'e dönüştüm.

Simo Riyad bizi görür görmez ayağa kalkıp el salladı.

Selix elini gövdesinde gizlediği silahının bulunduğu yere koydu ve sola doğru çekilerek arkamı kolladığını ama işime karışmayacağını belli etti.

Bakışlarımı yakalamasıyla kaşlarını Pimlico'ya doğru kaldırdı.

Onu almasını mı yoksa yanımda olmasını mı istiyordum?

Hayalet'ten ayrıldığımızdan beri buna karar vermeye çalışıyordum.

Her iki durum da boktandı.

Eğer Selix onu alırsa, blöfümü görüp kaçıp kaçmayacağını -onu sorgulama ve deneyimleme şansım olmadan ortadan kaybolup kaybolmayacağını- merak edecektim. Öte yandan yanımda otursaydı, sorular gelecekti ve onlara ne cevap verecektim?

Kimin umurunda?

Onlar iş ortağı, sırdaş değil. Bilmelerine gerek yok.

Omuzlarımı dikleştirerek başımı iki yana salladım ve Pimlico'nun dirseğini tutarak onu Selix'ten uzaklaştırıp Simo, karısı ve iki küçük çocuğunun düzgün bir şekilde oturduğu masaya yönlendirdim.

Pim onu yönlendirmemle sertleşti ama geri çekilmedi.

Masaya yaklaşınca Simo'nun karısı ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. Bakışları Pim ile benim aramda gidip geldikten sonra bana döndü. Çocuklar da gülümsedi, bu da kraliyet çocukları

için mükemmel bir davranıştı. Damarlarımın bir kısmında akan egzotik kana rağmen hepsinin moka rengi teni ve koyu renk saçları bana büyüdüğüm Batı dünyasından farklı bir kültürü hatırlatıyordu.

“Ah, sonunda tanıştık.” Simo ayağa kalkıp tokalaşmak için elini uzattı. Kefiyesi başının büyük kısmını gizliyordu ve kobalt rengi üç parçalı takım elbisesi yapış yapış sıcak için fazla kapalıydı.

“Uzun zaman oldu, Majesteleri.” Elini kavrarken kâğıt üzerinde gerçekten sevdiğim bir adamla nihayet tanıştığım için mutluydum. Uğraştığım diğer pisliklerle kıyaslandığında, o malsum bir yavru köpek gibiydi.

Ancak hiç kimse bir diğerini gerçekten tanımıyordu, birlikte yaşarken bile.

Pim’e kaşlarımı çatarak baktım.

Ekselansları sırtırken ellerimiz ayrıldı. “Lütfen bana Simo deyin. Ben de size Elder demeyi umuyorum. Yoksa Bay Prest’i mi tercih edersiniz?”

Sırttım ve kontrol ettiğim dünyaya geri döndüm. “Elder gayet iyi.”

Pim yanımda irkildi.

Simo ona göz attıktan sonra tüm dikkatini tekrar bana verdi. “O halde, seninle tanışmak bir zevk, Elder. Böylesine zarif şeyler yapan bir adama büyük saygı duyarım.” Yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti ve Pimlico için başka bir sandalye getirmesi için gizli bir muhafıza parmaklarını şıklattı. “Peki bu büyüleyici yaratık kim?” Elini Pim’e uzattı. “Karını da getirmene çok sevindim, Elder. Benimki bana katılmak konusunda oldukça ısrarcıydı. Umarım sakıncası yoktur.”

Oturmaya hazırlanırken ceketimin düğmelerini açtım. “Hayır yok, böyle bir güzellik paylaşılmalı.” Güzel partnerine saygılı

bir gülümseme yönelttim. “Yine de lütfen karışıklığı mazur görün. O benim karım değil. Şimdilik sadece yol arkadaşım.”

Pim gözüme takıldı, dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

Gözlerimi kaçırmadan, “Adı Pimlico,” diye mırıldandım.

Yutkunurken boğazı hareket etti. Onun enerjisiyle benimkinden oluşan sıkı bir kement bizi birbirimize bağladı. Aramızdaki bu istenmeyen bağ acaba ortadan kaybolacak mıydı?

Simo öne doğru eğilip Pim’in sağlam elini yakaladı.

Sahiplenme duygusuyla kaskatı kesilmiş, Pim’in ne yapacağını izliyordum. Yabancı adamlar bir kenara, kimsenin ona dokunmasına bile tahammül edemezdi.

Burnunu bana doğru eğip Ekselansları için zahmetsiz bir reverans yaptığında beni aptal gibi şaşırttı. Adamın dudakları Pim’in parmak eklemlerinin üstüne değdi.

Ne sikim oluyordu böyle?

Nasıl bir geçmişi vardı ki unvanlı adamlarla, onu kurtaran adamlarla olduğundan daha rahat olabiliyordu?

“Hoş geldin, canım.” Simo tenine cazibeli bir öpücük bıraktırken derin bir nefes aldı.

Pim çenesini eğdi, yüzünde ağırbaşlı bir gülümseme vardı, tanışma faslı tamamlandığında elini geri çekti.

Bu da neyin nesiydi?

Simo karısını işaret etti. “Bu benim sevgili Dina’m.” Gururlu bir eş edasıyla gülümsedi. “Eminim bir kadının arkadaşlığına ve sohbetine minnettar olacaktır.”

Pim’in gözleri kadıninkilerle buluştu.

Nefesimi tuttum, konuşacağı anın bu olup olmadığını merak ediyordum. Daha yeni tanıştığı bir adama saygı göstererek yüzüme tokadı indirmişti, belki tanımadığı bir kadınla konuşarak da kalbimi söküp atardı.

Onun sesini duymak, beni çıldırtacak olsa bile kışkırtıcı bir düşünceydi. Bu hediye benime yerime tamamen yabancılara vermeye nasıl cüret ederdi?

Ona benimle gelebileceğini söylediğimde, konuşabileceği fikrini hiç düşünmemiştim. Dilinin sırlarını dökecek kadar iyileşeceğini ve onu çaldığımı asla bilmemesi gerekenlere haber vereceğini düşünmemiştim. Onu serbest bırakmanın tamamen benim elimde olduğunu ama istediğimi elde edene kadar bunu yapmayacağım gerçeği de vardı.

Sırlarımızı ortaya dökmek yerine bana baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

Bu buluşma zaten oldukça uzun olacaktı ve daha yeni başlıyorduk.

Sakin bir nefes alarak Simo ile ailesine gülümsedim ve Pim'in adına cevap verdim. "Üzgünüm ama o konuşmıyor. Dilsiz."

Tam olarak değildi ama bu, gerçeği söylemekten daha kolay gelmişti. Yarısı kesilmiş dilini ve elbisesinin altında yeni yeni solmaya başlayan morlukları açıklamaktan çok daha iyi olduğu kesindi.

Pim, *durumunu* söylememe dışarıdan herhangi bir tepki vermedi. Aksine, röntgencilik yapabileceği ama buna katılamayacağı için hafifçe rahatlamış görünüyordu.

Yine de bakışlarında güçsüzlüğe dair hiçbir iz yoktu. Sessiz olabilirdi ama aptal değildi. Dikkati Majesteleri ve karısı arasında gidip geliyor, çalıntı bir köle için fazla zekice sonuçlar çıkarıyordu.

Onları izleyişini izlemek, bana onu kırmanın ne kadar zor olacağına dair bir ipucu veriyordu. Yaptığım her şeyin, söylediğim her sesli harfin ve fısıldadığım her hecenin nasıl bana karşı kuşanacağı bir silah olduğunu anlayacaktı.

Tanrım, istediğimi hiç elde edebilecek miyim?

Dina, Pim'e bakıp başını salladı. "Bence bu etkileyici, yani konuşmamak," derken bu daha çok kadınlar arasında geçen bir konuşma gibiydi. Sesi kulağa hem tatlı hem de saygılı geliyordu. "Bugünlerde erkekler çok konuşuyor. Kendimi sık sık dilsiz gibi hissediyorum."

Pim ona ender rastlanan bir gülümsemeyle bakarken bunun gözlerine ulaşmasına izin verdi ve o gülümseme Pim'i hüzünlü bir hayaletten parlak bir güzelliğe dönüştürdü.

Bir kez daha kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oldu. Böyle bir büyüclük yaptığı için ona öfkeyle baktım.

Bana bir kez bile bu şekilde bakmamıştı.

Bir kez olsun beni böyle bir hediyeye layık görmemişti.

Öfke kanıma yoğun bir kahve gibi süzülürken omuzlarım gerildi. Beni cezalandırmak mı istiyordu? Pekâlâ. *Bu oyunun kurallarını değiştirmeye hazırım.*

"İşe koyulalım mı?" diye sordu Simo.

İki garson kız bir tepsi dolusu yerel içecek ve atıştırmalık getirirken başımı salladım.

Zihnimi Pim'den ve onun az önce bahsettiği gibi bir gülümsemeyi nasıl kazanacağıma dair fikirlerden uzaklaştırarak göğsümdeki istenmeyen gerginliği ovuşturdum. Sonra, telefonumu çıkardım ve işe koyuldum.

Üç saatin ardından ve yat şemalarında birçok revizyondan sonra işimiz bitmişti. Güncellenmiş planları ortaya çıkarmak için masaya uzanmaktan sırtım ağrıyordu. Neyse ki telefonumda, su deplasmanı ve balast* gibi önemli şeyler arka planda matematiksel olarak kontrol edilirken önemsiz istekleri değiştirmeyi kolaylaştıran kendi tasarımı olan bir yazdım vardı.

* Balast, deniz taşıtlarının yük taşımadığı durumlarda veya yüksek stabilite gerektiren durumlarda dengeyi veya manevra gücünü artırmak için kullanılır.

Pimlico toplantı boyunca tek kelime bile etmemişti ama Dina ile garip bir dostluk kurmuştu.

Simo ile ben akkor ampullere karşı LED'in üstünlüğü hakkında mırıldanırken ve kütüphanede hangi ahşabın en iyisi olacağını tartışırken Pim gözlerini Dina'dan veya çocuklarından hiç ayırmamıştı.

Çocuklar Pim'in gönüllü bir kurban olduğunu sezmiş gibi, Pim'e sosla kaplı parmaklarıyla taze pita ekmeği üzerinde körili kuskus sunmaya devam ediyorlardı.

Pim onların ikramını bir kez bile reddetmemişti ama parçaları ağzına atmak için mücadele ediyordu. Şimdiye kadar dilinin büyük ölçüde iyileşmiş olması gerekmez miydi? Eve döndüğümüzde Michaels'a sormak için çoktan bir hatırlatma ayarlamıştım.

Eve.

Ne tuhaf bir kavramdı. Bu toplantıdan sonra yanımda bana hâlâ tamamen yabancı olan bir kızla eve dönecektim.

Son içkiler de dağıtılırken Pim'in bakışları omzunun üzerinden tuvalet aramaya yöneldi.

Dina bunu fark etti. "Arka tarafta."

Pim gülümseyerek zarıfçe ayağa kalktı. Dina ve Simo'nun gözleri onun üzerinde geziniyor, ilk geldiğimizde fark etmedikleri şeyleri fark ediyorlardı; solgun morluklar, elindeki bandaj, kollarının ve göğsünün zayıflığı ortaya şimdi çıkmış gibi, onları inceliyorlardı.

Ellerim yumruk şeklini aldı. Bunu benim yaptığımı düşünürler miydi? Kızları evcil hayvan olarak besleyen bir psikopat olduğumu zannederler miydi?

Dina gözlerini kıstı, aramızdaki küçük mesafeden Pim ile olan ilişkiyi değerlendiriyordu.

Bu değerdendirmeye öfkelenmiş bir halde, Pim'e tuvalete kadar eşlik etmesi için Selix'e bakıp başımı eğdim. Bu, kaçmasını engellemek için değil, onu korumak içindi. Hiç Kimse'ye yazdığı notlarda, maskeli balo düzenlenen eski bir otelde satıldığını söylemişti.

Peki tam anlamıyla nasıl kaçırılmıştı? Annesiyle birlikte bir yardım gecesinde olduğu hikâyesi doğru muydu yoksa daha az incelikli yollarla mı çalınmıştı?

Selix onu almak için öne çıktı ama Dina ayağa kalktı. "Biliyor musun, ben de gidebilirim."

Pim ile birbirlerine gülümsediler.

Kadınların ortak tuvalet ziyaretleri ne anlama geliyordu?

Selix'in bakışları hâlâ üzerimdeydi, takip edip etmemesi gerektiğini soruyordu.

Kimseye belli etmeden başımı salladım. İki kadın içeride birbirlerini korurken o da tuvaletin dışından onları koruyabilirdi.

Dina, Pim'e doğru ilerledi ve kocasına bir öpücük attı.

Simo sırtıttı ve dikkatini yatındaki son değişikliğe verdi. Bu arada ben, uçuşan elbisesi ve sandaletleriyle restoranın bir ucundan diğerine yürüyen Pim'den gözlerimi alamıyordum.

Pim'i ne kadar çekici bulduğum bir sır değildi. Burnu, gözleri, çenesi, gücü; güzel bir kadınla eşdeğerdi. Kıçına ve omurgasının flamingoya benzeyen kıvrımına şaşkınlıkla bakma lüksüne sahip olmak beni sertleştirdi.

"Kadınlar, ha?" Simo alçak sesle güldü. "En kötü acıyı ve en iyi zevki onlar verir."

Yarım bir gülümsemeyle gülümsedim. "Bunu bilemem."

"Öyle mi?"

"Ben sadece talihsiz bir olay yüzünden onunla ilgileniyorum."

Simo şarabından bir yudum aldı. “İtiraf etmeliyim ki onu kimin işaretlediğini sormamak için elimden geleni yapıyordum.”

Homurdandım, onun yönlendirmesine uyarak bir ağız dolusu guava suyunu boğazımdan aşağı indirdim. Şarap bir seçenek değildi. Alkol üzerimde esrarın tam tersi bir etki yaratıyordu. “O kişinin ben olduğumu söylesem benimle anlaşma yapmaya devam eder miydin?”

“Hayır.” Yüzü ifadesiz kaldı. “Ama senin yaptığına inanmıyorum.”

“Neden?” Kaşlarım havaya kalktı, tehlikeli bir soru soruyordum. “Sevgili olmadığımızı zaten söyledim ve büyük ihtimalle ona karşı olan niyetimden şüpheleniyorsun.”

Bu konuşmayı neden bir kraliyet mensubuyla yapıyorum?

Onun fikriyle lekelenmektense adımı temize çıkarmak istemem mümkün değildi. Benim için önemi yoktu.

Simo, şu anda masa örtüsünün her tarafını boya kalemiyle boyamakta olan oğlunun başını okşadı. “Bir kadına senin ona baktığın gibi bakan bir adam... Seni inciten o. Aksini düşünmüyorum.”

Kelimeler kafamdan uçup gitti. Uzun zamandır ilk kez nutkum tutulmuştu.

Simo devam etti. “Birçok türden erkek olduğuna inanıyorum. İkinci kuzenim, kral olan birinci türden; çok sevdiği ülkesine ait bir varlıktan başka bir şey değil. Sadece ona ait. Ben de başka bir türüm; evlendiğim kadına aitim. Ve bir de sen varsın.” Başını kaldırıp oğlunun elinden boya kalemini aldı.

Devam etmesini bekledim ama etmedi.

Boğazımı temizleyerek, “Peki ben ne tür biriyim?” diye sordum.

Akıllıca sırtıttı. “Sen, dostum, evsizsin. Ne bir ülke ne de bir kadın tarafından sahiplenildin. O bölge, pek çok erkeğin uzun süre hayatta kalamayacağı bir yerdir.”

Siktir.

Siktir.

Sikeyim.

Kalbim asitle yakılmış gibi göğsümü parçaladı. *Evsiz. Ailesiz.* Selix bile sokaklarda birlikte geçirdiğimiz yılların ardından hakkımdaki gerçeği bilmiyordu. Bu kraliyet mensubu, sadece dış görünüşüme bakarak bunu nasıl anlamıştı?

Sanki az önce hayatımı paramparça etmemiş gibi elini salladı. “İzin verirsen bir sorum var. Tekne yapımıyla ilgili değil.” İfadesi yumuşadı. “Ancak az önce yaptığımız kişisel konuşmadan sonra bunu sormanın çok da uygunsuz olduğunu düşünmüyorum.”

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bu toplantının kontrolü bendeydi ve şimdi geri adım atmıştım. Daha önce bu hiç başıma gelmemişti. Asla. Bir yanım ona sorusunu kıcına sokmasını söylemek istiyordu ama dudaklarım izin vermek için kıpırdandı. “Sor.”

“Harika.” Kızı yorulup kucığına tırmandığında kollarını açtı. “Senin hakkında dedikodular duydum.”

Duruşum anında dikleşti.

Hangisini duyduğunu bilemeyecek kadar fazla söylenti vardı. Bazılarını ben başlatmıştım. Bazılarını bitirmek istemiş-tim. Çoğu korkunçtu; beni korkutmak ve özgür bırakmak için tasarlanmışlardı.

“Öyle mi?”

“Bir yeteneğin olduğunu duydum.”

Bir ağız dolusu guava daha boğazımda kaldı. “Pardon?”

“Bir yetenek. Bu yüzden kusursuz yatlar inşa ediyorsun. Bu yüzden bu kadar zenginsin. Eminim bu yüzden birçok yeteneğin var.”

“Peki bu yetenek ne?”

Gözleri merakla parladı. “Bazıları buna lanet diyor.”

Kahretsin.

“Kasılmana bakılırsa, sanırım sen de bunu lanet olarak adlandırıyorsun.”

Gergince gülümsedim. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun.” Kızının siyah saçlarını okşarken, “Zihnimizin bir şeylere takılıp kalması ne tuhaf, değil mi?” diye fısıldadı.

Üzerime bir kar fırtınası çökmüş gibi buz kestim. “Neyden bahsediyorsun?”

Sessizce güldü. “Duruma göre değişir. Bana ellerini göster.”

“Ne?”

“Beni duydun. Bana ellerini göster.” Simo imalı bir şekilde bardağımı tuttuğum yere baktı.

Hayır demek için bir neden aradım ama bulamadım. Yavaşça parmaklarımı açtım ve avuç içimi yukarı kaldırdım. Simo uzanıp sol elimin parmak uçlarını okşarken nefes almadım. “Müzik aleti çalıyorsun.”

Öksürdüm.

Bu toplantı sona ermişti. Ne halt ediyordu bu adam?

Simo kendi sol elini uzattı. “Durma. Eğer bu seni rahatlatacaksa.” Bacaklarım restorandan çıkmak için kasıldı ama parmaklarım bana itaatsizlik etti, onun bana dokunduğu gibi bu adama dokunmak için sürünerek ilerledi.

Nasırlar ve kalınlaşmış deri, tıpkı benimki gibiydi.

“Çello mu?” Sesim zar zor çıktı.

Başını salladı. “Seni araştırdım, Elder. Bir dâhi olduğunu duydum.”

Bunu nereden duymuş olabilirdi?

Annem, babam ve kardeşimle birlikte müzikle geçirdiğim daha mutlu zamanlara dair anılar, beni kurşun yağmuruna tutan ve kanımı akıtan hatıralar, zihnime girmeye çalıştı.

Dişlerimi sıkarak o anıları geri ittim. “Bir zamanlar çalışırdım. Artık değil.”

“Yine de çalışıyorsun.” Arkasına yaslanıp kızını kucakladı. “Biliyor musun, Elder, benim ülkemde, batı dünyası gibi her şeyi etiketlemeyiz. Eğer bir kişi mükemmeli yaratana kadar odaklanma eğilimindeyse, endişelenmek yerine bunu överiz. Bence tüm büyük virtüözler sende olan şeye sahip ve bundan kaçmamalısın.”

“Sahip olduğum şey mi?”

“Üzgünüm, sahip olduğun şey değil, *olduğun* şey.” Simo konuyu değiştirerek gülümsedi. “Bunu sana söylemeyecektim çünkü birlikte yaptığımız işe bir katkısı olmayacak. Ancak şöhetinin ardında nasıl bir adam olduğunu öğrendikten sonra bir zararı olmaz.”

Bir kez daha beni dezavantajlı duruma düşürdü.

Bundan fena şekilde nefret etmiştim.

Beynim çellist biriyle konuşmanın, onun içimde gizlenenleri anladığını öğrenmenin telaşına düşmüştü, şimdi de kendimi daha fazla ifşa etmemi mi istiyordu?

İçki tıpkı esrar gibi, aniden cazip gelmeye başladı.

Sesimi sakın ve ilgisiz tutmak için elimden geleni yaparak, “Neyi söyleyeceksin?” diye sordum.

Bakışları tuvalete kaydı, belli ki kadınlar dönmeden bu samimi konuşmayı bitirmek istiyordu. “Kral olmayabilirim ama

ikinci kuzenimin sahip olduğu her Şeye erişimim var, en iyi özel dedektifler de buna dahil. Eşim ve ben, bir yat satın almaya karar verdiğimizde titiz bir araştırma yaptık. şirketiniz ve ürününüz rakipsiz ama hem itibarınız hem de akıl almaz derecede yozlaşmış adamlarla olan ilişkileriniz nedeniyle sizinle asla iş yapmazdım.”

Gölümsedim ama bu, suçlularla uğraşırken mükemmelleştirdiğim soğuk, kendini beğenmiş gülümsemelerimden değildi. Neredeyse eskiden olduğum adama ait bir gülümsemeydi. “Normalde iş dünyası beni bu yüzden arar.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Sesini alçalttı. “Ama bizi geri çeviren de bu oldu. Kraliyet ailesi, katiller ve hırsızlarla iş yapıyor görünmek istemez.”

Kaşlarımı çattım.

Hırsız olduğumu bilseydin ne derdin?

“Peki fikrinizi ne değiştirdi?” diye sordum.

“Geçmişin.”

“Geçmişim mi?” Sesim kısıldı. “Ne olmuş geçmişime?”

Nasırlı parmaklarını birbirine sürttü. “Aşağı yukarı aynı yaştayız. Sekiz yaşındayken çello çalmaya başladım ve müzik camiası küçüktü. Bir şeyin sevgisi bizi bir araya getirdiğinde dünya büyük bir yer değildir.”

Bir kez daha, beni incitmeye hakkı olmayan anılar üzerime üşüşmeye çalıştı.

Annem bana ilk çello dersimi dört yaşındayken aldırmıştı. Bittiğinde ağlamıştım çünkü bitmesini hiç istememiştim. Ertesi hafta babam komşularımızdan borç para alarak ikinci el bir çello almıştı, böylece çalabilecek ve hiç durmayacaktım.

Teller. Perdeler. *Müzik*.

Kahretsin, yaratabildiğim notalar bana bir amaç veriyordu. Hiçbir şeye bu kadar çekilmemiş, hiç bu kadar bağımlı olmamıştım. Bu benim için sonun başlangıcıydı. Bu yüzden tüm ailemi lanetlemiştim.

Simo'nun sesi hatıraları yok etti. "Seviyelerim üzerinde çalışırken, bir isimden bahsedip duruyorlardı. Parmakları kanayana kadar çalan bir çocuk. Öğretmenin verdiği notalar yerine, radyoda yeni duyduğu bir şarkıda ustalaşana kadar iki gün boyunca hiç durmadan çalan çocuk."

Ayağa fırladım. "Yeterince dinledim."

Simo durmadı. "Pratik yapmaktan sıkıldığımda ailem onu örnek gösterirdi. *Neden onun gibi olamıyorsun* derlerdi. Farkında olsun ya da olmasın, en iyisi olarak tanınmaya başladı. Ta ki ölümüne kadar."

Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim.

Sikerler böyle işi.

Ona ters ters bakarak masadan uzaklaştım. "Çok fazla ileri gidiyorsun, kes şunu. Bu konuda konuşmayacağım."

Saklamaya çalıştığım, üstünü örttüğüm her şeyi ağzından kaçıracaktı gibi omuzları gerildi ama arkamdan gelen ayak sesleri birlikte geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini gösteriyordu.

Tanrı'ya şükür.

Rahatlayarak gülümsedi. "Neler olduğunu ya da o dâhinin neden ortadan kaybolduğunu bilmiyorum ama gerçek adını biliyorum, Elder Prest. Söylentilerin ardındaki gerçek adamı biliyorum. Yatımı inşa etmesi için tuttuğum adam o. Saplantılı, mükemmelliyetçi olarak adlandırılan bir adam. Bir şeye hükmedene kadar onu bırakamayan adam. Seninle çalışıyorum çünkü ailemi güvende tutmak istiyorum, kimse daha iyi bir iş çıkaramaz ve senin mükemmelliği sunmaktan başka seçeneğin yok."

Kızının başını öptü ve kollarında onun küçük bedeniyle ayağa kalktı. “İşte o adam, yalnız kalmaya değil; bir ülke ya da bir kadın tarafından sahiplenilmeye layık.”

Sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

Gerçek adımı biliyor mu?

Kendime uzun zamandır hatırlama izni vermemiştim. Bana göre *başka bir adım yoktu*. Başka bir hayatım, bundan önce başka bir varlığım yoktu.

Gitmek için sabırsızlanırken tüylerim ürperdi.

Dina kocasının ve çocuklarının olduğu tarafa yöneldi. “Görüşmeniz bu kadar çabuk mu bitti?”

“Evet.” Ona bakmadım, telefonumu ve not defterimi masadan alıp pantolonumun cebine soktum. “Duymam gereken her şeyi duydum.” Simo’ya ters ters baktım.

O da alaycı bir ışıltı yerine, saygıyla başını sallayarak bana baktı. Kim olduğumu bildiğini, beni korkutmak için söylememişti. Neden söylediğini bilmiyordum. Öte yandan aptalca da olsa, boşboğazlık etmeyeceğine güveniyordum.

Eğer ona güvenmeseydim, bu restorandan çıkıp gidemezdi. Korumaların ya da asil kanın hiçbir önemi kalmazdı.

Pim yanıma süzüldüğünde bakışları yüzüme kilitlendi. Başını eğerken sanki içimi kemiren çalkantılı öfkeyi anlamış gibi altdudağını emdi.

Sadece bakabilirdi.

Bana sırlarını anlatana kadar benim sırlarımı öğrenemeyecekti.

Simo kızını kucağına yerleştirip elini uzattı. “Seninle konuşmak güzeldi, Elder. Müzik sevgimizi bir ara tekrar konuşmalıyız.”

Homurdanıp isteksizce avucunu sıktım. “Bir dahaki sefer olmayacak.”

“Belki.” Gülümsedi. “Ama değişiklikler yapıldıktan sonra yeni planları mail ile gönderecek misin?”

Omuzlarımı geriye attım. “Az önce hakkımda anlattıklarından sonra bundan şüphe mi duyuyorsun?”

Babasının kollarındaki kız kardeşini kıskanan küçük oğlan, kollarını Dina’nın bacağına doladı ve uykulu gözlerini kırptırdı.

Simo güldü. “Haklısın, dostum. Yapacaksın çünkü senin kim olduğunu biliyorum.”

Pim yanımda hızla nefes aldı. Simo’nun cümlesini yanlış anladığına şüphe yoktu. Pim beni tanıdığını sanıyordu. Tek istediğimin onu becermek ve ondan kurtulmak olduğunu sanıyordu.

Onun inanmasını istediğin şey buydu.

Ve inanmaya devam edeceği şey de buydu.

Çünkü lanet olsun, bu gerçektir.

Dina’ya hafifçe eğilerek mırıldandım. “Sizinle tanışmak bir zevkti. Yatınızda ihtiyacınız olan her şeyin ve daha fazlasının bulunacağına söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim, Elder.” Oğlunun başını bacağının kenarına yasladı. “Fas’a bir daha yolunuz düşerse lütfen bize haber verin, harika şehrimizde bir tur düzenleyelim.”

“Çok nazıksınız.” Kendimi toparlayarak Pim’in dirseğini tuttum ve onu masadan uzaklaştırdım. “E-posta yoluyla iletişim halinde kalacağız. O zamana kadar, size iyi günler.”

“Hoşça kalın.” Ekselansları ve ailesi restoranın arka tarafından, halkın gözünden uzak bir yere çıktılar.

Selix, Pim ve benimle aynı hizada yürüyordu. Ben Pim’i çıkışa doğru yönlendirirken hareket etmekten başka çaresi yoktu. Vantilatör dövdüğü havayı, yapışkan öğlen sıcaklığıyla değiştirirken restoranın gölgeleri giderek aydınlandı.

Kapı aralığı ikimizin de geçebileceği kadar geniş değildi. Pim'i önüme iterken omuzlarının üstünü hâlâ süsleyen alacalı morluklara karşı çenemi sıktım. Omurgasının kemikleri elbisesinin altında oldukça belirgindi, hâlâ çok cansızdı ve mutsuz bir hikâyeyi haykırıyordu.

Ellerim öfkeyle yumruk haline geldi. Cehennemi andıran toplantıdan, benden ve annemden başka birinin gerçekte kim olduğumu bildiğini öğrendikten sonra nazik olma havasında değildim.

Keşke Alrik hâlâ hayatta olsaydı. Pim'e yaptıkları ve kendi karanlık tatminim için onu tekrar öldürebilirdim.

Kızın üzerinde onun izlerini görmek beni delirtiyordu. Bana aitken onu yetersiz beslenmiş ve mutsuz görmek, en başta onunla iletişim kurma nedenimi eleştirmeme neden oluyordu.

Daha iyisini yapmalıyım.

Mükemmelliği önemseyen bir adamdım.

Bunu ne zaman unutmuştum? Ve ne zaman mükemmelliği artık başa çıkamayacağım bir saplantıya dönüştürmüştüm?

İstediğim şeyi elde edebilmem için onun daha sağlıklı ve mutlu olmasına ihtiyacım vardı. İşin zor kısmı, hâlâ ne istediğimi bilmiyor olmamdı. Ya da tek yaptığı hayatımı zorlaştırmakken neden bu saçmalığa devam ettiğimi de bilmememdi.

Pim başını bulutsuz gökyüzüne kaldırarak güneş ışınlarının yüzünü süslemesine izin verdi. Yakınlarda bağlı develerden gelen toz ve dışkı kokularını içine çekti.

Kısa bir an için, satılmadan önceki halini görür gibi oldum.

Zihnimde, eğer onu bırakırsam nasıl görünebileceğini canlandırdım ve-

Hayır, bir daha asla o kadar masum ya da mutlu olamayacaktı. Benimle ya da izini süremediğim annesiyle birlikte olsa da fark etmezdi. Yaşadığı zorluklar ve kötülükler bir insanı sonsuza

dek damgalardı. Elbette, hayat tulumunun içine sıkışmış mutluluk ceplerini bulmuştu ama çoğu zaman, bu anılar onu geri çalacak, ona asla kaçamayacağı şeyleri tekrar tekrar hatırlatacaktı.

Biliyordum çünkü bu benim hayatımdı. Ve berbattı.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar başını eğdi. Nadiren yüzünde beliren özgürlük kıvrımları kaybolarak güvensizlik ve temkinliliğin altında boğuldu. Bizi buraya getiren siyah arabaya doğru bir adım atan Selix, ona kapıyı açmak için öne fırladı.

Pim, uzun elbisesini toplayıp arabanın gölgeli kaplamasının içine girerken gözlerimi ondan ayırmadan arkasından yaklaştım.

Yata bu kadar çabuk dönme düşüncesi beni cezbetmiyordu. Nadiren karşılaştığım bu durum bile beni öfkelenlendirmeye yetmişti. Normalde, kalabalıktan ve kaostan kaçmak için sabırsızlanırdım. Ancak hiçbir şey beni geri dönmeye çağırmıyordu. Çağırان tek şey, yayı yeni gerilmiş ve çalınmaya hazır bir şekilde, güvenli bir kutuda kilitli duruyordu. Pim yata adım attığından beri çalmamıştı. Kaçak yolcumdaki farklı sorunları çözmek, o dürtüyü bastırmıştı.

Eğer Hayalet'e dönersek, Pim kendi odasında kaybolacaktı. Ben de kendi odamda kaybolurdum ve onu dışarı sürüklemekten önceki başladığımız yere geri dönerdik.

Hayır.

Senden ne istiyorum, kızım? Ve neden nasıl alacağıma karar veremiyorum?

“Çık dışarı.” İleri doğru yürüdüm ve Selix kapıyı kapatmak için hamle yaparken kapıyı çekip tuttum. Pim şok içinde yukarı baktı. “Yürüyerek dönüyoruz.”

“Ama efendim-” Selix boğazını temizledi. “Günün en yoğun zamanı, sıcaklık-”

“Umurumda değil. Limana sadece birkaç kilometre var. Biraz egzersiz yapmak istiyorum.”

Selix akıllılık edip çenesini kapalı tuttu ve daha bu sabah birkaç güverte aşağıdaki dövüş salonunda birlikte egzersiz yaptığımızdan bahsetmedi. O hilal şeklindeki bıçaklarını tercih etmişti. Ben bir katana kılıcı kullanmıştım. Oldukça eğleneliydi.

Pim gözlerini korumamdan bana çevirdi ve gözleri büyüdü.

Bir centilmen gibi elimi uzattım, onu arabadan çekip yanıma sürüklemeye dürtüsüyle savaşıyordum. Eğer Pim bana istediğimi verebilecek kadar güçlü olacaksa, kararlar almaya ve bu kararların sorumluluğunu üstlenmeye başlamalıydı.

Belki de eksik olan budur? Ona hiç seçenek sunulmadı. Ne ben ne de Alrik tarafından. Muhtemelen kendi annesi tarafından bile.

Bu sabah ona benimle gelmesi için bir seçenek sunmuştum.

En azından ona bir seçenek daha sunabilirdim. “Ben yürüyorum. İstersen sen de bana katılabilirsin.” Avucumu kapatıp yanıma indirdim. “Ya da Selix ile birlikte geri dönebilirsin.”

Dudakları aralandı, bir tuzak arıyordu.

Selix sakince dururken siyah topuzu kızgın güneşin altında parlıyordu.

Birkaç saniye geçti. Ter, ceketimin altından sırtımı gıdıkladı. Üzerimdeki keten ceket kollarımdan silkeler gibi çıkardıktan sonra arka koltuktan Pim’in yanına fırlattım. Beyaz tişörtümün üzerindeki bunaltıcı hava pek yardımcı olmasa da gerekenden fazla kıyafet giymeye tahammülüm yoktu.

Birdenbire Pim’e ve giysilere karşı hissettiği hoşnutsuzluğuna ilişkin ufak bir anlayış hissettim. Çıplaklığı üniforması olarak kabul etmek üzere eğitilmişse, sentetik ve iplik sınırlarına geri dönmek ne kadar zor olurdu?

Sabırım iyice tükenmişti. “Geliyor musun, gelmiyor musun?” Otomobile arkamı dönüp sokak satıcılarının arabalarının tentelerinin gölgesinde saklandığı; dükkân sahiplerinin sinekleri ve

serserileri uzak tutmak için ellerinden geleni yaptığı hareketli caddeye doğru bir adım attım.

Pim dudağını ısırdı; parmakları arabanın deri döşemesine yayılmıştı. Seçim yapmaya zorlanmaktan dolayı yüzünde beliren endişe, içimin sıkışmasına neden oldu. “Burada doğru ya da yanlış bir cevap yok, Suskun Kız. Ya Selix ile birlikte ya da benimle yata döneceksin. Seçim yaptığın için sana zarar vermeyeceğim.”

Yine de karar vermedi.

“Peki. Senin adına ben seçim yapacağım. Selix ile yata geri dön. Zaten muhtemelen o kadar uzağa yürüyemeyecek kadar güçsüzsündür.”

Ben konuşur konuşmaz arabadan atladı ve dizlerinin ağrısından dolayı yüzü buruşsa da bunu gizledi. Başını dik tutarak, sanki ona tekrar güçsüz demem için bana meydan okurcasına yanıma geldi. Muhtemelen birkaç saat sonra yata bindiğimizde Michaels kıcımlı tekmeleyip hastasını pis sokaklarda sürüklediğim için beni azarlayacaktı ama Pim gölgeme yapışmış halde yola koyulduğumda sırtışımlı gizleyemedim.

“Pekâlâ. Hadi yürüelim.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM YİRMİ İKİ

PIMLICO

Bu yeni oyun da neyin nesiydi? Kurallar neydi? Nasıl hareket etmeli, davranmalı ya da karşılık vermeliydim? Aramızda bitmemiş o kadar çok oyun vardı ki nasıl devam edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

On beş dakika boyunca, iskeleye doğru giderken Elder'ın uzun adımlarına ayak uydurdum. Aileleri ve sevdikleriyle, kendi yüklerini taşıyan insanlarla dolu kafelerle dükkânlar yavaş yavaş deniz manzarasını kapatıyordu.

O insanların arasında kaçırılmış biri var mıydı? Benimkine benzer hikâyeleri var mıydı, yoksa tıpkı eve dönersem olacağım gibi burada da bir anomali miydim?

Elder bana bakmaya devam etse de konuşmadı, bunun yerine sessizliğin bizi bir araya getirmesine izin verdi. Eğer sessizliği bana karşı kullanmaya çalışıyorsa da başarılı olamıyordu.

O restorana girdiğimizden beri Elder ile ilgili her şeyin aşırı farkındaydım. Üç saat boyunca oturmuş, her soruya akıcı bir zekâ ve zarafetle cevap vermişti. O sadece kendini denizci kulesine kapatmış, işi kölelerine yaptıran bir işletme sahibi değildi. O, tüm bu işlerin kilit noktasıydı.

Teknik terimler ve karmaşık matematiksel hesaplamalar sorulduktan sadece birkaç saniye sonra cevaplandığında birçok kez dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Onun dikkati Dina ile

kocasının üzerindeyken izlemek, dinlemek ve anlamak için özgürdüm.

Sonunda, annemin bana vücut dilini okuma konusunda öğrettiği yetersiz becerileri kullanmak ve onun hakkında yanıldığımı anlamak için yeterli zamanım olmuştu.

Onu, kendi çıkarları için benim peşimden koşan, sadece kendisi için çalışanlara saygı gösterecek kadar nezaketi olan tek boyutlu, kibirli bir piç kurusu olarak görmüştüm.

Aman Tanrım, ne kadar da yanılmıştım.

Sadece çok yönlü değildi, birden çok katmanı ve o katmanların ardında ikiyüzlü maskeleri vardı.

Kuşandığı kurnaz ve nazik dış kabukta, altındaki örtülü dünyalara göz atmaya yetecek kadar delikler vardı. Ayrıca o dünyalarda çok fazla acı barındıran gölgeler vardı...

Ekselanslarıyla şemaları ve planları incelerken bunu saklı tuttuğunu sanıyordu. Ama gözlerini hiç ayırmadan, Dina'nın kocasına nasıl sarıldığını izlediğini görmüştüm. Ayrıca, iki çocuğun kardeşlik bağı içinde birbirlerine nasıl yaslandıklarını seyrettiğini de fark etmiştim.

Acı çekiyordu.

Bu fiziksel bir şeydi.

Arzuluyordu.

Bu görünür bir şeydi.

Sessiz ve rahatsız edilmeden oturma lüksünün tadını çıkarırken çok fazla şey görmüştüm.

Öte yandan kendini sulara ve ufuklara bırakmış bir bekârken neden bir aileye gözlerini dikmişti? Neden çocuklara kendi çocukları için yanıp tutuşan bir adam gibi değil de özlediği bir erkek ya da kız kardeşin hayaletlerini müjdeleyen bir özlemle bakıyordu?

Kendime rağmen ona karşı buzlarım çözölmüştü.

Yine de ögle yemeğimizin ikinci bölümüne kadar hoşnutsuzluğumu tam olarak üzerimden atamamıştım. İçimdeki değişim, Elder çizimlere üçüncü bir ekleme yaparken küçük kız boya kalemini kıran kardeşine vurduğunda Elder'ın gerçek ve kaygısız bir kahkahayla gülererek kendi pahalı kalemini kıza vermesiyle gerçekleşmişti.

O an biraz fazla uzamıştı; başka bir zamanı hatırlayarak donakalmıştı. İçinde yankılanan acıyı gizlemek için gözlerini yeterince kapatmamıştı.

O artık sadece Elder değildi. Kurtarıcım ve beni esir alan adam değildi.

O çok, *çok* daha fazlasıydı.

Bu canımı yakıyordu çünkü daha fazlasının ne kadar derine gittiğini bilmek istiyordum.

Görünüşe göre bilmek isteyen tek kişi ben değildim.

Dina ile tuvaletteyken Simo'yla aralarında nasıl bir konuşma gerçekleştiyse, Elder'ı tamamen savunmasız bırakmıştı. Artık yarattığı kişiliğin ne bir havası ne de sağlam bir dayanağı vardı. Hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmıştı ve şimdiki zamana döndüğünde, bir şekilde kendisinden parçalar bırakmıştı.

Orada olup bunu dinlemiş olmayı; yapboz parçalarını ağdaki bir örümceğin ağız sulandıran sinekleri yakalaması gibi yakalamayı diliyordum. Yine de tuvaletteki kendi sohbetimi bununla takas etmezdim çünkü Simo'nun Elder için yaptığını, Dina da benim için yapmıştı.

Beni uyandırmıştı.

Sıcak güneş altında yürümenin rehavetine kapılıp uzun zaman boyunca tertemiz ve kirlenmemiş kaldıktan sonra ayaklarıma bulaşan tozun tadını çıkarırken iki yıldır bir kadınla yaptığım ilk sohbeti hatırladım.

dollar

“Ülkemizin tadını nasıl çıkarıyorsun, Pim?” Dina bana tuvalete kadar eşlik etti, gözleri sıcak ve nazikti. Kapı kapanıp bizi nöbet tutan Selix’ten ayırdığı anda, o gözlerin benimkileri bırakıp çürüklerime kilitlenmesiyle gerildim.

Kendime hâkim olamayarak kollarımı yukarı kaldırıp belime doladım. Ne olduğumu biliyor muydu? Tuvalete beni sorgulamak ve Elder’ın başını bir şekilde belaya sokmak için mi gelmişti?

Kısa bir an için, onun Majestelerinin kölesi olarak işe başlamış olabileceğini düşündüm ama bu fikir kulağa mantıksız geldiği kadar komikti de. Paylaştıkları aşkı herkes görebilirdi. Ben kesinlikle görebiliyordum ve Elder için de durumun farklı olduğunu düşünmüyordum.

Hızlı bir tasarım çiziyormuş gibi görüldüğünde bile bakışlarını onlardan ayırmamıştı.

Sadece esaret ve ölüm gibi en kötü koşullarda bir araya geldiğim bir adamla birlikteyken birbirini el üstünde tutan bir aileyle çevrili olmak tüylerimi ürpertiyordu. Şimdiye kadar tanıdığım en zengin insanlardı, bunun sebebi; bir prens ve prenses oldukları için de değildi ki bu unvanı tahtta kuzenleri olduğu için aldıklarını düşünüyordum. Bu zenginliğin unvanla değil, paylaştıkları şeyle alakalı olduğunu düşünüyordum.

Kimse bana değer vermemişti.

Ya da en azından... doğru nedenlerle.

“İtiraf etmeliyim ki soru sorup yanıt alamamak çok tuhaf.” Dina çantasını toprak rengi makyaj masasının üzerine koydu. “Gevezelik ettiğim için kusura bakma.”

Gülümsedim ve kurallarımın birini daha çiğnedim. Omuz silkip onu rahatlatmak için başımı iki yana salladım.

Böyle bir yanıt vermenin bu kadar kolay olmasından, herkesten şüphe etmeyi bırakıp yeniden güvenmeye başlasam iletişim kurmanın ne kadar özgürleştirici olabileceğinden nefret ediyordum.

"Hemen döneceğim." Dina bir bölme açıp gözden kayboldu.

Ben de onu takip ettim ve işimizi bitirdikten sonra çift lavaboda ellerimizi yıkarken aynada birbirimize gülümsedik. Bu sıcakta ılık su ferahlatıcı değildi ama en azından temizdik.

Bu gece Elder ile okyanusa atlama fantezileri, sanki bir zaman perdesinden geçip gün ortasında bir tuvalette kalmaktansa, ay ışığına ve tuza geri dönebilirmişim gibi tuvaleti boğdu.

"Ne kadar oldu?" Dina parmaklarında kalan damlaları silkeledi ve bir havluya uzandı. "Yani konuşmayalı?"

Gerildim.

İki parmağımı kaldırıp ona bir cevap verebilirdim ama hazır değildim. Tekrar omuz silktim. O engeli çoktan aşmıştım. Tekrarlama kolaydı.

"Özlüyor musun? Konuşabilmeyi ve düşündüğün her şeye cevap isteyebilmeyi?"

Musluğu kapattıktan sonra yutkundum ve dilimi oynattım, bu kadına sesimi vermenin ne kadar kolay ya da ne kadar zor olacağını test ettim. Sesimin neye benzediğini ve boğazımda yankılanmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Ve eğer temel kuralımı çiğnersem, ona ne söyledim? Ona Alrik'ten bahseder miydim? Bana yardım etmesini ister miydim? Elder'ın beni kurtardığını ama aynı zamanda eve gitmemi engellediğini söylediğimde güler miydi? Berri Elder'dan uzaklaştırır mıydı ve eğer uzaklaştırırsa... bu konuda ne hissederdim?

Bugün onu izledikten sonra onun hakkında kötü konuşmakla ilgili tereddütlerim vardı.

"Neler diyorum böyle!" Ellerini havaya kaldırdı. "Burnumu soktuğum için çok özür dilerim. Hiç konuşup konuşamadığını bile bilmiyorum. Bunun doğduğundan beri yaşadığın bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Cehaletimi bağışla." Çantasını açarak koyu pembe rujunu çıkardı.

Dudaklarını boyadıktan sonra kapağını tekrar kapattı. "Konuyu değiştirip şu dışarıdaki adam hakkında konuşalım."

Donakaldım.

Konuşacak nesi vardı?

Yumuşakça gülümsedi. "Seni önemseydiğini biliyorsun."

Buz, donup kalmamı sağlayarak beni kaskatı kıldı.

Önemsiyor mu?

Hayır, yanıliyordu.

Bana tahammül ediyordu ve hepsi bu kadardı.

Elder'i kastetmiş olamazdı. Fakat kocası dışında bahsedebileceği başka bir erkek yoktu. Ve teknik olarak, umursuyordu. Beni kurtarmış, benim için öldürmüş, vücudumun iyileşmesi için gereken her şeyi hazırlamıştı.

Hâlâ musluğa kenetlenmiş olan elimi okşadı. "Birbiriniz için yenisiniz, değil mi?"

Gözlerimi kırptım.

"Simo ile geçirdiğim o ilk günleri hatırlıyorum. Korkutucu ama heyecan verici, öyle değil mi?"

Dehşet verici, evet.

Heyecan verici... Bunu hiç düşünmemiştim.

Elder beni heyecanlandırıyordu ama bu korkulan bir sınavı geçmenin ya da çılgın bir hız treninden sağ çıkmanın verdiği mutlu bir heyecan değildi. Bu heyecan tamamen farklıydı. Kaçmak istemenin adrenalininden mi yoksa anlayabilmek için daha yakına koşma ihtiyacından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"O adama iyi davran, o da sana aynısını yapacaktır." Dina başının yan tarafından bir tarak çıkardı ve siyah saçlarından bir tutamı yüzünden çekmek için tekrar tarakla topladı. "Günümüz toplumunun unuttuğu şey bu."

Onun zaten güzel olan yüzünü güzelleştirdiğini görmek aynada kendime dikkatle bakmama neden oldu. Düzenli öğünler sayesinde gözlerimin altındaki gölgeler siyahtan çok grileşmişti. Saçlarım sanki parlaklığa dönmek istiyormuş ama hâlâ korkuyormuş gibi belli belirsiz bir parlaklık taşıyordu. Köprücük kemiklerim hâlâ çıkıktı ama en azından kollarım o kadar zayıf değildi.

Güzel miydim?

Hayır, pek sayılmazdı.

Ama ben bir savaşçıydım ve karşımdaki kızı, tüm kalbimle kabul ediyordum çünkü o sağlığıma kavuşmam için ilk dönüm noktamdı.

Dina'yı taklit ederek parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve alınla çenemdeki sıcak vurmasını gidermek için cildimi ovaladım.

Dina çantasını kapatırken, "On beş yıllık evli bir kadından yeni bir ilişki yaşayan kız için bir tavsiye vermeme izin ver," dedi.

Hızla nefes aldım ve ellerimle saçlarımı dolayıp kıvrılmış karmaşayı omzumun üzerinden sarkıttım.

"Ona iyi davran çünkü erkekler övgüye karşılık verir. İyi bir şey yaptıklarını bilirlerse, daha çok çabalamak isterler. Seni ne kadar mutlu ettiklerini görürlerse, seni o şekilde tutmak için daha fazlasını yaparlar. Onları küçümseme ve asla ama asla kendi hataları olmayan şeyler için onları suçlama. Onların hatası olan şeylerde bile onlara biraz alan tanı."

Onları köpek gibi gösteriyordu.

Kıkırdayarak döndü. "Tam olarak ne demek istediğimi anlatabadım; onlar bir hayvan değil. Şey, bazen öyle olabiliyorlar." Gözleri parıldadı. "Konuşmakta iyi olan Simo, ben değilim. Demek istediğim, onun sana nasıl baktığını gördüğüm gibi senin de ona nasıl baktığını gördüm. Orada şüphe var ama ilgi de var."

dollars

Kapıya doğru yöneldi. “Ne olursa olsun, asla kin tutma. Kin hayattaki en kötü şeydir. Kin haklı yere de olsa, koca bir şehri öldüren zehirdir.”

Konuşabilseydim bile buna ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bunun yerine onun peşinden gittim ve benimle ilgilendiğini söylediği adama döndüm.

“Sen iyi misin?”

Elder’ın sesi daldığım hayalleri bölerek Dina’yı sanki bir tüt-sü kokusuymuş gibi benden uzaklaştırdı. Egzotik tıraş losyonu burnumu sızlatırken bu benzetmenin oldukça doğru olduğunu düşünüyordum.

Gözlerimi kısarak boyuna bakarken gövdesini saran beyaz pamuğun altından göğsündeki ejderha dövmesini belli belirsiz seçebiliyordum.

Sanki aklımın nereye gittiğini merak ediyormuş ve sormak için can atıyormuş gibi gözlerini kıstı. Buna rağmen sormadı, artık benden bir cevap alamayacağını biliyordu.

Bacaklarımı işaret ederek homurdandı. “Yoruldu mu? Ağrın var mı? Arabayı çağırmamı ister misin?”

Uzun süre tortop kaldıktan sonra yürümekten dolayı kalçalarımda oluşan hafif sızlamayı fark etmemiştim bile. Ayağıma biraz büyük gelen altın rengi sandaletlerimden dolayı su topladığını hissetmemiştim. Dizlerimdeki ve dilimdeki zonklama bile bugünün benim için ne anlama geldiği gerçeğini benden çalamazdı.

Fark ettiğim tek şey, güneşin ne kadar parlak olduğu ve bu sabah yanıma aldığım şapkayı aptal gibi restoranda bıraktığımı.

Ah.

Bunun için beni cezalandırır mıydı? Şapkayı unuttuğumu fark eder miydi?

Bugün, Elder'ın beni asansörde soymasıyla korkunç bir şekilde başlamıştı. Ama bir kadının arkadaşlığı ve güneş ışığıyla sona ermişti; bunu benden asla alamazdı. Yaşadığım ufak tefek rahatsızlıklar böyle bir maceranın paha biçilmezliğinin yanında hiçbir şeydi.

Ancak insan içine çıktığımız süre uzadıkça Alrik zihnimde daha güçlü bir şekilde gezinmeye başlamıştı. Hayaleti beni korkutmak için elinden geleni yapıyor, yanımdan geçen erkeklerden şüphelenmeme neden oluyordu. Yükselen seslerden uzaklaşırken dükkân sahipleri mallarını taşımak için kollarını kaldırdığı anda irkiliyordum.

Hepsi sıradan şeylerdi ama içlerinde bir işkenceci, bir çığlık ve istismar görüyordum.

Mutluydum.

Gergindim.

Anda kalmak için daimî bir savaş vermem gerekiyordu.

Fakat ilk defa, gerçekten anda kalmak istiyordum. Annem ve arkadaşlarımla güvende olduğum gelecekte olmaya dair bir arzum yoktu. Bir polis merkezinde, dünyayı ÇDGP* hakkında bilgilendirmek ve birlikte satıldığım kadınları kurtarmak için bulunmayı da dilemiyordum.

Burada olmayı istiyordum.

Elder ile birlikte.

Cevap vermediğimde sabırsızlıkla homurdandı. "Michaels bana dün gece iyileşmenle ilgili bir rapor verdi." Gözlerini kaçırdı, dikkati bir ip parçasına bağlı pasaklı bir köpekle karşıdan karşıya koşan genç bir oğlanın üzerindeydi. "Dikişlerin yakında erimeye başlayacağını söyledi. Dilin normale dönme yolunda ilerliyormuş."

* Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı.

Yanında yürümeye devam ettim, söylediklerini ne kabul ediyor ne de karşı çıkıyordum. Gerçi haklıydı. Şişlik her geçen gün azalıyor ve dikişlerin keskinliği yumuşamaya başlıyordu. Yine de bugün öğle yemeğinde kuskus yemek zor olmuştu. Küçük parçalar yanaklarıma kaçmıştı ve onları bulacak beceriye sahip değildim.

Sesi karardı. “İyileştiğini öğrendiğimde artık hiçbir bahanen kalmayacak, Pim.”

Biliyorum.

“Hak ettiğim şeyi istiyorum. Senden bir şeyler istiyorum.”

Bunu da biliyorum.

“Adil olmaktan fazlasını yaptım...”

Gevşek bir çakıl parçasının üzerinde kaydım.

Kollarım dengemi sağlamak için savruldu. Zarar görmüş kemiklerim yaklaşan darbeye karşı haykırdı.

Fakat düşmedim.

Bir saniye önce düşerken bir saniye sonra dengemi bulmuştum.

Sanki bu dansı daha önce yapmışız gibi Elder’ın elleri belimi kavradı ve parmakları koruyucu bir şekilde etime saplanarak beni dik tuttu.

İlk karşılaşmamızdaki o elektrik; ondan bana doğru bir orman yangını gibi yayılarak çatırdadı ve etrafa sıçradı. Şu ana kadar yatında olan her şey silinmişti. En başa geri dönmüştük, siyah bir leke gibi beyaz malikâneye girip benimle bir gece geçirmeyi talep ettiği zamana.

Düşüncelerim için bana vermeye çalıştığı bir peniye.

Serçeparmağının benimkini sıyırmasına.

Dudaklarının inişine, dilinin beni yakalayışına ve her şeyi mahveden o lanet öpücüğe. Hepsi bizi kaybolana kadar uyuşturmuştu.

İçimdeki şeylerin aniden uyanmasıyla ürperdim. *Aslında uykuda olmayan; çiçek açmaya hiç fırsatı olmamış şeyler. Sadece bir kızın değil, bir kadının hissettiği türden şeyler. Daha yeni tattığım ama şimdi içimde bir roket gibi seken arzular.*

Bir nefes çekerken parmaklarını biraz daha bastırdı. Çok sertti ama yeterince de değildi. Çürükler panikatak geçirmemi sağlamaya çalışıyordu. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu. Oysa Elder... O beni sabit tutan çapaydı. Korkudan değil, ilgiden titriyordum. Nefesimi kesen şey dehşet değil, cazibeydi.

Fas güneşinin altında cildi erimiş bal rengine dönüşürken saçları kâbusların kendisi gibiydi. Gözleri taşıdığı sırları ve gizli pencereleriyle büyüyüp göz kamaştıran bir sıcaklıkla doldu.

Elleri beni ileri sürüklerken başını öne eğdi. Vücudum hiç düşünmeden eğildi, çenem yukarı kalkarken ona yaklaştım.

Şu anda her ne oluyorsa, koreografisini biz yapmamıştık. Başka bir şey yapıyordu. İkimizin de görmezden gelemeyeceği bir şey.

Elleri sırtıma dolandı ve beni vücuduna yasladı. Karnım kemerine çarptı ve sertleşen ereksiyonunu bana doğru bastırırken omurgam kavislendi.

Nerede olduğumuzu ya da kimin izlediğini düşünmedim. O, ben ve bu yakıcı bağlantı her neyse ondan başka hiçbir şey yoktu.

“Siktir...” Gözleri dudaklarıma kaydı.

Dudaklarımı yaladım, davet için değil ağzım bir öpücük için sulandığı için. *Onun* öpücüğü için. Elleri beni lanetlemek için değil, korumak için üzerimde olduğundan istediğim öpücük.

Ruhum parçalara ayrıldığında verdiği öpücüğün üzerine inşa etmek istediğim öpücük.

Bir eli belimi kavrarken diğeri sırtımda gezindi. Nazik değildi; morluklara bastırıldığı ya da beni nefes alamayacağım kadar sıkıldığı için özür dilemiyordu.

Umurumda bile değildi.

Bir sebepten dolayı, onun şiddeti kabul edilebilirdi, üstelik sadece kabul edilmekle kalmıyordu... isteniyordu. Hem de umutsuzca.

Beni kendine doğru biraz daha çekerken parmaklarım yukarı çıktı ve kaslı kollarını kavradı. Her kası, her nefesi ve sıcaklığı bedenimi besliyor, hatırlayabildiğimden beri ilk kez beni ıslatıyordu.

Vücudum sertleşmiş dış yüzeyinden sıyrılıp şişerken ve sıvılaşırken, bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Çalman ve *arzulanan* şeyi geri getiriyordu. Şehvetin çok yanlış olduğunu öğrenmiş olmama rağmen şehvet duyuyordum.

Aramızda kalan son boşluğu da kapatırken nefesi dudaklarımın üzerinde dağıldı.

Gözlerim yarıya kadar kapandı, tamamen sarhoş, istekli, arzulu şekilde bekliyor ve-

“Kahretsin.” Bir şey bize çarpınca Elder tökezledi. Onunla birlikte sendelemem için beni itti. Yüzüne vahşi bir ihtiyaç kazınmıştı, kesilen ana karşı öfkeyle savaşıyordu.

Başını tam zamanında yana çevirip iple bağlı köpeğin, yanında çocukla birlikte yolun aşağısına doğru gittiğini gördü. Sokakta kıpırdamadan olduğu yere sabitlenmiş bacaklarımıza doğru koşmuşlardı.

O an gerçekleştiği gibi aniden sona erdi.

Elder ellerini üzerimden çekti.

Kanımın yerini alan sıçrayan yaban sıçanlarını kontrol edemeyerek kesik bir nefes aldım.

Bu da neydi böyle?

Peki ya köpek bize çarpmasaydı ne olurdu? Öpüşür müydük? Sevgimizi alenen göstermenin suç olduğu sıkışık bir ülkenin ortasında kendimizi kaybeder miydik?

Elder topukları üzerinde dönüp iki elini başına kenetleyerek güneşe baktı. Sırtı bana dönük olduğu için ne dediğini anlamadım ama ettiği küfür, parfüm kokulu havayı tarifsiz bir hayal kırıklığıyla bulandırmıştı.

Bakışlarının yoğunluğundan uzakta olmayı fırsat bilerek dudaklarımı sildim ve ne kadar hassas olduklarını hissedince irkildim. Kendimi kontrol altına almaya çalışarak ellerimi aşağı indirirken meme uçlarım elbiseye sürtününce ürperdim.

Bana yabancı bir ıslaklık, uyluğumun iç kısmında kayganlığını koruyordu. İç çamaşırı giymediğim için olanlar hataya yer bırakmıyordu. İki yıllık tecavüzden, sekse ya da şehvete asla tahammül etmeyeceğime söz verdikten sonra bile vücudumun bir öpücüğü kabul edecek kadar iyileşmenin yolunu bulmasıyla içimi gururlu bir gökkuşağı doldurdu.

En azından buna sebep olan Elder'ın öpücüyüydü.

Alrik'in yaptığı her şeyle zihnimde açtığı yaraları deşiyor, belki bir gün güvenimi kazanabileceğini umduğum bir adamın öpücüğünden daha fazlasına tahammül edip edemeyeceğimi görmek istiyordum. Fakat çıplak bedenleri ve iç içe geçmiş itiş kakışı düşündüğüm anda soğuk bir ter tabakası beni sıırılsıklam etmişti. Panikatak arzusun içinden geçerek onu kokuşmuş bir hastalığa dönüştürmüştü.

Bu kadar arzulanan bir şeyin aniden böyle korkunç bir şeye dönüşebilmesi karşısında yutkundum.

Elder ellerini indirerek arkasını döndü. “Öyle yapmak istemedim...” Kolu yukarı kalktı.

Tek gördüğüm acıydı. İrkilerek bir adım geri attım.

Kasılıp kaldı, bakışlarını benden koluna doğru çevirdi. Gözlerinde kalan ilginin yerini suçlama ve hayal kırıklığı almıştı. “Sana vurmayacaktım.” Burun delikleri genişledi. “Sikeyim, aramızda ne halt oldu? Sen düştün, ben seni yakaladım.” Burun kemerini sıktı. “Senin yanında elimden geleni yaptığımı söyledim, Pim ama *Tanrım*, kollarımdayken çok iyi hissettirdin.”

Yerli halktan bir kalabalık, yoluna çıkan kayanın etrafından hızla akan bir nehir gibi etrafımıza doluştu.

Elder bunu fark etmemişti. “Benimle savaşmadın.” Sesi alçaldı. “Karşılık verdin. Seni öpmemi *istedin*. Orada durup bunu inkâr mı edeceksin?”

Yere baktım, ürperen tenimin olduğu kolumu ovuşturdum.

“Beni istedin ama yine de sanki sana tecavüz etmek üzereymişim gibi bakıyorsun. Hâlâ sana zarar vereceğimden korkuyormusun? Şu anda bile?”

Ciğerlerimi dolduramıyordum. Kalbim, paslı bir metal vıdayla kendini sıkıştırıyor, acı içinde tıslamama neden oluyordu.

Kendimden korkuyorum.

O pişin vücuduma verdiği onarılmaz hasardan korkuyorum.

Başını eğerek güneşi engelledi, böylece üzerime ağır bir gölge düşürmüştü. Gölgelede durmanın sembolizmi gözümde kaçmamıştı. Yıllardır gölgelerin içindeydim. Güneşin altında yanmadan yaşayabileceğimi nasıl düşünmüştüm?

“Lanet olsun, beni sinirlendiriyorsun.” Sanki benden daha iyisini bekliyor gibiydi. Sanki parmaklarını şaklattığında onun için şarkı söylememi, onu öpmemi ve onun tarafından iyileştirilmemi bekliyormuş gibi bana dik dik baktı. Hemen ardından ise tek elini saçlarının arasından geçirdi ve hışımla çekip gitti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ELDER

*Tek kelime.
Siktir.*

İki kelime.

Boku yedim.

Üç kelime.

Böyle işi sikerler.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

PIMLICO

A yakkabılarının ardında bıraktığı tozlar dikkatimi çekti.
Gitti.

Selix'in beni izlemesine, muhafızların beni zapt etmesine ya da tasmaların beni tutmasına gerek kalmadan hızla uzaklaştı.

Aramızdaki kimya dağıldı. Kısmen, üstümden atamadığım acımasız geçmiş tarafından gömülmüştü ama esas olarak aniden etrafımda açılan özgürlük nedeniyleydi.

Yalnızım.

Kalbim dürbünle yukarı baktı.

Kaçabilirim.

Ciğerlerim yapışkan korkusundan sıyrılarak oksijen talep etti ve koşuya başlama hazırlığı için bacaklarımı besledi.

Ortadan kaybolabilirdim.

Saklanabilirdim.

Ters yöne koşmalıyım.

O uzaklaşmaya devam ederken gözlerim Elder'a kilitlendi. Arkasına bakmıyordu. Kaçmamı mı istiyordu? Bu bir test miydi? Eğer koşarsam, beni kovalar mıydı? Ve eğer beni kovalarsa, hırpalanmış bedenim ve iyi durumda olmayan sağlığım yüzünden ne kadar uzağa gidebilirdim?

Ama mesele bu değildi.

Amaç kaçırmaya çalışmaktı. Bir olay yaratmak, polisin olaya dahil olmasını sağlamayı ummaktı.

İnsanların hâlâ hayatta olduğumu ve eve dönmeye hazır olduğumu bilmelerini sağlamak.

Göz kamaştırıcı kaçma fikrinin altında, yavaş yavaş suçluluk duygusu kabarıyordu.

Bir teşekkür etmeden ya da kaçtığımın o değil, beni içinde tutmak istediği tutsaklık olduğunu açıklamadan gitmenin suçluluğu. Aramızda filizlenen her türlü bağı bıraktığım için duyacağım pişmanlık.

Seni acıdan kurtardı. Tony'yi öldürdü ve son kurşunu senin atman için Alrik'i parçalara ayırdı.

Topuklarımın üzerinde hareketlendim.

Yani?

Evet, bana yardım etmişti. Evet, ona bunun için her zaman minnettar kalacaktım. Yine de bunu benim değil, kendi çıkarı için yapmıştı. Tony beyzbol sopasıyla kapıyı kırdığında ve Alrik şakağıma silah dayadığında neredeyse beni öldürmelerine izin verecekti.

Bunu, ruhunda karanlık olmayan birinin yapabileceğinden çok daha uzun süre düşünmüştü.

Etrafımda yabancılar dolaşüyor, yumuşak sohbetleri telaşsızca düşüncelerime karışıyordu.

Git.

Başka bir şansın olmayabilir.

Ancak sonra Elder döndü.

Zarif vücudunu bana doğru çevirdi, sokağın aşağısından gözleri benimkilere kilitlendi. Aramızda hâlâ koşabileceğim kadar mesafe vardı. İyi bir başlangıç yapabilirdim.

Git.

Otoriteyle verilen emir bacaklarımdan aşağıya yayıldı.

Sol ayağım geriye doğru hareket ederken Elder donakaldı, bacağım koşarak kumar oynamak istiyordu; özgürlüğü arzuladığının kararını vermişti.

Elder'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Hareket etmedi ama biliyordu. Kaçmama saniyeler kaldığını biliyordu. Benimle tam olarak yüzleşmek, kovalamaya hazırlanmak için hareket etmek yerine, sadece omuzlarını gevşeterek bir elini kotunun cebine soktu.

Diğer elini kaldırarak dudaklarına götürdü, ardından elini açarak etrafımızdaki kalabalık pazarı, kızgın güneş ışığını ve içinde kaybolabileceğim geniş dünyayı gösterdi.

Onay vermişti.

Ve sonra ne yapacağımı görmek için bekledi.

Vücudum geriye doğru sallandı, geri çekilişinde sol ayağıma katılması için sağ ayağımdaki baskıyı kaldırıyordu. Ancak sandaletim sıcak betondan ayrılırken geriye gitmek yerine öne doğru sendeledim.

Tüm içgüdülerim beni caddeden aşağıya, arnavutkaldırımli sokağa, bilmediğim bir sığınağa doğru sürüklese de kendimi anlamaya başladığım canavara doğru yürürken buldum.

Adım adım kararım ile savaştım. Attığım her adımda Elder'ın yüzü gerildi, kolu yanma düştü ve sabırla bekledi.

Bir yıl, bir gün ya da belki sadece bir saniye sürmüştü ama onun yanına ulaştım. Gülümsediğinde, zihnim kaçışla ilgili tüm düşünceleri susturdu. "Neden yapmadın?"

Bilmiyorum.

Başımı kirli ayaklarımıza doğru eğdim.

Elini kaldırdı ama sonra duraksadı. Kaldırımındaki gölgesi bana sık sık vurulan sopayı andırıyordu; bedenimin sinmesine engel olamadım. Zihnim, Elder'ın yanında geçirdiğim her an

istismara uğrama olasılığımın azaldığını biliyordu. Öte yandan kaslarım, kalbimle aynı dili konuşmuyordu ve sadece sakatlama-ya hazır bir avcı görüyordu.

Elini tereddütle aramıza uzattı.

Dişlerimi sıkarak kendimi yukarı bakmaya zorladım. Gözlerim onunkilerle buluştuğu anda eli çenemle birleşti ve başımı yukarıda, kendi merhametine bıraktı.

Söylemek istediği kelimeleri aklında sıralarken çenesini oynattı. “Neden kaçmadığını bilmiyorum. Ama sana bunu şimdi söyleyebilirim ki doğru seçimi yaptın.” Yaklaştı, dudaklarım aralandığında burun delikleri genişledi.

Daha önce aramızdaki çekimin az daha sebep olacağı öpüşme, ateşli ve karşılıksız bir şekilde yeniden ortaya çıkmıştı. Parmakları çenemi daha sıkı kavradı. “Ne yapacağını görmek istedim. Eğer kaçsaydın, fazla uzağa gidebileceğine inanıyor muydun?” Gözleri benimkileri araştırdı. “Bu sabah, peşinden koşmayacağım dediğimde yalan söylemiştim. Sen vazgeçene kadar seni kovalardım. Henüz gitmene izin veremem, Pim. Ama bugün senin için seçimlerle ilgiliydi ve bunu kendin için yapman gerekiyordu. Kaç ya da bana gel, sonuç aynı olacaktı.”

Başını eğdi, dudakları kulağımı gıdıklıyordu. “Hoşuna gitse de gitmese de Hayalet’e geri dönmüş olacaktın. *Kaçmış olsaydın* neler olabileceğini düşünerek kendine işkence etme. Sonu *böyle olacaktı* çünkü bizim için başka seçenek yok.”

Beni bırakırken boğazından bir hırıltı yükseldi. “Tanıştığımız an, seçimlerimiz bizden çalındı. Seninki, ben senin kaderini kontrol etmeye karar verdiğimde çalındı. Ve benimki de sen beni istediğim şeyden mahrum bırakmaya karar verdiğinde çalındı.” Dişlerini gösterdi. “Bir gün kim olduğunu öğreneceğim. Her soruma *cevap vereceksin* ve zihnine girmeme *müsaade edeceksin*.

Bu, seçim değil; kaçınılmaz bir durum, Pim. Buna alışsan iyi edersin.”

Beni bıraktığında derin bir nefes aldım.

Kara bakışlarıyla beni azarlayarak ekledi. “Bu arada, izin ver iyiliğinin karşılığını vereyim. İzin ver sana kim olduğumu göstereyim, böylece ne beklediğim konusunda hiçbir şüphen kalmaz.”

Kanım daha hızlı akmaya başladı. Bana göstermek için nasıl bir plan yaptığını bilmiyordum ama etrafımızdaki havada gerilim parıldıyordu, vaatlere gebeydi.

Çinli bir tur grubunun kıvranan bedenleri aniden kalabalık caddeleri sardı. Birbiriyle uyumlu beyzbol şapkaları ve isimli boyunluklarıyla kaldırıma indiler.

Elder sola kaçtı, beni de ikişer ikişer ilerleyen kalabalığın geçmesine izin vermem için sağ tarafa gitmeye zorladı.

Sanki tekrar kaçmamı bekliyormuş gibi gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu.

Sesi kafamın içinde tekrarlanıp duruyor, korkuyu ve en ufak bir tehdit imasını harekete geçiriyordu. Bu bir tehditti ama daha önce yaşadıklarım hiç benzemiyordu.

Sen vazgeçene kadar seni kovalardım.

Bunun özünde, beni asla bırakmayacağına dair bir söz vardı. İlkel yanımdan nefret etmek yerine hoşlanmıştı.

Yirmi iki numaralı tur grubu yanımdan geçip gittikten sonra Elder benim olduğum tarafa bir adım attı, ben de mükemmel bir eşzamanlılıkla ona doğru bir adım attım. Sanki birbirimizden uzakta olmamız doğal değilmiş gibi tekrar bir araya gelmiştik.

Daha birkaç saniye önce ardıma bakmadan gitmeye bu kadar yakinken onun bu kadar farkında olmamın hiçbir mantıklı tarafı yoktu.

Tepesinden bir tomar Yuan çıkan siyah bir cüzdanı havaya kaldırırken dudakları sırtımayla kıvrıldı. “Sana kendimle ilgili

birkaç sır vereceğim, Suskun Kız. Çalışıyorum çünkü bu işte iyiyim. Çalışıyorum çünkü bundan zevk alıyorum. Sen benim malımsın ve bir kez çalındığında, benim olanı kimseye bırakmam. Ve bu da,” derken cüzdanı salladı. “Bana ait olmayan şeyleri ne kadar kolay aldığımı gösteriyor.”

Deri cüzdanı açıp paraları umursamazca karıştırdığında gözlerim büyüdü.

Az önce onu çaldı mı?

Sokakta, yüzlerce insanın önünde kendisine ait olmayan bir eşyayla dolaşıyor olması umurunda değildi. Vücut dili değişmedi. Mesafeli ve yakalanmamış halde duruyordu.

Başparmağı ve işaretparmağı renkli bir banknotu tutup yanaklarımı alevlendirecek şekilde ovuşturdu. Parmaklarının göğüs ucumu okşadığı görüntüler bir anda zihnimde belirdi ancak bu sefer içimde kasma isteği uyandırmadı.

Başını kaldırıp baktı. “Birkaç yıl önce olsa parasını çalar, kimliğini ve kredi kartlarını çöpe atıp kaçırdım. Ona ait olanı alırdım çünkü hayatta kalmak için gereken her şeyi yapmaya hakkım olduğuna inanıyordum.”

Biraz daha yaklaşırken boyu sanki biraz daha uzamış gibiydi. “Tıpkı senin hayatta kalmak için yapman gereken her şeyi yaptığını düşünmen gibi.” Cüzdanı burnuma dokundurarak fısıldadı. “Ama bazen yapmaya hakkın olduğunu düşündüğün şey, hiç de doğru değildir. Bazen yanıltır ve başkaları zarar görür.”

Verdiği küçümseyici dersi duymazdan geldim; gözlerim onunkilerden ayrılmış, hırsızlık yaptığı adama kilitlenmişti. Beni çalmak bir şeydi. Sırf yapabildiği için birinin zor kazanılmış parasını çalması ise tamamen başka bir şey.

Tur grubundan gelen seslerle etrafımda döndüm.

Onlar.

Onlardan çalmıştı.

dollarş

Elder kulağıma mırıldandı. “Arkadan üçüncü adam. Çok kolay oldu. Arka cebine hafifçe uzandım ve tatil paralarına veda etmiş oldu. Ne almalıyız, Pimlico? Hak etmediğimiz şeylere mi harcayalım yoksa hiçbir şeyi olmayan bir başkasına mı bağışlayalım? İstersen Robin Hood’u oynayabilirim.”

Tüm parasını bu yolculuk için biriktirmiş olabilecek birinden nasıl para alabilirdi? Nasıl olur da bir suçluluk duygusu ya da empati duymadan birinin malını elinden alabilirdi?

Sen kötüsün.

Cüzdanı elinden kapmaya çalışırken ters ters baktım.

Ona geri ver.

Parayı ulaşamayacağım bir yerde tutarak alçak sesle güldü. “Karşındakinin istediğini yapmaması sinir bozucu, değil mi?”

Gözlerimi sitemle kısararak deri cüzdanı işaret ettim, sonra da tur grubunu gösterdim. İletişim kurmamakla ilgili çok açık bir kuralı çiğnediğimi düşünmek için durmadım. Hırsızlık yapmaya cüret etmesi, başkasının sorunu için savaşmak adına kendi sorunlarımı bir kenara bırakmama sebep oldu.

Onu alamazsın, sana ait değil.

“Bu dünyada bizim olan ne? Gerçekten bizim olan bir şey var mı? Sen uzun süre birine aittin... ama sen bir kadınsın. Satılık mısın? Hapsedilmen kabul edilemez bir şey miydi, yoksa senin için sadece bir rahatsızlık mıydı?”

Bu çarpık konuşmadan bıkmıştım.

Kapa çenenin ve şunu bana ver.

Parayı daha yükseğe kaldırdığında gerinerek sıçradım. Omurgam çıgık attı çünkü bu tür faaliyetler için sahip olmam gereken darbe yumuşatan kısımlarım artık çalışmıyordu.

Acıyı görmezden gelerek cüzdanı tekrar ele geçirmeye çalıştım, keşke gruba durup eşyalarını kontrol etmeleri için bağırabilseydim diye düşündüm.

Bu, konuşmaya değecek bir sebep mi?

Elder'ı küçük bir hırsızlıkla lekelemeye değecek miydi? Yoksa elimde kalan her şeyden vazgeçmeden bunu düzeltebilir miydim?

Elder gözlerini kısarak kolunu indirdi ve şişkin cüzdanı elim sıkıştırdı. "Çok uzun zamandır hırsızlık yapmadım. Tabii bu seninle değiştı." Altdudağını yaladı, bakışları cehennem ateşiyle yanıyordu. "Ben bir alıcıyım, Pim ama bunu hak etmeyenlerden çalmaktan bıktım." Sesi karardı. "Gidip ona geri ver."

Ne?

"Git hadi. Çok geç olmadan." Başka bir şey söylemeden, fazla becerikli ellerini ceplerine soktu ve yolda yürümeye başladı.

Kaosun ortasında tek başıma kalmıştım.

İçime bir ikilem çöktü.

Öncekiyle aynıydı ama bu sefer... param vardı.

Dolarlarım vardı.

Zamanım vardı.

Tanınmam imkânsızdı.

Kaçabilirdim. Şu anda.

Saklanabilirdim. Hem de hemen.

Para ellerimde ağırlaştı, hem kurtuluş sunuyor hem de suçlu hissettiriyordu. Eğer ihtiyacım varsa başkasının parasını kullanmak yanlış mıydı? Parayı kimin daha çok hak ettiğine karar verme yetkisi kime aitti?

Yolun karşısına geçmek için kaldırıma bir adım attığımda, doğru şeyi yapmaya dair tüm düşünceler yok oldu. Tek düşünebildiğim cinsel tehditleri olan Elder'ın ve Alrik gibi yumrukla-rını kullanan adamların bana bir daha asla dokunamaması için ortadan kaybolmaktı.

Kalbim görünmez bir tasmaya sıkıca sarıldı ve beni durdurdu.

Sen bundan daha iyisin.

Sana yapılan bir suçlu haklı çıkarmak için suçlu olma.

Cüzdan hakaretlerle tıslıyor, bana hırsız diyordu; almak güçsüzlüktü ve elinde tutmak yanıltıcı.

Omuzlarım çöktü.

Hayır, bunu yapamazdım.

Özgürlüğüm anlamına gelse bile bir başkasından çalamazdım. Ve Elder bunu biliyordu. Bana başka bir seçenek sunarak gerçekle yüzleşmemi sağladı.

Seçenekler.

Onlardan nefret ediyorum!

Bu, hayatımın benim için kukla gibi yönetilmesinden ziyade, hayatımı yönlendirdiğim uzun bir gündeki dördüncü seçimimdi. Fas'a gelmeye hiç evet demeseydim ne kadar farklı olurdu? Güvertede güneşlenip liman günlük koşuşturmacasına devam ederken insanları izleyebilir miydim?

Neredeyse öpüşmekten, Dina ile konuşmaktan ve içimde bulanık gözlerini açması için dürtüklenen korkunç uyanıştan kaçınabilirdim.

Öte yandan bu seçimleri ben yapmıştım ve onlarla yaşamak zorundaydım. *Tıpkı cüzdanla yaptığım seçim yüzünden kendimle yaşamak zorunda olduğum gibi.*

Lanet olsun.

Tek ayağımın üzerinde döndüm, ciğerlerimin hırıltısına ve omurgamdan aşağı akan tere lanet ederek koşmaya başladım. Tur grubuna durmaları için seslenemedim ve geldiğimiz yoldan geri dönerek peşlerinden gittim.

Elder bana sadece çalma ya da çalmama seçeneğini, ardından parası çalınarak haksızlığa uğramış bir adamın peşine düşme görevini vermekle kalmamış, aynı zamanda beni sadece birkaç dakika içinde ikinci kez sessizliğimi bozmaya zorlamıştı.

Dilimin tutarlı kelimeler üreteceğine güvenemediğim için yutkundum, cesaretimi topladım ve sondan üçüncü adamın omzuna vurdum.

Adam, Fas'ın tabloyu andıran bir başka anını yakalamaya hazırlanarak elinde fotoğraf makinesiyle döndü ve gözlerini kırıştırdı.

Cüzdanını uzattım.

Anında yüzünü öfke kapladı. Gözleri kısıldı, bronzlaşmış teni öfkeyle pembeleşti. Bana anlayamadığım bir dilde bağırdı. Parasını kaptığı gibi arkadaşlarına el salladı ve bir şeyler göstere rek gevezelik etti.

Ellerimi kaldırıp bilmediğim bir işaret diliyle parayı çukurda bulduğumu ve ona geri getirdiğimi söyledim.

Yalandı.

Kötü düzenlenmiş açıklamam işe yaramadı.

Arkadaşları da katılıp parmaklarıyla işaret etmeye ve suçlamalarını daha da yüksek sesle dile getirmeye başladılar. Biri omzuma uzandı ve tur liderine takviye kuvvet getirmesi için bağırdı.

Dehşet, içimdeki koruma kapılarının kilidini açtı. Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Arkamı dönüp kaçtım.

Çocuklarla hayvanların, ellerinde alışveriş torbaları olan kadınların ve mallarını satan adamların etrafından dolanarak koşuyordum. Dizlerim katledilmiş hayvanlar gibi haykırıyor, dilim ağzımın içinde hareket etmekten acıyordu.

Ama durmadım.

Tur grubunun bir kısmı beni kovaladı. Yabancı sesleri öfkeliydi ve cezalandırılma hatıralarıyla sırtımı kamçılıyordu. Damlayan kanın, dökülen gözyaşlarının, boğazımı parçalayan sessiz çığlıkların hatıraları.

Geçmişim bugünümle karıştı. O anda sadece onlardan kaçmadım, *ondan* da kaçtım.

Alrik'ten.

Kalbim inledi, neredeyse sakat olan uzuvlarıma daha fazla oksijen sağlamak için körükleri kavradı. Sendeleyerek Elder'ın yanında durana kadar asla pes etmemiştim.

İrkilmemişti bile sadece sanki başından beri oradaymışım gibi bana bakıyordu.

Onun yanında güvendeydim ama kovalamaca devam ediyordu. Omzumun üzerinden baktım, korku bir kez daha mideme hücum etti.

Elder durdu ve olduğu yerde dönerken beni sıkıca kavrayarak arkasına çekti.

Adamlar dizlerini kilitleyerek koşularını durma noktasına getirdiler. Gözleri benden, buz gibi kaskatı kesilmiş ve kollarını yırtıcı bir davetle kavuşturmuş olan Elder'a çevrildi.

Bir an için onu değerlendirdiler, beni cezalandırma arzuları için kavgada birkaç çürük kazanmaya hazırlardı. Ancak Elder onlara doğru ağır bir adım attığında, buna değmeyeceğine karar verdiler ve arkalarını döndüler.

Omuzlarının üzerinden öfkeli homurtuların birbirine karıştığı birkaç kızgın bakış atıldılar.

Onlarla aramızdaki mesafe açıldıkça, kalan acıya teslim oldum ve zorlukla nefes alarak kendime sarıldım.

Elder iyileşme sürecimi sert bir yorumla böldü. "Doğru şeyi yaptığın için cezalandırılmak nasıl bir duygu?"

Ona alaycı bir bakış fırlattım.

O da bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Hayalet'e dönüş yolu boyunca ona ters bakışlar atmaya devam ettim.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELDER

“Efendim? Tekrar arabayı mı istediniz?”

Selix'in ofisime girmesiyle başımı maillerden kaldırdım.

Dün Hayalet'e döndükten sonra Pimlico'yu kendi haline bırakmıştım. Onun için daha fazla enerji harcayamayacak kadar çok işim vardı.

Onu kendisinin ve seçimlerinin sorumluluğunu almaya zorlamıştım. Öğretme yöntemimin geri teptiğini söyleyemedim ama ne çaldığım için ne de ona geri verdiğim için beni affetmişti.

Yata binip yollarımızı ayırdığımızda, öfkesi öylesine şiddetliydi ki vedalaşmamızın üstünden geçen zamana rağmen tenime çarpıp durmuştu.

Alrik'in evindeyken, öfkesinin köleliğin altında gizlendiğine tanık olmuştum ama ilk kez bu kadar açığa çıktığını ve benim davranışlarıma karşı sessizce öfkelenildiğini görüyordum. Kavga istiyordu; bakışlarındaki o parıltı ve burnunu sertçe çekişi, bunu açıkça belli ediyordu.

Onunla tartışmak, bir irade savaşına girmek, kazanamayacağını ilk ve son kez kanıtlamak istesem de yapamamıştım.

Mesafemi korumak zorundaydım çünkü *lanet olsun*, az kalsın öpüşecektik.

Hem de pis bir sokağın ortasındaki o delilik anında.

Onu tuttuğum anda sertleşmişim. Onu yaklaştırdıkça daha da tahrik olmuşum. Ve oynadığımız lanet oyun ne kadar uzun sürerse, rahatlamayı o kadar çok arzuluyordum.

Her şeyimi kaybettikten sonra oluşturduğum çürük temeli yerle bir etmişti. Bir efendinin kölesine yapması gereken çok daha fazla şehvet duymamı sağlayacak gücü içinde barındırıyordu.

O asla bir köle olmadı.

Bu doğrudu. Yine de şimdi bunu itiraf etmenin zamanı değildi.

Düşüncelerimin ne denli canlı ve net hale geldiğini bilseydi beni bu kadar zorlamazdı. Oldukça müstehcen ve açıklardı.

Onu o kadar çok çıplak görmüştüm ki fantezilerim fazlasıyla gerçekçi hale gelmişti. Geçmişi onda büyük yaralar açtığı için ona asla yapamayacağım şeyleri fantezilerimde gerçekleştirmiştım.

İkimizin de iyiliği için mesafemi koruyordum.

“Evet.” Dizüstü bilgisayarımı kapattım. “Ekselansları diplomatik bir toplantıya çağrıldı. Gitmeden önce orijinal planların A5 formatında teslim edilmesini istiyor.”

Onunla bir daha karşılaşmamak buraya kadarmış.

Artık gerçek kimliğimi bildiği için rahat olabileceğimden şüpheliydim.

“Onları ben bırakabilirim.” Selix siyah ceketini düzeltti. “Sorun olmaz.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu bizzat yapacağımın sözünü verdim. Zaten yola çıkmadan önce tekrar şehre gitmeyi planlıyordum.” Ayağa kalkıp yapım aşamasındaki mevcut yatların kopyalarının sıkı parşömenler halinde durduğu dolaba doğru ilerledim. Doğru olanı seçerek avucuma vurdum. “Pim’e benimle rampada buluşmasını söyle. Dün, birkaç aksiliğe rağmen iyi iş çıkardı. Bugün onu ödüllendireceğim.”

Selix gergince gülümsedi. “Tamam. Beş dakika sonra rıhtımda görüşürüz.”

“Bu planlarda konuştuğumuz değişiklikler yok ama tamamlanır tamamlanmaz e-posta ile göndereceğim.” Simo’ya yakında su geçirmez hale gelecek eserinin ipeksi sayfalarını uzattım.

Dünkü gibi üç parçalı bir takım elbise giymişti, başında da bembeyaz bir kefiye vardı. Dünden farklı olarak eşi ve çocukları yanında değildi.

Buluşmak için ayarladığımız parka göz gezdirdi, benim için Hayalet’e, onun da havaalanına gitmeden önce evine yarı yolda bir mesafedeydi. Benim gibi bir deniz aşığı için bile park doğal sadeliği içinde mükemmeldi.

Simo iç çekti. “Böyle zamanlarda ülkemden ayrılmak istemiyorum.”

Etrafımızdaki ilginç sessizliğe odaklandım. Kuşlar cıvıldıyor, gül çalılarının arasında birbirini kovalayan çocuklar ara sıra cıyaklıyordu. Bir huzur hissi vardı ama ayaklarımın altı çok durgundu, motorların gürültüsü ve okyanusun yaygarası olmadan fazla sessizdi.

Yine de gülümsedim, onunla aynı şeyi düşünüyordum. “Vatanınız çok güzel. Nedenini anlıyorum.”

Simo sıırttı. “Peki ya senin evin? Orayı özlüyor musun?”

Sorusuyla kaskatı kesildim; gerçek kimliğimi ortaya çıkara-bileceğinin ve yanımda duran Pim’e boşboğazlık edebileceğinin fazlasıyla farkındaydım.

Pim sessizce izliyordu ama aptal olmadığı da gayet açıktı. Bakışları her seğirmeyi ve hareketi alıyor, gelecekte kullanmak üzere depoluyordu. Yargılamayı, duvarlarımın altından sızarak sırlarımı yağmalamaya çalışmayı hiç bırakmıyordu. Sessizliği bu

açından ölümcüldü. Alrik onun içindeki uyuyan suikastçıyı nasıl olup da hiç hissetmemişti? Hayatta kalmanın altında saklı olan ve öğrendiği her şeyi uygulamaya koymak için bekleyen gücü nasıl fark etmemişti?

“Benim bir evim var.” Ellerim iki yanımda kenetlendi. “Yakında sizin de bir tane olacak ve tek bir kıtaya bağlı kalmaktansa akıntı sizi nereye götürürse oraya gitmenin güzelliğine şahit olacaksınız.”

Simo sıırttı. “Her gün bir macera.”

Onu keyiflendirecek şekilde alçak sesle güldüm. “Kesinlikle. Çocuklarınız, her çocuğun yaşamak için can atacağı bir çocukluk geçirecek ve karınız da görüşmelerinizde sizinle birlikte seyahat edebilecek.”

Ailesinden bahsettiğim anda Simo’nun vücudu gevşedi.

Bu kadar güçlü duygulara sahip olmak nasıl bir şeydi? Reddedileceğinden hiç korkmadan tüm kalbini teslim etmek? Bir zamanlar bunun nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Ama bu çok uzun zaman önceydi, unutmuştum. Paylaşılan sevgi, artık benim için dalgaların altında bir balık gibi nefes almak kadar imkânsız bir şeydi.

“Görüşmelerden bahsetmişken, gerçekten gitmeliyim.” Simo elindeki plan kâğıtlarıyla şakağına vurdu. “Benimle burada buluştuğun için bir kez daha teşekkür ederim. Yakında görüşmek için sabırsızlanıyorum.” Elini uzattı.

Elini sıktım. “İyi yolculuklar, Majesteleri.” Geri adım attığımda Pim benimle birlikte geriledi, Simo’yu gölgeleyen dört korumadan kaçmak için zarif ayakları benimkilerle aynı hizadaydı.

Yumuşak kokusu burnuma dolarak sistemimi altüst etti. Karnımın alt kısmı arzuyla gerilirken duyularım bir kez daha yoğunlaştı.

Beni ne kadar kızdırır ve bana ne kadar meydan okursa, onu o kadar çok istiyordum.

Kendimi ne kadar geri çeker ve korumaya çalışırsam, onun gerçeğini kendi gerçeğimle takas etmeyi o kadar çok istiyordum.

Aramızdaki bağın hiçbir anlamı yoktu. Hiç konuşmamıştık. Tek bir öpücüğü paylaşmıştık ve derinlemesine bir dizi hata yaşamıştık.

Pim, zihnimi yeni bir lanetle dağladı. Önceki mükemmellik takıntımı alıp onu çarpıttı, böylece her nefes ve kalp atışı bu aptalca beğeniye kuruntu boyutlarına çıkarıyordu.

Saçmaladığımı biliyordum.

Ama bunu durduracak çare bende yoktu.

Ben Pim hastasıyım ve bu, sahip olmayı isteyeceğiniz türden bir hastalık değil.

Simo parkı geçip siyah bir limuzine binerken kıpırdamadık. Şoförü pahalı bir beygir gücünün gürültüsüyle uzaklaştı.

Selix, "Dönmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Parkın etrafına baktım; kısa kuru çimenlerin üzerindeki güneş ışığına ve hışırdayan susuz ağaçlara göz gezdirdim. Bir süre böyle bir yerde kalabilirdim ama Pim ürkekti ve onu ödüllendirmek konusunda söylediklerimde ciddiydim.

Ürkekliğine ben neden olmuştum.

Kendi ikilemimi görmezden gelip ona odaklanırsam bunu silebilirdim.

Pim'i bir ağaca yaslayıp herkesin içinde ona eziyet ederek dünyaya büyük bir siktir çekmem ihtimaline karşı, ona bakmadan, "Henüz değil," dedim. "Sırada öğle yemeği var."

Pim yanımda kıpırdandı, başka bir iş toplantım olup olmadığı merak ettiği ortadaydı.

Dişlerimi sıkarak ona döndüm, ne kadar zayıf görüldüğüne ve onu beslemenin benim görevim olduğuna odaklandım. Öğle yemeği beslenmeyle ilgiliydi, hepsi buydu. Bir randevu değildi ya da romantik çağrışımları yoktu. Yemeğini yediği anda ona yata kadar eşlik edecek ve ilacımı alacaktım. Bu şekilde de tek yönlü çalışan beynimi görmezden gelebilecektim.

Gözleri benimkileri öptü, bir kez olsun rakipsiz bir şekilde hükmetmeme izin vermekten memnundu.

Belki bugün sonunda konuşurdu.

Tabii beni affetmişse.

Dünkü yankesicilik becerilerimden pek etkilenmemişti. O cüzdanı çalmanın ne kadar kolay olduğunu hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Hiç düşünmeme gerek kalmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, o heyecanı, o gücü özlemiştim. Tüm bunların -hayatımın, servetimin, şirketimin- dünyamı sonsuza dek değiştiren şeyin, tek bir soyguna bağlı olduğunu bilseydi ne derdi?

Çaldıklarımın neden el koyduğumu anlar mıydı? Yoksa bu kadar bencil olduğum için benden nefret mi ederdi?

Bunun bir önemi yoktu. Neredeyse öpüştüğümüzde bana karşı hissettiği her şey, onun doğru ve yanlış ölçeri tarafından bastırılmıştı.

“Buradan yarım saat uzaklıkta iyi bir restoran olduğunu duydum,” dedi Selix. “Eğer ilginizi çekerse, yol tarifine bakarım.”

“Yürüyerek mi yoksa arabayla mı?”

Selix kaşlarını çatı. “Elbette arabayla.” Sanki yürümek insanlar için değil de yoksullar içinmiş gibi dudakları hafifçe kıvrıldı.

Pim kıpırdandı, duman grisi elbisesi üzerinde cinsellikten yoksun bir şekilde sallanıyordu, bu da bir şekilde onu daha seksi bir hale getiriyordu. Güzel yüzü, koyu kahverengi saçlarından oluşan bir kuşak tarafından yarı yarıya gizlenmişti.

“Yine yürüme havamdayım.” Pim’in beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadan uzaklaştım. “Arabayı bırak. Onu alması için birini göndeririz. Sen de bizimle geleceksin.”

Çinli tur grubu olayından ve iade edilen cüzdan yüzünden çıkabilecek olası bir kavgadan sonra başka aptalca bir şey yapma ihtimalime karşı Selix’in yanımda olmasının akıllıca olacağını söylemeye gerek yoktu.

“Elbette.” Selix yanıma geldi. “Yemeği yalnız mı yemek istersiniz? Kızı geri götürüp güvende olduğundan emin olup sonra da size eşlik edebilirim?”

Bensiz hiçbir yere gitmiyor. Pim istese de istemese de benimle yemek yiyecekti. Ancak önce, dün olduğu gibi ona göstermelik bir seçme şansı tanıyacak ve ne yapacağını görecektim.

“Eğer bana katılmak istiyorsa, bırakalım katılsın.” Kasıtlı olarak dudaklarıma soğuk bir gülümseme kondurup ona döndüm. “Ne de olsa bu onun hayatı ve kararı.”

Gri elbisesi bacaklarını okşarken kaşlarını çatı. Teni güneşten pembeleşmişti.

Çenesi yukarıda, altın rengi sandaletleri yürüyüşe hazır bir halde öne doğru adım attığında seçimini çoktan yaptığı belli oluyordu. Michaels dün gece ona çok fazla egzersiz yaptırmanın şu anki iyileşmesini bozabileceği konusunda beni uyarmıştı.

Onu getirmemeliydim. Doğru olanın tam tersini yapmıştım.

Fakat onu gönderemezdim.

Bugün olmazdı.

Başımı salladım ve hepimiz aynı şekilde hareket etmeye başladık, mükemmel bir seyahat üçgeni gibiydik. En uçta ben, solumda Selix ve sağımda, birkaç adım arkamdaki Pim yer alıyordu. Konuşmak ne benim ne de Pim’in gündemindeydi. Bu sabah keten bir gömlek ile siyah bir kumaş pantolon giymiştim ve şimdiden terden tenime yapışmıştı. Bu sıcakta siyah takım

elbisesiyle yürüyen Selix'e acıyordum ama maaşı bu yüzden çok iyiydi.

Beni güvende tutmak için göze aldığı rahatsızlığın ve acının karşılığını bu şekilde ödüyordum.

Parktan ayrılıp Fas'ın işlek caddelerine girerken Pim'in minik ayakları çakıllı yürüyüş yolunda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bu kez, disiplinsiz çocukların ve ara sıra cıyaklayan tavukların yolları tıkadığı şehrin diğer tarafındaydık. Yerleşik zenginliğin eksikliğine rağmen turistler için yüksek moda cam cepheli mağazalar ısıt ısıldı, birbirinden çok uzak ama birbirine çok sıkı bir şekilde sıkışmış iki dünya.

Pim ve benim gibi mi?

Bunun cevabı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Pim'in varlıklı bir aileden mi yoksa yoksul bir aileden mi geldiğini bilmiyordum.

Piramide eklenecek bir soru daha.

Selix mesafesini korudu, Pim yanıma yaklaştıkça o biraz daha geri çekildi. Bir süre bu şekilde yürüyerek bir ritim oluşturmuştuk.

Yata giden yolu yarılamıştık ama hâlâ sağlıklı ya da çok kalabalık görünmeyen bir restoran görmemiştim. Her birkaç yüz metrede bir, Pim'in yetişeceği kadar yavaşlıyordum. Ağrıları onu düne göre çok daha fazla yavaşlatmıştı.

Bazı burkulmalarına ve ağrılarına neden olan kişi olmaktan nefret ediyordum. Yine varlığının da beni rahatlatdığı söylene-
mezdi, bu yüzden ikimizin de rahatsız olması adil bir durumdu.

Fas'ın çılgın dünyası bile beni onun yumuşakça nefes alışının ve terden parlayan teninin farkında olmaktan alıkoyamıyordu. Güneş omuzlarını tam olarak yakaladığında, onu altıni bir parıltıyla boyuyor, morlukların kalıntılarını gizliyor ve

konuşmasını sağlamak için daha sert manipölasyonlara hazır görünmesini sağlıyordu.

Zamanı tükeniyor-

“Hey, Prest!”

Kahretsin.

Duraksayıp kalabalığın arasında beni tanıyan her kimse, onu aramaya başladım. Pim kaskatı kesilmiş halde bekliyordu.

Belli belirsiz tanıdığım bir adam, buruşuk bordo takım elbisesi ve siyah gömleğiyle karşımda belirdi. Koyu sarı saçları parlak jöleyle yapıştırılmıştı, pahalı terzi işçiliğine rağmen onu kalitesiz gösteriyordu.

Sırıtarak elini uzattı. “Seninle bir daha karşılaşıp karşılaşmayacağımı merak ediyordum.” Sanki uzun süredir kayıp olan kardeşiymişim gibi avucumu okşadı.

Bu sikik herif de kimdi?

“Seni tanıyor muyum?”

Adam burnunu kırıstırdı. Bakışları benden Pim’e ve tekrar bana kayarken dağınık sakalları ışığı yakaladı. “Hong Kong, dört yıl önce? Aynı akşam yemeğindeydik.” Kaşlarını kaldırdı. “Hatırladın mı?”

Beynim harekete geçti ve artık hatırlamak istemediğim anıları sıralamaya başladı. Ve orada, en dipte, utanç ve suçlulukla kaplı bir şekilde somurtarak duran, söz konusu akşam yemeği partisi bulunuyordu.

Çenem kasıldı. “Ah evet, Darren?”

“Dafford.” Adam sıırttı. “Dafford Cartwright.” Dikkati tekrar Pim’e kaydı.

Göğsüm hırçınlık ve tiksintiyle dolarken, boğazımda nereden geldiği belli olmayan bir hırıltı yükseldi. Pim’i neden izlediğini,

ona neden normal bir erkeğin gözleriyle değil de aç gözlerle baktığını biliyordum.

O akşam yemeği partisi sadece bir akşam yemeği değildi. Bir yemekti, evet. Fakat kadınların gözyaşları ve korkuları üzerineydi. Eğlendirmek için striptizciler tutulmuştu ama erkeklerin uygun olduğuna karar verdiği bonus aktiviteleri o kadınlar kabul etmemişti.

Güç kullanılmıştı.

Onların yaptığını yapmamıştım ama durdurmaya da çalışmamıştım. Yeraltı dünyasına adım atmak için oradaydım. Birlikte oynamaya çalıştığım şeytanların eğlencesini durdurarak onlara elimi göstermenin ne anlamı vardı?

“Yeni numaralar, ha?” Dafford sırıttı. “Ne kadar harcadın?”

Sırtım dikleşti. “Ne kadar mı?”

“Ah, hadi ama.” Sesini alçalttı, bir adım daha yaklaştı. “Bir mal gördüğümde anlarım.” Hafifçe sırtıma vurdu. “İyi seçim. Yeterince güzel.”

Lanet olası kolunu koparmamak için kendimi zor tutuyordum.

Çenemi sıktım, kulaklarını yırtıp yerine yeni göt delikleri açarak onu sağır etmeme engel olan tek şey buydu.

“Birkaç yıl boyunca benim de bir tane vardı, ta ki... şey.” Omuz silkti. “Olur öyle şeyler, sanırım.”

Pim, onun bir hayatı istismar edip sonra da o hayat yitip gittiğinde *omuz silmekle* ilgili belirsiz imasını anlayarak hırıltılı bir soluk aldı. Kanında kükürt kaynıyor, hâlâ güçsüz olmasına rağmen sanki her an herife saldıracaktı gibi aramızdaki havayı kirletiyordu.

Eğer saldırırsa, büyük ihtimalle ölümle sonuçlanacak bir kavgaya tutuşacaktık.

Adamın ölümüyle.

Yavaşça Pim'e doğru bir adım atıp ona yaslandım. Bunun onun iyiliği için olduğuna kendimi inandırmıştım, oysa gerçekte... muhtemelen benim iyiliğim içindi.

Titredi. Sıcaklığı gömleğimden, tenimden, dövmemden ge-
çip doğruca lanet kalbimi kavurdu.

Yüzü tüm nezaketini ya da şehre duyduğu merakı yitirmişti. Daha uzun, daha gergin duruyordu. En sonunda aralamış olduğum her bölmenin kapısını çarptı, kilitleri yerine taktı ve buza dönüştü.

Dafford'a sanki ölümden dirilmiş Alrik'miş gibi bakıyordu.

Dafford onun sessizliği karşısında sıırttı, öfkeden titremesini uysallığı sandı. "Onu nereden satın aldın?"

Gittikçe büyüyen nefretime karşı sertçe yutkundum. "Satın almadım."

"Almadın mı?" Gözleri parlıyordu. "İkinci el mi?" Dikkatini kızın üzerinde gezdirdi.

Gözlerini oymak istedim. Tırnaklarımı gömleğime geçirdim ve onun ucuz pisliğinden uzak durmak için elimden geleni yaptım. "Sana sıkık çenenı kapatmanı öneririm."

Ona bakmaya nasıl *cüret* ederdi? Bir daha asla başka bir piç kurusunun ona bu şekilde bakmasını istemiyordum.

Gözleri seğirdi. "Anlıyorum. Toplum içinde hassas bir konu." Sesini alçalttı. "Gerçi durumuna bakılırsa iyi eğitilmiş. Ama göz teması kurması üzerinde çalışabilirsin. Bu biraz kaba."

Cümlesinin çoğunu duymazdan geldim, öfkem burnumdan tıslayarak çıkıyordu.

İyi eğitilmiş mi? Hangi lanet durumdan bahsediyordu? "Davranışları hakkında vardığın sonucu morluklarına dayandırıyor-sun, doğru mu?"

Güldü. "Evet, onlar kontrolün imzasıdır. Sence de öyle değil mi?"

Ellerimi, parmak eklemlerimin kırılmasına neden olacak kadar sıktım.

Selix arkamdan yaklaştı. Böyle bir pisliği öldürmek için onun yardımına ihtiyacım olmasa bile sağlam gücü rahatlatıcıydı. Hafifçe kayarak Pim'i gölgelemek için hareket etti, çaldığım kızı -neden büyülediğimi anlayamadığı ama bir şeyler yapmak için mantığa ihtiyacım olmadığını bildiği için tek kelime etmediği kadını- korumak için bunu istemememe rağmen kendini ortaya koydu.

Tıpkı bu pisliğin canını yakmak için daha fazla teşvike ihtiyacım olmadığı gibi.

Dafford ona bakarken Pim yanımda titriyordu. "Onu Fas'tan mı aldın? Aslında ben de bu yüzden buradayım. ÇDGP adında gezici bir şirketin yerel bölgenin insanlarını bulup açık artırmayla sattığını duydum. İki gün içinde oraya gidiyorum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Ne yazık ki yerine koyacağım biri yok. Bu gecelik paylaşabilirdik."

Şerefsiz.

"Ben paylaşmam."

Pim'in ayakları kaldırıma sürtündü. Saldırmaya mı, yoksa koşarak uzaklaşmaya mı hazırlanıyordu, bilmiyordum. Her iki durumda da bu tür saçmalıkları dinlemekten bıkmıştım.

Şimdiden bu küçük, baş başa görüşmemiz yerel halkın ilgisini çekmişti. Biz onlar için yeniydik. Bu kadar ilgi varken olay çıkarmak istemiyordum. Öte yandan, görünerek ya da görünmeden binlerce farklı öldürme yöntemi biliyordum.

Selix boğazını temizledi, bu hareket etmemiz ya da harekete geçmemiz ama daha fazla oyalanmamamız için bir işaretti.

Dafford'ı öldürmek istiyordum.

Yine de bir nefes çekip onun buna değmeyeceğine kendimi ikna edecek kadar kontrol sahibiydim.

Sırtımı dikleştirerek homurdandım. “Bu *sohbet* ne kadar eğlenceli olsa da artık gitmemiz gerekiyor.” Dafford’a zoraki şekilde gülümserken öfkemi ve savaştığım diğerk tüm iblisleri kilit altında tuttum.

Bunu hiç hak etmediğı halde ona bir can simidi verdim.

Kabul etmemişti.

Elini uzatıp Pimlico’nun omzuna dokunacak cüreti vardı. Pim irkildi, dişlerini gösterirken yüzü bembeyaz kesildi.

Adam sitemle onu sertçe kavradı. “Sana dokunan bir efendiye böyle karşılık verilmez, kızım.”

Ve evet, bunun olacağını biliyordum.

Onu çaldığım anda Pim’in çözölmeme, mahvolmama, kendimi kontrol edemememe neden olacağını farkındaydım.

Pim’i öne doğru çekerek hırladı. “Bak ne diyeceğim, Prest; eğer bu kız ikinci el ise, eğitimini sürdürmek konusunda iyi bir iş yapmıyorsun demektir. Onu senden satın alacağım, hemen şimdi, burada. Fiyatını söyle.”

Pim’in gözleri iki kat büyüdü ama yardım için bana bakmak yerine kendi başına dönüp savaştı. Her zaman tek başınaydı. Asla eğilmiyor, asla aramıyordu.

Bu fırsatı bekliyordum. *Ondan kurtulmak için. Onu başkasının sorunu yapmak için.* Onunla yaşayacak ve onu incitmeyecek iradem de gücüm de yoktu.

Ama kaderini bile bile onu satmak?

Verdiği küçük sessiz parçacıklarla onu tanıdıktan sonra onu satmak?

Sikerler, böyle bir şey mümkün değil.

Dafford güldü, hâlâ bana ait olanı tutuyordu. “Hadi ama dostum, buradan nefret ediyorum. Eğer daha erken gidebilirim, gideceğim. Bak ne diyeceğim, ben bunu alırım, sen de

benim müzayede biletimi alıp kendine daha yeni bir model seçersin.” Yüzü kötülükle doluydu. “Ben her zaman kırılmamış olanları sevmişimdir. Öylesi daha eğlenceli.”

Düşünmeye bile gerek yoktu. Böylesine tehlikeli bir sakinliğe ulaştığımda hiçbir şey düşünmezdim. Kolumu uzattım, elimi boğazına doladım ve sıktım.

Ben sıktıkça sıkarken Pimlico donmuş bir şekilde orada duruyordu.

Selix yana kayıp gösterdiğim şiddete şokla bakanları, elinden geldiğince engelledi.

Onu öldürmek çok kolay olurdu.

Başkalarına zarar vermesini engellemek ve zarar gören karmamı biraz olsun onarmak için birebirdi. Öte yandan şu anda halka açık bir yerdeydik, onun için hapse giremezdim.

Dafford’ı bıraktığımda dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kaldı ve morarmış boynunu tuttu. “Seni sikik-”

Yaklaşıp tepesinde durdum. “O cümleyi bitirirsen, ben de seni bitiririm. Şehri terk et. Müzayedeye gittiğini duyarsam, seni bulur ve öldürürüm. Başka kız yok. Anladın mı?”

Alayla baktı. “Her zaman bir korkak olduğunu düşünmüşümdür. Eminim senin bile değildir.” Pim’e ters ters baktı. “Bahse girerim daha onu sikmemişsindir bile.”

Bacağımın ileri fırlayıp göğsüne sert ve sağlam bir şekilde çarpmasına engel olamadım.

Hırıltıyla iki büklüm oldu.

“O benim. Ve satılık değil. Eğer yollarımız bir daha kesişirse, pislik... Ne olacağını biliyorsun.”

Pim’i kolundan tutarak yanımda sürüklerken oradan hışımla uzaklaştım.

Sözümünden dönmeden ve onun ölümünün gelecekteki görevlerimden daha değerli olduğuna karar vermeden önce gitmem gerekiyordu. Yolculuğum sona ermeden önce yapmam gereken çok şey vardı; dilenecek çok fazla özür, düzeltilecek çok fazla yanlış vardı.

Yapılacak tek şey uzaklaşmaktı ama lanet olsun ki bu beni öfkeden deliye çeviriyordu.

Selix öncekinden daha yakın durarak bakışlarını toplanan kalabalığın üzerinde gezdirdi. Yırtık pırtık iş kıyafetleri giymiş adamlardan gözlerini kırpıştıran çocuklarıyla kadınlara kadar bir sürü insan vardı. Halkın onaylamadığı barizdi; sadece kötü adamın ben mi, yoksa dizlerinin üzerindeki adam mı olduğu sonucuna varmaya çalışıyorlardı.

Kimi durdurmalı, kimi sorgulamalıydılar?

Neyse ki müzakere bizden yanaydı ve birkaç dik bakıştan sonra iyilikseverler bizi rahat bırakmaya karar verdiler.

Hiçbir tacizle karşılaşmadan yola devam ettik.

Adımlarım uzadıkça Pim yanımda hızlanıyordu.

Aklım evimdeydi, bir gece daha yola çıkmayacak olsak da denize açılmak istiyordum. Boş ufku arzuluyordum. Yeryüzünde yaşayan balçıktan kurtulmak istiyordum.

Pim parlak kumaşlar ve keskin kokulu köriler satan bir pazar yerine girerken buruşmuş bir su şişesine takıldı. Onu tuttuğum elime ağırlığı tam olarak yerleşmişti, hiç ara vermeden sokaklarda dolaşmak için fiziksel durumunun uygun olmadığını bana hatırlatıyordu.

Onu bırakarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Özür dilerim.” Titremeye başlamıştım, vücudumun o piçi paramparça etmek için yarattığı enerjinin şiddetli bir çıkışı olmamıştı, bu yüzden sinir sistemimi ele geçiriyordu.

Limana bu kadar yakın olmasaydık, Selix'e geri gidip arabayı almasını emredecektim ama ileride parıldayan suyun hoş manzarası beni karşıladı. İçimdeki koşma dürtüsü beni tüketiyordu.

Pim'in bakışları bronz heykelcikler ve turistik eşyalarla dolu bir alışveriş arabasına takıldı.

Gözlerindeki o hülyalı bakış geri gelmişti. Geçmişte yaşadıklarının ve tekrar yaşayabileceklerinin hatırası peşini bırakmıyordu.

Öğle yemeği ve benzer düşünenlerle kaynaşma fikri siktir olup gidebilirdi. Hiç iştahım yoktu. Pim'in de aynı şeyi hissettiğinden emindim.

Parmakları, başparmağı büyüklüğündeki küçük, bronz bir fenerin üzerinde geziniyordu.

Kırışık yüzlü dükkân sahibi kaplama dişleriyle gülümsedi, başında deniz mavisi örtüsü vardı. "Bu cin lambası. Dokun ona. Ovala. Ona sırlarını anlat."

Pim bana sanki bir kuralı çiğnerken yakalanmış gibi tereddütlü bir bakış attı. Elini çekip tezgâhtan uzaklaştı.

Satışı kaybedeceğini anlayan dükkân sahibi heykelciği havaya kaldırdı ve altından ahşap ciltli küçük bir defter çıkardı. "Bu onunla birlikte gelen dilek defteri. Dileklerinizi yazıp lambayı ovuyorsunuz ve dilekleriniz gerçekleşiyor." Mallarının üzerinden eğildi. "İşte, alın bunu. Tüm hayalleriniz sadece on dolara."

Pimlico uzaklaşırken başını eğdi ve omuzlarını düşürdü. Omurgasının son bir haftadan beri sahip olduğu diklik, aşağı doğru kıvrılıp varlığının soru işaretine dönüştü. Bir şekilde ona hayata güvenmesini ve ölümü aramamasını sağlayacak cevaplar vermeyi başarmıştım. Ve o siktiğim şerefsizi tüm emeklerimi boşa çıkarmıştı. Alrik'in yaptığıнын aynısını yapmak için yüklü miktarda para ödeyecek bir adamla yüz yüze gelmiş olmasından nefret etmiştim. İnsanlığa olan inancı bir kez daha yıkılmıştı

çünkü iyiliğin yaşadığı yerde kötülük de yaşıyordu ve bazen her şeyin üzerine gölge düşürüyordu.

O piçin başardığım her şeyi geri almasına izin veremezdim.

O benimdi.

Bana borçluydu.

Geri ödeme süresi dolmak üzereydi.

Elli doları çıkarıp dükkân sahibine uzattım, sonra da defterle birlikte cin lambasını aldım. “Üstü kalabilir.”

Bronz figür şaşırtıcı derecede ağırdı, Pim’e doğru yürüyüp dirseğini yakaladım. Derin bir nefes aldım ve aramızda alevlenmek için daha fazla ateşe ihtiyaç duyan sıcaklığı görmezden geldim.

“Bugün her ne olduysa önemli değil. Yeniden yaşamak ya da unutmak senin seçimin. Senin yerine bunu ben yapamam.” Hediyeyi eline tutuştururken ekledim. “Ancak belki de senin cinin olurum. Dileklerini yaz, Suskun Kız. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle.” Devam etmeden önce duraksadım. “Neyin gerçek olacağını kim bilir?”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PIMLICO

Kalbimin bir anda değiştiğini kabul ediyordum ama aynı şey hayatım için geçerli değildi.

Elder'ın güvende olacağıma söz verdiği dünyaya parmak ucunda girdikten sonra kalbim çelik kilidini geri takmış, hendeğini suyla doldurmuş ve asma köprüyü kaldırmıştı.

Bir an için başkalarının yaptıklarını fark edebilmişim; güneşi, rüzgârı, alışverişi, hareketli bir şehrin kokularını...

Fakat sonra yüzkarası zalimlik bir kez daha yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Beni satın almak istedi.

Alrik, Tony ve Monty gibi bana zarar vermek istedi.

Benim satıldığım müzayedeye bileti vardı.

Piç kurusu!

Sadece kendim olabilmek için özgür kalabileceğim bir zaman olmayacak mıydı? Kaçırılma ve satılma endişesi olmadan sokakta yürüyen bir kız olamayacak mıydım?

Bronz cin lambasını tutarken, ona eşlik eden ahşap deftere baktım. Bir dilek defteri.

Zaten Hiç Kims'e'ye dileklerimi yazmıyor muyum?

Kalçalarımı acıtmasına rağmen yatağıma bağdaş kurarak oturdum ve Elder'm satın aldığı ahşap ciltli hediyeye bakarken hayali arkadaşşıma yazdığım not defterini okşadım.

Dilek yazmıyorsun, itiraf ediyorsun.

Arada fark var.

Elder'ın beni güvende tutmak için neredeyse başka bir adamı daha öldürmek üzere olduğu, sonra da yüzleşmeyi bir kenara bırakıp bana bu zararsız heykelciği aldığı o korkunç olaydan beri hiç konuşmamıştık. Beni Hayalet'e geri getirirken hem kendisi hem de Selix her alışveriş yapanı süzmüş ve her gölgeye bakmışlardı.

Yata bindiğimizde sinirlerim çiğnenmiş spagettiye andırıyordu ve Elder'ın da farklı yanı yoktu. Güvertede kaybolup beni de kendi odama çekilmem için bırakmasından hemen önce sadece homurdanarak veda etmişti.

Geçen bir saat boyunca kalemimin ucunu sürekli açıp kapayarak oturdum ve Hiç Kimse'ye bir sır mı yazsam, yoksa Elder'a bir dilekte mi bulunsam diye karar vermeye çalıştım.

Bir ömür ruhumu Hiç Kimse'ye döktükten sonra Elder'ın hediyesini kullanma düşüncesi suçluluk duygumu ağırlaştırıyordu. Ama bu beni dilek defterini açmaktan alıkoymamıştı. En karanlık anlarımda Hiç Kimse yanımda olmuştu. Belki de geleceğimde Elder'ın orada olmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

Adamı öldürecekti.

Elder'ın, sahiplik teklifi ilk tartışıldığındaki yüzünü hatırlamadan önce kalbim kendini sıcak battaniyelere sarmalamıştı.

Benden vazgeçmeyi düşünmüştü.

Hem aziz hem de günahkârdı ve ben bundan nefret ediyordum. Onun iyi ya da kötü, övgüye değer ya da yozlaşmış olmasına ihtiyacım vardı. Eğer o bir insansa ona karşı ne hissettiğime nasıl karar verebilirdim? İnsanlar mükemmel değildi. Ama Elder'ın öyle olmasını beklerdim.

Kalemim aşağı indi, bir dilek fısıltısı oluştu ancak yüksek bir cınlama sesi araya girdi.

Başımı kaldırdım, Fas'taki o pislik yüzünden sinirlerim hâlâ tel gibi gergindi.

Bu çapanın sesi.

Kalbim dinlemedi, dehşet içinde vızıldadı.

Gidiyoruz.

Dilek kitabını yatağın üzerinde bırakıp kalemi cin lambamla değiştirdim ve süitte ilerledim. Kapıya varıp asansörü çağırmak için koridorda ilerlediğimde takırdayan çapa zinciri dönmüş ve gürültü kesilmişti.

Bunu daha tanıdık bir gümbürtü izledi. Bizi uzaklara götürmek için mekanik uykusundan uyanan devasa motorların sesi. İşkence edecek bir hayat satın almak için ceplerini dolduran adamlardan uzağa.

Tanrı'ya şükür.

Asansöre adım attığımda, aynalı duvarlar beni değil de Elder'ın dün beni soyduğu sahneyi yansıtırken görüntüye baktım. Beni okşamasından duyduğum ateşli korkunun yerinde ürperen tenim vardı.

O bir test miydi?

Hazır olup olmadığımı görmek için mi beni zorlamıştı? Bana dokunmama konusundaki tüm konuşmalarına rağmen... sabrı tükenmiş miydi?

O adam fiyatımı sorduğunda-

Elder'ın patlamadan önce nasıl iç çektiğini bir kez daha hatırlayınca içim acıdı. Bir an için vücut dili rahatlamıştı.

Benden kurtulma fırsatının üzerinde düşündü.

Neden kurtulmayacaktı ki? Ben onun kusursuz krallığında bir dikendim, değer verdiği her türlü huzurda delikler açıyordum.

Benden *kurtulması* gerekiyordu.

Ben de çoğu zaman kendimden kurtulmak istiyordum. Sırf sağlığıma kavuşmak adına savaşmak zorunda kaldığım için, tekrar yaşayabilmem adına her hatamı düzeltmek zorunda olduğum için... Bu, Elder'ın da buna mecbur olduğu anlamına gelmiyordu.

Benimle ne isterse yapabilir. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Asansörle en üst kata çıkıp cilalı, ipeksi ahşabın üzerinde yalınayak ilerlerken ne kadar güçsüz olduğumu fark etmek, daha fazla titrememe sebep oluyordu. Parmaklarım cin lambamı hiç bırakmadı. Elder bana kıyafetler almış, karnımı doyurmuştu ama bu, origami hediyelerim dışında hayatta kalmam için bana verilen ilk anlamsız ve gereksiz şeydi.

O benim.

Onu yakınımnda tutmak için yoğun bir ihtiyaçla doluydum. Çok yeni bir eşya olmasına rağmen babamın bana verdiği ve katilimin çaldığı Minnie Mouse saatime âşık olduğum kadar âşıktım.

Batmaya yüz tutmuş güneşin altında gözlerimi kıstığımda Elder'ı gördüm.

Yatın ön tarafında duruyordu. Denize bakarken başının etrafında tatlı bir duman tütüyordu. Sırtı gergin ve kaskatı kesilmiş, omuzları stres içinde kilitlenmişti. Ben yanına doğru ilerleyip günbatımında Fas'ın uzaklaşan manzarasını seyrederken etrafına bakmadı.

Tozlu şehir günlük renklerinden sıyrılıp turuncu ve boz renklerine bürünmüştü. İnsanlar uzakta karıncalar gibi hareket ediyordu ve şu anda bile hafif de olsa köriyle karışık egzotik baharatların kokusu esintiyle taşınıyordu.

Elder'ı gözümün ucunda tuttum, izlesem de izlemiyormuşum gibi davranıyordum. Onu yargılamak, düşüncelerini

okumak, hayatındaki konumumu anlamak istiyordum. Beni elinde tutma konusunda ikilem mi yaşıyordu? Dafford'a hayır demişti ama beni onayladığı başka birine satma olasılığını mı düşünüyordu?

Limandan uzaklaşırken kaptan yavaşça motorları çalıştırdı ve nerede yaşarsam yaşayayım dünyanın artık güvenli bir yer olmadığını bana hatırlatan adamdan giderek uzaklaşmamızı sağladı.

İngiltere, Amerika, Fas... Her biri iyiliğin üstünde pişmanlık duymadan tepinen kötülükle lekelenmişti. Bencilliğin ve kunsuzluğun cüretkârları görmezden geldiği bir ortamda kim, nasıl düzgün kalabilirdi ki?

Elder'a olan da bu muydu?

Bir zamanlar normal bir evlat, kardeş ve arkadaşken iyiliği unutup kötülüğü mü benimsemişti?

Korkuluklardaki yerimden hiç kıpırdamadım, parmaklarım cin lambasını ısıtıyordu. Denizin üstünde sağlam adımlarla ilerlerken etrafımızda diğer yatlar ve tanker gemileri vardı. Fas yavaş yavaş büyük kozmopolit bir şehirden oyuncak bir şehre dönüşürken ilk dileğimi diledim.

Artık insanların pazarlık yapıp satın alabileceği bir para değerine sahip olmamayı diliyorum.

Evren cevap vermedi ve dirseklerimi korkuluklara dayayıp su dünyasının beni transa geçirmesine izin verdim.

Bir saat kadar sonra yıldızlar gökyüzünü kapladı ve karnım açlıktan guruldamaya başladı. Elder esrarını çoktan içmiş, bunun ardından tek kelime etmeden yanımdan geçip gitmişti.

Tenim reddedilişle gıdıklanıyordu. Beni görmüştü ama durmamıştı.

Neden durmadı?

Benim cinim olmakla neyi kastetmişti? Bana yeniden mutluluk verebileceğini mi düşünüyordu? Seksle ilgili işkence ve acıyı bir şekilde ortadan kaldırıp beni normal hale getirebilir miydi? Böylece aramızdaki elektrikten kaçmak yerine ona doğru koşabilir miydim?

Daha fazla soruyla kapana kısılmış bir halde aşağıya yöneldim ve süitime girdim. Orada, yemek masamda beni bekleyen akşam yemeğini buldum, tavada kızartılmış balığın yanında kuskus ve kavrulmuş sebzelerle dolu bir güveç vardı.

Aromatik yiyeceklerin yanına dikkatlice sıkıştırılmış, yenmeyen bir şey de bekliyordu: *zarif, gül şeklinde katlanmış bir dolardan şaheser.*

Benim değerimi basılı yüz peniyle ifade eden bir origami eseri.

Bükülmüş para aynı anda göğsümün sıkışmasına sebep olurken bir yandan da beni hüznlendirdi.

Dün aramızda ne olduysa -neredeyse öpüşmek, yankesicilik, prens ve prensesle tanışmak- bugün, her şeyi mahvetmişti.

Bana söylenmeden gecenin geri kalanında rahatsız edilmeyeceğimi bildiğim için elbiseyi omuzlarımdan ittim, kumaş yığınının çıktım ve dolardan yapılmış çiçeğimle yemeğimin başına oturdum.

Tek başıma.

Üç gün geçmişti.

Elder beni kurtardığından bu yana geçen en kötü günlerdi.

Zalim ya da şiddete başvurduğu için değildi. Aslında benden kaçtığı ve bana sadece sert bakışlar atıp yemek yememi, dinlenmemi, huzur içinde çalışabilmesi için yolundan çekilmemi emrettiği için bile değildi.

Benden uzaklaştığı içindi.

Görünüşe göre benim cinim olduğuna dair yorumu buraya kadarmış.

O küçük lambayı ne kadar ovuşturursam ovuşturayım ne sihirli bir duman ne de dinlemeye ve vermeye hazır mistik bir varlık çıkmıştı.

Artık bana soru sormak için çaba göstermiyordu. Tahta defteri ona getirmemi ve bilmek istediği şeylere cevaplar yazmamı beklemiyordu.

Sadece umursamayı bırakmıştı.

Sanki... sanki... zihnimin ne kadar harap olduğunu gördükten sonra benim için daha fazlasını yapma düşüncesi onun için artık olası değil, aptalcaydı. Onun için sanki tamamen bir zaman kaybıydım.

Alternatif şeylerin tokadını yemişti. İsteddiği ben değildim. Artık onun taşıyacağı çarmıh* olamazdım. Beni ölümden döndürmek hoşuna gidebilirdi ama asla onunla kendi isteğimle yatmamı sağlayamazdı. Duymak istediği sırları asla duyamayacaktı.

Yakın olduğumuzda cızırdayan kimyamız bile aynı patlamaya ve çatırdamaya sahip değildi.

Gözlerinde şehvet yoktu. Bu altı harften ve temsil ettiği kelimeden nefret etsem de şehvet aramızda sessizce mırıldanan şeydi, bu garip dansı sürdürmemiz için bize tutkal oluyordu.

Fakat şimdi... hiçbir şey yoktu.

Ve nedenini biliyordum.

Beni satacak.

Bu yüzden bekliyor. Bu yüzden limandan ayrılmıştık, anlaşma için daha iyi olasılıkları olan başka bir şehre gitmeyi bekliyorduk.

* Hristiyanların insanlığın kurtuluşunu sağladığına inandıkları çarmıha gerilerek ölümü de dahil olmak üzere İsa'nın fedakârlığını vurgular.

O adam Hong Kong'dan bahsederken kadınların kullanıldığını ima etmişti.

Beni oraya mı götürüyor?

Elder beni beslemiş, gücümü artırmış ve bedensel kusurlarımı kendisi için değil, bir başkası için onarmıştı. Alrik gibi varlığımı cehenneme atacak birisi için.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Denizdeki üçüncü günümde, Michaels elimdeki bandajı çıkarmaya ve dilimi kontrol etmeye gelince en korkunç şüphelerim doğrulandı.

İyileşiyordum. Elder'ın istediği zaman satması için iyileşmiş bir bibloydum.

"Dikişlerin gitmiş." Michaels sanki bu felaket değil de iyi bir şeymiş gibi sırıttı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sorularına cevap vermek kolaylaşmıştı. Ayrıca, dikkatimi dağıtan daha çirkin şeyler vardı.

Bedenim düşünmeden hareket ediyordu. Omuz silktim. Ona fiziksel olarak daha iyi hissettiğimi ama zihinsel olarak on adım geri gittiğimi söylemeyecektim. Kendimi kaçamayacağım şüphe dolu bir hücreye kilitlemiştim.

"Bunu test edebilirsin, biliyorsun. Konuşursan kopup düşmez." Başını eğdi, çilli yüzünde sabırlı bir ifade vardı.

Dilim artık şiş değildi. Belli hareketlerle hassaslaşıp sızlıyordu ama yaranın azalması mucizeviydi. Bir dondurmayı yalayabilmek ya da sıcak çorbaya üflemek için onu kıvrılabilmek bir lütuftu.

Sonuç olarak Alrik konuşma gücümü çalmamıştı.

Yine tam emin değildim, henüz konuşmaya teşebbüs etmemiştim.

Korkuyordum.

Korkudan taş kesilmiştim.

Eğer şimdi konuşursam, tüm bunlar yok olduğunda ve Ha-yalet beni Elder'ın ardından bir daha asla özgür olmamak üzere bıraktığında nasıl sessizliğe geri dönebilirdim?

Başımı eğdim, hayal kırıklığıyla ağır ağır nefes almasına rağmen Michaels'a bakmadım.

İyileşen elimi okşadı, gözleri hâlâ göğsümü süsleyen soluk morlukların üzerinde dans ediyordu. Bir kez daha üzerimde sadece çarşafla çıplak bir biçimde oturuyordum. Giysilerden hoşlanmamama alışmıştı; Elder'ın yapmadığı bir şekilde beni kabul ettiğini hissettiriyordu.

Eğer biriyle konuşacak olsaydım, bu kişi Michaels olurdu. Yaşadığım mücadeleyi, dışarıdaki değil *içerideki* mücadeleyi anlayan bu adamla.

Öte yandan o ilk kelime çok değerli olacaktı. Onu öylece veremezdim. *En sonunda niyeti ne olursa olsun, cömertliğinin karşılığını ödemek için Elder'a ver.*

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırdım. Bu onun benden kurtulmasını engeller miydi?

Bu bedele değer miydi?

Evet.

Hayır.

Evet.

Bilmiyorum.

Tepetaklak düşüncelerimin atlıkarıncasında dönüp durdum.

Bu bilinmezlik beni sessizleştirdi. Beni satacağı korkusu dil-sizliğimi besliyordu.

“Eğer konuşmaya hazır olursan nerede olduğumu biliyor-sun.” Michaels ayağa kalkarak çantasını topladı ve kapıya yö-neldi. “Biliyor musun, eğer benimle konuşmayacaksan, belki de

onunla konuşmanın zamanı gelmiştir.” Kapıdan çıkmadan önce benim sözsüz cevabımı beklemedi.

O gece, yine yalnız yediğim bir akşam yemeğinden sonra banyoya yöneldim.

Eğer Elder benden *kurtulacaksa*, kaçmaya çalışmam gerekmiyor muydu? Fikrini değiştirmek için elimden geleni yapmam gerekmiyor muydu?

Neden hiçbir şey yapmayarak zaman kaybediyordum? Hayatım boyunca savaşmamış mıydım?

Özgürlük hiç olmadığı kadar yakınken neden şimdi duruyorum?

Son yetmiş iki saatin depresyonu dağıldı ve kararlılığın hızlı patlaması altında kül oldu. Bu sorular hoşuma gitmişti. Beni boğmadılar, aksine başımı akıntının üstüne çıkarmam ve net düşünmem için bana bir merdiven verdiler.

Elder’ın, Alrik’in yerini almasına izin vermiştim. Kaderime onun karar vermesine izin vererek eski kalıplara girmiştim.

Artık değil.

Kafamda hızlıca korkunç, tamamen çılgınca bir plan belirdi.

İşe yarayabilir mi?

Yapabilir miyim?

Cin lambasını tutup sıkarken ellerim titredi ve hızlıca bir dilek diledim.

Ne pahasına olursa olsun fikrini değiştirmeyi diliyorum.

Dina’nın tuvaletteki sohbetimiz sırasında verdiği tavsiyeyi düşündüm. Erkekleri iyi davranışları için ödüllendirmekten bahsetmişti. Fark edildiklerini, takdir edildiklerini hissetmeleri için onları cömert ve nazik olmaya devam ettiren övgülerle beslemek.

Belki de Elder'ın övülmeye ihtiyacı vardı. Benim için sadece katlanılan birinden çok daha fazlası olduğunun söylenmesine ihtiyacı vardı.

Yap o zaman...

Peki tam olarak neyi?

Onu oturtup, salyaya bulanmış bir tenis topunu geri getiren bir köpek yavrusuna yaptığım gibi küçümseyici övgüler mi yağdıracaktım? Başını okşayıp burnunu ovarak ve sesimi hastalıklı bir tatlılığa dönüştürerek, böyle bir övgünün beni onun yanında tutacağını mı umacaktım?

Senin daha iyi yeteneklerin var.

O yetenekleri hatırlayınca kalbim duracak gibi oldu. Hayatta kalmak için adapte olmak zorunda kaldığım o iğrenç yetenekler.

Kullan onları.

Ona rüşvet ver...

Kötü anıları yutarken içim heyecanla doldu ve kendime daha fazla zaman kazandırmak adına dövülerek öğretilmiş uzmanlığı-mı kullanmayı hayal etmek için elimden geleni yaptım.

Yap şunu.

Tek yolu bu.

Şüpheyi bastırarak koşar adımlarla banyoya girdim.

Bir anlığına orada öylece durdum.

Ne düşünüyorum ben?

Başımı iki yana salladım. Hayır, bunu yapamazdım.

Yapabilirsin.

Alrik ile yapınca *nefret ettim.*

Elder ile yapınca da nefret edeceğim.

Fakat bu beni güvende tutacaksa... hissedeceğim rahatsızlık buna değmez miydi?

Nefesimi tutarak aynadaki yansıma baktım.

Artık tanımadığım bir kız bana bakıyordu. Özgürlüğümü takas etmek uğruna, her şeyden çok nefret ettiğim bir eylemi yapmayı düşündüğüme inanamıyordum. Kendimi öldürmek daha tercih edilebilir, daha kabul edilebilirdi.

Ama ben bir ticaret dünyasında yaşıyordum. İnsanlar her zaman bir şeyleri takas ederdi. Şu anki sahibi için değeri olmayan eşyalar bir başkası için paha biçilmezdi.

Bunun bana tek maliyeti, saygınlık ve özsaygıydı. Satıldığım anda bu tür şeylerden vazgeçmiştim. Bu bana öğretilen para birimiydi, harcamak istediğim toplam değerd.

Beni iflas ettirecekti ama Elder'a göre kazanmanın ağırlığını taşıyacaktı.

Ve eğer sonunda onun şartlarını kabul ettiğimi hissederse...

Denemeye değer.

Titremelerime aldırmadan saçlarımı parlayıp kabarmalarına neden olana kadar taradım. Birkaç gün önce saçlarımın uyumsuz uçlarına bir makas atmış, bu kadar yıpranmış görünmemesi için tarzını düzeltmiştim.

Aynada sağlıklı bir genç kız görene kadar yanaklarımı sıktım.

Ağzımı açtım, dilimin üzerinde artık siyah dikişlerin kalmadığı kırmızı çizgiye dokundum, sonra kalan tüm cesaret damlalarını emdim.

Ellerimi lavabonun iki yanındaki mermerin üzerine koyarak öne doğru eğilip kendimi hazırladım, kıpırdandım ve tekrar hazırlayarak dudaklarımı araladım.

Dilim sessiz kelimeleri şekillendirdi ve test etti. Ses tellerim itaat etmek için kiri ve kumu üstünden savurdu. Ciğerlerim, şimdi ve burada, kilitlediğim bir parçamı geri aldığımı bilerek şişti.

İlk kelimem bana aitti.

Bunu en çok hak eden bendim.

dollarıs

Yosun rengi gözlerimin içine bakarak fısıldadım. “Böyle güç...” Acı boğazımı yırttı. Durdum, gözyaşları oluşurken öksürdüm ve artık formunda olmayan, hırpalanmış gırtlığıma masaj yaptım.

Anlaşılabilir seslere dönüşen ilk titreşimler sert, acı verici ve hırıltılıydı.

Buna rağmen kulaklarım için son derece yüceydi.

Gözyaşlarımdan gülümseyerek tekrar denedim. “Güçsüz olmayı bırak, sen...” Bir kez daha öksürünce irkildim ve yutkunarak, “Karar vermek... zorundasın,” dedim.

Sesimin kekeme tınısı tüylerimi diken diken etmişti. Sesimin neye benzediğini unutmuştum. Aksanım, Elder’ın yatta işe aldığı pek çok etnik kökenden farklıydı.

Annem gibi konuşuyorum.

Soruların akmasına izin verirken yanaklarıma bir ıslaklık yayıldı. Annem neredeydi? Neden o gün telefonu açmamıştı? Beni hiç düşünmüş müydü?

Onu bir kenara iterek tırnaklarımı mermere geçirdim ve derin bir nefes aldım. Boğazımda kalan tuzakları ve fare kapanlarını açmaya hazırlandım. “İlk kelimelerini senden başka kimse hak- hak etmedi. Kur...” *Ah*, bu kelime diğerlerinden daha çok acıttı.

Musluğu açarak avucuma biraz su döktüm ve içtim. Boğazımdaki yanma dindikten sonra cümlemi tamamladım. “K-kurban olmayı bırak.”

Kendimi azarlamaya devam ederken bile gözlerim sitemle kı-sıldı. “Karar vermek zorundasın, Min-Minnie Mouse.”

Öksürdüm ve yutkunup bir yudum daha su içtim. Babamın taktığı lakapla daha fazla gözyaşı lavaboya döküldü. Sesim hem üzüntüden hem de kullanılmamaktan titriyordu. “Kaç. Kaçmanın bir yolunu bul-”

Bir öksürük daha beni durdurdu. Etrafım sıcak bir acıyla sarmalandı, konuşmaya devam etmek istesem de bedenim buna hazır değildi.

Gözlerimi aynadaki yansıma kilitlediğimde alnım konsantrasyonla kırıştı.

Kaç, Tasmin. Eve git... dönecek bir ev olmasa bile. Ne gerekiyorsa yap. Ya da onun seni tutmasını isteyip istemediğine karar ver. Dünya güvenli bir yer değil. Elder'ın nasıl çaldığını ve o adamın nasıl zevk satın aldığını ilk elden gördün. Belki de normal insanlar arasında yaşamak hiç kaderin değildi. Belki de artık normal yoktur.

Parmak uçlarımı aynaya bastırdım. *Bu o kadar da kötü değil, değil mi? Elbette sana bir şeyler yaptıracak, bunlar da cinsel şeyler olacak ama canavarın altında bir insan olduğunu kanıtladı.*

Cevapları bulmak için kendi içime yeterince derin bakmadım. Ne istediğimi bilmesem de satılmak istemediğime emindim.

Ne şimdi ne de başka zaman.

Bir daha asla.

O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Yansıma başımı salladım, parmaklarımı serin aynadan indirdim ve yanaklarımdaki tuz izlerini temizledim. Her nefes içimdeki delikleri fikirlerle, korkularla ve dileklerle tıkıyordu.

Yutkunarak, sessizliğimi bir kez daha kucaklamadan önce tek kelime mırıldandım. Hangi dünyada hayatta kalırsam kalayım, kendimi canlı tutmak için ne gerekiyorsa yapma kararlılığımı pekiştiren tek kelime.

“Biliyorum.”

Lavabodan uzaklaşıp fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan banyodan çıktım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELDER

O nu görmeden önce duydum.
Sessiz ayakların üzerinde sinsice ilerleyen kararlılığın yumuşak nefesini işittim.

Kaslarım kilitlendi.

Üç gün boyunca kasıtlı olarak mesafemi korumuş, sorunlarımın acısını ringde Selix'ten çıkarmış ve okyanusta yüzmüştüm.

Çok yorulmuştum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Pim beni her şeyin mükemmel olduğu zamanlara geri götürmüştü. Bana felaketten önceki halimi hatırlatmış, ne kadar değiştiğimi göstermişti. Geçmişimdeki çocuk, onu kurtardığı anda istediği her yere götürürdü. Ona hayatta kalması için para ve gelişmesi için profesyonel yardım verirdi. O ana kadar çaldığım her şeyi onunla paylaşırdı çünkü kimsesizliğin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Artık o çocuk değildim.

Son yetmiş iki saatini hangi seçeneğin daha az kötü olduğunu düşünerek geçiren bir adamdım; onu elimde tutup kendim mahvetmek mi ya da onu satıp içinde kalan her şeyi yok etmek mi istiyordum?

Onu serbest bırakmak bir seçenek değildi. *Annesinin numarasını tekrar bulmaya çalışmama rağmen izini bulamadığım için*

değil, geçmişim ortaya çıkmadan ve ömür boyu hapsedilmeden önce yapmam gereken şeyi bitirmediğim için.

Pim'in adını bilmiyordum. Aksanını, ipucu verecek ten rengini, alışkanlıklarını bilmiyordum. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç Kimse'ye yazıyordu ama *o* hiç kimseydi. Uçsuz bucaksız günah dünyasında yapayalnızdı.

Bekle... bu yanlış.

Dünyam yıkılıp beni yeni bir düşünceyle ezerken yumruklarımı sıktım.

Hiç Kimse olan o değil.

...benim.

Yıllardır tek başımaydım. Unutulmuştum, dışlanmıştım ve istenmiyordum. Benim diyebileceğim kimsem yoktu, evim yoktu, sevgim yoktu. Kimse -üç kişi dışında- gerçek adımı bilmiyordu. Artık kim olduğumu kimse bilmiyordu ve ben de buna dahildim.

Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin timsaliydim.

Tanrım, bunca zamandır bana mı yazıyordu?

Beni ona getiren şeyin Alrik ve onun zırhlı bir yat inşa etme arzusu değil de onun Hiç Kimse'ye yazdığı notlar olması tüylerimi diken diken etti. Tüm bu zaman boyunca bana seslenmişti.

Kararlı ayak sesi tekrar gelince izdiham halindeki düşüncelerimi tek bir düşüncede birleştirdi.

O.

Nefes almayı bıraktım.

Pim, ay ışığının altına ayak basarken etrafında dolanmış beyaz bir çarşaf vardı. Çarşafın uçlarını boynunda bağlamış, onu insan kızından Yunan tanrıçasına dönüştüren gevşek bir toga yaratmıştı.

Tüm vücudum kaskatı kesildi.

Siktir.

Üç gün içinde nasıl daha fazla güzelleşebilirdi?

Okyanus damlacıklarıyla kaplı göğsüm, sıcaktan buharlaşacağıma emin olana kadar ısındı. Onun Hiç Kimsesi olduğum sonucuna vardığım için zaten çılgınca çarpan kalbim, ihtiyaçtan başım dönecek şekilde temposunu artırmıştı.

Yoğunluk karnımdan aşağı ok gibi inerek şehvet akımıyla aletimi besliyordu.

Islak iç çamaşırım, onun bu kadar zarif ve cesurca hareket edişiyile kalınlaşıp uzayan aletimi gizleyemedi.

Neyin peşindesin, Pim?

Her kuralı çiğneyip sana sahip olmaya bu kadar yaklaşmışken neden şimdi beni aramak zorundaydın ki?

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, ona arkasını dönmesini, odasına gitmesini ve benden uzaklaşmasını emrederdim. Fakat ben iyi bir adam değildim.

Ben Hiç Kimse'ydim ve gözlerimiz buluştuğunda tamamen onun büyüüne kapıldım. Gece yüzüşüm yüzünden hızlanan nabzımı yavaşlatmak için elimden geleni yaptım.

İşe yaramadı.

Kalbim sakinleşmemeye karar verdi. Pim ölümsüz gücü, kırılgan umudu ve lanet gözlerinin benimkilere dalma şekliyle beni büyülemişken kalbim sakinleşemezdi. Bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şekilde ona bağlandığımı hissederken bunu yapamazdım.

Gerginlik canlı bir varlığa dönüşerek ayak bileklerimizizin etrafına dolandı ve biz birbirimize baktıkça daha da yoğunlaştı.

Pim orada durmuş sessizce yargılıyor, bekliyor ve izliyordu.

Onu helikoptere bindirip en yakın polis karakoluna bırakmalıydım. Geçmişim sikik bir sorun değildi. Hayalet bendeydi. Kanunlardan yeterince uzun süre kaçabilirdim.

Öyleyse neden onu gönderme düşüncesi içimde çoktan öldüğünü sandığım bir şeyi acıtıyordu?

Ona lanet odasına geri dönmesini söyle.

Pimlico önümde durup başını eğdi ve ellerini gevşekçe birleştirdi. Tanrıçanın kendisi önümde dua ediyordu, ne için olduğunu bilmiyordum ama ilahi görünüyordu ve diken diken olan tüylerime yeni bir katman daha eklenmiş haldeydi.

Artık mesele onun ne kadar güzel ya da kırılmış olduğu değildi. Ona duyduğum çekim normal engelleri aşmıştı ve ben, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Benden uzak dur, Pim.

Ben ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce.

Sanki beni duymuş gibi göğsü inip kalktı, saçları ipeksi ve şehvetli bir şekilde omzunun üzerinden dökülüyordu.

Yavaşça yukarı uzandığında kaslarım gerildi, elleri saçlarının altında kaybolup çarşafı tutan gevşek düğümü çekiştirdi.

Ben gergin şekilde hareket edince sandalyem gıcırdadı.

Beyaz pamuklu kumaş, gümüş rengi bir çağlayan halinde hızla düşerek güverteye yığıldı.

Tanrım.

Gözleri benimkilerle buluştu, çenesi muhteşem bir güçle kalkmıştı.

Çıplaklığı savunmasızlığı değil, onun gücüydü. Silahı olduğunu kabul ettiği tek şeydi. Karşımda çıplak ve boyun eğmez bir şekilde duruyor, onu ne kadar çok istediğim konusunda beni darmadağın ediyordu.

Nefesimi içime çektim, aletim neredeyse acıyacak kadar sertleşmişti. O geldiği anda ayağa kalkmalı, belime bir havlu sarmalıydım; böylece onu inciten şey şehvetken hissettiğim arzuyla

dehşete düşmezdi. Fakat bacaklarımı ayırmış bir halde şezlongda otururken sertliğimi gizlemem mümkün değildi.

Bakışları kasığıma kayarken çenesi gerildi. Gözlerinin önünden gölgeler geçiyor, sanki içsel bir tartışmaya girmiş gibi ağzının kenarında belli belirsiz çizgiler belirliyordu.

Ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Zaten kötü haldeki kemiklerinde sert ahşabı hissedince irkildi.

Doğrulup onu kaldırmak için karnım sıkıştı, ayağı takılıp düştüğü için korkmuştum.

Ancak elleri öne fırladı, biri beni yerimde tutmak için göğsüme indi, diğeryse iç çamaşırımın beline giderek onu aşağıya doğru çekti.

Aletim, doğru ya da yanlış umursamadan sıkıştığı yerden kurtuldu.

Ne-

Ben onu durduramadan, aletimi ağzına aldı.

Vay canına.

Siktir.

Tanrım.

Sıcak ve ıslak ağzı beni sertçe emerken aklım başımdan gitmiş haldeydi. Alay etmiyor, oyun oynamıyordu. Dudakları beni takip ederken elleri üzerimden kaydı ve beni derinlemesine emerken beyin ölümümü gerçekleştirdi.

Dürtülerim kontrolü ele geçirdi. Bastırılmış arzu açığa çıkıyor ve beni sahipleniyordu. Elim kafasına inerken kalçalarım yukarı kalktı. Akıl sağlığımın gerisinde bir yerlerde, saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Üzerimde nasıl eğilip kalktığını. Dilinin aletimin üzerinde ne kadar iyi iş çıkardığını.

Yarasını düşünmedim.

PEPPER WINTERS

Geçmişini düşünmedim.

Tek düşündüğüm ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Diliyle, parmaklarıyla ve ağzıyla nasıl bir sihirbaz olduğuydu.

Kanımdaki hücrelerin her biri aletime yığılarak daha fazlası için zonkluyordu. Ve Pim sanki vücudumun dilini benden daha iyi biliyormuş gibi, bana tam olarak bunu verdi.

Dilini tekrar hareket ettirip aletimin ucunda dans ettirdiğinde içimden derinlerden gelen düzensiz bir inleme çıktı.

Karşı koyamadım.

Kazanamadım.

Dizlerinin üzerinde biraz daha yaklaşırken bacaklarım daha da ayrıldı. Okyanusta ıslanmış iç çamaşırlarımı çekiştirirken saçları kasığımı örttü, diğer eli karnımın üzerinden hayalarımı avuçlamak için aşağı indi.

Beni *çıldırıtıyordu*.

Her dokunuşunda ve yalayışında ürperiyordum.

Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. *İstekli* bir kadınla.

İstekli kelimesi aklımda belirlediği anda şehvetimi parçaladı.

Pimlico bir kadın olabilirdi ama istekli miydi?

Neden ağzı üzerimdeydi? Dili neden beni tadıyor; eli neden boşalmam için fazlasıyla çalışıyordu?

Başka bir adamla bir ömür boyu cehennemi yaşadktan sonra neden dizlerinin üzerindeydi?

Kahretsin.

Elimi kafa derisinden çenesine indirirken dişlerimi sıktım. Bu beni öldürse de kalan tüm ahlakımı toplayarak onu kendimden uzaklaştırdım.

Vücudum titredi. Kıpırdamayı reddederek daha sert emdiğinde aletimin ucunda zevk suyu belirdi.

Daha sert çektim, aynı anda pek çok şeyle savaşıyordum.

Onu yere atmak ve açık gökyüzünün altında becermek istiyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak için onu sertçe itmek istiyordum, böylece parçalanmış düşüncelerimi toplayabilir ve buna bir anlam verebilirdim.

Durmasını istiyordum.

“Pim.” Dişleri hassas derimi sıyrıp serbest kalmak isteyen yeni bir zevk dalgası yarattığında hırladım.

Onu kendi haline bırakıp arkama yaslanmak ve teslim olmak en kolayı olurdu. Onun becerikli küçük ağzının içine boşalmak ve bunu benden almasına izin vermek...

Ben öyle biri değildim.

Paraları dışında insanlardan faydalanmazdım. Ve kesinlikle teslim olmazdım. Asla.

“Dur!” Ağzını üzerimden çektiğimde aletim çıplak karnıma çarpıp tükürüğüyle parladı, tekrar içine girme ihtiyacıyla titrerken nefes nefese kalmıştım.

Başını tekrar aşağı çekmek ve başladığı işi bitirmesini söylemek fazla kolay olurdu.

Ama görmezden gelemeyeceğim bir soru bana irade gücü veriyordu.

En başta bunu yapma sebebi neydi?

Öne doğru eğildim, açıkta kalmamı ya da bacaklarımın arasında çıplak olmasını umursamadan tekrar çenesini kavradım. Teni parmaklarımın altında buz gibiydi. Göğüslerine ya da çakıl taşı gibi olmuş meme uçlarına bakmayı reddettim. Sadece tek bir şeye odaklandım.

“Neden?”

Gözlerime bakmadı. Sağ eli öne doğru uzanıp zonklayan aletimi kavradı.

Tükürüğüyle kayganlaşmış sikimi avucuyla okşadığında başım öne düştü, elini yukarı doğru itip sikimin kafasını sıvazladı.

“Sikeyim.”

Bir elimle çenesini sıkıca tutarken diğer elim de bileklerini kavradı. Dokunuşunu kendimden uzaklaştırırken irkildim. Bu sırada iç çamaşırımın lastiği sikimi karnıma yapıştırmıştı.

“Bana nedenini söyle. Bunu yapmak istememiştin. Bana dokunmak bir yana, benimle aynı odada olmaktan bile hoşlanmıyorsun.” Onu biraz sarstım. “Bana borcunu ödemek zorundaymışsın gibi mi hissettirdim? Acımandan kaynaklı bir saksoya ihtiyacım yok.”

Elimin altındaki dişlerini sıktağında bakışlarında isyan ve sırlar vardı.

Parmaklarımı sıktım, canını yakıyordum ama elimden sızan hayal kırıklığımı durduramıyordum. “Dokunma bana, Pim. Senden bunu istemiyorum.”

Yüzü buruştuktan sonra acısı, yerini kararlılığa bıraktı.

Söylediğim acımasızcaydı ama gerçektir. Sadece... tam olarak doğru değildi. İtaatkâr bir seks kölesi istemiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum ama onu isteği dışında becermek bunlardan biri değildi.

Derin bir nefes alarak, “*Sen* istemediğin sürece bunu istemiyorum,” diye düzelttim. “Anlıyor musun? Senden bir şey almayacağım. Onun gibi biri değilim.”

Elimde çırpındı.

Onu bıraktım.

Çarşafa sarınmak için eğilmek yerine, umursamaz bir sakinlikle öfkeyle durdu.

Benimle konuşmasını o kadar çok istiyordum ki ama sessizliği duymam gereken her şeyi söyledi. Bakışlarında gördüğüm nedene inanamayarak başımı eğdim.

Bekle...

Gözlerimi kısıtım, öfkesinin ötesinde parıldayan planı görmek için elimden geleni yaptım. “Sen... sen bana rüşvet vermeye çalıştığın için beni emdin... öyle mi?”

Burnunu çekerken çenesi havaya kalktı.

“Neden? Bana geri ödemek gibi yersiz bir ihtiyaçtan değilse... o zaman neden?” Cevap aklıma gelince kendimi dururdum. *Ah, şimdi anlıyordum.* Lanet olsun, neden düşüncelerinin bu yönde olacağını fark etmemiştim ki?

Öne eğilip ona sert bir bakış attım. “Eğer seni becermekten zevk alırsam, seni tutacağımı sanıyorsun.” Sesim alçaldı. “Seni satmayacağımı.”

Olduğu yerde donakaldı, her yeri buz gibi sağlam dururken titreyen tek yeri dizkapaklarıydı. Eğer vücut dilini okuyamasaydım, dehşetini göremezdim.

“Olay bu, değil mi? Kendini pazarlamanın seni elimde tutmak isteyeceğimi sağlayacağını düşündün?”

Bu korkunç kelimeyle dudakları aralandı.

Ayağa kalkıp aletimi tekrar iç çamaşırı hapishanesine soktum. “Fahişe denmesinden hoşlanmıyor musun?” Alanına girdiğimde göğüslerimiz birbirine değdi, meme uçları ejderhamı öpüyordu. “O zaman öyle davranma.”

Onun etrafında olamazdım.

Yoksa pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Bu siktiğimin gecesi artık sona ermişti.

“Bir dahaki sefere bana seksle rüşvet verebileceğini düşündüğünde senden başka şeyler de istediğimi unutma. Benim nihai hedefim bedeninin değil, Pim. Zihninin.”

Arkama bakmadım.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

PIMLICO

Bir hafta geçmişti.

Elder'ın bana personel ekibinin bir üyesiymişim gibi davrandığı berbat, korkunç bir hafta. Ara sıra güneşin parlak ve engelsiz bir şekilde etrafımızdaki okyanusun üzerinde parıldadığı güvertede karşılaşıyorduk ama o sadece sertçe başını sallayıp beni görmezden geliyordu.

Akşam yemeği için davetiye yoktu.

Origami şeklindeki tekneler ya da güller de yoktu.

Aletini ağzıma aldığım gece, iki yıldır içinde yaşadığım o kırılğan hüzne geri dönmüştüm. Elder'ın bana bulaştırdığı utanç her şeyi kaplamıştı ve Alrik'in bana gösterdiği tüm o korkunç ilgiye rağmen Elder'ın en azından varlığını bir şekilde kabul etmesini diliyordum. Öfkesi ve yaptığım şeyle ilgili yargısı, her geçen günle birlikte içimde daha büyük delikler açıyordu.

İki yıl boyunca Alrik bir kez bile kendimi ucuz hissettirmemişti. Bana ölümü diletmişti ama bana ne kadar değerli olduğumu ve bu değer, beni asla öldürmeyeceği anlamına geldiğini söylemekten gurur duyuyordu.

Elder, bana hiç değer vermemişti.

Güvenliğim için sahip olduğum tek beceriyi takas için kullanmam çok mu yanlıştı? Fahişe olarak adlandırılmayı hak ediyordum?

Balkonumda durmuş bu adamın ruhumu yok etmesine izin vermeye ne kadar istekli olduğum üzerinde düşünürken, ay gökyüzünde ağır ağır salınıyordu. Birinin bedenimi çoktan yok etmesine izin vermiştim, bu defa yaralar gözle görünür olmasa bile bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyordum.

Hayalet, Elder'ın aklındaki hedefe doğru yelken açarken siyah okyanus ayaklarımın altından sessizce kayıyordu. On gündür denizdeydik, karadan ve şehirlerden ne kadar uzun süre uzak kalırsak Elder o kadar rahatlıyor gibiydi.

Tabii bu sadece onu gölgelerden gözetlediğim zaman geçerli oluyordu.

Varlığımın farkına vardığında, ölümüne savaşmaya hazır bir dövüşçüden daha öfkeli ve gergin bir hale geliyordu.

Onu bu kadar mı itiyordum? Beni, sahibimi benimle bir gece geçirmek için tehdit edecek kadar ilgi çekici, güzel bulan adam nereye gitmişti? Neden şimdi, beni kendine saklamışken benimle konuşmak şöyle dursun, yüzüme bile bakamıyordu?

Tanrım!

Rüzgârda dalgalanan saçlarımı tuttum. Artık düşünmek istemiyordum.

“Sadece atla.” Bu iki kelime dudaklarımdan bir okşayış gibi döküldü. Buna bir son verme düşüncesi artık güç değil, zayıflık sınırındaydı. Yine zihnimin içindeki o bok çukuru asla yok olmayacaktı. Kemiklerim iyileşiyor olabilirdi ama ruhum iyileşecek miydi, bilmiyordum.

Ellerim korkuluğu daha sıkı kavradı ve bedenimi ileri çekti. Ağırlık merkezimi değiştirmek çok kolay olurdu; yukarı çıkmak, sallanmak ve okyanusun beni ele geçirmesine izin vermek.

Hayatta kaldın. Şimdi pes etme.

Öfkeli gözyaşlarımı geri çekerek, ölüm sığınağı fısıldayan denize sırtımı döndüm ve kapıyı kapattım. Süite çöken sessizlik bana ne kadar yorgun olduğumu hatırlattı.

Dafford Carlton'ın beni satın almaya çalışmasından sonra Fas'tan denize açıldığımız gece kâbuslar başlamıştı.

Gözlerimi her kapadığımda Alrik orada beni bekliyor, bana her zamankinden daha sert, daha hızlı ve daha acımasızca işkence ediyordu. Terden sıırıslam olmuş çarşafıar içinde, kalbim elektrikli testereye dönmüş ve boğazım sessiz bir çığlıkla düğümlemiş halde uyanıyordum.

Görünüşe göre bilinçsiz dehşet içindeyken bile sesimi konuşmamak için eğitmişim.

Banyoya ilerleyerek sıcak suyu açıp duşa girdim. Yorgun düşüncelerimi dağıtmak için elimden geleni yaptım ama yıkanmak bana yabancıydı. Vücudum; yara izlerin ve kırık kemiklerin çıkıntıları yüzünden bana ait değilmış gibi hissediyordum. Eğer çok uzun süre ayakta kalırsam omurgamı sıcaklık basıyor, dizlerimdeki istenmeyen ağrılar zonkluyordu.

Bu acıların dineceğini düşünecek kadar aptal değildim. Yaşadıklarım genç bedenimi harap etmişti. Ancak o sırada savaştaydım. Kim savaştan tek parça halinde dönerdi ki? Bedeni ya da zihni sağlam kalır mıydı?

Temizlendikten sonra yumuşak bir havluyla kurulandım ve düzgünce astım. Nemli ve yorgun olmanın verdiği ürpertiye rağmen giyinmeyerek yatağa çıplak girmeyi seçtim.

Ağır bir şekilde nefesimi verdikten sonra gözlerimi yumdum.

"Seni küçük sürtük. Benden kaçabileceğini mi sandın? Asla kaçamazsın." Efendi A'nın vurduğu zincirin metali, bir ısırık gibi kıcıma sertçe indi. Her zaman yaptığım gibi çığlığımı bastırmak

dollars

için dudağımı ısırđım. Ama bu sadece onun daha da öfkelenmesine neden oldu.

“Konuş benimle, tatlı Pim. Bağır. Yalvarışını duymak istiyorum.”

Top gibi kıvrılmaya çalıştım ama el ve ayak bileklerimdeki ip-ler beni engelledi. Yüzüstü yatağa bağlandığım için hiçbir yerimi koruyamıyordum.

“Sana neyin çığlık attıracağını biliyorum.” Kıkırdaması saf kötülükten ibaretti. “Seni nasıl kıracağımı biliyorum, evcil hayvanım.” Komodinin üzerindeki uzaktan kumandaya yönelirken ayakları beyaz halının üzerinde gümbürdedi.

Hayır.

Hayır. Lütfen.

Kıpırdandım. Bu onu sadece güldürdü.

“Hazır mısın?” Dramatik bir şekilde oynatma düğmesine bastı. Anında, tepedeki hoparlörlerden klasik müzik yağdı, beni kemanlar, piyanolar ve iğrenç melodilerle yıkamaya başladı.

Efendi A hastalıklı bir ritimle dans ediyordu. “Ah, gecenin ikisinde Chopin’i sevmiyor musun?”

Yaklaştıkça dudağımı ısırđım, elindeki zincir her vals adımında şingirdiyordu. “Artık konuşmaya hazır mısın?”

Yüzümü yatağa bastırdım, onun kokusunu içime çekmekten nefret ediyordum ama yatağın beni boğması ve gitmeme izin vermesi için yalvarıyordum.

Bu şekilde ölebilirdim. Özgür olabilirdim.

Ama Efendi A beni engelledi. Ağır zinciri çıplak sırtıma bırakarak ince bir ip parçasını boğazıma doladı. “Şimdi benden kaçmaya çalışmana izin veremem, değil mi?” Boynumu biraz yukarı kaldırıncı omurgam bu yanlışlık karşısında feryat etti. İp boğazımı

sıktı ama beni öldürecek kadar değildi. Sadece burnumun çarşafa gömülmesini engelleyecek kadardı.

Başımı istediği pozisyona getirdiği anda ipi bağladı ve zinciri tekrar eline aldı.

Ve bu sefer beni kıracağını biliyordum.

İki uzun yıl ama bu gece beni bitireceği geceydi.

Müzik daha da arttı, çellolar ve davullarla daha yüksek, dokunaklı ve hüznünlü bir hal aldı. Efendi A'nın kararlılığı, koronun beni döven enstrümanına dönüştü.

Vurdu.

Bağlarımın içinde elimden geldiğince gerildim.

"Konuş, tatlı küçük Pim."

Bir darbe daha, bu seferki o kadar soğuk ve sertti ki böbreğimin üzerindeki deri yırtıldı ve kan beni ürpertti. "Konuş!"

Müziğin sesi yükseldikçe ve Efendi A'nın vuruşları hızlandıkça, bir karara vardım. Bu gece sesimi duymadan gitmeme izin vermeyecekti. Ben de onun duyduğu anda yaşamaya devam etmeyecektim.

İkimiz de sabrımızın sonuna gelmiştik.

Bu gece çılgılık atacaktım.

Ve ardından ölecektim.

"Konuş!"

Zincir beni parçaladı. Etten şeritler haline geldim. Her vuruş beni arzuladığım karanlığa daha da yaklaştırıyordu.

Evet, bırak öleyim. Lütfen...

"Konuşmak istemiyor musun? O zaman çılgılık at." Efendi A, sırtıma indiği andaki şapırtı ile bir anlık ertelemeyle havada oluşan acı birbirine karışana kadar daha hızlı vurdu.

Ölüyordum.

Yakında özgür olacağım.

dollars

Artık bana zarar veremeyeceğini, birkaç vuruşun daha ihtiyacım olan ölümü getireceğini bilerek ağzımı açtım.

Müzik, ziller ve flütlerle kreşendo yaparken hiçliğe daldım.

Çığlık attım.

Boğazım yanıyordu.

Gözlerim kocaman açıldı.

Çığlık başka bir dünyaya ait gibiydi ve kulağa yanlış geliyordu.

Çenem o kadar geniş açıldığı için ağrıyordu. Kulaklarım gürültüden çınlıyordu.

Sadece bir kâbus. Sadece bir kâbus.

Anında hıçkırmaya başladım. Çığlığım kısa kesildi ve içimde; derinlerde bir yerde, ilk kez sessizliğimi istemeden bozduğumu fark ettim.

Zihnim hüznle doldu, dış dünyayı susturmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat bir şey kulaklarımı okşadı; sert, nefret dolu ve üzücü bir şeyin sesiydi.

Hayır.

Müzik.

Klasik müzik.

Notalar beni kâbusumun tam ortasına geri yolladı.

O burada.

Ölmedi.

Benim için geri geldi.

Sırtım adeta çığlık atıyordu. Tenim kanlı rüya ve terden yapış yapış olmuştu. Vücudumu ya da kaçma içgüdümü durduramadım.

Zihnim daha ayakta olduğumu bile anlamadan yataktan fırladım. Süiti uçarak geçip koridora çıktım ve hızla koşmaya başladım.

PEPPER WINTERS

Koştum, koştum, pelüş halıdan aşağı ilerledim ve pahalı sanat eserlerinin yanından geçtim.

Duvarlara çarparken sessizlik için kulaklarımı ellerimle kapattım.

Yine de müzik beni kovaladı. Beni tehdit ediyordu. Beni yakalayacağı ve yakaladığında da öleceğim konusunda beni uyarıyordu.

Hıçkırıklar nefes almamı engelledi. Başka bir duvara çarparak omzumu karmaşık, yaldızlı bir aplikle yırttım. Tökezleyerek ilerlerken kanım toprak rengi boyaya bulaştı.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Mantıklı düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim müzikti.

Müzik.

Müzik.

Bir kapıya geldim. Beceriksiz parmaklarımın altında açıldı. Çıplak ayaklarım merdivenlerden yukarı uçtu. Yukarı, yukarı, yukarı. Cehennemden uzaklara. *Cennete uçuyordum.* Artık ne müziğin ne de şeytanın olmadığı yere gidiyordum.

Yukarıdaki güverteye vuran ritim ve klasik notalar öncekinden daha yüksek bir seviyeye ulaştı. Enstrüman kıvrılarak ve eğilerek benimle uğursuz bir şekilde oynuyordu.

Düşünemiyordum.

Ellerim kulaklarımın üzerinde kenetli kaldı. Hıçkırmaktan ve öksürmekten, ciğerlerimdeki nefes yapış yapış bir hale gelmişti.

Dur!

Başka bir koridora koştum.

Fakat müzik azalmak yerine yükseldi ve daha da *yükselmeye devam etti.* Kulaklarımdan sekti, kafatasımda yankılandı.

Çıkmasını istiyorum.

Durmasını istiyorum.

Lütfen, biri bunu durdursun.

Kalbim, koşmamı sağlamak için daha fazla kan pompaladıkça kolum daha hızlı kanıyordu.

Ve sonra koridor sona erdi. Bir çıkmaz sokak. Kapana kısılmıştım.

Alrik'in kıkırdaması bir çellonun tellerinde dans ediyordu.

Kendimi kaybettim.

Kanayan omzumu koridorun sonundaki kapıya çarparak bir odaya daldım.

Müziğin yaşadığı ve nefes aldığı bir odaya girdim.

Ve müziğin merkezinde en büyük düşmanımın maestrosu* ve yaratıcısı oturuyordu.

Elder.

Dünya karanlığa gömüldü.

* Orkestra şeflerine verilen isimdir.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

ELDER

Kapı eşiğinden soluk ve kanlı bir şey süzüldü. Bir parçam onu fark etti ve durmak için kıpırdandı ama geri kalanım çellomun esiriydi. Son vuruşa kadar duramazdım. Bu kadar ani şekilde bitiremezdim.

Parmaklarım en tatlı notayı tutarken vücudum titriyor, yayım tellerin üzerinde şarkı söylüyor, müzik daha yüksek ve daha güçlü hale geliyordu. O kadar canlıydı ki onu bir şarkıyla katletmek beni öldürüyordu.

Ancak sona ulaşmıştım.

Bitmişti.

Nasırlı parmaklarımı tellerden ayırdım; yayım kısmen hava kısmen de tellerin üzerinde kaldı.

Sessizlik üzerime çöktü.

Tam başımı kaldırdığım sırada, davetsiz gece yarısı misafiri bayılıp karmakarışık bir yığın halinde yere devrildi.

Sandalyemden fırlarken yayımla bir tele değdiğimde çellom tıngırdadı.

Pim.

Çellomu yavaşça yere bırakmam üç saniye, süiti geçmem iki saniye, dizlerimin üzerine çökmem bir saniye ve çıplak, nemli bedenini kollarıma almam sıfır saniye sürdü.

Burada ne halt ediyor?

Odamı nasıl bulmuştı? Ne olmuştu böyle? Düşüncelerim şiddetle renklendi. Eğer personelimden biri ona zarar verdiyse, bu gece Moby Dick' ile tanışacaklardı.

“Pimlico. Gözlerini aç.”

Açmadı.

Dudakları gevşemişti, yüzü solgundu ve gölgelerle doluydu. Kolundaki küçük bir sıyrıktan akan kan koluma bulaşmıştı. Buz gibi soğuk ve ceset kadar cansızdı.

“Uyan.” Onu kucığımda tutarak ayağa kalktım. Uzun bacakları ve bu kadar canlılığı olan bir kız için neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu.

Burada ne işi vardı?

Kendine kasten mi zarar vermişti, yoksa bir kaza mıydı?

Soru üstüne soru yığılırken kalbim hızla çarpıyordu.

Kendini öldürmeye mi çalışıyordu?

Günlerdir ona karşı pislik gibiydim ama bunun tek nedeni beni çözmüş olmasıydı. Sıcak, ıslak ağzını ya da dudaklarını aletimin üzerinde hissetmeden ona bakamıyordum. Ona dokunmayacağımı söylemiştim ama bu onun değil, benim iyiliğim içindi. Ona dokunamazdım. Ona sahip olamazdım. Çünkü eğer sahip olursam, bu sonum olurdu. Sorunlarım daha azına sahip olmama izin vermezdi.

Ama şimdi suçluluk duygusu içimi parçalıyordu. Pim'e daha iyi bir hayat vermek için onu çalmıştım. Ve ona sırtımı dönmüş, bir fahişe olduğunu ve istediğim bir şey olmadığını söylemiştim.

Kahretsin.

Onu yavaşça yatağıma yatırmadan önce altındaki yorganı çektim ve çıplak vücudunun üzerine serdim. Meme uçları neredeyse soluk teniyle aynı renkteydi, bacaklarının arasındaki

* Aynı isimle olan kitapta Moby Dick kötülüğü temsil eder.

gölgeler bana onun bir kadın olduğunu ama hâlâ çok genç olduğunu hatırlatıyordu. Şimdiye kadar çok fazla şey yaşamıştı. Onu bu kadar aşağılanmış hissettirmeye ne hakkım vardı?

Onu yatırdıktan sonra yatağın başucundaki ışığı açtım ve mutfak aradım. Başaşçı Melinda bu saatte bile cevap verdi. “Mutfak.”

Kahretsin, düşünmüyordum bile. Selix’i aramalıyım. Yemeğe ihtiyacım yoktu. Sadece yardım için bir şeyler toplayacak birine ihtiyacım vardı.

Ah, pekâlâ. Melinda işimi halledecekti.

“Lütfen odama biraz çay, sıcak su şişesi ve ağrı kesici getirilmesini sağla. Spa güvertesinden bir bornoz da getirseniz iyi olur.”

“Tabii ki. Yemek ister misiniz?”

Hayır, evet, siktir. Bilmiyorum.

“Bayılan biri için uygun bir şeyler getirin.”

Duraklama ya da soru yoktu. “Elbette. Hemen geliyor.”

Telefonu kapatırken hızla nefes alıp yüzümü ovuşturdum. Bu kızı çalarken ne düşünüyordum ki? Yardıma ihtiyacı vardı. Benim yapabileceğimden veya ona sunabileceğimden çok daha fazlası gerekiyordu. Bir kez daha sadece kendini düşünen bencil şerefsizin teki gibi davranmıştım.

Öne doğru eğilerek yanağını avuçladım, tenini hâlâ kaplayan soğuk teri ve korkuyu görmezden geldim. “Sana söz veriyorum; hiçbir şey ve hiç kimse sana zarar vermeyecek. Burada güvendesin.”

Kıpırdamadı.

Yerimde duramayarak ayağa kalktım ve yatağın dibinde volta atmaya başladım. Odam yatın ön tarafındaydı ve tamamı camla kaplıydı. Duvarlar ve tavandan ziyade, hem denizi hem de gökyüzünü karşılayan bir akvaryum gibiydi. Her cam dört kat

kalınlığındaydı ve şiddetli fırtınalara dayanacak kadar sağlamdı. Ve bir düğmeye basıldığında, şeffaf kristal kimyasal bir reaksiyonla gölgeleniyor, güneşi engelliyor ve perde ihtiyacını ortadan kaldırıyordu.

Çelloma baktım.

Fas'tan ayrıldığımız geceye kadar Pim yata geldiğinden beri hiç çalmamıştım. Çalmaya duyduğum arzu, bir kaşıntı gibiydi, parmaklarımdaki dürtü ve kalbimdeki ihtiyaç beni notaların tutsağı olmaya zorluyordu. Ama Pim beni tutkumdan uzaklaştırmaya değer bir cazibe olmuştu. *Tabii ben onu dışlayana kadar.*

Limandan ayrıldığımız ilk gece, sadece birkaç dakika hafifçe çalmıştım. Bir sonraki gece biraz daha yüksek sesle ve daha uzundu. Ondan sonraki geceyse daha da uzun ve daha da yüksek sesle.

Bu gece ilk kez kendimi bırakıp bir şarkıya dalmıştım. Heavy metal ile klasiği karıştırarak, türleri ve ninnileri harmanlayarak kendime ait bir şey yaratmıştım.

Büyük enstrümanı çantasına geri koymak istedim. Fakat tam ona doğru adım attığım sırada yataktan bir hışırtı geldi.

Pim çırpınırken dudakları sessiz çığlıklarla aralandı.

Çelloyu unutarak ona doğru koştum ve yatağın üzerine oturdum. Dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak mırıldanırken, "Güvendesin. Ben buradayım," dedim.

Çırpınışları daha da kötü bir hal aldı.

Bacağı yan tarafıma çarpınca homurdandım ama hiç kıpırdamadım. Parmaklarım yanağını sararken onu sabit tuttum. "Benim. O burada değil. Güven bana."

Gözleri kocaman oldu. Bir mikrosaniye içinde kendini elimden kurtarıp çarşafı parçalarcasına açtı ve yatağın başına fırladı. Kendini gri yatak başlığına yasladı, dizlerini göğsüne çekti ve kollarını kendine dolayarak sallanmaya başladı.

Yine de bana bakmıyordu, korkusunun hedefi ben değildim.
Görüş alanını takip ettim.

Dehşeti çelloma yönelmişti.

Ayağa kalktım, sanki ilk kez karşılaşan iki sevgili gibi aralarına girdim. “Bu sadece bir enstrüman. Isırmaz.”

Vahşi bir kedi gibi dişlerini gösterdi, dilinde sessiz bir tıslama vardı. Geriye doğru yürürken Pim’in değerli eşyama saldırmaktan ve onu denize atmaktan daha çok istediği bir şey yokmuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Bunun olmasına izin veremezdim. Hiçbir koşulda.

Duruşumu rahatlatarak çelloyu elimden geldiğince vücudumla engelledim. “O sadece bir nesne. Sana zarar veremez.”

Gözleri benden, dünyada en çok değer verdiğim şeye kaydı. Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkarken bakışlarını bir delilik bulutu kapladı. Ancak bu sadece birkaç saniye sürdü, başını sallayıp tanıdığım o dengeli ve inanılmaz güçlü kadına geri döndü.

Kolları yavaşça çözüldü ve bacaklarının yana düşmesine izin verdi. Göğüsleri yukarıdaki gece göğünden gölgelerle dans ediyordu ama Pim onları örtmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Kapının sessizce çalınmasıyla başını yana çevirdi.

Sanki kanatlanıp cam tavanımı parçalayacakmış gibi ellerimi kaldırdım. “Sadece personel. Onların üstesinden daha önce gelmiştin.”

Ben odayı geçip kapıyı açarken burun delikleri genişledi, dikkati benimle çello arasında dağıldı. Enstrümanımı korumasız bırakmak canımı acıtıyordu. Ona güvenmiyordum.

Melinda, fırtına grisi Hayalet logosu olan beyaz bir bornoz, küçük bir tepside bir demlik, iki fincan ve bir sıcak su torbasıyla zorlukla gizlenebilen bir figürle karşımda duruyordu.

“Buyurun, efendim. Yemek getirmedi; çay bayılma nöbeti için yeterli olacaktır.”

“Teşekkür ederim.” Eşyaları aldım.

Elini cebine atıp bir paket ağrı kesici çıkardı. “Neredeyse unutuyordum.”

Onları da aldım. “Çok teşekkürler.”

“Önemli değil.” Dönüp geldiği yöne doğru gitmeden önce çizgili ama güzel yüzüyle gülümsedi.

Kapıyı kapattıktan sonra Pimlico’ya baktım.

Orada değildi.

Onu bulmak için döndüğümde içim sıkıştı.

Yataktan o kadar sessiz çıkmıştı ki duymamıştım.

Ellerinde at kılı yayımla çellomun başında durduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onu ürkütmemek için yavaşça tepsiyi çalışma masamın üzerine koydum ve usulca ona doğru ilerledim. “Pim, bırak onu.”

Hareket etmedi.

Eğer kırarsa, ben de onu kırmak zorunda kalırdım.

Bir an bile düşünmezdim.

Dünyadaki bütün nefreti içinde barındıran bakışları, masum ikinci el enstrümana kilitlenmişti. Ailemin bana almak için borç para aldığı enstrümana. Elleri yayın etrafında bembeyaz olmuştu. Eğer çelloma saldırırsa, ben de ona saldırmak zorunda kalacaktım. Bu dünyada bir mantık vardı, bir de mantıksızlık. Çellom benim tek mantıksızlığımıydı. Ona bağlı çok fazla şey vardı. Kaçık bir kadının ona dokunmasına izin veremeyeceğim kadar çok kötü ve iyi hatıra, yara iziyle hikâye barındırıyordu.

Ona zarar verirse, kan kaybederdi.

“Pim!” Kolunu geri çekip saldırmaya hazırlanırken sesim gürlledi. Yayımı kırmak, sırf beni anlamadığı için tüm geçmişimi mahvetmek üzereydi.

Beni dinlemedi.

Kolu aşağı indi.

Bana başka seçenek bırakmamıştı.

İleri doğru atıldım.

Onu belinden kavrayıp yayın kavisli ıslığını çarpmadan önce durdurdum. Öfkeyle titreyerek paha biçilmez yayı elinden aldım ve çalmak için oturduğum sandalyenin üstüne yavaşça yerleştirdim.

Onu değerli enstrümandan uzaklaştırarak, öfkeli ellerimi omuzlarına kenetledim ve sarstım. Sertçe. “Bunu bir daha *asla* yapma. Beni duyuyor musun?”

Kollarımda vahşileşti, kıvranıyor ve saldırıyordu. Göğsünden bir hırıltı yükselse de ne bağırdı ne de çığlık attı.

Mücadelesi hiçbir şeydi. Onu zahmetsizce tuttum ama öfkem onunkiyile eşleşecek kadar yükseldi. İç organlarım can yakma dürtüsüyle kıvrılıyordu. “Kahretsin, kes şunu.”

Durmadı.

Gözlerinden yaşlar boşaldı ve yanaklarından aşağı süzüldü.

Yine de savaşmaya devam etti.

Tırmalayıp tekmeliyor, kolumda izler bırakıyor ve minik ayaklarıyla diz kapaklarıma vuruyordu.

“*Siktir, dur artık!*” diye bağırdım. Onu acımasız şekilde sıkıca tutarak yatağa doğru yürüdüm ve şiltenin üzerine fırlattım.

İrkildi ama olduğu yerde kalmadı.

O yüzden yerinde kalmasını ben sağladım.

Avucumu göğsüne yapıştırarak onu sırtüstü ittim. “Karşı koymaya devam edersen canını yakarım. Sana yemin ederim,

acı çekersin.” Zorla nefes alarak üzerine eğildim ve onu tuttuğum yere giderek daha fazla baskı uyguladım. “Hangi trans ya da kâbusun içindeysen, uyan artık. Bunun için sabrım yok.”

Oturmak için mücadele ederek hırladı. Gözleri bir kez daha çelloma dikilmişti.

Boştaki elimle yanaklarını kavradım. “Ne oldu? Neden aptal gibi davranıyorsun?” Parmaklarımı daha da sıktım. “Lanet olsun, konuş ve anlat.”

Kalbi, onu tutan avucumun altında sertçe atıyordu. Vücudu dehşet ve öfkeyle sarsılıyordu.

Rol yapmıyordu, korkusunun kokusu odama yayılmıştı.

Geri çekilerek baskının bir kısmını kaldırdım. “Gitmene izin vereceğim. Ama bir daha çellomun peşine düşersen, seni durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem. Anladın mı?”

Beni görmezden geldi.

Sabrım tükenmişti.

Yüzünü sıkarak onu bana bakmaya zorladım. “Anladın mı, Pim?”

Gözleri yeşil bir ateşle parlıyordu.

“Evet için başını salla. Bu sefer bana cevap vermeden kaçmana izin vermeyeceğim. Tabii sana gerçekten zarar vermemi istemiyorsan, o zaman bunu ayarlayabiliriz.”

Birbirimize ters bakışlar attık.

Bir anlığına sırf bir şeyleri kanıtlamak istediği için ona zarar vermeme sebep olacağından korktum. O herif gibi olmak için.

Sonra nihayet akıllı başına geldi ve isteksizce başını salladı.

Gitmesine izin vererek onu ödüllendirdim.

Uzaklaşırken ellerimi saçlarımda gezdirdim ve neler olup bittiğini anlamak için elimden geleni yaptım.

“Yatta çıplak ve kanlar içinde koşturarak ne yapıyordun?”

Yavaşça doğruldu, çıplaklığını örtmek için çarşafı da beraberinde sürükledi. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Utangaç olduğu için değildi. Belki de beni daha rahat ettirmek istiyordu? Kambur durmuyordu ama aklı başına geldikçe gözlerini kaçırıyordu.

Vücut dili pişmanlığının ve utancının bir yansımasıydı. Kafa karışıklığı, lanet dolu bir his ve göğsümü sıızlatan bir kaybolmuşluk da vardı.

Pişmanlığı anlayabilirdim, hayatımın büyük bir kısmında pişmanlık duymuştum. Ama utanmaya izin yoktu.

Volta atmayı bırakıp patladım. “Ne düşündüğünü biliyorum. Geçen geceyle ilgili, değil mi?”

Gözleri benimkilerle buluştu.

“Bana birlikte neler yapabileceğimizi göstermeye çalıştığın için utanma.” Ona alaycı bir gülümseme verdim. “Senden oral seks almak -ben durdurmuş olsam bile- inanılmaz bir histi.” Onu zorlamaya ve seksi sadece bir beklenti olarak değil, karşılıklı bir şey olarak tartışmaya ne kadar açık olduğunu görmeye karar vererek ekledim. “Ağzın... siktir, Pim. Ağzını ve başladığın işi bitirmeni hayal ediyorum.”

Nefesini içine çekti, göğsü kızarıyordu.

“Bana ne kadar değerli olduğunu göstermiş olmandan utanma. Neye değer olduğunu zaten biliyorum ve değer, seksten çok daha fazlası.”

Kucağındaki ellerine baktı.

Elimde değildi.

Alanımı darmadağın ettikten sonra beni dışarıda bırakabileceğini mi düşünmüştü? En azından bir kez olsun dinleyip iletişim kurabilirdi.

Yanına ilerleyerek bir kez daha çenesinden tuttum ve gözlerini kendime çevirdim. “Bu, Dafford ile mi ilgili? Seni satın almaya çalışmasıyla mı?”

İrkilip yüzünü elimden çekmeye çalıştı.

Ona izin vermedim.

“Eğer öyleyse, sana şimdi, burada bir söz vereceğim. Seni satmayacağım. Yalan söylemeyeceğim, bunu düşünmedim diyemem. Ama sana söz veriyorum. Bunu yapmayacağımın sözünü veriyorum. Ben ne olacağına karar verene kadar benimsin.”

Kaşı, zamanının dolduğuna karar verdiğimde ne olacağını sorar gibi kalktı.

“Bunu, o zaman geldiğinde düşünürüz. Her şeyin değişmek gibi bir huyu vardır. Ve şimdi verdiğimiz kararlar, aramızdaki her ne ise, bunun süresinin dolduğuna karar verdiğimizde geçerliliğini yitirmiş olabilir.”

Sanki açık uçlu sözleşmelerle arası iyi değilmiş gibi kaşlarını çattı. Bitiş çizgisini görmekten hoşlanıyordu. En iyi ve en kötü senaryoda ne olacağını bilmek istiyordu. Belki de bu yüzden, asla vazgeçmeyecek kadar güçlü olmasına rağmen intihar fikrine hâlâ tutunmaya devam ediyordu. Bu, başka hiç kimsenin değil, *kendisinin* planladığı şekilde bir sona sahip olmanın gücüydü.

Bunu anlayabiliyordum.

Kahretsin, her şey paramparça olduğunda ben de aynı olasılıkla dans etmiştim. Ama artık bu karar kendisine ait değildi.

“Artık seni asla satmayacağıma yemin ettiğime göre karşılığında senin de bir şey için yemin etmeni istiyorum.”

Hızla nefes aldı, dişleri tutuşumun altında gıcırdıyordu.

“Son vermeyeceğine yemin et. Seni iyileştirme şansını benden çalma.”

Sanki bu uzun sürmeyecekmiş gibi hırladı. Dilini dışarı çıkardığında pembe kasını süsleyen kırmızı bir çizgi ortaya çıktı. Artık dikiş ve kan yoktu.

Hızla nefes alma sırası bendeydi. “Neredeyse iyileşmiş, buna sevindim.”

Bandajdan kurtulan kırık elini havaya kaldırdı. Parmaklarını oynatırken kaşları kalktı.

Kaşlarımı çattım. “Neden bana fiziksel yaralarını gösteriyorsun? Artık dilin kullanabilir durumda olduğu ve kemiklerin birbirine kaynadığı için seninle ne yapacağıma karar vereceğimi mi sanıyorsun?” Dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Pek sayılmaz, Pimlico. İyileşmen için önümüzde uzun bir yol var,” derken şakağına dokundum. “Tam burada.”

Hareketsiz kaldı.

“Sadece fiziksel olarak formda olmanı istediğimi mi sandın?” Sırıttım. “Hasarın ne olduğunu biliyorum. Ben de senin yerindeydim, tabii farklı bir şekilde. Zaman alıyor.”

Gözleri yargılayıcı bir bakışla ve sorularla kısıılırken, kafamda yavaş yavaş bir plan belirdi. Uzun zamandır onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. *Kendi sallantılı temellerime zarar vermeden ne yapabileceğim hakkında da.*

Ama şimdi... *Sanırım biliyordum.*

“Ayağa kalk.” Geri çekilip gitmesine izin verdim.

Derin bir nefes alarak beni görmezden geldi.

Çarşafı çekip bileğinden tuttum ve onu ayağa kaldırdım. “Sana bir emir verdiğimde itaat et. Sana zarar vermeyeceğim ama yapmazsan seni cezalandırmanın başka bir yolunu bulurum.”

Biraz yalpaladı. Elini yaralı kolunun üzerinde gezdirerek kuruyan kanı ovuşturdu. Düz karnı hızlı nefeslerle şişmeyi bıraktı ve bakışları tekrar bana dönmeden önce sadece bir kez çelloma kaydı.

Tüm dikkati bende olana kadar bekledim.

Gözleri benimkilere odaklandığında ve vücudunu gergin bir korku yerine sakinlik hissi kapladığında mırıldandım. “Bir şey yapacağız. Bir zaman sınırı olmayacak ve neden olduğuna dair sorularına cevap vermeyeceğim.”

Daha dik durdu, yüzünde merak ve endişenin ışıltıları vardı.

“Seni ilk aldığımında sana penilerden daha çok değer kazandıracığımı, milyonlar değerinde olacağını söyledim. Bunu gerçekleştirmenin zamanı geldi.” Oynayabileceğimiz olası tehlikeli ama leziz oyunla sikim seğirdi. “Seni tekrar bir araya getireceğim ve bir kez bütün olduğunda, gerçek değerine karar vereceğim. Ve bu parasal bir değere ulaştığında... geri ödenmesi gerekecek.” Devam etmeden önce birkaç saniye bekledim. “Eksiksiz olarak.”

BÖLÜM OTUZ

PIMLICO

Cümlesi kaba ve küçümseyiciydi.
C *Değerim* ne kadar mıydı?

O kimdi ki bana değerimi söyleyecekti? Buna başkası değil, ben karar vermeliydim.

Ve *değerim* için ona ödeme mi yapacaktım? Ne tür hasta bir dolandırıcıyla yaşıyordum böyle?

Öte yandan merakımı uyandırdığını inkâr edemezdim. Klasik müziğin yaratıldığı odada dursam bile söylediklerinin altında ne yattığını düşünüyordum. *Alrik bedenime işkence ederken aklıma işkence eden her şarkının yaratıcısı Elder olsa bile. Çello aramızda beni lime lime etmeye hazır bir goblin gibi yerde çökmüş halde duruyor olsa bile.*

İçimdeki uzaklara kaçma isteğiyle savaşacak kadar ilgimi çekmişti. Daha önce bu odada hiç bulunmamıştım; şimdi notalar ve acıyla lekelenmişti.

Sağduyum, tecavüze uğradığımda ve dövüldüğümde müziği çalan kişinin Elder olmadığını biliyordu. Tele dokunuşlarında beni kasıtlı olarak parçalara ayırmadığını, kanımı akıtanın o olmadığını biliyordum. Ancak konu müziğe olan nefretim olduğunda mantığımdan eser kalmadığının da farkındaydım.

Bütün kemanları yakmak ve piyanoların hepsini parçalamak istiyordum.

Kendini beğenmiş bir şekilde benimle alay eden o çelloyu yok etmek istiyordum. Onu denize atıp köpekbalıklarına yem etmeyi arzuluyordum.

Hayır, bu çello için fazla iyi olurdu.

Yanmasını, alevlere boğulmasını istiyordum.

Ancak Elder ilk defa bir çizgi çekmişti. Bana sesini yükseltecek ve elini üzerime koyacak kadar değer verdiği bir şeyi göstermişti. İçinde tutku uyandıran bir şeydi, çok derinlerinde kilitli tuttuğu sırlarından birini açığa çıkarıp gösteriyordu.

Bu adam bir gizemdi ama şimdi zayıflığını biliyordum.

Farklı şekillerde de olsa onun zayıflığı benim de zayıflığımdı.

O, müziği çağırmak zorundaydı. Ben ondan kaçmak zorundaydım.

Birbirinden kurtulamayan iki zıt kutuptuk. Bu bizim çarpık ilişkimiz için bir benzetme miydi? Tarafsız bir bölge bulamayacak kadar farklı dünyalardan mı geliyorduk?

Cevaplara sahip değildim, bu yüzden durup bekledim, küçümseyici ifadesini görmezden gelerek müziğine küfrettim ve onu öldürücü gözlerle izledim.

Ellerini kotunun ceplerine sokmuştu, siyah tişörtü ve çıplak ayaklarıyla bir katil gibi görünüyordu. Önümde volta atıyordu; aklına gelen fikir her ne ise, her nefeste büyüyüp değişiyordu.

“Sana görevler vereceğim. Her biri farklı bir değere sahip olacak.” Adım atmaya devam ederken sesi hipnotize ediciydi. “Hepsi seni onun çaldıklarını geri almaya; her bir görev, seni kendi kendine dayattığın sessizliğin altında gerçekte kim olduğunu bulmaya zorlayacak.”

Duraksadı.

Yumruklarımı sıkarken iyileşen kemiklerimin sızlamasının bir kez olsun tadını çıkardım. *Bu görevler nedir?* Ve bana ne

yaptıracağına dair hiçbir ipucu vermemişken neden şimdiden onlardan korkuyordum?

Kurnaz bir şekilde gülümsedi. “Fas’ta kim olduğumu gördün. O adamın cüzdanını çalmanın benim için ne kadar kolay olduğunu biliyorsun. Hırsızlıkta özgürlük vardır, Pimlico. Ayrıca evet, kaygı ve suçluluk da vardır. Ama delice bir heyecan da barındırır. Sana ait olmayan bir şeyi alıp senin yapma gücü. Bundan daha büyük bir heyecan yoktur.” Yüzü karardı. “Müzik yapmak dışında tabii.”

Bunu görmezden geldim.

Dengesiz adamın tekiydi. Böyle iğrenç eğlencelere olan bağımlılığını asla kabul edemezdin. Yine de enstrüman çalmayı öğrenmektense hayatımın sonuna kadar hırsız olmayı tercih ederdim.

“Seni çalmamın nedenlerinden biri de bu heyecandı. Seni istedim ve o bana senin için ödeme yapma seçeneği sunmadı.” Vücudu gerildi. “Ama aynı zamanda seni çaldım çünkü yapılacak doğru şey buydu. Bazen çalmak, yanlışlıkla sarmalanmış doğrudur.” Gözleri asırlık çaresizlikle gerildi, kendi karanlık anılarına sürüklendiğini görebiliyordum. “Bazen kötü olmak, hayatındaki iyi şeyleri kurtarmak için yapabileceğin tek şeydir. Ve bazen, ne kadar kötü olursan ol, yanlışlık bile bunu düzeltemez.”

Az önce söylediği her şey Çinli turisti soyarken yaptığı konuşmayla doğrudan çelişiyordu. Acaba argümanlarını uygun gördüğü şekilde değiştiriyor muydu, yoksa gerçekten de her sonuçta iyiyi ve kötüyü mü görüyordu?

Ayak parmaklarım haliya gömüldü, geçmişine yaptığı yolculuğu kesintiye uğratar ve onu daha fazla görmemi engeller diye tek bir milimetre bile kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Onunla geçirdiğim süre uzadıkça, varlığından asla şüphelenmediğim o adama daha çok şahit oluyordum.

Başını salladı ve hatırladıklarını fiziksel olarak silkeleyerek önümde durdu. “Sana çalmayı öğreteceğim.”

Ne?

“Sana nasıl görünmez ve acımasız olunacağını öğreteceğim.” Sırıtişı büyüdü. “Her görevde seni ödüllendireceğim. Her hırsızlıkta değerin artacak, ta ki satılacağın bir sonraki kişi kendin olana kadar.”

Kirpiklerimi kırıştırdım.

“Anladın mı, Pimlico? Kendini kuruş kuruş geri satın alacaksın ve ben de ne kadar uzun sürerse sürsün her adımında yanında olacağım.”

Beynim allak bullak olmuştu. Ne demek istediğini anlamıyordum. Benden bir suçlu olmamı mı istiyordu? Ondan özgürlüğümü satın almak için başkasının sınırlarını ihlâl etmemi mi söylüyordu? Bu ne tür bir hastalıklı aptallıktı?

Elder huysuzlanmamı umursamadı. Lanetli çelloya doğru ilerledi, sandalyeden yayı aldı ve otururken onu okşadı. “Artık seninle ne yapacağımı bildiğime göre gecenin bir yarısı yarı delirmiş halde odama dalmanın nedenini de konuşabiliriz.”

Bunu tartışmaya hiç niyetim yoktu.

Elindeki yayla, içinde çay ve bir kutu ağrı kesici bulunan küçük tepsiyle sandalyenin arkasına atılmış beyaz bir bornozu işaret etti. “Sinirlerin için biraz çay getirmelerini söyledim. Kolun ağrıyorsa bir hap al.” Parmaklarının arasından yayı geçirerek mırıldandı. “Ve bornozu giymeni öneririm. Eğer tekrar koşarsan, bu sefer giyinik olmak isteyebilirsin.”

Dikkatle yüzünü inceledim.

Neden kaçacaktım ki?

Sorumu anladı. “Çünkü çalacağım.”

Ben daha kaçamadan çelloyu bacaklarının arasına yerleştirdi, başını eğdiğinde siyah saçlarından bir tutamı gözünün üzerine

düştü ve bugüne kadar duyduğum en keskin, ruhumu okşayan notayı çaldı.

Kulaklarım çınladı. Kalbim asitli gözyaşlarıyla kanadı. Dizlerim titriyor, beni yere düşmekle tehdit ediyordu.

Başladığı gibi hızla durdu, çenesini eğerek önceki talimatlarına uyulmasını bekledi.

İki seçeneğim vardı.

Daha fazla lanet olası seçenek.

Ya odama dönüp olan her şeyi unutacak ya da bana söylene-ni yapıp müzik gibi önemsiz ama korkunç bir şeyle yüzleşecek kadar cesur olacaktım.

“İç, giyin ve otur. Bunları bu sırayla yerine getir, Sessiz Fare.” Elder gülümsedi. Şanslı halkına çalmak üzere olan bir krala benziyordu, çellosu bacaklarının arasında canlanmayı bekleyen, uy-kulu bir canavar gibiydi.

Zihnim bir kez daha dağılmadan önce ne kadar zorlayabile-ceğimi görmeye karar vererek itaat ettim.

Titreyen ellerimle bir fincan mis kokulu yeşil çay doldurdum, ihtiyacım olmadığı halde ağzıma bir ağrı kesici attım ve ikisini de yuttum.

“Ve şimdi de bornoz.”

Emrine karşı dişlerimi sıktım. Bana sadece melodiyle eziyet etmekle kalmıyor, aynı zamanda bedenime de kıyafet sınırlamaları getirip eziyet etmek istiyordu.

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak ağır pamuğu omuzlarıma doladım ve kemeri yavaşça bağladım. Sıkı değil, gevşekti. Koyarsam açılacak kadar boldu. Paniğe kapılırsam omzumdan sıyracağım şekilde.

“Üşürsen sıcak su torbası var. Ama içimden bir ses adrenalinin seni sıcak tutacağını söylüyor.” Yatağı işaret etti. “Otur ve dinle. Seni izlemek istiyorum.”

İsteksizce yatağa gidip oturduğumda kemiklerim cam gibiydi.

“Bana müzikten neden bu kadar nefret ettiğini söyle.”

Konuşmayacağımı duygusuz bir şekilde hatırlatmak ister gibi ona alaycı bir bakış attım. *Özellikle* de beni o enstrümanla aynı odada oturmaya zorladığında bunu yapmayacağımı bilmeliydi. Korkumu gerçeklikten ayıramıyordum. Bu beni gergin, hırçın ve korkak yapıyordu.

“Yaptığı bir şey yüzünden mi?” Elder’ın parmakları tellerin üzerinden geçti, sessiz bir notanın üzerinde geniş ve zarif bir şekilde yayıldı. “Seni incitirken mi çaldı?”

Bunu ürkütücü bir şekilde doğru tahmin etmesinden nefret ettim.

“O eve ikinci kez geldiğimde duydum. Yanılmıyorsam bir Chopin parçasıydı.” Başka bir nota çalarken gözleri karardı, parmakları çellonun üzerinde neredeyse erotik bir şekilde hareket ediyordu. “Ses biraz fazla yüksekti, arka plan senfonisi değil de daha ziyade dayanılmaz bir müdahale gibiydi.”

Alrik her zaman yüksek sesle çalardı. Filtrelenemeyecek kadar yüksek sesle. Tabii bedenime attığı darbeleri bastırarak kadar değildi.

Ellerimi yumruk yapıp ona bakmayı reddettim. Çelloyu parçalara ayırmayı ve Elder’ın ya Hayalet’te bir daha asla müzik çalmamasını ya da özgürlüğüm karşılığında istediği saçma ödemeyi karşılayabilmem için hemen şimdi bir banka soymama izin vermesini dileyerek halıya baktım.

Neden benden çalmamı istiyor?

Yeterince serveti yok mu?

Paraya ihtiyacı olması mümkün değildi.

Bu onunla ilgili değil. Seninle ilgili.

Çok uzun zamandır benimle ilgiliydi. İçimden bir ses karşı koyma dürtüsünün yarattığı kıvılcımla savaşıyordu. Bunu benim

meselem olmaktan çıkarıp onun meselesi haline getirmek için. Beni kendi korkularıyla yüzleştirdiği gibi onu da *kendi* korkularıyla yüzleştirmek için.

“Kaçma, Pimlico. Müzik sana zarar veremez.” O bakmaya devam ederken benim bakışlarım kendime rağmen yukarı kalktı ve parmaklarına kilitlendi. Daha önce hiçbir erkeği enstrüman çalarken izlememiştim. Ne derslere gitmiştim ne de müzikle ilgilenen bir ailem vardı.

Elder’in çellosunu okşayışını izlemek gördüğüm en şehvetli şeylerden biriydi. Onu bir sevgili gibi tutuşu, oldukça yumuşak ve fazla saygılıydı. Tellere tutkuyla ve sahiplenerek ama aynı zamanda nazıkçe dokunması, sanki fazla sıkı tutmanın arzuladığı saflığı sağlamayacağını biliyormuş gibiydi.

Zihnimi tüketti. Yaratmak üzere olduğu şeye duyduğum nefreti tamamen ona ait olan bir hipnoza dönüştürdü.

O, koltuğunda kayarak yayı tellerin üzerinde gezdirirken dişlerim birbirine kenetlendi.

Gözlerini hiç kaçırmadan havada asılı kalan bir nota çaldı.

Ne olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Tek umursadığım sırtımı tırmalayan hayalet tırnaklar ve bu desibel frekansında maruz kaldığım her taciz için kalbimin kanamasıydı.

Bu bir *do*, *re* ya da *si* bemol değildi. Bu bir ip, zincir ya da kırbaçtı.

Müzik benim için bir nota koleksiyonu değildi. Berbat bir melodiye sonsuza dek sarılmış bir ceza koleksiyonuydu.

Beni oturttuğu için memnundum. Ayakta olsaydım, birbiri ardına gelen anılar beni hırpaladıkça yere yığılırdım.

Yumruklar.

Tekmeler.

Zorla yapılan cinsel işkenceler.

Hepsi odaya girip onun akordu arasında dolaştı.

Elder adil oynamıyordu. Bir notanın üstünde, olması gerekenden çok daha uzun süre kaldı fakat hemen sonra başka bir notaya geçti. Her anından nefret ettim ama ondan nefret edemezdim. Çalma şekli... gerçek yüzünü ortaya çıkaran bir maske gibiydi.

Gözleri parladı, yüzü gevşedi ve omuzları tamamen erkeksi, tamamen seksi, tamamen güçlü olan bir ritme büründü.

Çenem, fazla sert sıkılmaktan ağrıyordu. Elder çalarken acıya katlandım çünkü bunu emretmişti. Aynı zamanda yeterince güçlü olduğum için de katlanıyordum. Müziğin üzerimdeki etkisini kıracak, daha iyi şeylerle iç içe olacak kadar cesurdum.

Başı şarkıya göre sallanıyordu, vücudu mükemmel bir diya-pazon* gibiydi.

Kendini notalara kaptırdıkça uzuvları akışkan bir hale bürünüyor, müziğin gücüyle her şeyi içine çekiyordu. Gittikçe daha hızlı, daha agresif, daha barbar. Klasik müziği aldı ve onu metal, Mozart ve Madonna'nın fantastik bir kombinasyonuna dönüştürdü.

Büyüleyiciydi.

Dikkatim Alrik'ten Elder'a geçerken yumruklar ve tekmeler kayboldu.

Onu çalarken izlemek tam bir sihirdi.

Benim olmak istediğim gibi özgürdü. Kalbinin etrafındaki kapıları açmakta ve parça bitmeden önce yaşamakta, *nefes almakta* özgürdü. Her tıngırtıya asıldı, sanki nota solduğunda onu da yanında götürmesi için yalvarıyormuş gibiydi, böylece Lucifer'ın yaşadığı dünyaya asla geri dönmek zorunda kalmayacaktı.

Birkaç dakika, hepsi bu kadardı.

* Diya-pazon, bir nesneye veya yüzeye vurarak titreştiğinde belirli bir sabit perdede yükselir ve yüksek tonlar kaybolduğunda saf bir müzik tonu yayar.

Kulaklarımın cınladığı, kalbimin kulaklıklarını takıp kaburgalarımın arkasına saklandığı ama zihnimin korkuyu görmezden gelip onun yerine Elder'ın sihrine odaklandığı birkaç korkunç, büyüleyici dakika.

Ve sonra her şey bitti.

Elder ayağa kalktı, çellosuyla yayını şefkatle sandalyeye yerleştirdi ve bana doğru yürüdü.

Hareket edemiyordum. Titredim, sarsıldım ve karnıma bir yumruk yemeyi bekledim çünkü bunları beklemek için eğitilmiştim.

Ancak Elder önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri oturduğum yerde benimkilerle aynı hizaya geldi.

Hafifçe titrerken iki eliyle yüzümü kavradı ve beni öne çekti. "Geçmiş unutulmuş ve sadece bunu hatırla."

Dudakları dudaklarıma çarptı.

Ağzının istilası ve sıcaklığı hatıralarımı parçalıyor, beni yeni anılar edinmeye zorluyordu. Ellerim havaya kalktı, parmaklarımı bileklerine dolayarak onlardan destek aldım.

Ona dokunmamam için homurdanmadı. Kendisinin beni kavradığı gibi benim de onu kavramama izin verdi, tıpkı beyaz malikânede birbirimizi kavradığımız gibi.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu, talepkâr olsa da emredici değildi. Dilim dişlerimin arkasında dolandı, onu tekrar yalamak ve tatmak istiyordum, son seferinde içime doldurduğu büyüünün tesadüf mü yoksa gerçek mi olduğunu görmek istiyordum.

Geri çekilme korkusu ya da daha kötü şeyleri öngörmek yoktu. Bu yeni deneyimi, öncesinde yargılamadan kabul etmem için beni başarılı bir şekilde parçalara ayırmıştı.

Dudaklarımı hafifçe araladım.

Benimle birlikte hareket ederken hızla nefes aldı; dilinin ucu altdudağımda gezindi.

Tereddüt ettim. Dilim iyileşmişti. Onu öpmemem için hiçbir neden yoktu. Ben de onu öpmek istiyordum. *Sanırım*. Çalınmış olan bu tek şeyi geri almaya hazırdım. Peki bunu yaparsam, o kazanmış olacak mıydı? Ve eğer kazanırsa... tam olarak ne kazanmış olacaktı?

Kararı benim kontrolümden aldığımda düşüncelerim bir karmaşaya dönüştü.

Dili ağzımın içine girdi, otomatik olarak benimkini onun-kiyle buluşturdu ve öyle zamansız bir ritüeldi ki öğretilmesine gerek yoktu.

Nefesini sertçe verdiğinde nefesi yanağımda gezindi, dillerimiz birbirine dolanırken yüzümü yakınına çekti.

Öpüşmenin hiçbir beklentisi yoktu ve bu kadar yürek ısıtıcı olmasının sebebi de buydu. Her nasılsa, klasik notalar hâlâ havada asılı dururken, öpücüğü Alrik'in küçük bir anısını silmişti. Daha binlercesi vardı ama o bir parçasını almış ve daha... iyi bir hale getirmişti. Doğru? Farklı?

Hayır, onu çaldı ve kendisinin yaptı.

Çünkü o bir hırsızdı ve en iyi yaptığı şey de buydu.

Ve bana da kendisi gibi olmayı öğretecekti.

Hepsi en sonunda özgür olmak adınaydı.

BÖLÜM OTUZ BİR

ELDER

O .öpücük.
Kahretsin, o öpücük.

Bunu yapmak istememiştim. Michaels, eğer dilimi onunki-
ne değdirdiğimi, tükürüğümü onunla paylaştığımı ve iyileşme-
sinin tehlikeye girme riskini göze aldığımı bilse muhtemelen
beni vururdu.

Elimde değildi. Öfkeyle bana dilini gösterdiğinden beri -ya-
raları iyileşme aşamasında olduğundan onu uzun süre tutama-
yacağımı itiraf etmem için benimle alay etmek adına elinden
geleni yapıyordu- ağzını düşünmeden edemiyordum.

Öpücükler, oral seksler ve onun içine dalmak, takıntılı zihni-
min içindeki tek çalma listesiydi.

Odamda olmasından nefret etmiştim. Odamda olmasına *ba-
yılmışım*. İçgüdülerim onun kendi isteğiyle geldiğine dair ya-
lanlar fısıldıyor, içimi tırmalıyordu. Benim alanımdayken, ona
istediğimi yapmakta özgürdüm.

Ellerimi ondan ve kendimden uzak tutmaktan mahvolmuş
durumdaydım.

Ve onun için çaldığımda.

Kahretsin, bu en büyük afrodisyak olmuştu.

Çaldığım zaman hep sertleşirdim. Kontrol edebildiğim bir
şey değildi. Cinsel bir şey değil, daha çok bana haz veren türden

bir heyecandı. Ve bu haz, onun dudaklarını kendime çektiğim anda süpernovaya dönüşmüştü.

Peki öpüşme bittiğinde? Pimlico o kadar da vahşi görünmüyordu. Müziğim yüzünden vücudunda tonlarca adrenalin salgılanmıştı ve dürüst olmak gerekirse, öpücüğünden sonra ben de onunla aynı titremeyi paylaşmıştım. Yine de onu yatağımdan çekip kapıya doğru götürdüğümde itaatsizlik etmemişti. Sanki onu tutan zincirlerden küçük bir parça koparılmış gibi süzölmüştü.

Onu alnından öpmek ve odasına geri göndermek için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Günaha girmemek için onu kasten dışarı atmıştım. Bornozu çıkarıp onu yatağa doğru itmek çok kolay olurdu. Bacaklarını ayırıp onu yalamak, üstüne çıkıp ona sahip olmak çok basit olurdu.

Onun tadına bakmayı kahrolası şekilde çok istiyordum.

Ancak bizim için seks asla basit olmayacaktı. Benim için zevkli, onun için acı verici olacaktı. Ona sevişirken nasıl zevk alacağı hiç öğretilmemişti. Hiç Kimse'ye *-bana-* yazdığı notlarda satılmadan önce bakire olduğunu söylemişti. Bildiği tek seks, onu yok etmeye çalışan piç kurullarıyla yaptıklarıydı.

Onlardan biri olmayı reddediyordum.

Pim ile seks yapmak, karmaşayla dolu bir labirente hapsolmama sebep olacaktı ve sadece bu bile ondan kurtulmam için bana cesaret veriyordu.

Eğer ona sahip olursam o da bunu istemeliydi, dudaklarımı dudaklarına bastırana kadar bunu bilmese bile tıpkı o öpücüğü istediği gibi istemeliydi.

Uzaklaştığımda gözleri yaşlarla dolu değildi ya da boş bakmıyordu. Aksine bakışları yumuşaktı, sanki ne olduğunu merak ediyor ama artık yeni bir şeyden korkmuyor gibiydi.

Zihnimi dünden uzaklaştırıp içimden atamadığım şehveti derin derin içime çekerek duşu kapattım ve ılık damlacıkların

üzerime akmasını bekledim. Aletimin zonklaması canımı acıtıyor ve kendi kendimi tatmin etme dürtüsü her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp bana istemediğim bir oral seks yaptığından beri kendimi rahatlatmamıştım.

Ve şimdi, öpüşmüştük.

Ondan uzak durmak için daha ne kadar kendimi kontrol edebileceğimi bilmiyordum.

Ama bugün yeni bir gün. Bugün öğretme zamanı.

Ben onun ustasıydım, o da benim öğrencim. Bu ilişkide aşılamayacak sınırlar vardı.

Belime bir havlu dolayarak Pimlico'nun süitinin üç katı büyüklüğündeki odama girdim ve giyinme odama yürüdüm. Oradan bej rengi bir şort ve beyaz bir tişört seçerek ayaklarımı basit parmak arası terliklere geçirdim.

Telefonum saatin sabah dokuz olduğunu söylüyordu ve Pimlico'yu yata taşıdığımdan beri ilk kez onu görmek istiyordum. Çok karmaşık ve sinir bozucu olduğu için ondan kaçmak istemiyordum. Onunla birlikte çalışıp yeni bir başarı kazanmak istiyordum çünkü *Tanrım*, bu ödüllendirici bir şeydi.

Telefonumu cebime koyarak kamaramdan çıktım ve bir güverte aşağıdaki süite yöneldim. Ellerim kapısını çalarken bir aptal gibi titriyordum.

Sanki beni bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı.

Yine çıplaktı.

Utanma ya da özür dileme yoktu.

Duştan ıslanmış saçları memelerinin üzerine dökülmüştü, karnı kaslarla gölgelenmişti ve bir deri bir kemik halinden hızla sıkı bir görüntüye kavuşmaya başlamıştı.

İlk geldiğinde beni daha çok iç güzelliği cezbetmişti. Karşımdakinin dövülmüş bir köle ya da çürüklerle dolu bir kadın olduğunu değil, değerli bir rakip olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi...

Vay canına.

Şimdi, her geçen gün daha da çarpıcı hale gelen bir kadın görüyordum. Vücudu yavaş yavaş hastalığından ve acılarından kurtuluyor, en iyi yerlerini nasıl dolduracağını hatırlıyordu. Memeleri daha dolgundu, kalçaları biraz daha kıvrımlıydı. Mücevherleri, dövmeleri ya da makyajı yoktu, doğallığın kelime anlamıydı ve *siktir*, nefesimi kesiyordu.

“Bunu daha fazla yapamazsın, Pim.” Bakışlarım vücudundan ayrılmayı reddediyordu. Açıkta kalan her santimine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kapı kolunu tutarken başını eğdi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Sekse katlanmak zorunda bırakılmış bir kadın için gözlerimin üzerinde olmasından hoşlanıyormuş gibi davranıyordu. Sanki bu ona cinsel bir yaratık olarak kurtuluş sağlıyordu.

Anlamıştım.

Ona bakmamı sağlaması bir güç alışverişiydi. Ellerimin nasıl yumruk olduğunu ya da boğazımın arzuyla nasıl sıkıştığını saklamamın hiçbir yolu yoktu. Beni tamamen kontrol ediyordu.

Otoritem olmadan elim havaya kalktı, göğsünü avuçlamaya ve meme ucunu çimdiklemeye çok yaklaşmıştı.

Siktir.

Bir adım geri atarken hırladım. “Artık benim yanımda çıplak dolaşamazsın.”

Gözleri ona dokunmam ya da bağırmam için meydan okurcasına kısıldı.

İkisini de yapmadım.

Daha da geri çekilerek, “Giyin ve benimle yemek odasında buluş,” diye emrettim. “Birlikte kahvaltı edeceğiz. Sonra da işe koyulacağız.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

PIMLICO

Kahvaltıda taze pişmiş kruvasanlar, ev yapımı reçeller ve hayal edilebilecek her türden egzotik meyve vardı. Ana yemeğimiz küçük bir porsiyon hollandez soslu* çırpılmış yumurtaydı ve buharı tüten kahve fincanlarımızı almak için tabaklarımızı kenara ittiğimizde, kimsenin giremeyeceği bir baloncuğun içinde rahat bir sessizlikle sarmalandık.

Ne yemekleri getirip götüren çalışanlar, ne de gece seyri ve bugünkü yolculukla ilgili bilgi vermek üzere içeri giren kaptan vardı.

Elder, diğer insanlara bakıp onlara gülümseyebilir ve onlarla konuşabilirdi ancak bütün dikkati tamamen benim üstümdeydi. Onun izlediğini seziyor, hesap yaptığım hissediyordum.

Paylaştığımız öpücüğün hatırası hâlâ dudaklarımdaydı, kahvemden ne zaman bir yudum alsam ya da çatalımı ne zaman ağzıma götürsem beni okşuyordu. Müziği zihnimi darmaduman etmişti, tuhaf zamanlarda çalışıyor, hafızama kazınıyordu. Ne zaman onun çello melodisini hatırlasam, onun bu kadar yetenekli olduğunu görmezden gelmek, melodiyi hayatından silebiliyor-muş gibi davranmak için her notayı susturmak istiyordum çünkü o öpücükten sonra... *vay canına*.

O lanet öpücük, bilge olduğuma inandığım zamanlarda bile ne kadar saf olduğumu kanıtlıyordu.

* Hollandez sos; yumurta sarısı, eritilmiş tereyağı ve limon karışımıyla elde edilir.

dollaş

Müziği sevmesini istemiyordum çünkü müzik benim düşmanımdı. Onun, benim nefret ettiğim şeylerden nefret etmesini istiyordum. Tiksindiğim şeylerden tiksınmesini.

Bencilin tekiydim.

Aptallığımla yüzleşmek zorunda kalmak ya da onun bana müziğin nöbetçi bir varlık olmadığını, tamamen duygusal olduğunu göstererek beni kırmayı kendine görev edinmesini istemiyordum.

Adil oynamıyordu ve yeteneği bir sürü; duygusal, fiziksel, psikolojik duygudan oluşuyordu. Çellosunu bir daha asla duymak istemiyordum ama aynı zamanda... yalan söylüyordum.

Uçurumun kenarına itilmiştim ve tutunmayı başarmıştım, bir dahaki sefere çaldığında düşebilirdim.

Düşmek istemiyordum.

Uçmak istiyorum.

Onunla birlikte.

Karnımdaki sıvı, kalbimdeki sinek kuşu; hepsi tek bir şeye eşitti.

Ondan hoşlanıyorum.

Arkadaşlığını, korumasını, dostluğunu sevmiştim. Onunla birlikteyken her anımı Hiç Kimse'ye yazma dürtüsü hissetmiyordum. Sırlarımın etrafında kıvrılma ve onları yakın tutma ihtiyacı duymuyordum.

Elder kim olduğumu biliyordu. Nereden geldiğimi görmüş, ait olduğum adamların arasına karışmıştı. Benim hakkımda, başka bir yabancıya anlatabileceğimden çok daha fazlasını biliyordu ve bu nedenle saklanacak, yalan söyleyecek bir yer yoktu; acı gerçeğin içinde tanışmışken olamazdı.

Ama bu acı, yavaş yavaş tatlılığa dönüşüyor...

Yemekler kaldırıldığında oldukça sevinmiştim çünkü temiz havaya ihtiyacım vardı. Bir masayı paylaşmaya değil, ondan uzakta olmaya ihtiyacım vardı.

Yine de ayağa kalkıp sanki elini tutmamı bekliyormuş gibi elini uzattığında, sinirlerim gerildi ve karnımda çalkalandı. Ona olan hislerimi kabul etmeye istekli olmama rağmen daha fazlası için hazır değildim.

Beni kullanmak istiyorsa, kullanabilirdi. Fakat bunu yaparsa kendime ondan hoşlanma izni veremezdim.

Ona tereddütlü bir bakış atarken elini tutmadım ama beni yemek salonundan, içinde bir piyanonun bulunduğu görkemli salona götürürken peşinden gittim. Cilalı ahşap güverteye yerleştirilmiş jakuzili bir küvetin bulunduğu açık hava barından geçtik ve yataın baş tarafına doğru ilerledik; burada siyah bir yelken, güneşin yoğunluğunu engelleyen bir üçgen bulut gibi uzanıyordu.

Günün sıcaklığı dağılmamıştı ve üzerime geçirdiğim gri elbise, sırtımda noktalar halinde ter birikirken tenime yapışmak için elinden geleni yapıyordu.

Elder temkinli halimi eleştirmede ya da yaklaşmam için emir vermedi. Siyah bakışları nezaketle doluydu ama arzusunun parıltısını da tam olarak gizleyemiyordu.

Kapıma geldiği zamanı hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Bedeni çello telleri gibi gerginken gözleri çıplaklığıma ve vücuduma kilitlenmişti. Onun ilkel ihtiyacı beni kaçmaya itmeliydi. Ama bunun yerine, içimde garip şeylere sebep oluyordu.

Bir parçam kapıyı suratına çarpmak istemişti çünkü o bakışı biliyordum. Bu bakış, bir erkeğin isteğim dışında içimde olması anlamına geliyordu. Bu bakış, onların boş zamanlarında ve merhametlerine kalarak kullanılmak anlamına geliyordu.

Ancak Elder bana bu şekilde baktığında... Hoşuma gitmişti.

Beni güçten mahrum bırakmamıştı. Daha fazlasını toplama-
mı sağlamıştı. Arzu kanma karıştıkça o zayıflıyor, ben güçleni-
yordum, istediğini yerine getirme ya da reddetme kontrolüne
sahip oluyordum.

Beni arzulamasını sağlamak tehlikeli bir oyundu. Şehvet, kö-
tülük için kullanılan başka bir kelimeydi. Ama işte buradaydım,
bana dokunmasını istemediğim halde onu baştan çıkarmak için
elimden geleni yapıyordum.

Yalancı.

Sana dokunmasını istiyorsun.

Pekâlâ.

Beni tekrar öpmesini istiyordum. Öpüşmek güzeldi. Gerisi-
ne hazır değildim. *Kendine bunu söyleyip duruyorsun...*

Ama bir öpücük... Bana vereceği görevden kurtulmamı sağ-
layacaksa onu bütün gün öpebilirdim.

“Burada dur.” Elder önündeki güverteyi işaret etti. Ben ye-
rime geçerken omzumun üzerinden baktı. “Teşekkürler, Selix.
Şuraya koy.”

Selix, Elder’ın istediğini yapmadan önce bana yarım bir gü-
lümseme fırlattı. Siyah kadife bir çantayı güverteye sabitlenmiş
masanın üzerine bırakarak geldiği gibi sessizce gitti.

Elder masaya ilerlerken, “Yankesiciliğin nasıl yapılacağına
dair birinci ders,” dedi.

Ah, Tanrım. Bu konuda ciddi mi?

Yerimde kıpırdandım.

Çantaya uzanarak bir cüzdan çıkardı. Açıp içinden yüz do-
larlık bir banknot aldı ve bana doğru salladı. “Ben fark etmeden
alabilirsen bu senindir.” Dişleri parladı. “Ama uyarayım, bir kez
hırsız olan her zaman öyle kalır. Kendimizi soydurmamamızın
bir nedeni var. Hileleri biliriz. Dolandırıcılığı hissederiz. Kazan-
mayı umuyorsan kurnaz olmalısın.”

Kurnazlık yapabilirdim. Kurnazlık, kendini korumanın bir başka yoluydu. *Zayıflığı izlemek ve beklemek.* Bu konuda uzmanlaşmıştım.

Hafif dokunuşlar, hızlı hareketler; bu konularda yardıma ihtiyacım olabilirdi.

“Yaklaş.” Elder yüz dolarlık banknotu içine sokarken cüzdanıyla bana işaret etti. “Sağ arka cebimde.” Cüzdanı giydiği bej rengi şortun içine sokarak bana hafif şişkinliği göstermek için döndü.

Gözlerim cüzdanın ne kadar yüksekte olduğunu, kumaşın ne kadar sıkı olduğunu fark etmeli ve parmaklarımı onunla şortun arasına sokup cüzdanı çalmanın bir yolunu bulmalıydı. Ancak tek görebildiğim kışının sıkılığı ve omzunun üzerinden bakmak için eğildiğinde kışının sol tarafındaki kıvrımın belirginleşmesiydi. “Anladın mı?”

Ağzım kurusa da başımı salladım.

Sırıttı, daha önce görmediğim kadar parlak ve umursamazdı. “Siktir, sonunda benimle konuştuğunda ne yapacağımı bilmiyorum, Pim.”

Vücudum kaskatı kesildi.

“Senden gelen basit bir baş sallama bile en büyük ödül gibi geliyor. Daha önce bir insanın sesine ya da sesinin olmamasına hiç bu kadar odaklanmamıştım. Bu beni çıldırtıyor ama neden henüz bana vermediğini de anlıyorum.”

Bana döndü, elleri sanki çalmaya hazırmış gibi yanlarında gevşekti. “Beni bunun için uğraştırıyorsun. Tıpkı benim istediğim şey için seni uğraştırdığım gibi. Sanırım bu yeterince adil.” Başını eğip kirpiklerinin altından beni izledi. “Yine de bir uyarı daha. Önce sen kırılacaksın. Ve bunu yaptığında, sesinin tadını çıkaracağım. Sana tekrar tekrar konuşmanı emredeceğim. Sonunda beklediğim şeyi öğreneceğim.”

Sen böyle düşünüyorsun.

Gülümsedim, neşenin meydan okumayla karışmasına izin verdim.

Kimin kazanacağını göreceğiz.

Alçak sesle güldü. “O halde bahse girmeye ne dersin?”

Tekrar başımı salladım.

Kimin önce kırılacağını görmek için bir bahis. Beni çoktan sözsüz konuşmanın artık serbest olduğu bir noktaya getirmiş olması dikkatimden kaçmamıştı. Gönüllü olarak cevap vermek istedim çünkü benimle normal bir erkeğin normal bir kadınla konuştuğu gibi konuşuyordu.

Elder çenesini sıvazladı. “Ne üzerine bahse girmek istiyorsun?”

Omuz silktim, sorularına boyun eğdim ve kendime başımı sallamaktan daha fazlasını yapma izni verdim.

Elbette fark etti, sırtışı daha da büyüdü. “Bir geceye ne dersin?”

Sarsıldım.

Ne?

“Bir gece. Bütün geceleri çalmaya karar vermeden önce ayarladığım o gece. İstedığimi yapmama izin vereceğin bir gece. Senden istediğim en önemli şeyin, senin güvenin olduğu bir gece.”

Güven mi?

Pekâlâ, girdiği bahis onun için kötüydü çünkü bunu asla kazanamazdı. Bana bin gece verse de fark etmezdi. Güven benim verebileceğim bir şey değildi.

Bunu biliyor olmalıydı ama yine de istemişti.

Neden?

Neden imkânsızı istiyordu ki?

Kaşımı kaldırıp göğsümü işaret ettim, tüm kurallarımı çiğnedim ve tamamen iletişim kurdum. *Peki ben ne kazanacağım?*

Gözleri elimi takip etti, yüz hatlarını aynı arzulu bakış kapladı. Çuval şeklindeki bir elbisenin içine gizlenmiş bedenimden değil, isteyerek sohbete girmiş olmamdan zevk alıyordu.

“Sen mi?” Sesi çatallaştı. “Seçme hakkın var.”

Gözlerim büyüdü, elimi uçan bir kuş gibi salladım. *Özgürlüğü seçebilir miyim?*

Başını salladı. “Eğer özgürlüğünü tehlikeye atmak istiyorsan, buna saygı duyarım. Benimle bir gece geçirirsin, yaptığım her şeye güvenirsin ve bana zevkini verip *eğer* bir sivil soymayı başarırısan-”

Gelecek planlarım çözülürken sarsıldım. Eve, Londra’ya dönebilirdim. Annemi, arkadaşlarımı, hayatımı bulabilirdim.

Zihnim kendisini bir yarışın içinde buldu. Bunu yapabiliyordum. Çantası açık aptal bir kız bulabilir ve elimi içine sokabilirdim. Kaç kez arkadaşlarımdan çantalarına bakmış ve ne kadar dikkatsiz olduklarını düşünmüştüm?

Elder sırttı. “Daha bitirmemiştin. Başarılı bir şekilde yankesicilik yaparsan ve çaldığın şeyi suçluluk duygusuna kapılıp da geri vermeden *elinde tutarsan* kazanırsın ve özgürlüğüne kavuşabilirsin.”

Ellerini yumruk yaparak bana doğru yürüdü. “Ancak eğer başarısız olur ve bu gerçekleşmeden önce konuşursan, bana bir gece verirsin.” Başını iki yana salladı ve birdenbire hafifleyen kalbimi tutabilecekmişim gibi göğsüme dayadığım elimi tuttu. “Hayır, sadece bir gece değil. Bana bedenini ve zihnini vereceksin. Bana tamamen teslim olacaksın. Bana *güveneceksin*.”

Parmakları elimi sıktı, vücudu her hücremde alarm zillerini çaldırıyordu.

Bir adım geri çekildim, birbirine kenetlenmiş ellerimizi indirip başımı dik tuttum.

Kurallar çizilmişti. Özgürlük düşüncesiyle içime dolan hafiflik, onu kazanmak için yapmam gerekenlerle tekrar aşağı çekildi. Korkuyordum ama aynı zamanda canlanmıştım. Biri beni geliştirmeye zorlamayalı çok uzun zaman olmuştu. İtaat dışında uymam gereken gereklilikler olmayalı fazla uzun zaman olmuştu.

“Yani?” Elder altdudağını yaladı. “Kabul ediyor musun?”

Bu meydan okumadan geri adım atmayacaktım.

Başımı salladım, kaderimi mühürledim ve onun kazanacağı düşüncesiyle midemdeki çarpıntıya lanet okudum. Bir gecede bana ne yaptırırdı? Ve neden hem korkuyor hem de onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum?

“Güzel. Hadi başlayalım.” Elder derin bir nefes alarak etrafımızda bir kez daha yoğunlaşan gerilimi dışarı attı.

Arka cebini sıvazladı, güneşin altında çok yakışıklı görünüyordu. “Bana doğru gel. Sana nasıl çalacağını göstermemden sonra pratik yaparsın.”

Ona saldırmam için bana izin mi veriyordu? Parmaklarımı kışından geçirip onu yağmalamama müsaade mi ediyordu?

Bir parçam bu kadar yakın olma fikrinden tekrar tiksiniirken geri kalanım iki yıllık kış uykusundan uyandı ve o zor, inanılmaz kelimeyi yeniden öğrenmeye hazırlandı.

Oyun.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ELDER

Siktir, bu kötü bir fikirdi.

Gerçekten ama *gerçekten* çok kötü bir fikirdi.

Pimlico bana doğru yaklaşırken, yüzünde hevesli ama güvensiz bir gülümseme dans ediyordu, aletim rahatlama ihtiyacıyla sertleşti. Onun etrafında ne kadar çok bulunursam, onu o kadar çok istiyordum. Özellikle de şimdi rahatlamış, kendine daha fazla güvenirken ve... *bu yüzündeki oyunbaz bir ifade mi?*

Benim yanımdayken oyun oynayacak kadar rahatlayacağını hiç düşünmemiştim.

Güven kelimesini her kullandığımda karşı çıkmasına ve beni küçümsemesine rağmen bunu yapmaya başladığını düşünmek kalbimi tam ortasından vurmuştu. Kendisine az da olsa yumuşama izni vermişti. Yaklaştığı anda ona vurmamı beklemiyordu. Yanımda yürürken zincir ya da acı aramıyordu.

Dün gece onun için çellomu çalmak cesurca bir hareketti. Ruhunun geri kalanını paramparça edeceğimden ve parçaları süpürmek zorunda kalacağımdan endişelenmiştim. Fakat o beni şaşırtmıştı. Kahretsin, kendisini bile şaşırtmıştı.

Çıkan her sestten nefret etmiş olabilirdi ama onu öptüğümde... Tanrım, daha önce göstermediği bir canlılıkla karşılık vermişti. Haftalar sonra ikinci kez öpüştük ve bu, ona duyduğum arzuyu dindirmek yerine on kat daha kötü hale getirmişti.

Son bir kez daha yüzüne bakarak dönüp hareketsizce bekledim. Duraksadı, sonra yine ayak sesleri usulca arkamdan geldi. O hiç acele etmeden, en iyi nasıl çalacağına karar vermeye çalışırken benim farkındalıkla karıncalanıyordu. Çıplak ayak parmaklarının sessizce sürtünüşü ve arka cebime hafifçe dokunuşu...

İçimdeki her şey daha fazlası için kükrerken dişlerimi sıkıttım. Ellerini benim her santiminde görmek istiyordum. Ağzının üzerimde olmasını istiyordum. Aletimin içinde olmasını istiyordum. Vücudumu cinsel ilişki eksikliğiyle cezalandırdığım için bedenim benden nefret ediyor, tasmaından kurtulmuş bir köpek gibi sabrımı zorluyordu.

Dizlerimi kilitleyip elinin şortumun içine kaymasının verdiği lezzetli ürpertiyle savaşıırken ihtiyaçtan zonkluyordum.

Parmaklarının kıcımdaki narin, şehvetli titreşimi... *Lanet olsun*, neredeyse dönüp onu yakalayacaktım. Kanımdaki her dürtü, omurgası güverte korkuluğuna çarpana kadar onu geriye doğru yürütmek, bacağına kalçamın üstüne atmak ve acı veren ereksiyonumu ona doğru sürtmek için feryat ediyordu.

Yapmadım.

Çünkü bunun beni getireceği durumun suçluluğunu ve beni biraz olsun zihninin içine aldığı bilmeyi aşamıyordum.

Beni daha çok kabullenene kadar sabredebilirdim.

Kendimi ne kadar sert olduğuma değil, bunu neden yaptığımıza odaklamaya zorlayarak nefes almayı bıraktım ve bitirmesine izin verdim.

Cüzdanın ağırlığı şortumu terk ettiği anda, arkamı dönmeden bileğini tuttum. "Seni yakaladım."

Onu ileri doğru sürüklerken kıpırdandı, boştaki elimle deri cüzdanı elinden aldım. "Fark edilmek için fazla müsaittin."

Çenesini eğdi, koyu renk saçları yukarıdaki yelkenin gölgesinden gelen güneş ışığı huzmeleriyle dalgalanıyordu. Yüzündeki

karşı çıkışa, her şey için savaştığını, artık hayatta kalmak için boyun eğiyormuş gibi davranmak zorunda olmadığını gösterme azmine ve istekliliğine bayılmıştım.

Ani gurur patlamasıyla boğazımı temizleyerek, “Ama öğreneceksin. Sana öğreteceğim,” dedim. Onu bırakarak cüzdanı cebime yerleştirdim ve korkuluklara yaslanmak için uzaklaştım. Mavi gökyüzü sakince parlıyordu ama ufukta uğursuz kara bulutlar pusuda bekliyordu. Fırtına çıkarsa Jolfer ile yelken açmak hakkında konuşmayı aklıma not ettim. Dalgalı denizler umurumda değildi ama Pimlico Hayalet’ten korkamazdı. Öngörülebilir gelecekte burası onun evi olacaktı. Burayı en az benim kadar sevmek zorundaydı.

Ben kendimi gökyüzünde kaybederken Pim arkamdan gizlice yaklaştı.

Onun sinsi olma çabası karşısında gülümsememi gizledim.

Kulaklarım onun hafif nefesleriyle kıpırdadı. Kendi isteğiyle yaklaştığını anlayınca bedenim seğirdi. Bu sefer daha hızlı hareket etti; paraya uzanırken kolunun gölgesi güvertenin üzerinde yılan gibi kıvrılıyordu.

Parmakları tekrar şortumun içine girdiğinde dudağımı ısır-dım, neyin uygun olup neyin olmadığına dair sersem, yanlış işaretler gönderiyordu.

Titrememle savaşıarak, dokunuşu cüzdanım ile kıcımın arasına girene kadar bekledim. Avucumu onunkinin üzerine koyarak elini kıcıma dayalı tuttum ve döndüm. Dönüşüm o kadar hızlıydı ki bedenlerimiz arasında bir karmaşaya sebep oldu; onun kolu sıkı bir şekilde kalçama dolanmıştı, sanki beni yarı kucaklamış ve onu öpmem için beni davet ediyormuş gibi duruyorduk.

Gözlerimiz buluştuğunda her şey kayboldu.

Siktir, gerçekten kötü bir fikir.

Elini geri çekmeye çalışırken dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Gitmesine izin vermedim. Bakışlarım yüzünde dans etti, her çilini ve yara izini hafızama kazıyordum. “Geldiğini hissettim.”

Bu cümle çift anlamlıydı. Onun geldiğini hiç hissedebilecek miydim? *Gelebilir* miydi? Bekâretini kölelikle takas etmiş bir kızı bir şekilde eğitebilir ve ona dokunduğumda acı yerine zevk yaratmak adına tüm dehşetini silip atabilir miydim?

Çünkü artık mesele ona dokunup dokunmama değildi; ikimizin de iyiliği bir yere kadardı.

Bu bir zaman meselesi.

Ve bu gerçekleştiğinde, ikimiz de boku yiyecektik.

Alnı kırışırken dudakları aç bir nefesi içine çekti.

Kısık sesle güldüm, göğsü benimkine çarpana kadar onu kendime çektim. Sahiplenici bir tutuşla elini arka cebime attım ve onu beni ellemeye zorladım.

Kontrolümü biraz kaybedip bakışlarımı dudaklarına kilitlediğimde ürperdi.

Ona bu kadar yakın olmak, sıcaklığını hissetmek, parmaklarının kıcımda seğirdiğini sezmek... Bu kadına kendisi dokunulmasını *isteyene* kadar dokunmamaya yemin etmiş herhangi bir adamı çıldırtmaya yeterdi. *Ağzının ve dilinin sikimde olduğu anılara sahip olduğumu hesaba katarsak, durumum hiç iyi değildi.*

İkimiz de nefes almakta zorlanıyorduk, sanki dünyanın oksijeni aniden tükenmişti ve sadece birbirimizi soluyarak hayatta kalabilirdik.

“Bir yabancıнын senin varlığına benim gibi uyum sağlayamayacağını düşünüyorsan haklısın,” diye mırıldandım. Kendimi onu çıplak ve yatağında hayal etmek yerine öğretmeye zorlayarak konuşuyordum. “Ama gölgen seni ele verdi. Bu sadece sessizlik

ve hafif bir dokunuş meselesi değil; çevreni suçunu ortaya çıkarmaktan çok seni görünmez kılmak için kullanmakla ilgili.”

Başımı eğdiğimde onunki de koreografimizi sanki aynı orkestra şefi yapmış gibi yukarı kalktı.

Deniz havası etrafımızı sararak bizi fark etmeden yakınlaştırdı. Vücudu benimkine doğru sallanıp beni küpeşteye doğru iterken içim düğümlendi.

Az önce onu aynı küpeşteye sıkıştırmanın hayalini kurmuş olmamdaki ironi gözümünden kaçmadı.

Onu öpmeyi lanet olası şekilde çok istiyordum.

Parmaklarımı bileğinin etrafından çekip elini şortumdan çekmesine izin verdim ama çekmedi. Olduğu yerde durdu, gözlerime ve ağızıma baktı, benimle aynı kararsızlığa hapsolmuştu.

Başımı eğdim.

Eğer onu öpmemi istiyorsa, bu *benim* onu öpmek istememden tamamen farklı bir şeydi. Bu sadece kabul ettiği değil, davet ettiği anlamına geliyordu. O ne isterse yapardım.

Dudaklarımız birbirine yaklaşıırken gözleri dalgalandı. Benim tenim ısınıp karıncalanırken onun tüyleri ürperdi. Hazırlanmak için dişlerimi sıktım, öpüştüğümüz anda sadece hafif bir okşamada durmak için mücadele edeceğimi biliyordum.

Zihnim onu aşağıya sürüklediğim, gri elbisesini çıkardığım ve ona sahip olduğum görüntülerle karardı.

Bana izin verirdi. Ama sadece eğitilmiş olduğu için. Benimle mücadele etmezdi. Ama sadece mücadele etmesi bir seçenek olmayana kadar dayak yediği için.

Kahvaltıdan kalma çilek ve mangoyla tatlanmış nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi.

Ağızını dudaklarıma değdirdiğinde inledim.

Neredeyse aklım başımdan gidecekti.

Ve sonra... o kayboldu.

Yüzünde sinsi bir sırıtışla geriye doğru kaçarken cüzdan cebimden alındı ve onunla birlikte uçtu.

Ağır bir kalp atışı boyunca ne olduğunu anlayamadım.

Sonra para tutacağını sallayarak benimle alay etti.

Kan aletimden beynime doğru hücum etti.

Ona ters bir bakış attım, beni kandırdığı için biraz öfkelenmiştim. Hile yapmıştı. Ama öte yandan... amaç da bu değil miydi?

Geçmişini mutlulukla kandırmıştı. Orada durmuş, daha önce hiç gülümsemediği bir şekilde gülümsüyordu. Ve kasvetli yeşil gözlerinde beliren yeni hayat, kibrit çöpünün alevini söndüren parmaklar gibi kızgınlığımı bastırdı.

Onu disiplin altına alamazdım ya da potansiyel hedeflerin dikkatlerini hırsızlıktan uzaklaştırmak için etrafta dolaşp onları öpemeyeceğini söyleyemezdim. Ona doğru yürüyüp yakalayamaz, tıpkı öğrettiğim gibi kazanmak için çevresini kullanmasının ödülü olarak onu beceremezdim.

Tek yapabileceğim başımı iki yana sallamak ve kurallarımı çiğneyip bana ders verdiğini kabul etmektir. İhtiyaçtan sızlıyor ve şehvetle yanıyor olsam da başımı arkaya atıp gülmekle yetindim.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

PIMLICO

Bu, Elder'ın benim sözsüz iletişim zincirimi kırdığı ve bana yeniden gülümsemeyi öğrettiği ilk gündü ama kesinlikle son değildi.

Neredeyse öpüştükten ve ben cüzdanı çaldıktan sonra kapta-nı gelmiş, ufuktaki yaklaşan fırtınayı konuşmak için onu adeta yanımdan sürükleyerek götürmüştü. Elder bana ilk kez isteksizce bakmıştı.

Kalbim heyecanla çarpıyordu. Ben onun gitmesine ne kadar karşıysam, o da beni terk etme fikrine o kadar karşıydı. Alrik'in evindeyken birbirimize dikkat etmemizi sağlayan şey her ne ise, tamamen ortaya çıkmış; bizi tomurcuklanan bir dostluğa ve arzuya sürükler hale getirmişti.

Bana doğru yaklaşmıştı ve bir an için ayaklarının dibinde diz çöküp her tarafını boyayan şehveti serbest bırakması için ona izin vermek istemiştim. İlk kez boyun eğcektim ve bunu istediğim için değil, canı yandığı ve bana verdiği onca şeyden sonra canının yanmasından hoşlanmadığım için yapacaktım.

Bir kez daha, ona borcumu ödemek için seksi kullanmak istemiştim çünkü elimde değerli olan tek şey buydu. Ama bunu yapsam bile kendimi sıkıca kilitlesem ve vücudumu ona versem de bunu kabul etmezdi.

Bana fahişe demişti ve ben de bir daha böyle iğrenç bir kelimayı ağzına almasına asla izin vermeyecektim.

Önümde durup cüzdanı parmaklarımın arasından kapmış, yüz dolarlık banknotu çıkarmış ve kasten cebine sokmuştu.

Gizlice çalmayı başaramamıştım ama para umurumda değildi.

Elimde çok daha değerli bir şey vardı. Yeni keşfettiğim bir hafifliğe, bu dünyada daha rahat bir varoluşa sahiptim.

Eli yukarı doğru yükselmiş, yanağıma değene kadar durmamıştı.

Temas anında ikimiz de donup kalmıştık. Avuçları beni daha önce hiçbir dokunuşun rahatlatmadığı bir şekilde rahatlatmıştı ve ben de kısacık bir saniyeliğine kendimi ona bastırmıştım.

Sonra doğanın bizim için sakladığı şey her ne ise, onunla başa çıkmak için gitmişti.

Bebek mavisini ve tepedeki siyahın karıştığı bir suluboya tablosu ile güvertede yalnız başıma kalınca beni bıraktığı anı yalnızlıkla mücadele etmek için odama dönmüştüm.

Şimdi, yankesicilik dersimin üzerinden geçen bir saatin ardından balkonumda dinleniyordum. Elder ile oynayınca diken diken olan tüylerim, şimdi soğuk rüzgâr yüzünden ürpermiş haldeydi. Okyanus, kalın gri örtünün altında çalkantılı beyaz dalgalarla süzülüyordu. Güneşin nasıl olup da böylesine bir şiddet uğruna bu kadar çabuk kovulabildiğini anlamıyordum.

Yine de endişelenmiyordum.

Hayalet sağlamdı ve Elder mükemmeliyetçi bir adamdı. Eğer bir fırtınada denizde olacaksam buradan daha güvenli bir yer yoktu.

Saçlarımın rüzgârda kulaklarıma dolanmasını görmezden gelerek Elder'ın yaptığı yelkenli şeklindeki origamiyi okşadım. Süitime girdiğimde ona ait bir şeyi tutma ihtiyacıyla onu elim almıştım. Sadece bir saat önce kollarında kıvrandıktan sonra

ona tekrar dokunmak için hissettiğim doyumsuz ihtiyaç beni tüketiyordu.

Ufukta uğuldayan bir rüzgâr daha esti ve ellerimdeki yeşil paranın köşelerini dalgalandırdı. Şiddeti onu avuçlarımdan koparıp almakla tehdit ediyordu.

Küçük yelkenliyi düşürme korkusu her esintide gittikçe artarken onu daha da sıkı kavradım.

İçeri dönüp balkon kapılarını kilitledikten sonra kanepeye yerleştim. Daha şimdiden, yataın normal kabaaran ninnisi yerini dalgalı bir sallanma ve yalpalamaya bırakmıştı.

Buna alıştım ve birkaç saat sonra akşam yemeği servis edildiğinde araya girilmesine memnundum. Hizmetçiyle birlikte iki adam odama girip masamın ve mobilyalarımın bağlantılarını kontrol ettikten sonra saygıyla başlarını sallayıp çıktılar.

Hafif deniz tutmasına rağmen balkabaklı fettuccine ve vanilyalı panna cotta* yemiştım. Yağmur pencerelerime vururken, düşüncelerimi olumlu tutmak ve hızla kötüleşen havanın beni endişelendirmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyordum.

Elder'ın bu sabah olduğu gibi gelmesini umarak kapıya bakmaya devam ettim ama başka ziyaretçim olmadı.

Akşam sekize doğru, su dünyası artık altımızda değil, her tarafımızdaydı. Sağanak yağmur çekik gibi iniyor, çamaşır makinesi gibi karmaşanın içinde taze sıvı tuza karışıyor.

Kanepede olduğum yerde kaldım, bağdaş kurdum ve dalgalarla birlikte kalkıp indim. Bir elimde origami yelkenlimi, diğerinde bronz cin lambamı tutuyordum.

Pozitifliğim yerini karamsarlığa bırakmıştı ve kaslarım dik durmak için savaşmaktan çoktan yorulmuştu. İyileşmekte olan bedenim bu kadar erken bir mücadele için hazır değildi.

* Bir tür sütlü tatlı.

Elder hiç ziyaretime gelmedi ama akşam dokuz civarında aradı.

Odama hiç telefon almamıştım ve zil sesinin nereden geldiğini anlamam biraz zaman almıştı.

Ahizeyi kaldırdığımda, baş döndürücü sesi kulağımı yalayıp geçerken hem gerildim hem de eridim. “Üzgünüm, geri dönemedim. Zor bir gün geçirdim. Fırtına çok güçlü. Etrafından dolaşmamızın imkânı yok. Bu gece kötü olacak.”

Cevap vermek için dudaklarımı araladım, iki yıllık sessizlik sadece bir telefon görüşmesiyle silinmişti. Böyle bir cihazı elimde tutarken yapmam gereken şeye dair anılar konuşmam için bana yalvardı.

Sadece yutkundum.

Aptalca bir iddia yüzünden değil, aramızda gelişen şeyden hoşlandığım ama yine de ona güvenemeyecek kadar temkinli olduğum için.

“Cevap vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden bu sadece tek taraflı bir konuşma olacak. Bu gece buralarda olmayacağım. Köprüde kalacağım. Dolaşmaya çıkma. Dalga daha çok artmadan istersen şimdi bir duş al, sonra da yatağına gir ve bir yere ayrılma. Jolfer’ın tahminine göre fırtınanın en kötüsü birkaç saat içinde vuracak. Eğer miden bulanırsa yatağının başucunda çantalar var. Sabah, işimiz bittiğinde seni almaya geleceğim.”

Duş almak bir yana, ayakta bile zor duruyordum.

Yalnızlık eskisinden daha ağır çökmüştü. Normalde hiç arkadaş istemezdim ama bu gece... istiyordum. Fırtına cesetlerimizi afiyetle yemeye niyetliymiş gibi görünse bile birilerinin bana sarılmasını ve havanın bizi öldürmeyeceğini mırıldanmasını istiyordum.

Hafif bir duraksama bir kez daha beni sessiz boşluğu doldurmaya itti.

“İyi geceler, Pimlico. Bugün çok eğlendim. Ben...” Durdu.

Kalbim uğuldayan fırtınayı bir kenara itip dikkatle telefona odaklandı. Kapatmasını bekliyordum. Neredeyse kapatmasını istiyordum.

Ama nefesini içine çekti ve bitirdi. “Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.”

Hattın sesi kulağıma sert bir acımasızlıkla çarptı.

Şiddetli rüzgâr baskısını artırdı. Yatın öfkeli sallanışı, kulağımda tekrar eden kelimeleri silmek için elinden geleni yaptı.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Seks yapmayı, acı vermeyi ya da bana uygun gördüğü her şeyi yaptırmak için *sabırsızlanıyorum* değildi.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum...

Basit bir sözdü ama çok nadir rastlanırdı ve paha biçilemezdi.

Elder beni baştan yarattığı için ona borcumu ödemek amacıyla bana binlerce banka soydurabilir ve milyonlarca suç işletebilirdi. Ama değerimi her geçen gün artırdığı için bunu imkânsız bir görev haline getirmişti.

Haklıydım.

Elder Prest, tanıdığım en tehlikeli adamdı.

İstedığı zaman beni öldürebileceği için değil, sadece hayatımdan çok daha fazlasını çalma gücüne sahip olduğu için.

Kalbimi çalabilirdi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

ELDER

Köprüde durduğum sürede fırtına şekil değiştirdi ve kükredi. “Sanırım bu gece otomatik seviyelendirme sistemini iyi bir şekilde kullanabileceğiz, ha?” Jolfer sırttı. Yüzünde denize karşı bir saygı ve bir korsanın hafif çılgınlığı vardı.

“Umalım da bize iyi davransın.” Özellikle büyük bir dalga bizi hızla ileriye doğru iterken bir korkuluğa tutundum. “Ne kadar kötüleşecek?”

Jolfer omuz silkti. “Bir öncekinden daha sert.”

“Bu endişelerimi daha da kötüleştiriyor.” Son fırtına armaları parçalamış ve vidalanmamış mobilyaların çoğunu devirmişti. O gece güvertedeki lanet olası spa küvetinin klorlu sıcak suyu boşalmış ve defalarca tuzlu suyla dolup durmuştu.

“Benim tavsiyem bir sandalyeye tırmanıp bunu atlatmanız.”

Radarda, tıslayan siyah karmaşayı ve onun merkezinde yanıp sönen küçük kırmızı noktamızı görene kadar, tam olarak bunu yapmayı planlıyordum; Doğa Ana’nın dalgalarında sörf yapmayı. Gençken yaptığım gibi hayatıma son vermek istemeyecek kadar kendimi battığım bataktan kurtarmıştım ama işlerin ne kadar kötüye gideceğini görmek için içimde beliren küçük heyecanı durduramıyordum.

Düşüncelerimi yatımda ve yakında çarpacak fırtınada tutmaya çalıştım ama aklım sürekli Pimlico’ya kayıyordu. Daha önce hiç denizde bulunmuş muydu? Yerin vahşi bir ata dönüştüğü

ve duvarların denizin girmesine izin vermek için çaresizmiş gibi gıcırdayıp inlediği bir fırtınayı hiç yaşamış mıydı?

Eğer yaşamışsa bu korkunç olacaktı. Ve eğer yaşamadıysa, bu tamamen dehşet verici olacaktı.

Onu tek başına bırakamam.

Radara bakarak, “Gidip bir şey alacağım,” dedim. *Birini.* “On dakika içinde dönerim.” Gözlerim kaptan koltuğuna ve büyük çelik direklere sıkıca montelenmiş, uyumlu yolcu koltuklarına takıldı. Omuz ve bel kemerleri dalgalar vurduğunda savrulmamızı önlüyordu ama çabuk açılan bir mekanizma, alabora olursak onları çözüp yüzebileceğimiz anlamına geliyordu.

Alabora olacağımızı düşündüğümünden değil... ama olup olmayacağını da kimse bilemezdi.

Pim'i alıp güvenli bir yere götürmem için bir neden daha.

“Yerinizde olsam gitmezdim.” Jolfer gözlerini kısarak pencerelere vuran yumurta büyüklüğündeki damlacıklara baktı. “Özellikle de güverteyi geçmezdim.”

Kabul ediyordum, bu tamamen bir tasarım hatasıydı. Yatı inşa edenlere köprüyü cilalı güvertenin üzerine yerleştirmelerini söylemiştim. Ana katlardan içeriye erişim için bir yol olması gerektiği konusunda ısrar etmişlerdi ancak alt kattaki alanı bir başka yükselticiyle kesintiye uğratmak istemediğim için ek bir asansörü reddetmiştim.

Güzel günlerde, hatta yağmurlu günlerde bile açıktaki ahşap üzerinde hızlı bir gezinti hoş bir tazelik veriyordu. Bugün sırlıklam olacaktım.

“Uzun sürmez.” Parlayan düğmeler ve kadranlar arasında, el tutacaklarının gümüş renginde parladığı kontrol panelini ittim ve çıkışa doğru ilerlerken dengede durmak için bacaklarımı araladım.

Deniz tutmasından mustarip olmamakla kutsanmış olsam da bir sonraki dalganın ne zaman vuracağı ve yatın ne kadar fazla salınacağı konusundaki belirsizlik benim bile hoşuma gitmiyordu.

Kapının pervazına tutundum ve kapıyı açıp kurunun ıslakla değişirken çıkardığı sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. Fırtınanın kalın kaplama camın ardındaki alçak uluması, anında ağzındaki tıkacı çıkardı ve *çığlık attı*.

İleri fırladığımda rüzgârın, yağmurun ve gök gürültüsünün gürültüsü beni dövdü, güvertede kaydıkça kaydım.

Giyisilerim sıırıslıklam oldu, bu ağır bir engeldi ve koordinasyonumu bozuyordu. Asansörün bulunduğu camlı fuayeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, yana doğru kaymaktan ve düşmekten kalçam zonkluyordu.

Bu çılgınca sarsılan dünyada asansör mekanizmasına güvenmeyerek kendimi merdivenlerden aşağı attım. Her birkaç adımda tekne yalpalıyor ve esniyor, beni önce bir duvara, sonra öne, sonra da arkaya fırlatıyordu.

Pimlico'nun güvertesine adım attığımda omuzlarım ağrıyordu, fırtınanın şiddetinden dolayı bedenimde yakıcı çürükler oluşmuştu.

Yürüyüp dengede kalmak yerine, koridorda koşarak ilerledim ve yatla birlikte hareket edip duvara yüzümü buruşturarak çarptım. Bunu, gerekenden daha fazla uzatmayacaktım.

Köprüye geri dönmeliyiz.

Pimlico'nun kapısına ulaştığımda kapıyı çalmadım.

İçeri daldığımda gözlerim dağınık yatağa, yerdeki örtüye takıldı ama Pim yoktu. *Hangi cehennemdeydi?*

Tökezleyerek banyoya yürüdüm. Canını yakacak sert fayanslar ve kırılabilir aynalar varken hâlâ orada olmasına imkân yoktu.

Fırtınanın kargaşası içinde yüksek bir gümbürtü duyuldu. Balkona açılan Fransız kapılar çarpıp hırlarken krem perdeler dalgalandı.

Ve orada, bir sabahlık kemeriyle korkuluklara bağlanmış olan Pimlico duruyordu.

Olduğum yerde durdum. Dalgalanmaya karşı dizlerim kilitlendi.

Sırtı bana dönüktü. Kollarını genişçe iki yana açmış, başını geriye atmış ve çikolata rengi saçları çıplak beyaz vücuduna yapışmıştı.

Karanlıkta bir şimşek gibi parlıyordu. Omurgası hâlâ sertti, morlukları hâlâ etinin üzerinde benekli gölgeler oluşturacak kadar renkliydi.

Başka bir şimşek gökyüzünü kızgın bir tanrı gibi yararken sarsılmadı bile. Gök gürültüsü, kulak tırmalayan davul sesleriyle karşılık verdiğinde sinmedi.

Sadece ayaklarını korkuluklara sıkıştırdı ve o anı yaşadı.

BÖLÜM OTUZ ALTI

PIMLICO

Canlılık.
Yaşam.
Ölüm.

Fırsatlar. Seçimler. Felaket.

Fırtına daha da kötüleşmişti. Giderek taş kesilmiş; bir top gibi büzülüp bir o yana bir bu yana kayarken yatağıma yapıştım. Daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Gökyüzüne her yükselişte ve aşağı her düşüşte, bir dalganın daha da güçlenemeyeceğini sanmıştım.

Yanıliyordum.

Rüzgâr denizleri, gök gürültüsü gökyüzünü çalkaladı ve ilk şimşek korkunç ıslak bulutlara karşı yükseldiğinde bir karar vermek zorunda kaldım.

Dehşet içinde çığlık atacak ve öleceğimi düşünecektim ya da... teslim olacaktım.

Artık korkmak bir seçenek değildi.

Çok uzun zamandır korkuyordum.

Artık korkacak *enerjim* kalmamıştı.

Buraya kadardı.

Kendi ellerimden gelecek bir ölüme hazırdım. Duyularımın köreltildiği, yağmura dokunma ve güneş ışığını hissetme

özgürlüğümün çalındığı bir cehennemde yaşıyordum. Katlanmama izin verilen tek şey; soğukluk, çıplaklık ve acıydı.

Fakat bu gece böyle olmayacaktı.

Bu gece dünya canlıydı. Var olmanın acımasızlığı kulağıma her şeyi bırakmamı ve onunla birlikte nefes almamı fısıldıyordu. Onunla birlikte ulumamı. Kaderim buysa onunla birlikte ölmemi.

Yatağımdan çırılçıplak halde kalkarken soğuğun tenimi ısırışından zevk aldım çünkü soğuğu Alrik değil, *ben* seçmiştim. Kalp atışlarımın korku dolu dağılışını kucaklamıştım çünkü paniğimin mimarı *bendim*, Alrik değil. Ve yere atılmış bornozun kemerini açtığımda, omuzlarımdan bir ağırlık kalkıp bir pelerin gibi ayaklarımın dibine düştü.

Fransız kapıların kilidini açıp sanki canlıymış gibi geri çekilmelerine izin verirken pervasız ve aptaldım. Ayrıca bir geri zekâlının cesaretine sahiptim. Rüzgârla savaştım, başımı eğip kollarımı yağmura karşı kaldırdım, kendimi damlacıkların acısına ve tropik fırtınaların okşamasına karşı hazırladım.

Fırtınayla savaşarak korkuluklara tutundum. Fırtınanın gücü karşısında tutunamayınca, havlu kumaştan kemeri balkona bağlayıp kalçalarım doladım ve sıkıca düğümledim.

Hayatımı bir havlu parçasına ya da doğanın tokadına değil, kadere teslim ediyordum.

O anda hiç kimse -ne bir insan ne de bir hayvan- benden sorumlu değildi. Kendim bile.

Bununla yüzleşmek benim en büyük korkum ve en büyük özgürlüğümdü.

Yalnızdım.

Küçüktüm.

Hiç kimseydim.

dollars

Yaşasam da ölsem de dünya bunu bilmeyecek ya da umursamayacaktı.

Gök gürültüsünün her çatırtısı göğüs uçlarımın sertleşmesine ve karnımın panikle sıvılaşmasına neden oluyordu. Okyanusun yatın altında kaybolup her felaketten daha büyük bir güçle yukarı doğru yükseldiği her derin, karanlık çalkalanış kalbimi durduruyor, sonra da yeniden çalıştırıyordu.

Eğer doğduğum günkü gibi çıplak ve olabileceğim her şekilde açık olarak bundan kurtulup hayatta kalabilirsem, her şeye dayanabilirdim.

Ben *her şeyden* kurtulmuştum.

Ve bu, küçük olduğumu, önemsiz olduğumu ama yine de nefes aldığımı kabul ederek o hayatı geri istediğim anlamına geliyordu. Dünya; içinde yaşayanlar beni yok etmek için ellerinden geleni yaparken bile beni beslemeye devam ediyordu.

Yaşamaya, hayatta kalmaya değerdim. Ve bir daha asla doğanın ya da insanların bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Kollarım kanatlandı, rüzgârın beni yerçekiminden arındırmasını ve öfkeli kucağına çekmesini diledim.

Uçmak istiyordum.

Bana en kötüsünü ver!

“Pim.”

Fırtına adımı biliyordu. Sahte adımı. Köle adımı.

Ben buradayım. Seninim.

Başım coşkuyla geriye düştü.

“Pim!”

Rüzgâr ismimi parçalara ayırdı.

Al beni. İyileştir. Gerçek adımı kullan.

“Pimlico!” Ağır ve aykırı bir şey yağmurdan sıırılsıklam olmuş omuzlarıma yerleşti.

Gözlerim açıldı.

Elder orada sırlıslıklam duruyordu, kara gözleri vahşi bir rüzgâr gibiydi. Dudakları kıpırdadı ama fırtına sözlerini çaldı.

Kaşlarımı çatıp ağzını izledim ama bir daha konuşmayı denemedi. Bakışları vücuduma inip göğüslerimde ve karnımda gezinirken, yağmur her yerime dokundu. Gözleri damlaları tenimde cızırdıyacak hale getirene kadar ısıttı.

Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Şiddet dolu ama sahiplenici bir şekilde. İstekle ama korumayla. Hiçbir ergen erkek bana böyle bakamazdı, hiçbir canavar böyle doğru ve yanlış harmanlayıp inkâr edilemez bir şekilde kabul edilebilir hale getirme kapasitesine sahip olamazdı.

Kendimi durduramadan kolum düştü, elim onunkini yokladı ve gülümsedim.

Parmaklarımız sıkı ve amansız bir şekilde birleşti.

Kafa derime yapışan saçlarım köprücük kemiğime yosun gibi tutunuyordu ama umurumda değildi. Elder yutkundü; yüzü haşin bir şimşekle aydınlandı, giysileri nefis vücuduna yapışmıştı.

Sanki henüz kendisine bile sormadığı bir karara varmış gibi parmakları aniden benimkileri sıktı. Beni öne doğru çektiğinde belimdeki ip onunla korkuluk arasında kaymamı engelleyince sırttı.

Elimi tutmaya devam ederken dalgalar yatını sarstığı için yalpalayarak eğildi ve parmak arası terliklerini çıkardı. Çıplak ayakla bana doğru ilerledi.

Kalbim, hızla yağan yağmur damlalarının arasından korkuyla değil ilgiyle bakıyordu. Bedenim fırtınanın elektriğiyle, acı beklemek yerine dokunuşu kabul etmeye hazırды.

Vücudunu benimkine dayadı, kotu kalçalarımın arkasına sertçe değdi, tişörtü çıplak omuzlarıma istemediğim şekilde yapıştı.

Kıyafetler. Engeller. Maskeler.

Parmaklarımı bırakarak iki yanımdaki korkulukları kavradı ve beni güvenli bir şekilde kollarının arasına sıkıştırdı.

Koruyuculuğu bana karmaşık hisler verdi.

Orada olmasından, fırtınanın gücünü ve hayatımda ilk defa özgür oluşumu paylaşmasından hoşlandım ama hissettiğim coşkuyu mahvetmişti. Vücut ısısı bir tür tuzaktı, başka kimse değil de *ben* seçtiğim için yağmurun beni serinletmesini isterken o beni ısıtıyordu.

Beni bir sürü seçim yapmaya zorladıktan sonra bile seçimimi elimden almıştı.

Kendimi tekrar rüzgârda kaybetmek için elimden geleni yapsam da lekelenmiştim. Dakikalar geçtikçe coşkum azaldı. Dengede durduk ve sendeledik, kulaklarımız uğuldayan sesle zonkluyordu.

Belki de geri çekilmeli ve içeri geçmemizi işaret etmeliydim.

Belki de fırtınanın suratına gülerek ölümü yeterince kışkırtmıştım.

Fakat sonra Elder, sanki düşüncelerim ona nüfuz etmiş ve rahatsızlığımı anlamış gibi geri çekilerek rüzgârın ıslak soğukluğunun bana çarpmasına izin verdi.

Rahatlayarak iç geçirdim.

Omzumun üzerinden baktığımda onu, beni güvenli olan süite girmemi emrederken ya da gideceğini ve benim istediğimi yapmamı işaret ederken bulmayı bekliyordum.

Ancak kollarını yukarı kaldırıp ellerini tişörtünün yakasına yapıştırdı. Karanlık bir bakışla tişörtü çekip başından çıkardı.

Gözlerim ejderha dövmesini bulduğu anda bir gök gürültüsü yankılandı. Kaburgaları açıktaydı, organları öyle canlı bir şekilde resmedilmişti ki kısmen insan, kısmen iskelet, kısmen de bir mitti.

Bakışlarını hiç kaçırmadan elleri kemer tokasını çözdü. Şortunun düğmesini açıp fermuarını indirdi, bej kumaşı ve gri iç çamaşırını aynı anda tutup çekti.

Yerçekimiyle savaş verirken bile zarafetle soyunuyordu, özgür kaldığı anda kıyafetleri ona itici geliyormuş gibi bir kenara attı.

Ne yapıyor?

Soru, daha sorduğum anda saçma geldi.

Anlamıştım.

O da anlamıştı.

Böylesine hiddetli bir güçle yüzleşirken kıyafet hoş karşılanmıyordu. Havanın merhametine kalmış insanlardık. Giyinik ya da çıplak ölmemiz kimin umurundaydı? Buna karşı hiçbir donanımımız yoktu, kaçınılmaza boyun eğsek de olurdu.

Titredim, soğuktan değil, bana doğru geldiği için. Sağ elini korkulukta benim kavradığım yere koydu. Başparmağı, serçeparmağıma değdi. Bir adım daha atıp arkama yerleştiğinde, ereksiyonu ağır bir şekilde sarkıyordu. Sanki bir satranç tahtasına aitmişiz gibi, uzun zamandır kayıp olan şah ve vezir olduğumuzu düşünerek bizi hizaladı.

Diğer eli sol yanıma geldiğinde nefes almayı bıraktım. Başparmağı diğerini taklit ederek yine serçeparmağıma dayandı. Öne doğru eğilmedi ya da çıplaklığını benimkine dayamadı. Sadece orada duruyor, rüzgârın omurgamı ısırmasına ve yağmurun kürek kemiklerimi yalamasına izin veriyordu. Tek temas serçeparmaklarım ile onun başparmakları arasındaydı ama bu şimdiye kadar biriyle yaşadığım en büyük temastı.

Bana düşüncelerinden başka hiçbir şeyle sarılmadı. Bana ellerinden daha iyi bir şeyle dokunuyordu. Beni hissederek kucakladı ve daha önce hiç kimsenin -ne annem, ne arkadaşlarım, ne de Alrik- böyle bir şey yapmadığını düşündüm.

Benden bir parça daha kopardı ve rüzgârda uluyan fırtına tazılarına fırlattı.

Başını indirdi, burnu kulağımın etrafında geziniyordu. Beni içine çekti. Ben de gökyüzünü içime çektim. Esaret ve nefret mi, yoksa özgürlük ve aşk mı koktuğumu bilmiyordum.

Artık karmakarışıkım.

Fırtına olduğum şeyi almış ve beni olmam gereken kişi haline getirmişti.

Beni iyileştirmemişti.

Beni arındırmıştı.

Beni cehennemin öfkeli pençeleriyle vaftiz edilmiş halde bıraktı.

Alçak bir inleme göğsünden benimkine kaydđ. Cevap olarak verdiğim ürperti fırtına için değil, onun içindi. Kalp atışlarımın sebebi yağmur değil, oydu.

Onun sayesinde hayattaydım.

Onun sayesinde Pim'den daha fazlası oluyordum.

İçimde bir dalga yükseldi, zihnimin kıyısında sonunda ona dürüst olma, nihayet sesimi verme, gerçek adımlı itiraf etme olasılığıyla kırılıyordu.

Daha önce kendimi zayıf duruma düşürmeyi tercih etmem imkânsızdı; şimdi, bunu bir güçsüzlük olarak görmeyi bırakmış, zamanın geldiğini kabul etmiştim.

Yanağıma yumuşacık bir öpücük kondu ve konduğu gibi hızla silinip gitti.

Ama olmuştu.

Hissetmiştim.

Bir adam arkamda durup beni taciz etmeden korurken ve kanatlarımı açıp uçmama izin verirken zaman öylece durdu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ELDER

F ırtınanın ortasında bu kadar pervasızca durduğu için kışına tokadı yapıştırmalıydım.

Aynı şeyi yaptığım için kendimi de kırbaçlamalıydım.

Sağduyum nereye kaybolmuştu? Yıldırım çarpması ya da denize düşüp boğulma korkusu nereye gitmişti?

Kim bilir, neredeydi.

Tek bildiğim, Pim ile birlikte çırılçıplak durup korkusuzca ölümle yüzleşmenin zihnimi sakinleştirmek ve eğilimlerimi kontrol etmemi sağlamak için alabileceğim herhangi bir esrardan, herhangi bir uyuşturucudan daha iyi olduğuydu.

Bu şekilde olmak... bu şekilde özgür olmak... geçen seferki gibi her şeyi berbat etmeyeceğime dair kendime güvenirsem nasıl bir insan olabileceğime dair bir fikir vermişti.

Bir saat boyunca öylece durup dalgaları atlattık. Ellerimin yavaşça onunkilerin üzerinden kaydığı, alttaki küpeşteye tutunurken onun minik kavrayışını sarmaladığı bir saat geçirdik. Aletimin ona dayanmak için can attığı ve kalbimin ona bu kadar yakın olduğum için hızla çarptığı bir saat.

Ve bir saat sonra sanki birisi dalgaları rodeodan düpedüz çılgına çevirip dalgaların şiddetini artırmıştı. Ayaklarımız durmadan kayıyordu, sık sık korkuluklara çarpıyorduk, yat sarsılırken öne doğru sendeleyip neredeyse ikiye bükülürken Pim'i ağırlığımdan

korumak için elimden geleni yaptım, yat aşağı yukarı sıçrayıp bizi gökyüzüne savurmadan önce suyu öpmekle tehdit etti.

Tehlike, potansiyel ölüme dönüştü. Kaderi yeterince kışkırtmıştık. Pimlico'nun güvenlik önlemini çözdüm ve kemeri denize bıraktım. Rüzgâr anında kemeri ellerimden kaptı ve simsiyah gökyüzünde beyaz bir leke oluşturdu.

Elini sımsıkı tutarak, onu süütünin nispeten daha güvenli alanına geri sürükledim. O bir kapıyı, ben de diğerini tuttum. İkimiz de vahşi havayı dışarıda bırakmak ve kilidi yerine oturtmak için çabalamaktan nefes nefese kalmıştık.

Hareket kesilmese de rüzgâr dindikten sonra yatağa doğru ilerledim ve yorganı kaptım. Pimlico bacaklarını açmış, bir sonraki dalganın bizi nereye götüreceğini tahmin etmeye çalışıyordu ama deniz, onun yanlış tahmin ettiğine karar verince öne doğru tökezledi.

Çenemi eğerek gürültüyü bağırarak bastırmaya çalışmadım. Bir an, dışarıdaki bağlantımızı yanlış mı anladım diye düşündüm. Giyinik halde ona doğru yaslandığımda, kızgınlığı ve hayal kırıklığı, gergin kaslarından yüksek sesle haykırmıştı. Yine de çıplak olduğumda ve dokunmadan arkasında durduğumda, şiddetli bir fırtınayla savaşırken ne kadar rahat olabilirse o kadar rahatlamıştı. Konuşamamış, dokunamamış ya da birbirimizi tadamamıştık; sadece izleyebilmiş, dengede kalabilmiş ve Doğa Ana'nın vahşetine boyun eğebilmiştik.

Ancak birbirimize şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde bağlanmıştık.

O benim, ben de onun kafasının içindeydim.

Şimdi aramızda kelimeleri olmayan ama çok güçlü bir bağ nefes alıp veriyordu.

Yorgunluktan kaslarım ağrıyor ve zonkluyordu ama fırtınanın bizimle oynamayı bırakmasına daha birkaç saat vardı.

Kemiklerimize ve ruhumuza kadar ıslanmıştık, dişlerim artan titremelerle birbirine kenetlenmişti.

Kanepeye geçip oturdum ve minderlere gömüldüm. Pimlico bana katılmak isteyip istemediğini ya da bu gece onun sınırlarını çok fazla aşıp aşmadığımı düşünürken tam da böyle zamanlar için oraya sıkıştırılmış emniyet kemerlerini çıkardım.

İlk bir saat boyunca dik durmak için mücadele etmek iyiydi. Beşinci saatte, odanın bir ucundan diğerine savrulmamak ve oturmak için mücadele etmek pek de öyle değildi.

Giyinme zahmetine girmeden kemeri kalçalarımın kilitledim, Pim'e baktığımda tahrik olmak ile başka tarafa baktığımda sakinleşmek arasında gidip geldiğimi görmezden geldim. Yavaşça bana doğru sendeledi, alanda ilerlerken sabitlenmiş mobilyalara tutundu.

Kendini kanepeye attığında göğsü yorgunluktan inip kalkıyordu. Hayatlarımızı zalim bir okyanusa emanet ettiğimiz için olmam gerekenden çok daha mutlu bir şekilde gülümseyerek ona uzandım ve kemerin tokasını yuvasına yerleştirdim.

Emniyet kemerini karnına sıkıca yerleştirdikten sonra yorganı kaptım ve üzerimizi örttüm.

Gözlerimi yüzünden hiç ayırmadım, yorgan etrafımıza yerleşip soğuktan donmuş vücutlarımıza anında rahatlık ve sıcaklık verirken onu dikkatle izliyordum.

Giysilerden hoşlanmayan normal bir insan hemen sokulurdu; hatta belki de yumuşacık bir örtüyle örtüldüğümüz için rahatlayarak iç çekerti.

Pim öyle yapmadı.

Gerildi. Yutkunurken çenesi hareket etti ve kollarını çıkarıp örtüyü yüzünden ve boynundan aşağı bastırdı. Yumuşak pamuğa dokunmayı bırakmadı ama birkaç saniye sonra kendini rahatlamaya zorladı.

Giysilerle neden böyle bir sorunu olduğunu anlayamıyordum. Umutsuzca sormak istediğim bir başka soru daha. Zihnimde sayfalar dolusu soru vardı. O hazır olana dek beklemek zorunda olan sayfalar dolusu soru ve talep.

İki haftası doldu.

Onu konuşmaya zorlayabilirsin.

Vücudum dalgaların sarsıntısıyla gerilmeye devam ederken yüzüm gevşedi.

Sabırlı ve nazik davranmamış mıydım? Pim boğulmadan suyun üzerinde yürüyebilsin diye ince bir güven kabuğu oluşturmak için elimden geleni yapmamış mıydım?

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiştim.

Şimdi onun kendi payına düşeni yerine getirme zamanı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

PIMLICO

Şafakla birlikte fırtına kısa süreliğine durdu ve gece için yeterince eğlendiğine karar verdi.

Her sarsıntı yavaş yavaş daha az şiddetli hale geldi. Her rüzgâr yavaş yavaş ilgisini kaybetti. Elder kesik kesik uykuya daldığımız yerde uyandı ve kemerini çözüp koltuktan kalktı. Çıplak bir halde ayaklanıp bana hüznle gülümsedikten sonra banyoya girip bir havlu çaldı.

Yat hâlâ sıcıyor ve sertçe suya iniyordu. Ama ya dengesizliğe uyum sağlamıştık ve iç denge çarklarımız bunu daha iyi idare ediyordu ya da ejderha dövmesinin sahip olduğu mistik güçleri alıp onun yardımına başvurmuştu. Ejderhanın görünmeyen kanatları güçle çırpıyor, Elder'ı ayakları Hayalet'e bağlı kalsa bile havada tutuyordu.

Vücudunun artık bir silah ya da acı veren bir alet gibi değil de dokunmak istediğim bir şey gibi görünmesinden nefret ediyordum. Kararlarımın değişmesinden neden nefret ettiğimi de bilmiyordum. Sonunda bir adama baktığımda bir katil görmek yerine -ne kadar yakışıklı ve eşsiz olursa olsun- sadece bir adam görmek sağlıklı değil miydi?

Elder düşüncelerimin nasıl karmakarışık olduğunu ya da havluyu beline sararken dikkatimi nasıl dağıttığını bilmiyordu. Bir elini fırtınanın savurduğu saçlarında gezdirerek, "Ben odama dönüyorum," dedi. "Yapacak işlerim var, tabii uydular hâlâ

sağlamsa.” Gözleri önce benimkilere, sonra da arzunun alev alev yandığı yatağa kaydı.

Gerildim.

Beni istediğini söylerse, itaatsizlik etmezdim. Yaptığı onca şeyden sonra seksi hak etmişti. Az da olsa kabul edebilirdim. Hoşuma gitmezdi ama eskisi gibi tiksинmezdim de.

Ancak bakışlarını kaçırdı, düşündüğü şey her neyse onu susturdu ve hafiften çıkmış sakalını ovuşturdu. “Dinlen. Uzun bir geceydi.” Kapıya doğru yürürken ekledi. “Daha sonra senin için geri geleceğim.”

El sallamama ya da cevap vermeme fırsat vermeden gitti.

Kapı kapandı ve beni uyanık tutan adrenalinin her santimi yorgunluğa dönüştü. Uyuma düşüncesi şimdiye kadarki en iyi fikirdi, bu yüzden onun emrine itaat ettim, emniyet kemeri beni hâlâ yerimde tutarken yan tarafıma kıvrıldım ve biraz daha uyudum.

Gün ortasında güneş dünyanın kontrolünü ele geçirmiş, son gri bulutları da yakıp yok etmiş ve yağmuru cehenneme geri göndermişti.

Fırtınadan önceki halimden geri dönülmez şekilde değişmiş olarak uyanarak kendimi kanepeden ve geçmişimden kurtardım.

Tutulmuş eklemlerim ve zedelenmiş kemiklerimle kalktım, sakın bir yatla sakın bir ruhun üzerinde durdum, sanki ikisi gerçeğe olduğu kadar sembolizmle de bağlantılıymış gibiydi.

Dünya ehlileştirilmişti.

Anılarım evcilleşmişti.

Hayatta kalmıştım.

Bulutlardan gelen yoğun ve nemli havayı içime çekerek duş alıp kurulanırken kendi zevkim için çıplak mı kalayım yoksa onunki için giyineyim mi diye düşünüyordum.

Lacivert ve mavi elbiseyi giymeyi tercih ettim, böylece fırtına geçtiği için hiç şüphesiz tamirat yapacak personeli rahatsız etmemiş olurdum.

Öğleden sonra filika brandasının üzerinde mükemmel bir yer buldum ve sıcak güneşin tadını çıkardım. Sanki bir önceki berbat geceyi telafi etmek istercesine güneş daha güçlüydü ve ısı ışı parlıyordu.

Elder'ı görmemiş, onu aramamıştım. Kendi başıma olmaksızın mutluydum, bunca zaman sonra yavaş yavaş kim olduğumu öğreniyordum ve pislikler artık temizleniyordu.

Akşam karanlığında odama çekildim, not defterimi çıkardım ve hayali sırdaşımla sohbet etmeye hazır bir şekilde kalbimin kapısını araladım.

Sevgili Hiç Kimse,

Dün gece kontrol bendeydi.

Dün gece istediğimi yaptım. Korkumu kucakladım ve bana ne isterse yapmasına izin verdim. Beni dehşete düşürdü ama özgürleştirdi. Bu mantıklı mı?

Elder bana katıldığında, beni oradan ayracağından korktum. Beni geri sürüklemesini ve kapıları çarpmasını bekledim. Ama o bana katıldı, Hiç Kimse. Sanki o da benim gibi bulutların arasında şeytanlarıyla yüzleşmeye ihtiyaç duyuyordu. Sanki hiçbir şey olmadan bir arada durmak, parçalarımızı dağıtmaya ve onları bambaşka bir resme dönüştürmeye yardımcı oldu.

Yine de onu duydum. Gitmeden önceki kararını duydum.

Sabrı tükendi. Her ne kadar kendini kontrol etmeye çalışsa da bu daha fazla sürmeyecek çünkü ne yaptığımı biliyor.

dollars

Artık ona borçluyum.

Sadece güvenlik sağladığı ve iyileşmeme zaman tanıdığı için değil, dün gece yanımda olduğu için de. Talepte bulunmadığı için. Bizi birbirimize bağlayan duygular için.

Sorularını cevaplamaya hazır mıyım?

Hayır.

Senden başka biriyle konuşmaya hazır mıyım?

Asla.

Yine de beni zorlayacak mı?

Sanırım zorlayacak.

Tıpkı Alrik gibi sesimi istiyor.

Bunu hak edip etmediğine ise ben karar vereceğim...

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

ELDER

Ona bir daha geri dönmemiştim. Fırtına otomatik balastı bozmuştu ve bunu düzeltmek için bütün gün Jolfer ile birlikte çalışmışım. O iş bittiğinde iletişim panellerini sıfırladıktan sonra yanıtlamam gereken önemli e-postalar vardı.

Gece çöktüğünde, dikkatim dağınık bir halde lazanya yemiş ve duş almak için odama yönelmişim.

Fırtınanın tuzunu temizledikten sonra Pim'e gitme planlarım vardı ama önce kendimi yeniden odak noktam haline getirmek istiyordum. Aklımın başımda olmasını istiyordum, böylece kapıyı açtığı anda onu duvara yapıştırıp yalayıp yutmayacaktım.

Kontrolümle oynuyordu.

Yakında, hayal kırıklığıma bir son verme ihtiyacı hissetmeden onunla aynı odada bile bulunamayacaktım.

Temiz ılık su üzerime akarken, aklım aletimin üzerindeki ağzı ve yapmaya çalıştığı oral seksle bana işkence ediyordu. Elim uzunluğumu kavrayıp rahatlamak için yalvarıyordu.

Kalan tüm enerjimi harcayacağım anlamına gelmesine rağmen avucumu çektim.

Boşalmayı ne kadar istesem de Pim sonunda beni kabul ettiğinde, sonunda onu öpmekten fazlasını yapmam için bana güvendiğinde olacakların beklentisini boşa harcamak istemiyordum.

Öpüşmenin dokunmaya, dokunmanın da içine girmeye dönüşmesinin görüntüsü beni inletti.

Hayalarım kaya gibi sertleşmişti.

Beni çıldırtıyor.

Pim'in tadına baktığım anda ortaya çıkacak saplantıya kendimi kaptırmadan önce başka bir şeye -son derece iyi olduğum bir şeye- odaklanmam gerekiyordu.

Bununla çok uzun süre mücadele etmiştim.

Onu becerdiğim an, teslim olmak zorunda kalacaktım ve o zaman gerçekte kim olduğumu görecekti. Başımı duş başlığına doğru kaldırırken hırladım. Bunca zaman bir centilmen gibi davranmıştım. Beni tanıdığını sanıyordu. Daha fazla yanılamazdı.

Kendime Pim'e yaklaşma izni verdikçe, gerçekte kim olduğumu ortaya çıkarma dürtüsüyle savaşmak daha da zorlaşıyordu.

Duştan çıktıktan sonra kalçalarımın oturan koyu gri eşofman altını elime aldım ve tişört giyme zahmetine girmedim. Ana güverteye açılan balkonum açık kapılar sayesinde yıldızlarla ışıldıyordu ve fırtına sonrası oluşan sıcaklık havayı ağır bir bunaltıcılıkla dolduruyordu.

Çellomu sarmalamak için, köpükler ve desteklerle özenle hazırlanan özel tasarım dolaba yöneldim, kayışları çözerek onu serbest bıraktım.

Böyle güvenli bir yer hazırlamamış olsaydım, çellonun dün geceki felaketten sağ çıkacağından şüpheliydim.

Ağırlığı ve hacmi artık hantal değildi ama enstrümanın yabancı olduğu bir zamanı hatırlıyordum. Sonra öğretmenim o ilk notayı çalmıştı, beceriksiz parmaklarımı doğru tellere basmaya yönlendirmişti ve kanımdaki lanet devreye girmişti.

Çaldım, çaldım ve çaldım.

Her boş anımda, bacaklarım uyuşana, açlık beni titretene ve parmaklarım daha fazla müzik için kanayana kadar başında

oturdum. Kimse bana ulaşamazdı. Kimse beni durduramazdı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hiçbir şeyin.

Çello bacaklarımın arasına uysal bir sevgili gibi yerleşirken zihnim anıların bataklığına kaydı.

Tüm gençliğim boyunca içimde bir şeyle yaşamıştım; benden daha güçlü, beni kurtarması kadar yok etme gücüne de sahip bir şeyle.

Annem onu beslemeyi kendine görev edinene kadar sevdiğim herkesi yok edeceğini düşünmüştüm. Babam da onunla hemfikir olmuştu ve müzikteki yeteneğimi geliştirmem için beni serbest bırakmışlardı. Olabildiğince harika olma ihtiyacıyla takıntılı, ele geçirilmiş ve tamamen güçlenmişim. Gözlerim bugulanana kadar notaları okurdum. Kulaklarım her saniye, her saat, her gün aynı notalarla çınlayana kadar çalışıp dururdum.

Sonunda, öğretmenim babamla konuşmuştu. Benim tutkumdan korkmuştu çünkü yemeyi, içmeyi, yaşamayı bırakmıştım. Ben sadece çelloda mümkün olan her şekilde ustalaşmak için var oluyordum.

Ancak babam benim kim olduğumu anlamıştı ve beni azarlamak yerine cesaretlendirmişti.

Durumum daha da kötüleşti.

Origami de aynı şekilde başlamıştı. Bir gece, kardeşimin mutfak masasına bıraktığı ödevinin bir parçasını almıştım. Ödevi, bir sınıf projesi için basit bir turna kuşu yapmaktı.

Bütün gecemi almıştı ama alıştırma kitapçığının tamamında ustalaştım ve origamiden yaptığım turnaları, yelkenlileri, kelebekleri kardeşimin yatak odasının önüne bıraktım, böylece katlanmış bir renk denizine uyanmıştı.

Ondan sonra, eğer çello çalmıyorsam, hayal edebildiğim her şekilde kâğıt katlar hale gelmiştim. Artık yönergelere ve talimatlara ihtiyacım yoktu. *Ben* talimatların ta kendisiydim.

Ama sonra, sıçıp batırmıştım.

Çocukluğum yok olmuştu.

Sonra hayattaki yeni saplantım, benden çalanların izini sürmek ve karşılığında onlardan çalmak haline gelmişti. Yoluma engel koyan herkesi avlayıp öldürmüştüm.

Ve ben; hepsinin içinde en büyüğü, en kötüsü, en dokunulmazı olana kadar durmayacaktım.

Zihnim iyi ve kötünün üzerinde koşuştururken, parmaklarım uçtu. Müzik aktı. Şiddet paylaşıldı. Aşk yaratıldı. Seyircilerin beklediği gibi çalmadım. Notaları daha iyi hayal edebilmek için sakın kalıp gözlerimi kapatmadım.

Kendimi bıraktım.

Vücudum çıkan sesin titreşimi, kollarım da sol anahtarı haline geldi... Kendimi karanlık melodiye kaptırdım, onu sakatladım, yaraladım, değiştirdim ve tasarladım.

Çıplak göğsüm terle parlıyordu; beni taş gibi sertleştiren ve neredeyse gözyaşlarına boğan bir kreşendo boyunca çalmaya uğraşırken parmaklarım nemlendi.

Sonra bir hareketle başımı yukarı kaldırdım.

Pimlico odamın hemen girişinde duruyordu.

Ağzı kocaman açılmış, elleri yumruk şeklini almıştı. Üzerinde, onu son kez odamdan kovduğumda verdiğim beyaz bornoz vardı. Beyaz, onu çaldığım yerin rengiydi. Beyaz, elinden alman masumiyetinin rengiydi. Beyaz, yalanların, yarı gerçeklerin ve korkunun rengiydi.

Parmaklarım titreyerek durdu. Çaldığım son notayla titreşen yayım sallanıyordu. Kendimi o kadar kaybetmiştim ki at kılınının

yarısını parçalamıştım. Bunu sık sık yapardım. Kopardıklarımın yerine koyacağım sonsuz sayıda yay telim vardı.

Ne kadar derine ineceğimi ne kadar canavarca çalacağımı asla kontrol edemezdim.

Ve şimdi, yapmak istemediğim bir şey yapmıştım.

Pim'i dehşete düşürmüştüm.

Tekrar.

"Hey..." Boğazıma dikenli teller sarılmış gibiydi. Çelloyu yavaşça sandalyeye koyarak titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum. "İçeri girdiğini görmedim."

Bu haldeyken bir torpidonun içeri girdiğini bile göremezdim. Yine de Pim'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"İyi misin?"

Yanıma yaklaşırken bile gözlerini çellodan ayırmadı. Geçmişinin özeti kirpiklerini karartmıştı, bakışları hayaletlerle parlıyordu.

Önünde eğilerek mırıldandım. "Müzik sana zarar veremez, Suskun Kız."

Parmaklarımızı birbirine geçirmeye çalıştığımda irkildi. Etrafımda dolanarak çelloma doğru koştu.

Yine mi?

Ellerimi yumruk yaparak homurdandım. "Kuralları biliyorsun, Pim. Sakın ona dokunma."

Çellomu alırsan beni de alırsın. "Çalacak bir şeye ihtiyacım var. Ya o ya da sen. Seçim senin."

Sanki enstrüman ona saldırıp yumruklayacakmış gibi kayarak birkaç adım ötede durdu. Sanki teller canlanıp onu bağlar-ken yay ona tecavüz edecekmiş gibi davranıyordu.

Buraya son gelişinde nefret dağını aşmamış mıydı? Müzik nasıl bu kadar derin bir seviyede iğrenç geliyor olabilirdi?

Senin için çaldım... Hiçbir işe yaramadı mı?

Onun cevaplarını istiyorsun. O zaten sana söylüyor.

Ona doğru ilerleyerek ellerimi uzattığımda başını bana doğru çevirdi. "Bence sendeki bu gereksiz korkuyu eğitmek için başka yöntemler gerekiyor."

Yanağının iç kısmını kemirdi.

Etrafından dolanarak çelloyu aldım ve büyük enstrümanı yana doğru çekip tekrar oturdum. "Buraya gel."

Yüzü kızardı ve geri çekildi.

"Bana itaatsizlik etme. Samimi olmaktan çok daha fazlasını yaptım. Sabırlı ve çoğunlukla nazik davrandım. Ama eğer istediklerimi yapmaya başlamazsan, sinirlendiğimde ne olacağını sana gösteririm." Tekrar kucağımı okşadım. "Buraya. Gel."

Öfkeyle parlayarak burnunu çekti.

Sonra isteksizce öne doğru kaydı ve önümde durdu, gözleri hâlâ elimdeki çelloya odaklıydı.

"En azından bu da bir başlangıç. Tavırların üzerinde daha sonra çalışacağız." Sol kolumu açarak başımla kasıklarımı işaret ettim. "Otur."

Kaşları kalktı, başını zar zor fark edilir bir şekilde salladı. Bu beni hem memnun etti hem de aynı ölçüde sinirlendirdi. Onu birkaç hafta önce yanıma aldığımdan beri uzun süre esaret altında kaldıktan sonra isteksizliğini dile getirecek kadar cesaret göstermişti. Bu benim yüzümdendi. Dün geceki fırtınadan sonra nerede hata yaptığımı anlamıştım.

Onu konfor alanının ötesine itecek olaylara ihtiyacı vardı. Ne pahasına olursa olsun normale dönmesi gerekiyordu.

Ona kendini yeniden bulması için zaman vermiştim.

Ona kim olduğumu gösterme sırası bendeydi.

Sonra birlikte ilerleyebilirdik.

Arzularım patlamadan ve her şeyi mahvetmeden önce.

Ben onun itaat etmesini beklerken Pim'in gözleri kısıldı. Sessizliğimiz bir savaştı ve suskun kılıçlarla çarpışıyordu ama sonunda sıkıntılı bir nefes vererek dizimin ucuna sokulmak için döndü.

Bu işe yaramayacaktı.

Onun yakınlığına ihtiyacım vardı. Kalbini göğsümde hisse dersem dehşet seviyesini kontrol edebilirdim.

“Unutma, dediğimi yaparsan sana zarar vermem.” Kolumu dolayarak onu kendime çektim ve dizimden yukarı kaydardım. Kesinlikle hiçbir ağırlığı yoktu ve kalçası, çaldığım için hâlâ granit gibi olan aletime dayanınca nefesi kesildi.

Burnumu boğazında gezdirdim. “Çello çaldığım için sertim. Ama şimdi kucağımda olduğuna göre çellomdan daha farklı bir şeyi okşamayı düşünüyorum.”

Kahretsin, ona ait bir şeyi okşamayı ima etmek bile tüm karnın aletime toplanmasına neden oluyordu.

Pim kasıldı, dondu ve sonra kucağımda cansız bir şeye dönüştü.

Buna izin yoktu.

Yayımı dizime dayayarak ensesine uzandım ve saçlarını bir tarafa toplayarak omzunun üzerinden ittim. Parmaklarım boyununu sıyırdığında irkildi. Görünüşe göre o şerefsizin ona yaptığı şeylere rağmen Pim'in vücudundaki bazı noktalar hâlâ tetikteydi.

Gerginliğini görmezden gelerek onu yatıştırdım. “Sana dokunmayacağım. Bunu sana kaç defa söylemem gerekiyor?”

Sırtındaki kaslar daha da sertleşip beni çelişkimi kabul etmeye zorladı.

“Seni yakınımda tuttuğumu biliyorum ama söz veriyorum, şu anda dokunduğum yerinden başka bir tarafa dokunmayacağım.”

Burun delikleri genişledi, nefes almak için elinden geleni yapıyordu.

“Yakında bana melodiler hakkında seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu açık bir şekilde anlatacaksın; seni incitirken çalması konusunda haklı olup olmadığımı söyleyeceksin ama şimdilik seni sadece dinleyici değil, yaratıcı yapacağız.”

Çelloyu bacaklarımın arasına almak için kollarımı kastığımda nefes alış veriş hızlandı. O kucağımdayken rahat değildim ve aç düzgün çalabilmem için uygun sayılmazdı. Yine de bir şekilde, işin ucunda Pimlico’nun bir parçasını daha geri kazanma umudu varsa bunu yapması gerektiğini biliyordum.

Hırpalanmış yayı tutarak, “Bana elini ver,” diye mırıldandım. Sol avucumu davet edercesine açtım ve korkmuş bir kuşun benden bir kırıntı almasını bekler gibi bekledim.

Pim derin bir nefes çektikten sonra sanki dünya durmuş ve bir gün yetmiş iki saate uzamış gibi yavaşça itaat etti.

Onu acele ettirmek yerine kendimi sabırlı olmaya zorladım. Fırtına ve yankesicilik seansından sonra birlikte kaydettiğimiz ilerleme, çellom sayesinde körelmişti.

Ama sonunda dokunuşu benimkiyle birleştiğinde ürperdi.

Ben de ondan farklı değildim.

Lanet olsun, sanki onun pozitifliği benim negatifliğimle buluşmuş, aramızda engellenmeden akan bir akım yaratmıştı.

Elime dokunan eli neredeyse çok fazlaydı. Bedenim daha fazlasını almak için gerildi. Dişlerimi sıkmak ve dokunuşumu nazik tutmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Parçalanmış otokontrolümü toparladıktan sonra kokusunu içime çekme dürtüsüyle savaştım. “Güzel. Seni kontrol etmeme izin ver.” Elini çellonun sapına doğru yönlendirdim.

Avucunu kaplamaya sıkıca sardığımda ve parmaklarını tellere bastırdığımda biraz debelendi.

PEPPER WINTERS

“Hissediyor musun? Canlı değil. Lake bir kabuk ve telden başka bir şey değil.”

Dizimde kıpırdanınca aletime çarptı.

Çalarken ona bu kadar yakın olma beklentisi beni neredeyse devirecekken kaslarımı kilitledim. “Bunu yapana kadar canlı değil.” Etrafından daha çok uzanarak parmaklarını doğru akora yönlendirdim. Pozisyonunu aldıktan sonra yarı yarıya harap olmuş yayı tellerin üzerinde usulca sürükledim.

Ses sıçradı, asırlık çellonun içinde yankılanarak etrafımıza zengin ve çiğ bir şekilde döküldü.

Tüylerim diken diken oldu.

Pim sarsıldı.

Elini elimden çekti ve sanki çello onu bir arı gibi sokmuşçasına diğer eliyle çektiği eli sıktı. Belki de sokmuştu. Anılar sokuyordu. Hatıralar kamçılıyordu. Böyle basit zevklerin tadını çıkarmak için zihnini aşması gerekiyordu.

Tek kelime etmeden elini tutup bir kez daha tellerin bulunduğu sapın üzerine yerleştirdim. Kaskatı kesildi ama elini çekmeye çalışmadı. Sanki çellodan mümkün olduğunca uzaklaşmak istercesine göğsüme yaslandı. Boğazını öpme içgüdümü bastırdım ve bir *si* çaldım.

Güçlü, doyurucu nota tizleşirken gözlerim kapandı. Bundan daha iyi bir ses, bundan daha iyi bir sihir olamazdı.

Kıpırdandı ama bu sefer bırakmadım. “Kes şunu. Bu notalar her neye sahipse... Bırak gitsin. Fırtınadaki o kız ol. Kim olduğunu ve kim olmak istediğini hatırla.” Önce bir *la*, sonra bir *re* ve bir *sol* diyez çaldım. Kulaklarını bir dizi tiz ile pes, lezzetli; ekşi, tatlı ve tuzlu notayla tanıştırdım. Bir akor çizelgesi yaptıktan sonra onu daha da yakınımaya çektim. “Bırak sana rehberlik edeyim. Karşı koyma.”

Ve sonra çalmaya başladım.

Parmaklarımız birbirine dolanırken bazı notalar kaydı. Bazıları mahvolmuş yayım yüzünden kısa sürdü. Ama sonraki dört dakika elli üç saniye boyunca Pim, kendisini acı içinde yüzdüren müzikle onu yıkamama izin verdi. Tek başına dalıp kurtarmak için asla yeterli oksijene sahip olamayacağı kadar dibe batmış olan parçalarını toplamak için onu derinliklere geri sürüklememe müsaade etti.

Aramızdaki engeller eriyip gitti ve tıpkı fırtınada olduğu gibi onu içimde *hissettim*. Onun nasıl kötü bir durum içinde olduğunu farkına vardım. Geçmişini gördüm. Ve onu yıllardır kimse-
nin girmesine izin vermediğim bir seviyede anladım.

Omurgası göğsüme kaskatı bir şekilde yapıştı, asla yumuşamadı ya da boyun eğmedi ama parmakları benimkilerin altında ısındı, yarattığımız şarkıyı lanetlemeden kabul etti.

Melodi yükselip sonra epik bir şekilde alçaldığında, cinsel yoğunluk yarı yolda zirveye ulaştı, istismar ve melankoliden bahseden zengin bir kombinasyondur. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu ve yüzümün Pim'e dönüp dudaklarımın boğazını okşamasına engel olamadım.

İrkildi ama boynu burnumu sokmam için eğildi, sonra da açık bir öpücüğü engellemek için başını indirdi.

Seksin etrafımızda ördüğü, gittikçe daha sıkı, görmezden gelmenin daha da zor olduğu şehvetli bir akış halinde yaşıyorduk.

Bacağımdaki ağırlığı ve aletimin üzerindeki kıcı, enerjimi herhangi bir hızlı koşu veya yüzmeden daha hızlı tüketmeyi başardı.

Nefesim kesilmişti.

Aklımı kaybetmiş durumdaydım.

Tamamen tükenmiş ve parçalanmıştım.

Şarkı bir sonsuzluktu.

Şarkı bir saniyeydi.

Ve son notanın melodisi de solup kaybolduğunda elini bıraktım ve kolumu onun etrafından çektim. Gitmesine ihtiyacım vardı çünkü gitmezse onu becerecektim.

Git.

Benden uzak dur.

Kucağımda donakalmıştı. Ayakları yere basıyordu, her ne kadar onu memnuniyetle taşıyacak olsam da -sadece bir vahşiye dönüşmeme saniyeler kalmışken olmazdı- kendisini taşıyabiliyordu.

Gözyaşları kirpiklerini örümcek ağıları gibi süslüyor, yanaklarından gümüş ağı bir tuzak gibi ince ince sarkıyordu.

Ne zamandır ağlıyordu?

Arzu yerini öfkeye bıraktı. Her dürtüm o lanet olası gözyaşlarını silmek ve zihnini anılardan arındırmanın bir yolunu bulmak istiyordu ama bunun düşüncelerinde kalmasına izin verdim. Geri dönmesi için onu zorlamadım. Akıl sağlığını bulmamız için ikimizin de ihtiyacı olan zamanı ona verdim.

Yavaşça, vücudu müziğin neden olduğu katılıktan gevşedi ve kucağımdan kalktı.

Gitmesine izin verdim.

O, yatağa ilerlerken ve başını ellerinin arasına alıp şiltenin üzerine otururken gözümü ondan ayırmadım. Çelloyu yere koyarken kollarımdaki aletin ağırlaştığını hissettim, Pim'in yanına gitmeden önce çellomun güvende olduğundan emin oldum.

Şimdi tam zamanıydı.

Beklediğim şey buydu.

Savunmasızdı, sarsılmıştı ama kırılmamıştı. O asla kırılmamıştı ama şimdi, çizgi gibi çatlaklarının üzerinde daha fazla yapıştırıcı ve gözyaşlarından daha fazla cesareti vardı.

“Konuş benimle.”

Gözleri benimkilerle buluştu, biz çalarken çektiği acıdan kurtuluyordu.

Oturuşu biraz daha dikleşti.

Tepesinde durarak emrettim. “Yeterince sabrettim, Sessiz Fare. Sana hiç kimseye vermediğim şeyleri verdim. İyiliğimin karşılığını alma zamanım geldi.”

Boğazına uzandığımda sessizce cıyıkladı.

Boynuna dokunulmasından korktuğunun farkındaydım ama küre şeklindeki gözlerinin beni durdurmasına izin vermedim. Ona canım ne zaman isterse dokunacağımı öğrenmesi gerekiyordu. Canını o pisliğin yaptığı gibi yakmayacağım gerçeğine güvenmek zorundaydı.

Parmaklarımı boğazına dolayarak mırıldandım. “Dilin iyileşti; ses tellerin çalışır durumda. Ağzından ses çıkabilir. Bunu biliyorum. Seni dövmeyecek ya da seni zorlamayacağım. Sana dokunmayacağım bile. Ama benimle konuşacaksın.”

Onu bırakıp parmaklarımı açtım. “Gördün mü? Onları arkama koyacağım. Sana söz veriyorum. Sana dokunmayacağım.” Sırıttım. “En azından önümüzdeki on dakika boyunca. Eğer uslu durur ve dediklerimi yaparsan, ellerimi bir süre daha kendime saklayacağım. Dediklerimi harfiyen yaptığın takdirde sana bir kere bile dokunmam.”

Çenemi indirdim. “Dediğimi yapmazsan sözümü bozmak zorunda kalırım. Anlıyor musun?”

Yutkunduğunda boğazı kasıldı, gözlerinden fırlayan okları görebiliyordum.

“Güzel.” Kendimi destekleyerek bacaklarımı daha da açtım ve ellerimi arkamda kenetledim. “Artık kuralları biliyorsun. Hadi başlayalım.”

BÖLÜM KIRK

PIMLICO

Neden bana fare demeye devam etmek zorunda ki?

Bunu kullanmaya hakkı yoktu. Bunu o acımasız sesiyle her söylediğinde, diğer ergenlerden daha kötü olmayan ama ne yazık ki daha saf olan bir ergene dönüşüyordum.

Artık saf olmak istemiyordum.

Erkeklerin dünyası söz konusu olduğunda saf değildim.

Elder'ın ne istediğini biliyordum. Bana o çok sevdiği canavardan korkunç sesler çıkarttirdığı süre boyunca bunu hissetmişim. Ereksiyonu kalçamı sanki bin dereceye ayarlanmış bir fırın gibi yakmıştı.

Ama seninle seks yapacak olsaydı... sana dokunmayacağına söz vermezdi.

Mantık beni yatıştırmak yerine sadece kafamın daha da karışmasına neden oldu.

“Bana gerçek adını söyle.”

Gerçekten ağzımdan kaçıracağımı mı düşünmüştü? Bana bir şarkı çaldı ve fırtınada yanımda durdu diye iki yıllık sessizliğin unutulacağını mı sanmıştı?

Boynuma dokunmasından, boynumu *öpmesinden* kalan dehşet taşıtı. Kontrol altında tutmak için elimden geleni yapmışım ama beni konuşmaya zorlayacaksa... Savaşı kazanmasına izin veremezdim.

dollars

Sesimi hak edip etmediğine ben karar verecektim.

O korkunç çellodan sonra hak etmiyor.

Doğrulup çenemi kaldırdım.

Yüzü karardı. “Bana cevap ver.”

Kollarımı kavuşturdum. *Hayır.*

“Pim.”

Bana Pim deme.

Geceyi fırtınayla sarmalanıp geçirmenin verdiği güç ve özgürlük, bana pervasız bir cesaret verdi. Kulaklarıma zorla soktuğu müzik tekrar tekrar yankılanarak beni seğirtiyor ve vahşileştiriyordu. İki uç nokta, hayal kırıklığı, korku ve öfke karmaşasında buluşmak üzere bir araya geliyordu.

Çok fazla öfke.

Onun oyunlarını oynamaktan bıkmıştım.

Artık kimsenin oyununu oynamak istemiyordum.

Bundan sonra kuralları ben koyacağım, beni duyuyor musun?

Buraya güvertede benimle oynayan adamı aramaya gelmiştim. Beni tekrar öpmesini umarak onun odasına girmiştim. Buraya itilip kakılmak için de konuşmak için de gelmemiştim.

Eğlenmek için geldim.

Ve sen beni ağlattın.

Elder benimle kapı arasında duruyordu. Dışarı çıkmak istiyordum. Koşmak, Hiç Kimse'ye yazmak istiyordum. Bronz cin lambasını fırlatıp atmak istiyordum çünkü bana dilek dileme konusunda yalan söylemişti.

Eğer bunu yapabilecek gücü olsaydı, dokunmaya, öpüşmeye ve sekse olan tiksintimi ortadan kaldırırdı. Ben de onun karşısında buz yerine sıcaklıkla durabilirdim. Aletini kalçamda hissedebilir, donmak yerine eriyebilirdim.

PEPPER WINTERS

Haftalarca onunla yaşadıktan sonra daha iyi olacağımı düşünmüştüm. Bana bir tedavi bulacağına söz vermişti.

Sen bir yalancısın.

Ayağa kalkıp ileri doğru bir adım attım.

Bunu aştım!

Gözleri karardı ama ben bir adım atıp peşinden bir adım daha atarken konuşmadı. Önümde bağladığım kollarım, sanki bundan sonra olabileceklerden beni koruyabileceklermiş gibi daha sıkı sarılmıştı.

Ona yaklaştığımı umursamadan alanına davetsizce girmeye devam ettim, amacım bana dokunmama sözünü -bu gece ikinci kez- bozmadan ve beni konuşmaya zorlamadan önce yanından geçip kapıdan dışarı uçmaktı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldarken yüzü gölgeler içindeydi. Kaşları kızgın siyah çizgiler halini almış, saçları ruhu parçalayan bir müzik çalmaktan karışmıştı.

Gidiyorum.

Birkaç adım daha atsaydım göğüslerimiz birbirine değecekti. Birkaç adım sonra onu itip kapıdan dışarı fırlayabilirdim.

Bakışlarım onun, çıkışın ve o berbat çellonun arasında gidip geliyordu. Beni kalmaya zorladığı ilk seferin düşündüğüm kadar kötü geçmemiş olması umurumda değildi. Bu sefer -notaların gerçekten parmaklarımin altında titrediğini ve şiştiğini hissedince- tek hissettiğim Alrik’in kırbaçlarıydı.

Bulantı, mideme bir gülle gibi oturdu.

İki adım daha atınca vücutlarımız aynı hizaya geldi. Bakmak için başımı çevirdim.

Bırak gideyim.

Elder yerinde duruyordu. “Otur, Pim. Daha işimiz bitmedi.”

Evet, bitti.

Ona vurma, canını yakma ihtiyacımı ikinci kez düşünmedim bile. Ellerim kendiliğinden havalanıp bana alan açmak için onu geriye doğru iterken bile kontrol tamamen bende değildi.

Yolumdan çekil!

Tökezlese de kendini toplaması uzun sürmedi. Hava vahşetle çatırdıyordu.

“Cidden bunu yapmayı istiyor musun?” Sesi şiddetle dalgalanıyordu.

Neyi yapmayı? Beni bırakmanı sağlamayı mı?

Evet, bırak beni!

Tüm anlayışlı sabrına ve zalim anlayışına rağmen ne hissettiğime dair en ufak bir fikri yoktu. Beni iyileştirdiğini mi sanıyordu? Çellosunun sihirli bir hap olduğunu ve artık normal olduğumu mu?

Bu şekilde olmaz!

Seninle konuşmak istemiyorum!

Yankesicilik yaparken flört etmekten, müzikle beni mahvetmeye ani geçişle ilgili hiçbir şey bana açılma ve kalpten kalbe konuşma isteği vermiyordu.

Onun kalpten kalbe konuşmaya ihtiyacı yok.

Senin sırlarını okudu, unuttun mu?

Daha fazla öfke, sıcak balmumu gibi içime aktı.

Tek istediğim gitmek, sıcaklığının kanımda bıraktığı ürperti-den ve notalarından yayılan parlak korkudan uzaklaşmaktı.

Ona doğru ilerledim. Ellerimi uzatmıştım, savaşa hazırdım.

Duruşu dikleşirken başını eğdi. “Beni tekrar it ve ne olacağını gör, Pim.”

Bu uyarı, beni yatağa geri oturtup uslu durmamı sağlamak için yeterli olmalıydı. Ağzımı açıp tek bir kelime söylemem için.

Ancak başka kabahatlerimin yanıma kâr kalmasına izin vermişti. Bundan da kurtulmama izin vermeyeceği ne malumdu?

Numara yapmıyordum. Gitmem gerekiyordu. Hemen şimdi.
Ve sen yolumun üzerindesin.

Dişlerimi göstererek onu tüm gücümle ittim.

Sendeleyerek geri çekildi, ben kapıya doğru hızla ilerlerken gözleri ölüm gibi karardı.

Özgürlük.

O artık bir barikat değildi. Bunu yapmıştım. Anahtarı çevirmiştim. Şimdi tek yapmam gereken eşiği geçip odama dönmekti ve her şey unutulabilirdi.

Eli bileğime dolanmadan önce üç adım atmıştım. “Seni uyar-
mıştım, Pimlico. Beni itmemen konusunda seni uyarmıştım.”

Beni döndürmesiyle göğsüne çarptım. “İttin, ittin ve artık buna katlanamıyorum.”

Dudakları dudaklarıma yapıştı, ağzımı yırtarcasına açtı ve beni derin derin öptü. Kollarının arasında kıvranırken karnım korku ve sıcaklıkla doldu.

Bu öpücük farklıydı.

Bu öpücük *gerçekti*.

Geçmişteki öpücükleri sahteydi. Elder, maskeli nezaketinin altında kim olduğunu ortaya çıkarmak için bu anı, benim dar-madağınık ve gergin olduğum bu zamanı seçmişti.

Bu öpücüğün kelime anlamı şiddetti.

Şiddeti biliyordum. Yıllardır beslendiğim şey tehlike, içtiğim şey şiddet olmuştu. Vücudum tepki verdi. Kapandı, garip bir şey olurken bile sertleşti ve boyun eğmez hale geldi. Elder’ın alanında uyandığımdan beri tohumdan fideye tomurcuklanan yabancılık gelişmişti.

Fas sokaklarında neden olduğu ıslaklık izinsiz olarak geri döndü.

İçimde iki kadının yaşamasından nefret ediyordum. İki kişilik; iki umut, hayaller ve dilekler.

Ağızındaki erkek dili Pimlico'yu dehşete düşürdü. Onu ısır-mak, ondan kaçmak istiyordu. Her yalamada canı yanıyordu ve sonsuza dek biraz kırık kalacaktı. Asla seksten zevk alamayacaktı çünkü ilk seferi ve hayatı çözülemeyecek kadar travmatikti.

Öte yandan, bir de Tasmin vardı.

Beceriksiz erkek arkadaşlarının gece geç saatlerde dokunuş-larından zevk almış ve hâlâ zevk alma konusunda bakire olan bir kız. Kontrolü geri almayı öğrenmeye devam eden bir kız. Otoriteyle titreyen ve Elder'ın öpücüğüne katlanmak yerine onu *hisseden* bir kız.

Vücudum önce kasıldı, sonra da yumuşadı. Savaştı ve ardından bocaladı.

Elder beni öpmeyi bırakmadı. Dili benimkiyle dans etmeyi bırakmadı ve ben de dilimle mücadele etmek için mi karşılık veriyordum yoksa bu hoşuma mı gidiyordu, bilmiyordum.

Dokunuşu canımı yakıyordu ama artık hissettiklerim sadece acıdan ibaret değildi. Korku ve isteksizliğin ısırmasına aşınay-dım ama onun hâkimiyetinin ateşine karşı yeniydim.

Eli enseme dolanırken beni daha sert öptü.

Bir yanım onun dokunuşundan kaçmak isterken, diğer ya-nım onun kontrolünde kendimi güvende hissedebilmek için beni yakalamasını istiyordu.

Dudaklarım berelendi. Zihnim kıyıya vurmuş origamiden bir yelkenliye dönüştü.

“Kahretsin, Pim. Ben... ben duramıyorum.”

Ayaklarımı yerden keserek bana sarıldı ve dizlerinin üze-rine çöktü. Ağız benimkini ele geçirmekten, dişlemekten ve

ısırmaktan hiç vazgeçmedi, beni bu zamana kadar tuttuğu tutkularını kabul etmeye zorluyordu.

Ki kendini fazlasıyla tutmuştu.

Bornozumu yırtıp memelerimi ortaya çıkaracak şekilde önümü açtığında nefes nefese kaldım. Meme uçlarım onları yalayan serin havayla sertleşti.

Pim çığlık attı.

Tasmin inledi.

Zihnindeki esaret kırılma noktasına ulaşmıştı.

Eli hassas etime saplandı. Kâbuslar ve geçmişe dönüşler beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Elder'ın, Alrik'e dönüştüğü anın dehşeti, her şey bitene kadar gevšemem ve kendi içime gömülmem için bana yalvarıyordu.

Ama Tasmin hislere sarıldı; başını geriye attı ve yaşamaya *evet* dedi.

Onun dokunuşundan yayılan o garip, istenmeyen erimiş arzu beni özüme doğru yaladı ve kucağına kilitledi. Hayatımda ilk kez, incinmiş olmanın öfkесinin altında bir zevk girdabı hissediyordum.

Pim bir parça güç kaybetti; Tasmin ise onun kaybettiğı gücü yakaladı.

Elder benim içimde süren savaşa dikkat etmiyordu. Beni ne kadar etkilediğini, zihnimi ne kadar uyuşturduğunu ve parçaladığını bilmiyordu.

Bir kez olsun düşünceleri benim üzerimde değildi. İzlemiyor, beni ne kadar ileri götüreceğine karar vermiyordu. Kafasının içindeki şeytanlara tamamen kapılmış durumdaydı.

“Tanrım, sana ihtiyacım var.” Kelimeleri ağzımın içine süzüldü ve onları diliyle boğazımdan aşağıya itti. Dizlerinin üzerinde doğrulup havlu kumaştan kemeri çözerek bornozun biraz daha

açılmasına sebep oldu. Yumuşak pamuğun, onun kanında yaşayan deliliğe karşı hiçbir gücü yoktu.

Bornozumu bir pelerine dönüştürdüğü anda beni baldırlarının üzerine yerleştirdi ve eşofmanını çekiştirdi.

Parmak eklemleri uyluk içlerimi sıyırıp kadınlığımı dürttü.

Pimlico gözyaşlarına boğuldu, yüzünü saklayarak bunun bitmesi için yalvarıyordu.

Tasmin kasıldı, Pim'in korkusuna teslim oldu ve bir saniye fazla durakladı.

Elder'ın bedenimle ne kadar iyi oynadığına dair hayranlığımın yerini korku aldı. Artık onun çellosuydum. Omurgam onun yayı, memelerim de telleriydi. Aynı anda hem sevgi hem de şiddet yaratıyordu.

Elinin arkası tekrar aynı yere değdi.

İçimde bir şeyler çığlık atmak yerine erirken bile kaskatı kesildim. Ne yaptığını, ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum. Yine de sekste beklemek üzere eğitildiğim her şey, vücudumun kapatmayı öğrendiği her nüans, acı verecek kadar hassastı ve beni bıçak sırtı bir his üzerinde tutuyordu.

Dokunuşları hem hızlı hem de öfkeli bir hal alırken göğsünden bir hırıltı yükseldi. Parmakları beni kavurucu bir sıcaklıkla yaktı.

Eşofman altını çekiştirirken göğsüm sıkıştı. Aletinin görüntüsü beni korkuttu ve vücudum her zamanki gibi olacıklara karşı kitlendi.

Artık Pim ve Tasmin, tekrar tek bir kişiye dönüşmüşlerdi. Artık ayrılık yoktu. İkisi de bunu istememişti; ne bu şekilde, ne bu kadar kısa süre içinde, ne de bu kadar hızlı.

Ancak Elder bacaklarımın titrediğini fark etmemiş, kıvranan kollarımı hissetmemişti. Anlamayacak kadar şehvet içindeydi.

Hayır. Dur...

Eli baldırlarımın arasına girdi, iki parmağı kadınlığımı buldu ve içime bastırdı.

Nefesinin altında homurdandı. Pim'in kuruluşuna ve tepkisizliğine rağmen, Tasmin ıslaklığın kaygan davetiyle ikimizi de mahkûm etmişti.

"Kahretsin, içine bu şekilde girebileceğimi hiç düşünmemiştim." Elder parmaklarını kıvrarak derinlere daldı.

Dokunuşu uzaklaşırken nefes almayı bıraktım. Parmağını klitorisimin etrafında döndürdüğünde tek yapmak istediğim kaçmakken zihnimi olduğu yerde kalmaya zorladım.

Bana dokunduğu süre uzadıkça, bedenim bildiği her şeyi görmezden gelmeye ve ona teslim olmaya karar verdi. Mücadele etmek çok zordu. Umursamak fazla yorucuydu.

Zihnim koştururan bir sirk gibiydi. Kanım zıplayarak kaçıyor. Karnımda ağır bir şey kıvrılıyor, damarlarıma doğru gizlice ve hızla fısıldıyordu.

Bunu reddetmemin bir önemi yoktu. Zihinsel olarak hazır olmamam önemli değildi. Bedenim onun dokunuşunun altında çiçek açtı. Acı verici bir cezadan değil, onun yumuşak dokunuşundan zevk alıyordu. Ben gözyaşları içinde köşede sallanırken, bedenim erotik mutluluk için resmen eriyordu.

Bana tekrar dokunduğunda inledi, parmakları kayarak içime girdi ve beni doldurdu.

Kendime rağmen ürperdim.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı.

Dudakları ağızımdan kulağıma doğru ateşten bir yol çizdi, bacakları altımda bükülürken beni kucağında daha yükseğe kaldırdı. "Siktir, Pim."

Beni bir kez bile halının üzerine bırakmamıştı. Beni kucaklamaya bir kez bile ara vermemişti. Kontrolü devralmıştı ama dokunuşunda hâlâ şefkat vardı.

Parmaklarının nerede olduğundan çok buna odaklanmaya çalıştım. Kulağımdaki arzu ile yoğunlaşan ağır nefesini değil de cüzdanını çaldığım zamanki kahkahasını hatırlamaya çalıştım.

“Bırak kendini... lanet olsun, bırak.” Parmaklarını yukarı sapladı. “Benim senden zevk aldığım gibi sen de benden zevk al.”

Sırtım yay gibi gerildi ve ÇDGP’nda müzayedeci sahnesine adım attığımdan beri derinlerde kilitli tuttuğum bir şey yüzeye çıktı. Elder’ın elleri beni ne kadar uzun süre okşarsa, aleti beni ele geçirmeye ne kadar yaklaşırsa, kilit o kadar az kırılgan hale geliyordu.

Çatlaklar ve yarıklar, bir depremle daha da genişledi.

Bu adamın beni bu kadar dengesiz hale getirmesinden nefret ediyordum.

Neyin yukarıda, neyin aşağıda ve neyin etrafımda olduğunu bilmiyordum. Kaçmaya çalışırken bile ona yapışmıştım. Parmakları vücudumdan kaydığında ve beni kalçalarının üzerine kaldırmak için bedenimi kavradığında, kendimi kaybettim.

Düşünmeyi bıraktım.

Uyuşukluktan katatonik* hale gelirken aynı zamanda ateşlenmek üzere olan bir havai fişeğe dönüştüm. İki büyük aşırı uç. Tek bir büyük olay.

“Sana kahrolası derecede ihtiyacım var.” Beni aletin üzerine yerleştirirken bacakları hareketlendi. Eşofman altı baldırlarına yapışmıştı. Kıyafetler ikimizi de engelliyordu; bedenlerimiz için bir hapishaneden ibaretti, ben ise zihnimdeki korku tarafından hapsedilmiştim.

Aletini sıvazlayıp kendini yukarı doğru hizaladı ve beni yavaşça aşağı indirdi.

Mücadele edemedim.

Konuşamadım.

* Katatoni, beynin işlevini bozmasıyla birlikte kişinin çevresine karşı verdiği tepkilerin anormal hale gelmesine neden olan ve dünyayı anlama şeklini değiştiren nörolojik bir durumdur.

Nefes alamadım.

Yıllar boyunca istismar edilmekten çok iyi eğitilmiş olan bedenim onun kalın uzunluğunu zahmetsizce alırken, tek yapabildiğim kendimi kucağına doğru bırakmaktı. Hiçbir engel yoktu. İnkâr yoktu. Islaklık, girişini acı verici olmaktan ziyade sorunsuz hale getirmişti.

Dişlerim omzuna kenetlendi, aletinin ucu beni dürttüğünde ve bağlı tuttuğum kilit patladığında olabildiğince sertçe onu ısırdım.

Vahşi bir hırıltıyla beni parçalara ayırdı, savunma mekanizmam yerle bir oldu. Tasmin yeni keşfettiği gücüyle onun üzerinde dururken Pimlico'yu ağzı açık ve kanlar içinde bırakmıştı.

Elder zaferle içime girerken zihnimdeki savaş alanı sessizleşti.

İlkel bir tatminle homurdandı ve sonra aletini tekrar içime sokup beni çok ama çok derinlere kadar doldurdu. “*Tanrım, Pim.*”

Hiç bu kadar esnetilmemiştim; hiç bu kadar tamamen yalanıp yutulmamıştım.

Ve sonra gözyaşları başladı.

Derin, sonsuz karanlıktaki gözyaşları.

Gözyaşları hıçkırıklara, hıçkırıklar vücut sarsıntılarına dönüştü ve sonunda Elder'a seks sisinin içinden ulaştım.

Anında sertleşti ve yüzüme bakmak için beni kendisinden uzaklaştırdı. Yüz hatları tiksintiyle dolu bir nefretle kaplanırken içimdeki aleti seğirdi. “Ah, sikeyim.” Beni kucaklayarak kendine çekti ve sanki kâbus görmüş küçük bir kızmışım gibi başımın tepesini öptü. “*Tanrım, ben ne yaptım?*”

Vücudu içimde her sarsıldığında, bu tesellinin çelişkisini boşa çıkarıyordu.

“Kahretsin, Pim, özür dilerim. Ben... Ben- siktir.”

Dişlerini sıkarak beni kendisinden uzaklaştırdı, bacakları beni itmek için birleşti.

Her şeyimi çaldıktan sonra bir kenara atılmaya dayanamazdım. Tamamen parçalara ayrılırken tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi öne atarak yutkunurken gözyaşlarım şiddetliydi, kendimi uzun zamandır hissetmekten alıkoyduğum her duygunun içinde boğuluyordum.

Onun kollarına ihtiyacım vardı; aksi takdirde ölecektim. Üzerinde durduğum podyumu yerle bir edip beni enkaz halinde bıraktığı için bana sarılmasına ihtiyacım vardı.

Başka kimsem yoktu.

Kendime bile sahip değildim.

Kolları sıkıca etrafıma dolandı. Dudakları tekrar kafa derime indi ve beni bir bebek gibi salladı. İçimden çıkmaya çalışmadı ve kalınlığı, kalp atışlarının ağırlığı ile birleşerek gözyaşlarım keder şelalelerine dönüşene kadar etrafımı sardı.

Bana kontrolümü kaybettirecek şeyin seks olacağını hiç düşünmemiştim.

Seks çok uzun zamandır benim düşmanımdı ama onu engelleyen bendim.

Elder'a ise karşı koyamamıştım.

Bana isteğim dışında sahip olsa da bedenimin buna davetiye çıkardığı fikrine mâni olamıyordum.

Sallanıp mırıldanırken ve bana çözülmem için bir yer verirken zaman tüm anlamını yitirdi.

Kalçalarım onunkilerin üzerinde ayrık durmaktan acıyordu. Vajinam onun istilasına karşı kasılmıştı. O içimde çelik gibi sert haldeyken bile gözlerim dünyayı bulanıklaştırıyordu.

O anda Alrik'e ait olmaktan çıkmıştım.

Ve onun yerine Elder'ın olmuşum.

BÖLÜM KIRK BİR

ELDER

A klımdan ne sikim geçiyordu? Nasıl olmuştu da bu şekilde tamamen yoldan çıkmıştım? Yıllardır sorumsuz dürtülerime boyun eğmemiştim ve şimdi, yapabileceğim en kötü şeyi yapmıştım.

Pim bana tutunuyor, az önce yapmış olduğum berbat şeyden onu kurtarabilirmişim gibi ağlıyordu. Onu çaldığım adamdan arta kalır yanımda yokken hâlâ kurtarıcısı olmama izin veriyor olmasından nefret etmiştim.

“Her şey yolunda.” Saçını okşadım, vücudunun her titreyişinde ve aletimin etrafında yarattığı o lanet olası leziz hisle dişlerimi sıkıyordum. “Özür dilerim. Siktir, çok özür dilerim.”

Bunu daha fazla yapamazdım. Kontrolüm limitine ulaşmış, sonunda tükenmişti. Onu satmak ya da geri götürüp özgürlüğünü vermek zorundaydım.

Bunu yapamam.

Kim olduğumu biliyorsa ve polisi kapıma getirecek kadar kanıtı varsa da ne olurdu? Bir defa olsun doğru olanı yapmak zorundaydım ve doğru olan, gitmesine izin vermektir.

“Pim... sorun yok.”

Ona özgürlük vereceğimi bilmek beni biraz sakinleştirdi. Eğer şimdi onu bir araya getirebilirim, bu akşamdan sonra beni bir daha asla görmesi gerekmeyecekti.

Sakin bir nefes alarak fısıldadım. “Kalk otur, böylece ben, şey...” *Ne? İçinden çıkayım? Sikimi içinden çıkarayım? Sana isteğin dışında sahip olmayı bırakayım?*

Bu ifadeyle irkildim.

Pim bana daha sıkı sarıldı, sanki gitmesine izin verirsem sürüklenerek uzaklaşacakmış gibi omuzları sertleşti. Omzumdaki diş izleri sızladı, hafifçe sızan sıvı, kan akıttığını gösteriyordu.

Siktir, eğer sebep olduğum hasarın birazını tersine çevirebileceği anlamına geliyorsa memnuniyetle bunu kabul ederdim.

Ailemin beni terk etmesine şaşmamalıydı.

Haklılardı.

Şu halime bir bakın.

Tam anlamıyla bir canavarım.

Ona sarılmak, bu zamana kadar yaptığım en zor şeydi. On-
dan ayrılıp ona biraz mesafe vermek istiyordum. Fakat günahımdan arınmak için ölene kadar ona sarılmam gerekiyorsa, o zaman öyle olacaktı.

Ona acele ettirmeye çalışmadım.

Pim ağlarken aletimin yumuşaması için elimden geleni yapıyordum ama hiçbir şey işe yaramadı. Beni en başında ona çeken şey, gücüydü. Şimdi beni çekip çıkaran şey gözyaşlarıydı.

Bu bir son gibi hissettirdi. Mahvetmiştim. Sözümün bir boka yaramadığını ona kanıtlamıştım ve bana suçlamayla, şüpheyle bakmakta haklıydı. Bir gün onu inciteceğime inanmakta haklıydı çünkü şu anda yediğim bok neyin nesiydi?

İsteği dışında içindeydim. Vermeye hazır olmadığı bir şeyi almıştım. Kontrolümü kaybetmiştim. Yine.

Zaman akıp gitti ama ben onu okşamayı veya kucaklamayı hiç bırakmadım.

Ona zorla sahip olduktan sonra dokunmama izin verme armağanını veriyor olması beni felç ediyordu.

Pim yavaşça geri çekildi.

Ayağa kalkıp her parçamı fiziksel olarak kendisinden uzaklaştırmasını bekledim. Ancak ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi, kederimi ve pişmanlığımı duyuyormuş gibi gözleri benimkileri araştırıyordu.

Parmakları öyle yumuşaktı ki çenemde gezdirdiğinde geçtiği yerleri gıdıkladı. Gözlerinden yaşlar döküldü, içinde korkunç bir boşluk vardı.

İçim sıkıştı. “Ne? Ne yapabilirim? Söyle. Neye ihtiyacın varsa yaparım.”

Dokunuşu şiddetli bir hal alarak beni sıkıca tuttu. Dudakları konuşmak için aralandı.

Konuşmak için.

Nefes almayı bıraktım, kulaklarım dinlemek için zonkluyordu.

Zorlanarak yutkundu, alını konsantrasyonla kırıştı. “El-”

Kalbim yerinden çıktı. Aletim daha da kabardı. Eğer onu yere atmamış olsaydım onu öptükçe öperdim.

Kullanılmayan sesini zorladı ve tamamladı. “Elder...”

Adım.

İlk kelimesi adımdı.

Sesi istediğim her şey ve daha fazlasıydı. *Aksanlı, tertemiz, kadınsı*. Boşalmam gerekiyordu. Eğer o kusursuz, güzel sesiyle bana boşalmamı emretseydi boşalacağımdan hiç şüphem yoktu.

Cevap vermek için nefes aldım ama iki parmağını dudaklarımın üstüne koyup başını iki yana salladı. Öksürdü ve gözleri acıyla gerildi.

İtaat edip sessiz kaldım.

Biraz daha dik oturdu. Amı, kızgın bir ısıyla aletimi eldiven gibi sarıyordu ve bu zevki uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum. Hareketsiz kalmanın -özellikle her içgüdüm derine dalmam için haykırırken- ne kadar zor olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Akan gözyaşı nehrini silip bir nefes çekti. “Canımı yaktın-”

Tanrım.

Sessiz kalmam için verdiği emri görmezden gelerek ağzımı çektim. “Biliyorum, siktir, biliyorum. Ben çok özür-”

Elini dudaklarımın üstüne yapıştırdı. “Biliyorum.” Öksürdü ve yutkundu, konuşmanın yabancılığına yavaşça alışıyordu. “Canımı yaktın ama bundan önce beni kurtardın.”

Burun deliklerim genişlerken elini çekip konuşma ihtiyacıyla titredim.

Dudaklarını yalayıp fısıldadı. “Beni kurtardın ve bunun için son- sonsuza kadar minnettar olacağım ama... Elder...” Gözleri benimkilerle buluştuğunda yeni yaşlarla doldu. “İki yıl önce neredeydin?”

Dünya, Mars ve Venüs ile çarpışarak kalbimi yok etmek için göğsüme doğru savruldu. Asteroitler onu takip etti ve içimi yağmalayıp ejderhamın korumayı asla umut edemeyeceği bir delik bıraktılar.

İki yıl önce neredeydin?

Hemen anladım.

İçimin parçalandığını, kanlı et şeritlerine dönüştüğünü hissettim.

Hıçkırıkları gücünü kırdı. Vücudu aletimin üzerinde sallanıyor, bana acı çektirirken benimle sevişiyordu.

Tekrar kollarıma kıvrılırken eli ağzımdan düştü. Tatlı, kullanılmamış sesiyle tenime doğru, “İki yıl önce neredeydin?” diye tekrarlardı. Tırnakları karnımı çizdi. “Beni öldürdüğünde

PEPPER WINTERS

neredeydin?" Omzumu ısırdı. "Beni sattığında neredeydin?"
Elini yumruk yapıp bana vurdu.

"Neredeydin?" Tekrar vurdu.

"Neredeydin?" Daha sert.

"*Neredeydin?*" Kendini bırakıp bana çok daha güçlü bir şekilde vurmaya başladı.

"*Neredeydin?*"

"*Neredeydin!*"

"*Neredeydin?!*"

Tek yapabildiğim, bedenim onunkinin içinde, soğuk ve harap bir halde oturmaktı.

Cevapsız.

Güçsüz.

Yıkılmış halde.

TEŞEKKÜR

Öncelikle, bu kitap hakkında fikirlerini ileten beta okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Kıdemli okuyucularıma: Tamicka, Melissa, Melissa, Yaya ve Vickie TEŞEKKÜRLER. Dürüstlüğünüzün, yardımcı olmak için harcadığınız zamanın ve nezaketinizin karşılığını asla ödeyemeyeceğim.

Bu kitabı yazmanın kolay olmadığını itiraf etmeliyim. Sonlardan hoşlanmıyorum ve bunu itiraf etmek garip. Onları yazmayı, tanındığım karanlık unsurlardan daha zor buluyorum. Hikâyenin hakkını verip vermediğimi asla bilemiyorum. Açık uç bıraktığımdan ya da sonun okuyucunun beklentilerini karşılamadığından paniğe kapılıyorum. En azından kabul edilebilir bir sonuç vermiş olmayı umuyor ve bu kitabın daha güçlü olmasına yardımcı olan dört yeni beta okuyucusuna teşekkür etmek istiyorum: Julia, Heather, Smruti ve Kelsey. Beni zorladığınız, nazik ve harika eleştiriler yaptığınız için teşekkür ederim.

Sosyal Kelebek'i yöneten, blog turları ve pazarlama konusunda yardımcı olan Nina'ya teşekkür ederim.

Selena'ya gruplarımı yönettiği ve sadık bir destekçi olduğu için teşekkür ederim.

Dolar Serisi dünyasının derinliklerindeyken, uzun saatler boyunca onu görmezden gelmeme izin verdiği için kocama teşekkür ederim.

Ve bir kez daha benimle bu yolculuğa çıktığınız için siz okuyuculara teşekkür ederim. Size, sırada çok büyük bir şeyin olduğunun sözünü verebilirim ve bunu duyurmak için ÇOK heyecanlıyım.

İnternette ve at dünyasında tanıştığım tüm arkadaşlarıma, örnek aldığım ve hayranlık duyduğum tüm yazarlara teşekkür ederim.

Son olarak, Sonny'ye (atım) bana yaşamın başka bir unsuru verdiği ve bütün gün kışımın üzerine oturup yazdıktan sonra fit ve aktif kaldığımdan emin olduğu için teşekkür ederim. Bana yaşamayı asla unutmamayı hatırlatıyor ve ona bakmak bir ayrıcalık.

xx

Yaklaşan yeni haberleri ilk öğrenenlerden olmak için lütfen Pepper'ın Bülteni'ne katılın (sizi asla spamlamayacağına veya sinir etmeyeceğine söz veriyor).

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman ödülleriyle tanındı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de 1 numaranın yanı sıra iBooks'un çoksatan 1 numaralı yazarıdır. Şu anda yayımlanmış yirmi kitabı ile üç yılda yirmi sekiz kez çok satanlar listelerine girmiştir.

Pepper hem geleneksel hem de kendi yayımladığı eserleri olan karma bir yazardır. Pure Corruption Serisi Grand Central, Hachette tarafından yayımlanmıştır. Trident Media ile anlaşmasının ardından kitapları dünya çapında birçok dilde ve sesli kitap olarak satıldı.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıl aradan sonra yakın zamanda at binmeye geri döndü ve şimdi Sonny adında muhteşem bir siyah kısırağa sahip. Eski bir yarış atı olan Sonny ile mutlu gezintilere çıkıyor, eğitilmiş binicilik yapıyor. Onu engel atlama midillisine dönüştürdü. Eğer yazmıyorsa, ata biniyor.

Hayatındaki diğer erkek ise en yakın arkadaşı ve ilk görüşte âşık olduğu kocası. Kocasını hiç evlenme teklifi etmedi ve bir iddianın parçası olarak evlendiler ancak on bir yılın ve sayısız macera ile eğlencenin ardından, kendisi bir peri masalının içinde yaşadığından romantizme hiç dayanamıyor.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen takip edin:

Facebook: Peppers Books

Instagram: @Pepperwinters

Facebook Grubu: Peppers Playground

Web sitesi: www.pepperwinters.com

Pepper'in şu anda dokuz dilde yayımlanmış otuzdan fazla kitabı bulunmaktadır. En çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) neredeyse kırk kez girmiştir. Karanlık Romantizm'den karakterlerin kimlik arayışlarını ve bu sırada yaşadıklarını konu alan birçok türle uğraşmaktadır. Altı atı, bir tavşanı ve çok yardımsever bir kocası ile birlikte küçük bir çiftlikte yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: www.pepperwinters.com

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEşEKKÜRLER!